

Mel Sherratt

B.OF dịch

Suýt! Chết Nào

Nơi quen thuộc nhất
có phải là nơi an toàn nhất?

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

I LOVE

BOOKS

vctvegroup

MEL SHERRATT là nhà văn người Anh, tác giả của 13 cuốn tiểu thuyết tội phạm, tất cả đều đã trở thành sách bán chạy nhất. Trong bốn năm qua, cô được vinh danh là một trong 100 người có sức ảnh hưởng nhất thành phố Stoke-on-Trent, quê hương của cô. Hiện cô sống ở Stoke-on-Trent, Staffordshire cùng với chồng.

SUÝT! YÊN NÀO (tên gốc: *Hush Hush*), là cuốn đầu tiên trong series Đặc vụ Grace Allendale. Các cuốn tiếp theo gồm: Tick Tock, Liar Liar, Good Girl.

Stoke-on-Trent, thành phố nổi tiếng là nơi tồi tệ thứ 13 ở Anh vào năm 2007, dù mười năm sau có chuyển biến nhưng tệ nạn hay những hoạt động của thế giới ngầm ở đây chưa bao giờ kết thúc và luôn là vấn đề nhức nhối đối với cảnh sát. Liên tiếp các vụ án mạng xảy ra trong thành phố mà địa điểm gây án chính tại nơi làm việc, trong vườn nhà của nạn nhân. Điều đáng lưu tâm ở chỗ các nạn nhân đều là nam giới khỏe mạnh, bị tấn công, đánh dã man vào đầu và mặt rồi kết thúc bằng nhát đâm vào ngực. Hung thủ có thể là ai mà lộng hành được như thế, ngay trước mũi đội cảnh sát điều tra của thành phố khi họ vừa nhận về một đội trưởng có tiếng tài giỏi nhưng mang theo lai lịch bí ẩn?

Nơi nguy hiểm nhất có thể là nơi an toàn nhất.

Nhưng liệu nơi quen thuộc nhất, có phải là nơi an toàn nhất hay không?

Có phải, có những bí mật, chỉ nên được giữ kín trong nội bộ gia đình?

Quả là một tuyệt tác! Thật xoắn não, rợn người và đầy bất ngờ.

— **ANGELA MARSONS**

Xoắn não, rờn rợn và mang đến cảm giác căng thẳng đầy
thỏa mãn.

— **RACHEL ABBOTT**

Tác phẩm của Mel Sherratt đầy thông minh và sắc sảo, như nhân vật nữ chính của cô ấy.

— CARA HUNTER

Cuốn tôi ngay từ trang đầu tiên và tôi đã không thể rời khỏi
cho đến khi kết thúc.

— **ROBERT BRYNDZA**

Trí tưởng tượng tài tình của Mel đã khiến các nhân vật của cô ấy trở nên sinh động hơn bao giờ hết.

— KERRY WILKINSON

*Cảm ơn Chris và Allison,
vì đã luôn tin tưởng tôi.*

Mở đầu

THÁNG BA NĂM 2017

George Steele bước ra khỏi quán The Potter's, bỏ lại sau lưng sự ồn ào huyền ảo của bữa tiệc. Bên ngoài, không khí thật trong lành, một dấu hiệu cho thấy thời tiết sắp sửa ấm lên.

Khi lão bắt đầu đi bộ về nhà là khoảng gần nửa đêm. Lão đã dự định sẽ chỉ uống thêm một cốc nữa, nhưng đó là từ hai giờ trước, và giờ thì phải khó khăn lắm lão mới đứng dậy được.

Lão tự hỏi không biết Kathleen có để phần mình chút đồ ăn nào hay không. Ngay lúc này, lão sẵn sàng ăn tươi nuốt sống bất cứ món gì. Nếu cô ta không làm vậy, lão sẽ đánh thức cô ta dậy. Cô ta sẽ phải nấu cho lão thứ gì đó. Lão chảy nước miếng khi nghĩ về một miếng thịt xông khói.

Đó là quãng đường ngắn dọc theo một con đường nhỏ. Khi tỉnh táo, lão chỉ mất một nửa thời gian đi lại so với khi đang say quắc cần cầu. Lão khịt mũi, bước loạng choạng, chân nọ xọ chân kia. Nếu cứ đi loạng ngoạng trên đường thế này thì lão sẽ tốn cả đêm mất.

Chiếc điện thoại rung lên, lão rút nó ra khỏi túi. Lão đưa nó lại sát mặt, cố nhìn xem ai đang gọi, nhưng chẳng thể thấy gì, nên lão cứ để mặc nó đổ chuông. Vào giờ này thì chắc chắn chỉ có thể là kẻ nào đó đang muốn tìm rắc rối. Lão đến phát ốm với cái đám ăn tàn phá hại đó. Lúc nào chúng cũng muốn đánh nhau với lão, tức giận với lão, lên mặt với lão. Lão thậm chí không thể để mấy thằng con vô dụng của mình cáng đáng mọi việc. Chỉ đơn giản là chúng không được như những gì lão kỳ vọng về người mang dòng máu của mình. Còn đứa con gái gốc ghêch của lão thì... Lão cũng chẳng biết phải dùng từ gì để miêu tả độ thảm hại của nó nữa.

Lúc này, lão đã tới con đường mòn, cách nhà khoảng vài phút. Ngôi nhà nằm trên khoảng đất rộng bốn mẫu Anh, căn phòng mà lão thường dùng để vui vẻ nằm khuất một góc ở cuối vườn. Nó là của thừa kế từ cha mẹ lão, thứ duy nhất họ để lại mà lão cảm thấy đáng tiền. Lão căm ghét cha mình và khoảng thời gian phải sống cùng ông ta biết bao, sống dưới sự kiểm soát của con quái vật đó. Dù sao thì, điều đó cũng cho thấy lão biết làm sao để kiểm soát gia đình mình một cách hiệu quả nhất.

George không nghe thấy tiếng ai đó đang lén lút bám theo mình. Một cú đập mạnh vào đầu khiến lão ngã chúi về phía trước. Thêm một cú nữa, và lần này thì lão khụy xuống. Lão quay lại và được tặng cho thêm một cú nữa vào mặt. Không thể nhìn rõ kẻ đó là ai trong bóng tối, lão dùng cả hai tay hai chân cố bò đi, nhưng một cú đá thẳng vào bụng dưới khiến lão nôn khan. Lão giơ một tay lên – có một khoảng lặng ngắn giữa những cú đòn.

“Đợi đã,” lão khóc lóc, nghẹt thở, lồm cồm bò dậy. “Dù thẳng nào gửi mày đến đây, tao cũng sẽ trả gấp đôi.” Lão nhăn nhó khi cơn đau bắt đầu lan khắp cơ thể. “Nếu để tao phát hiện ra, mày sẽ phải chịu kết cục tệ hơn nhiều so với những gì mà tao đang phải chịu đựng.”

Thêm một đòn vào mặt và đầu lão như nổ tung. Lão lại gục xuống.

Phải thêm vài cú nữa thì lão mới nhận ra rằng kẻ đang tấn công mình sẽ không dừng lại.

Grace Allendale bước từng bước trên cầu thang của nhà hàng để lên lầu một và trở lại ghế của mình.

“Chúng tôi vừa mới gọi món xong,” Điều tra viên Sam Markham tặng cho cô một nụ cười rạng rỡ. “Sẽ lên sớm thôi.”

Grace mỉm cười đáp lại. Giờ là tối thứ Sáu và tất cả mọi người tại quán Thế giới Gia vị đều đang hết sức hưng phấn. Các khách hàng tới đây để xả hơi, để tán gẫu với bạn bè hoặc gia đình. Grace muốn gọi đồ mang về và ăn một mình ở nhà hơn, nhưng thôi đành vậy.

Nhà hàng nằm ở khu hạ Hanley, gần góc phố nơi đồn cảnh sát Bethesda – trụ sở mới của Grace – tọa lạc. Tòa nhà được xây từ thời Victoria này có vẻ ngoài dạn dày sương gió, và khi họ bước vào tiệm cà ri, cô tự hỏi không hiểu mình tới đây để làm gì.

Nhưng thật bất ngờ, nó lại có một bầu không khí hết sức ấm áp và hiện đại. Những chiếc bàn ở tầng trệt quay kín thực khách, và có một cầu thang lớn lên những tầng trên. Thứ nhạc được chơi ở đây là nhạc rock đương đại, không quá ồn ào nhưng đủ to để có thể nghe được giữa tiếng trò chuyện huyên náo của đám đông đang tận hưởng cuộc vui.

Đây là lần đầu tiên Grace gặp gỡ những đồng nghiệp của mình kể từ khi cô nhận chức vụ Sĩ quan Điều tra, một sự thăng tiến so với vị trí trước đây của cô ở Salford. Grace đã sống ở đó suốt hai mươi ba năm qua. Cô gia nhập lực lượng cảnh sát sau khi rời trường đại học và làm việc như một Điều tra viên trước khi gia nhập Đội Trọng án và trở thành một thanh tra. Công việc đó khá ổn định, nhưng khi những

rắc rối trong đời tư của cô ập đến, cô quyết định rằng mình cần phải có một mục tiêu mới để nhắm tới.

Cô quyết định đăng ký thi tuyển Sĩ quan Điều tra vào năm ngoái, sau khi phát hiện ra có một vị trí còn trống ở Stoke-on-Trent, quê hương của cô. Cô cần sự thay đổi, một nơi để có thể bắt đầu lại từ đầu, dù cô cũng không chắc việc quay lại thị trấn mà cô và mẹ đã trốn chạy nhiều năm trước có phải là sự lựa chọn đúng hay không. Nhưng tình hình giờ đã khác. Người đàn ông từng khiến họ phải chịu nhiều đau khổ giờ không còn nữa.

Sau khi nhận việc, Grace được mời đi chơi cùng đội trước khi bắt đầu chính thức làm việc vào thứ Hai. Chỉ có duy nhất một sĩ quan vắng mặt, đó là Alex Challinor, người đã vướng vào một lời hứa không thể phá bỏ, dù chẳng ai chịu khai sáng cho cô biết nó là gì.

Xung quanh cô, các đồng nghiệp đang thoải mái cười đùa. Rồi đột nhiên Nick Carter, Phó Chánh Thanh tra của họ, ngừng cười và quay sang cô.

“Xin lỗi, chúng tôi quên khuấy mất cô. Cô nói rằng trước đây mình từng sống ở Stoke phải không, Grace?” Ông hỏi.

Mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía cô. “Phải, cho đến khi tôi mười hai tuổi,” cô đáp. “Rồi cha mẹ tôi ly dị và tôi chuyển tới Salford với mẹ.”

“Vậy chắc cô không nhớ được gì lắm nhỉ?” Điều tra viên Perry Wright hỏi.

“Cũng có chút chút,” Grace gật đầu. Cô nhớ rõ hơn rất nhiều so với những gì cô chia sẻ với họ. Những đêm cô nghe thấy tiếng hét của mẹ khi bị cha cô bạo hành. Những khi họ chẳng còn tiền mua thức ăn bởi ông ta đã đốt hết chúng trong quán rượu. Những ngày ông ta mất tích rồi được cảnh sát áp giải về nhà sau khi hết hạn giam giữ. Những tuần ông ta bỏ đi với nhiều người phụ nữ khác rồi sau đó lại tìm đường mò về nhà. Cuộc sống hai mặt của ông ta mà cô đã không hề hay biết cho đến khi đủ lớn để hiểu... “Nhưng tôi hy vọng là từ đó đến nay đã có nhiều thứ thay đổi,” cô nói thêm.

“Cũng chẳng có gì nhiều,” Sam cười khúc khích. “Nhưng chúng tôi vẫn yêu nó. Cô sẽ sớm hiểu rõ về nơi này cũng như người dân của nó thôi. Kể cả những thành phần bất hảo.”

Nick nâng ly lên. “Chào mừng đến với Đội Trọng án.”

Tất cả mọi người đều hưởng ứng, chỉ có mình Perry, người ngồi đối diện với cô, là thậm chí còn không buồn nhấc mắt lên nhìn cô. Anh ta cũng không tham gia nhiều vào cuộc trò chuyện, cô để ý thấy vậy.

Cửa nhà hàng mở ra và vài người đàn ông bước vào. Từ trên lầu một, Grace nhòm xuống đám người mới đến khi những tiếng cười của họ khiến cho nơi này bỗng chốc trở nên ồn ào náo nhiệt. Cô đếm được bốn người, tất cả đều mặc áo phông và quần bò, vạm vỡ, bắp tay bắp chân như muốn xé toạc quần áo đến nơi. Một người phục vụ vội chạy đến và họ nhanh chóng được xếp chỗ, bất chấp sự đông đúc của nơi này.

Khi quay lại với nhóm của mình, cô nhận ra bầu không khí tại bàn của họ đã thay đổi.

“Thật hả trời?” Perry thở dài. “Chúng ta không thể có nổi một ngày nghỉ trọn vẹn hay sao?”

“Có thể chúng chưa thấy chúng ta đâu,” Nick nói.

“Có chuyện gì vậy?” Grace hỏi, nhận ra mình đang có một góc nhìn thuận lợi từ vị trí ngồi ở cuối bàn. Nick quay lưng lại với đội.

“Hãy gặp gỡ một phần của gia đình Steele và đám thân tín của chúng.” Sam hất đầu về phía mấy gã đàn ông. “Chúng cho rằng không ai dám động vào mình.”

“Chúng sở hữu phòng tập Steele’s ở khu Baddeley Green,” Nick bảo cô. “Có một câu lạc bộ quyền Anh tọa lạc tại đó luôn.”

“Vậy, đó là một cơ sở làm ăn hợp pháp?” Grace hỏi, cố giữ giọng mình bình tĩnh và chuyên nghiệp.

“Hãy biết rằng người ta đến đó không phải chỉ để tập thể hình,” Nick giải thích. “Nhà Steele là một trong những gia tộc tội phạm của

vùng này. Cha của chúng, George, bị giết năm ngoái, và kẻ sát nhân vẫn đang là một dấu hỏi.”

Grace cúi mặt xuống trong giây lát, cảm thấy má mình hồng rất khi nghe đến cái tên đó, nhưng có vẻ như không ai nhận ra. Cô đọc được rằng lần cuối người ta nhìn thấy George là khi ông ta rời khỏi quán rượu của mình ngay trước nửa đêm ngày mười lăm tháng Ba năm ngoái. Đến hôm sau thì gia đình báo cáo rằng ông ta đã mất tích, và ông ta được tìm thấy sau đó vài giờ trên một con hẻm gần nhà. Ông ta đã bị đánh chết. Một cuộc điều tra chi tiết chẳng giúp cảnh sát đưa ra được kết luận nào. Hiện vụ án được chuyển giao cho Alex Challinor, người đồng nghiệp vắng mặt của cô, phòng trường hợp có thêm manh mối xuất hiện.

“Có ba đứa con, hai trai một gái,” Nick nhìn Grace. “Eddie là đứa ngồi bên phải. Hấn là anh cả.”

Grace nhìn qua lan can kính xuống chỗ gã đàn ông khoảng ba mươi bảy tuổi đang xem thực đơn trước khi đập nó xuống bàn và liếc nhìn quanh phòng. Cô lại thoáng cúi mặt xuống.

“Đứa ngồi đối diện với hấn là Leon. Hấn trẻ hơn cỡ vài tuổi.”

Grace chăm chú quan sát em trai của Eddie, một phiên bản gần như giống hệt hấn. Nếu không biết trước thì hấn cô đã nghĩ chúng là anh em sinh đôi. Cả hai đều có mái tóc màu nâu sẫm được chải chuốt kỹ lưỡng – quăn rũ một cách xấu xa.

“Chúng còn có một cô em gái nữa, là Jade. Cô ả điều hành một tiệm làm móng trong phòng tập cùng với mẹ của chúng, Kathleen,” Perry nói thêm.

“Dư thừa testosterone,” Sam thở dài. “Có lẽ khi nhận được thức ăn thì chúng sẽ tử tế hơn.”

Nick ngồi thẳng dậy khi ba người phục vụ đi về phía bàn của họ. “Vừa nhắc đến là có đồ ăn liền.”

Grace đặt khăn ăn lên đùi. Khi đang xới cơm vào đĩa của mình, cô nghe thấy một tiếng thét chói tai và nhìn xuống tầng dưới. Leon

Steele vừa túm lấy một cô phục vụ đi ngang qua và kéo cô ngồi lên đùi mình.

“Này,” cô gái phản đối, cố gắng đứng dậy, nhưng bị hấn giữ chặt. Cô giãy giụa khi hấn thì thầm gì đó vào tai mình. Khi tràng cười nhạo của chúng một lần nữa bùng lên, tất cả mọi người trong nhà hàng đều quay về phía chúng. Grace thầm rên rỉ. Cô đã hy vọng sẽ có nhiều thời gian hơn để làm quen với các đồng nghiệp trước khi chuyện này xảy ra.

Perry bỏ khăn ăn ra khỏi đùi và đứng dậy, nhưng Nick giữ anh ta lại.

“Cứ chờ xem tình hình có dịu đi chút nào không đã,” Nick nói khi thấy nhân viên của nhà hàng đang lao về phía đó. “Chúng ta mà dính vào thì chuyện sẽ trở nên rắc rối và đêm nay sẽ có nhiều người mất vui.”

Grace trông thấy Leon buông cô gái ra và giờ tay đầu hàng. “Đùa tí thôi mà,” hấn nói to khi cô phục vụ bỏ đi.

“Thật bực mình khi chúng nghĩ rằng mình sở hữu nơi này,” Perry làu bàu nhìn xuống đĩa thức ăn của mình. “Trong khi chúng ta chỉ ngồi đó và nhìn mọi chuyện diễn ra.”

“Đây là một buổi tối để xả hơi, chứ không phải buổi họp giao ban,” Nick quở trách. “Và bởi chúng vẫn chưa nhìn thấy chúng ta, nên thôi cứ để vậy đi.”

Eddie Steele liếc lên tầng trên và Grace cúi đầu xuống ngay lập tức. Chỉ một giây sau, khi cô nhìn lại thì hấn đang chăm chăm hướng mắt vào cô. Ánh mắt họ giao nhau trong khoảnh khắc, như thể họ là những người duy nhất có mặt trong phòng, trước khi Grace cúi đầu xuống lần nữa.

Cô không thể giữ im lặng thêm nữa. Đó không phải là những gì cô đã dự định, nhưng cô cần phải làm điều đó ngay lập tức. Thực sự thì, cô đâu còn cách nào khác ngoài việc nói thật với các đồng nghiệp của mình nữa chứ?

Grace quay lại với đội và đặt mạnh ly xuống bàn, đủ mạnh để thu hút sự chú ý của mọi người, nhưng không đến mức khiến tất cả đều quay về phía họ.

“Mọi người muốn biết về tôi sao?” Cô lần lượt quan sát từng người và hiểu rằng những điều mình sắp nói có thể khiến mọi thứ trở nên khó khăn hơn rất nhiều.

“Họ biết cả rồi!” Nick ngắt lời.

Grace cố kìm lại để khỏi nhúu mày.

“Tôi đã kể cho họ nghe về Matt,” Nick lắc đầu. “Tôi xin lỗi, tôi nghĩ rằng như vậy thì sẽ khiến mọi thứ trở nên dễ dàng hơn với cô. Tôi biết cô cần một khởi đầu mới như thế nào.”

“Phải, chúng tôi đều ủng hộ cô,” Sam nói. “Chuyện đó thật khó khăn.”

Grace nở một nụ cười yếu ớt. Nick nhìn cô chăm chăm. Cô gần như đọc được suy nghĩ của ông, bảo cô hãy giữ im lặng.

Cô không muốn ông phải nói dối vì mình. Cô muốn được trung thực hoàn toàn. Nhưng ánh mắt của Nick có hàm ý hết sức rõ ràng rằng cô phải giữ im lặng.

Cô không được nói với ai rằng Eddie và Leon Steele là hai người anh cùng cha khác mẹ của cô. Và George Steele, tên tội phạm, kẻ lừa đảo và nạn nhân của một vụ giết người, chính là cha cô.

Thứ Ba – ngày đầu tiên

Josh Parker đẩy tạ lên kèm theo một tiếng rên to và dài. Ca làm việc của gã đã kết thúc từ nửa giờ trước, cùng lúc phòng tập Steele's đóng cửa, nhưng gã thích ở lại muộn và tự mình luyện tập.

Bây giờ là mười rưỡi tối và chẳng còn ai ở đây nữa. Tiếng loảng xoảng của những quả tạ tay khi gã đặt chúng trở lại giá vang vọng khắp căn phòng rộng lớn.

Gã đã làm việc tại phòng tập Steele's từ khi nó mở cửa vào năm 2006. Bề ngoài, nó là một phòng tập bình thường, với câu lạc bộ quyền Anh và một tiệm làm móng thường được quản lý bởi Clara, nhân viên lễ tân. Nơi này chẳng tỏa ra một chút xúu không khí thân thiện nào, và điều đó phù hợp với phần lớn khách hàng của nó.

Bên trong, phía sau cánh gà, tiền là cứu cánh. Tiền được đem cho những người đang tuyệt vọng và không thể kiếm được nó ở đâu khác để vay, thường được trả lại dính kèm với một số phần trăm thương tật. Bạo lực là phương pháp thường xuyên được áp dụng để thu hồi những khoản vay quá hạn. Những bữa tiệc hàng tháng mà chúng tổ chức gần như cũng nhằm mục đích đó. Eddie Steele không thích điều này, nhưng số tiền mà chúng kiếm được mỗi lần là thừa đủ để khiến hắn xiêu lòng.

Josh biết rằng cảnh sát đang để mắt đến gã và gia đình Steele, cũng như gia tộc đối địch với chúng, nhà Woodman. Bản thân hai gia tộc cũng đang theo dõi kẻ thù của mình. Eddie đặc biệt yêu cầu Josh

để ý quan sát tình hình, dù cho Leon nghĩ rằng *hắn* mới là người quản lý phòng tập.

Gã vỗ hai bàn tay vào trước ngực và gồng bắp tay lên. Chúng gần như xé rách da của gã, gã mỉm cười với chính mình trong gương.

“Nhìn ngon đấy,” gã lẩm bẩm. “Nhìn ngon đấy.”

Một tiếng động khiến gã quay đầu lại. Gã nghĩ rằng mình vừa nghe thấy tiếng cửa mở và căng tai lắng nghe một lúc. Nhưng chẳng có gì thêm nữa, vậy nên gã quay lại tiếp tục ngưỡng mộ bản thân.

Sự yên bình và tĩnh lặng đồng nghĩa với việc gã có thể chuyên tâm tập luyện. Tiếng nhạc om sòm suốt ngày, tiếng nện bình bịch từ máy chạy, tiếng rin rít từ máy chèo thuyền và cả những tiếng cười đùa của khách hàng đều tan biến khi gã chỉ còn một mình. Gã có thể nhìn khắp một lượt những tấm gương lắp kín xung quanh mà không sợ bị gọi là kẻ ái kỷ. Gã là một kẻ phù phiếm, gã bình thản thừa nhận điều đó, nhưng công việc này được trả tiền là để cơ thể trông ngon lành hơn. Khi làm việc cho Eddie Steele thì điều đó lại càng quan trọng.

Gã đẩy tạ lên quá đầu, liếc nhìn bức ảnh treo cạnh mình trên tường. Gã và Eddie hồi mười bốn tuổi, đeo găng tay đấm bốc, khoác vai nhau sau một lần thượng đài. Eddie luôn chiến thắng trong mọi việc mà *hắn* làm. Bản chất xấu xa của *hắn* là thứ khiến Josh không tài nào bắt kịp, bất kể gã cố gắng đến đâu.

Josh đã quen biết gia đình Steele từ khi học cấp hai. Gã và Eddie học cùng lớp và bắt đầu dính lấy nhau sau một tiết học thể dục, khi Eddie tấn một thằng nhóc vì tội dám cướp bóng của *hắn*. Một trận chiến nổ ra và Josh đã xoay xở để giải quyết nó sau khi nghe tiếng thầy giáo thổi còi. Lúc gã kéo thằng nhóc dậy, một cú vỗ nhẹ vào bụng khi thầy giáo không để ý đã khẳng định rằng từ giờ, gã và Eddie là chiến hữu.

Không chỉ có mình gã và Eddie là trở nên thân thiết.

Em gái của Eddie, Jade, từ lâu đã nổi tiếng khắp vùng là một đứa con gái phóng đảng. Ba mươi hai tuổi, cô ta là người trẻ nhất trong

số ba anh em nhà Steele. Josh đã qua lại với cô ta một năm hồi mới đôi mươi, trước khi nhận ra rằng sự nóng nảy và bốc đồng của gã có thể dùng vào việc khác hữu ích hơn nhiều. Jade biết chính xác rằng phải khiêu khích gã như thế nào. Như thế cô ta luôn cân nhắc rất kỹ xem nên xoáy vào đâu. Và bởi cô ta là người nhà Steele, nên gã không thể cứ muốn là cho cô ta ăn tát được, điều này khiến gã cảm thấy khó chịu. Gã và Eddie đã cùng nhúng tay vào nhiều chuyện từ rất lâu trước khi phòng tập này được mở, cũng chính điều đó khiến gã không thể xuống tay.

Nếu không có Josh Parker, Leon sẽ là kẻ có quyền lực cao thứ hai. Josh biết rằng Leon ghét điều này, và rằng chúng rất ghét nhau. Điều khiến Josh cảm thấy khó chịu nhất là Eddie luôn cứu Leon khỏi những rắc rối, và từ khi chúng còn là đám nhóc vị thành niên, Leon đã muốn tham gia vào mọi cuộc vui mà chúng tiến hành. Josh không thích như vậy, nhưng gã vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt, nhẫn nhục chịu đựng nhiều năm cho đến khi có thể loại bỏ Leon. Nhưng giờ thì Leon đang mạnh mẽ hơn bao giờ hết, dù rằng vị trí của hắn vẫn chỉ là một đứa em trai.

Josh đã nhiều lần thử khiến Leon gặp rắc rối với pháp luật để có thể tống hắn vào tù vài năm, điều này sẽ cho phép Josh có thể tham gia vào việc kinh doanh của gia đình. Có quá nhiều thứ nằm đó chờ được chiếm lấy, và gã muốn chúng. Gã cần phải giành được chúng. Và đó sẽ là lúc gã có được những thứ thuộc về mình.

Sau khi tắm xong, Josh tắt đèn và khóa cửa phòng tập. Gã đi bộ ra sau bãi đậu xe và bấm vào chìa khóa khi đến gần xe của mình. Đèn pha nhấp nháy ánh vàng, gã mở cốp sau và nhét túi đựng đồ tập vào. Nhưng khi đóng nó lại, gã nhảy dựng lên khi thấy một bóng người đang đứng cạnh xe.

“Mày muốn gì?” Gã hỏi, đảo mắt.

Rồi đột nhiên, gã bị thứ gì đó xẹt vào mặt. Gã nhắm nghiền mắt lại trước khi chúng bắt đầu bỏng rát.

“Cái đ...”

Josh đưa hai tay lên mặt và bắt đầu loạng choạng. Thêm nhiều chất lỏng được ném về phía gã. Rồi mùi thịt cháy bốc lên nồng nặc xung quanh khi gã khụy xuống.

Gã gào thét, lăn lộn trên mặt đất. Thằng khốn nạn nào đó đã tạt axit vào gã. Nó sẽ hủy hoại gương mặt của gã! Nỗi sợ hãi lan khắp người gã, cơn đau lớn đến mức nước mắt không thể hình thành. Gã lăn qua lăn lại trong tuyệt vọng, cố gắng làm dịu đôi tay bằng những vũng nước đọng lại trên đường sau cơn bão vừa quét qua.

Gã chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng thét của chính mình khi lớp da bắt đầu rụng dần ở mặt sau của bàn tay. Gã thở mạnh, cố gắng lắng nghe xem kẻ tấn công có còn ở đó hay không. Giờ có ai ở gần hẵn không? Gã bỏ tay ra khỏi mặt, nhưng cơn đau chột bùng lên và gã lại gào thét. Lớp da của gã đang căng ra và dính chặt xuống như một lớp màng bọc thực phẩm vậy.

Thời gian như chậm lại khi vết bỏng ngày một ăn sâu. Rồi gã cảm thấy một bàn tay đặt lên vai mình và lật gã nằm ngửa dậy. Kẻ nào đó đang ngồi lên người gã.

Gã không thể mở mắt. Gã thậm chí chẳng thể giơ tay lên che chắn. Tất cả những gì gã có thể làm là la lên.

Trong im lặng, kẻ tấn công giơ con dao lên cao.

Thứ Tư – ngày thứ hai

Grace bước chậm lại để lấy hơi, buổi chạy của cô biến thành một cuộc đi bộ.

Ngôi nhà mà cô đang thuê nằm cách đồn cảnh sát Bethesda khoảng năm dặm, tùy thuộc vào tuyến đường, trong một khu vực được gọi là Weston Coyney của thành phố. Nơi này tiếp giáp với đại lộ Caverswall luôn nhộn nhịp xe cộ và nằm gần công viên ngoại ô Park Hall.

Ngôi nhà được xây theo kiểu chung vách từ thời trước chiến tranh, nằm khuất trong một đoạn ngõ cụt. Phil và Becky Armstrong, những người hàng xóm, đã thở phào khi thấy cô chuyển đến và kể cho cô nghe rất nhiều chi tiết về gia đình ồn ào đã bị đuổi đi. Điều đó giải thích cho việc nó hết sức sạch sẽ và mới được trang trí lại, với nhà bếp và phòng tắm mới tinh. Những người chủ cũ hẳn đã khiến nơi này trở nên tan hoang.

Điều đầu tiên mà Grace muốn chắc chắn là những bức tường có thể ngăn chặn tiếng ồn. Chẳng có gì tệ hơn thứ âm thanh o o ồn ã từ máy chạy, đặc biệt vào lúc sáng sớm. Thật may là Grace có chỗ để đặt nó, trong một căn nhà kính nhỏ ở sân sau, và cặp đôi hàng xóm nói rằng họ chẳng nghe thấy gì cả. Rằng sau những gì họ phải chịu đựng sáu tháng qua thì chút tiếng ồn đó chẳng hề khiến họ bận tâm.

Cô liếc nhìn đồng hồ. Năm giờ ba mươi lăm phút sáng. Mấy ngày gần đây, thời gian với cô trở nên thật nặng nề. Thật khó để có được một giấc ngủ đúng nghĩa. Cô đã tự ép mình phải đọc Kindle cho đến khi thiếp đi.

Cô tỉnh giấc vào sáng sớm, khắp người đầm đìa mồ hôi và ngồi dậy trên giường. Cô nhận ra nước mắt đang chảy trên mặt mình, cô đã không khóc khi ngủ từ lâu lắm rồi. Cô vội lấy cái gối ở bên kia giường và để mặt nước mắt tuôn chảy.

Ngày mới khởi đầu thật tệ. Gần đây cô còn cảm thấy sợ hãi khi trông thấy ngày tháng trên mọi loại giấy tờ mà mình phải hoàn thành. Ngày mười hai tháng chín. Đã năm năm kể từ cái ngày mà cuộc đời cô thay đổi vĩnh viễn.

Đầu năm 2013, cô từng có một người chồng khỏe mạnh, người yêu thích việc được chạy bộ với vợ và chơi bóng mỗi cuối tuần. Nhưng chẳng bao lâu sau dịp sinh nhật hồi tháng Bảy, cân nặng của anh bắt đầu sụt xuống một chút và những trận ốm vặt trở nên dai dẳng. Anh trở nên lờ đờ uể oải, và sau khi kiểm tra máu cho anh, bác sĩ đã vội vàng chuyển anh tới bệnh viện bởi một vấn đề khẩn cấp.

Ngày này năm năm trước, người ta đã chẩn đoán rằng anh mắc bệnh bạch cầu tủy bào cấp tính. Các chuyên gia đã ngồi tư vấn cho họ suốt một giờ. Căn bệnh này có thể được chữa khỏi bằng hóa trị, nhưng không có cách nào chắc chắn rằng liệu nó có quay lại lần nữa hay không. Nó – đã tái phát đến tận ba lần và đến năm 2016 thì anh thua cuộc.

Grace chạy nhanh hơn để cố ngăn những hình ảnh ấy hiện lên trong tâm trí. Matt mới ba mươi hai tuổi khi được chẩn đoán, cô cũng mới bước sang tuổi ba mươi, và cả hai đều đang ở trong thời kỳ sung mãn nhất. Thật đau đớn khi phải chứng kiến tri kỷ của mình héo hon từng ngày.

Cô nhớ lại cái đêm mà anh đã khiến họ hoảng hốt khi bắt đầu nôn ra mấy thứ đen ngòm, khiến Grace cũng ói theo. Grace nhớ rất rõ lúc anh giận dữ đấm tay vào tường, rồi bật khóc trong vòng tay cô khi nghĩ đến việc sẽ phải bỏ cô lại một mình. Những lần cô phải cho anh dùng thuốc, bởi anh mệt đến mức không thể ra khỏi giường. Và nhất là khi anh cầu xin cô hãy giết anh, hãy giải thoát anh khỏi sự khổ khổ này; chúng sẽ mãi mãi khắc sâu trong trái tim cô.

Cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ trở thành một y tá, nhưng đó là công việc mà cô đã làm trong những tháng cuối cùng bên cạnh anh, cho đến khi anh không thể được chăm sóc tại nhà nữa và cần chuyển đến một nhà an dưỡng địa phương. Dù không nói với ai, nhưng việc đó thực sự khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm. Giờ đã có người để mắt đến anh những khi cô không có mặt. Cô không muốn làm người chăm sóc – cô chỉ muốn làm vợ anh.

Giờ đây, cô ghét việc không còn phải nghĩ cho hai người nữa. Những ngày nghỉ, những buổi gặp mặt, kể cả việc đi mua thức ăn – bất kể cô làm điều gì – giờ chỉ dành cho mình cô. Phải mất rất nhiều thời gian để có thể quen được với chuyện đó. Rồi mẹ cô cũng qua đời, chỉ chưa đầy mười hai tháng sau, và chuyện đó *suýt nữa* đã khiến cô ngã gục.

Sau vài giây, cô ấn vào nút tăng tốc trên máy chạy. Cô đẩy mình tới cực hạn, mỗi lúc một nhanh hơn, cho tới khi buộc phải dừng lại.

Trong bếp, Matt đang mỉm cười và nhìn cô chăm chú khi cô với tay lấy một chai nước trong tủ lạnh. Cô đóng tủ lại và lướt một ngón tay qua bức chân dung anh. Nó được chụp trước khi căn bệnh biến anh thành một bộ xương khô trụi tóc. Ở đây anh vẫn khỏe mạnh, với đôi mắt tinh anh không hề có quầng thâm, nước da sáng và một khao khát sống mãnh liệt. Sau hai năm, ký ức về thời kỳ suy nhược cực độ của anh đã phai dần, và đó là những gì còn lại mà cô nhớ về anh đến bây giờ.

Cô bước về phía cửa sổ phòng bếp. Trông có vẻ như lại thêm một ngày đẹp trời nữa, bầu trời trong xanh và thời tiết ấm áp hơn so với bình thường. Cô mong sao những đám mây đen sẽ biến mất khỏi đời mình càng sớm càng tốt. *Đừng bao giờ kẹt lại trong quá khứ*, mẹ cô từng nói vậy, nhưng nói thì lúc nào chẳng dễ hơn làm, nhất là khi quá khứ đã cướp đi của cô một tương lai vốn được trù định trước.

Hai giờ sau, khi đã tắm rửa và tràn đầy năng lượng trở lại dù vẫn còn xúc động, cô đóng cánh cửa che giấu thứ mà cô không muốn mọi người thấy và đi làm.

Đồn cảnh sát Bethesda tọa lạc trên con phố cùng tên, ở góc dưới của trung tâm thành phố. Trước năm 1910, Stoke-on-Trent được tạo thành từ sáu thị trấn. Chúng sáp nhập lại làm một vào năm đó, và Hanley đã trở thành trung tâm mua sắm của vùng Potteries.

Grace từng nghe một số thành phần bất mãn với xã hội nói rằng Hanley không phải – và cũng chưa bao giờ – là trung tâm của Stoke-on-Trent như những gì được ghi trên biển chỉ đường. *Stoke* mới là trung tâm, đó là nơi đặt ga xe lửa và cho đến gần đây vẫn là nơi tập trung các công trình hạ tầng xã hội. Nhưng với cô, Stoke chỉ là một thị trấn bé tẹo với vài con đường. Dường như hầu hết tiền bạc và tài nguyên đều được đổ dồn về Hanley, và cô nghĩ điều đó thật tuyệt. Vài khu vực được quy hoạch thành những con phố đi bộ, khiến việc đó trở nên an toàn và thoải mái hơn, thậm chí bạn có thể ngồi xuống thưởng thức sandwich trong giờ nghỉ. Về đêm, giống như phần lớn các thành phố cùng quy mô, nó gặp vấn đề với những người vô gia cư cũng như đám say xỉn và phóng đảng. Bạo lực thường nổ ra sau khi những quán bar đã đóng cửa, nhưng trong phần lớn thời gian, nơi này có thể tự hào vì sự thân thiện của mình.

Lần trở lại này thực sự đã khiến cô mở mắt. Tất nhiên, cô không nhớ được gì nhiều về thành phố trong ký ức mười hai tuổi, nhưng sau khi đã làm việc tại những lực lượng lớn như tại Greater Manchester, việc tuần tra trên các tuyến phố của Stoke là một cách hết sức dễ dàng để tìm hiểu về tình hình của địa phương. Chỉ trong vài tuần, Grace đã nắm rõ nơi này trong lòng bàn tay. Cô còn chiếm được cảm tình của Allie Shenton, Sĩ quan Điều tra tiền nhiệm. Cô ấy

là một nguồn kiến thức vô hạn và đã nhiều lần giúp đỡ Grace bằng trí tuệ của mình.

Lấp đầy khoảng trống mà cô ấy để lại ở đội điều tra thực sự là một nhiệm vụ khó khăn. Cô đã gặp Allie một tuần trước khi bắt đầu làm việc chính thức. Allie giờ đảm nhận chức vụ mới là Sĩ quan Cộng đồng, quản lý sáu khu vực dân cư, mỗi khu đại diện cho một vùng của thành phố. Trong buổi gặp gỡ, Allie đã kể cho Grace nghe về các đồng nghiệp, với ai thì nên làm thân và với ai thì tốt nhất là nên né ra.

Đó là một cuộc nói chuyện dễ chịu, đầy những lời xã giao, nhưng Grace cảm thấy biết ơn vì cô đã được cung cấp một cái nhìn toàn cảnh về môi trường mà mình sắp dần thân vào. Cô đã suy nghĩ rất lâu, rất kỹ về việc trở lại Stoke và Allie đã khiến điều đó trở nên dễ dàng hơn một chút với cô. Grace chợt để ý thấy rằng Allie vẫn quan tâm tới những gì xảy ra trong đồn. Thật khó để buông tay sau khi đã làm việc tại đó lâu đến vậy. Có đi thì phải có lại, Grace bắt đầu xem cô ấy như một chuyên gia tư vấn. Allie có vẻ không bận tâm tới việc cô hỏi chi tiết về một số đối tượng và con người cụ thể.

Tháng làm việc đầu tiên của Grace lặng lẽ trôi qua cùng với ba Điều tra viên cộng sự, bắt đầu làm quen với đơn vị mới cũng như tìm hiểu về vùng này và các cư dân của nó. Đội Trọng án được bố trí ở tầng dưới cùng trong ba tầng của đồn, cùng với vài phòng họp nhỏ và một khu vực dành cho những nhân viên ngoài biên chế. Hồi còn ở Manchester, Grace phải làm việc trong một tòa nhà rất cần được tân trang lại từ trong ra ngoài. Nó chật chội đến mức phòng làm việc của cô còn chẳng đủ chỗ chứa một cái tủ chén, và cô phải chia sẻ nó với bốn sĩ quan khác. Còn ở đây, cơ sở làm việc được thiết kế mở với khoảng ba mươi bàn, tất cả đều mới tinh và có phần phô trương – dù rằng nhà bếp vẫn ẩn chứa đầy nguy cơ cho sức khỏe với thức ăn thừa và đĩa bẩn bừa bộn khắp nơi.

Cô mỉm cười cảm ơn khi một cốc cà phê được đặt xuống bàn mình, chiếc cốc “Wonder Woman” mà Matt đã đùa giỡn tặng cô ngay trước khi anh qua đời. Trên chiếc bàn đối diện với cô, Sam Markham ngồi xuống với cốc nước trong tay và nhấn chuột để đánh thức máy tính của mình. Giờ thì Grace đã biết rằng cô ấy ba mươi bảy tuổi,

hiện đang sống cùng bạn trai là Craig, và Emily, đứa con gái sáu tuổi từ cuộc hôn nhân trước đó. Sam là một người phụ nữ nhỏ nhắn với má lúm đồng tiền và thường buộc đuôi ngựa mái tóc dài vàng óng của mình, điều đó càng khiến cô ấy trông có vẻ trẻ con hơn. Nhưng Allie đã bảo cô rằng, “Đừng để Sam đánh lừa cô. Khi cần thiết thì cô ấy cũng chẳng chịu thua ai đâu.”

Phía cuối phòng, cô có thể thấy Nick như bị đè bẹp trong ngăn làm việc nhỏ bé của ông. Một người đàn ông năng động ở giữa độ tuổi năm mươi, và trong một lần nói chuyện phiếm ông từng bảo rằng Sharon, vợ ông, đã nài nỉ ông nghỉ hưu sớm. Nhưng ông yêu công việc Phó chánh thanh tra của mình và muốn tiếp tục ở lại lực lượng, bởi nó giữ cho tâm trí ông năng động. Ông cao khoảng một mét chín và chạy bộ khoảng vài lần mỗi tuần để có thể giữ được sức khỏe ở tuổi này.

Vào ngày làm việc đầu tiên của Grace, khi đưa cô đi một vòng thăm thú tòa nhà, Nick từng nhắc đến việc vị chánh Thanh tra nghĩ rằng vào thời điểm này tốt nhất là nên giữ kín mối quan hệ của cô với gia đình Steele. Cô đã định hỏi tại sao, nhưng họ bị cắt ngang khi có một người đàn ông đi qua và muốn được giới thiệu với cô. Sau đó Nick không nhắc lại chuyện này thêm lần nào nữa. Cô thắc mắc không hiểu nguyên nhân, có lẽ ông có lý do của riêng mình mà một ngày nào đó cô sẽ tìm ra.

Điện thoại của Nick đổ chuông, một luồng adrenaline chạy khắp người Grace khi cô thấy ông đứng dậy, vẫy tay ra hiệu với cô trước khi đập mạnh nó xuống bàn.

“Tôi nghĩ cô cần được báo trước. Cuộc gọi thông báo có một thi thể được tìm thấy tại phòng tập Steele’s,” Nick bảo cô.

Grace thầm rên rỉ.

“Có người đã bị tấn công bằng a-xít và sau đó bị đâm tại bãi đậu xe. Cận xe của Josh Parker.”

“Josh Parker?”

“Hắn là cánh tay phải của Eddie Steele.”

“A.” Grace nhìn ông bước ra khỏi phòng.

Khi thấy cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, Nick quay lại. “Cô có đi không?”

“Liệu có được không sắp?”

“Tôi không biết, nhưng tôi không thấy còn sĩ quan nào đang rảnh nữa cả.”

Grace cố không để cảm xúc khiến cô mất cảnh giác. Vụ điều tra án mạng đầu tiên của cô chắc sẽ không diễn ra trên mảnh đất của gia đình đâu nhỉ?

Grace quệt đôi bàn tay ướt đầm mồ hôi vào quần khi Nick đánh xe lên vỉa hè để tìm chỗ đậu bên ngoài hiện trường vụ án. Tọa lạc trên phố Leek, cách trung tâm thành phố hai dặm, phòng tập Steele's sở hữu một vị trí hết sức đắc địa. Từng là trường mẫu giáo, nó là khối nhà một tầng trải rộng trên diện tích một mẫu Anh, với bãi đậu xe nằm ở phía bên phải. Theo lời Sam, giấy phép đăng ký kinh doanh của nơi này cho biết nó đã được thuê bởi Eddie Steele từ năm 2006. Một tấm biểu ngữ lớn bằng vải được treo trên cái lan can ở cạnh cô. "Khổ học thành tài. Trọn gói mỗi tháng với giá chỉ bốn mươi bảng." Cô chắc hẳn hôm nay nó sẽ chẳng thu hút được ai. Người ta quan tâm tới chuyện đã xảy ra ngoài bãi đậu xe hơn.

"Sẵn sàng chưa?" Nick hỏi cô.

Grace nhìn lại, không hề nhận ra rằng ông đã quan sát nãy giờ khi thấy cô cứ nhìn ra ngoài cửa sổ. "Tôi không nghĩ rằng mình có thể sẵn sàng cho việc này."

"Bình tĩnh lại đi. Dù chúng nói gì, tôi cũng sẽ tìm ra cách xử lý."

Cô gỡ dây an toàn và xuống xe, bước đến chỗ Điều tra viên Perry Wright, người đậu xe ngay phía trước họ. Grace đã trở nên thân thiết với Nick, nhưng với Perry thì không. Anh ta mới bước sang tuổi bốn mươi vào năm ngoái. Cô tìm hiểu được rằng anh ta đã kết hôn với Lisa được mười ba năm và ba tháng trước họ vừa chào đón đứa con đầu lòng, là Alfie. Giống như Nick, mái tóc vàng của anh ta được cạo sát đầu để che đậy việc nó đang mỏng dần. Allie Shenton nói rằng hoặc là anh ta sẽ thân thiện ngay từ đầu như thể đó là bản chất của anh ta, hoặc là anh ta sẽ trở nên xa cách – không chỉ bởi họ đã quen biết và làm việc cùng nhau suốt nhiều năm, mà còn bởi anh ta đã

ứng tuyển vào vị trí Sĩ quan Điều tra, và Grace đã đánh bại anh ta để giành được nó.

Dù giờ vẫn đang là sáng sớm, mồ hôi đã ướt đầm trên lưng cô. Cô đã rất băn khoăn liệu có nên mặc thêm áo khoác ngoài bộ đồng phục hay không. Trời vẫn còn quá ấm, nhưng cô cảm thấy thiếu nó thì không thể được coi là ăn mặc chỉnh tề, đặc biệt là để đi gặp người lạ. Những ký ức về lần gặp gỡ đầu tiên vẫn hiện rõ trước mắt cô.

Bên kia đường, một đám đông đang tụ tập trước dãy nhà. Khi quan sát kỹ hơn, ta có thể thấy ba chú chó đang kiên nhẫn ngồi dưới chân chủ; hẳn là buổi đi dạo sớm của chúng đã bị gián đoạn hoặc sẽ kéo dài. Hai người hàng xóm đứng trò chuyện với nhau trên ngưỡng cửa nhà mình, tay vẫn cầm cốc. Grace gần như có thể nghe thấy họ nói rằng, “Những chuyện như thế này không được xảy ra trước cửa nhà chúng ta.” Đó là điều mà cô vẫn thường xuyên được nghe, như thể không ai được phép mang những thứ xấu xa đến gần khu phố của họ vậy.

Gót giày của cô gõ nhịp trên vỉa hè khi cô im lặng bước theo Nick và Perry hướng về phía cổng. Hiện trường án mạng đã được quây kín bởi dải băng bảo vệ, khắp nơi đều có người đang làm việc. Một viên cảnh sát đứng bảo vệ hiện trường, ghi lại tên của những người ra vào, kiểm tra giấy tờ và chỉ cho họ biết phải tới đâu. Có vài sĩ quan mặc đồng phục mang theo sổ ghi chép, và cô thấy một người đang tìm cách phân luồng giao thông khi các phương tiện cố gắng lách qua hàng dài xe cảnh sát đang đậu lộn xộn bên kia đường.

Ngay trước mặt họ, cô có thể thấy một chiếc xe nhỏ với logo của tờ báo địa phương gắn bên hông và tự hỏi không biết họ có thuộc loại thân thiện hay không. Cô vẫn thường tự hào về việc giữ được quan hệ tốt với cánh báo chí hồi còn ở Salford.

Cô, Nick và Perry lần lượt giơ thẻ cảnh sát ra. Dải băng bảo vệ hiện trường được nâng lên và họ chui qua nó. Rồi họ mặc đồ bảo hộ, đeo găng tay cao su và bọc giày lại. Dù khá mạnh mẽ và sẵn sàng, thậm chí có cả múi bụng, nhưng bộ đồ này vẫn khiến Grace cảm thấy mình cứ như một chú người tuyết được đắp vội.

Cô buộc mái tóc đen dài của mình bằng một sợi thun và đeo mặt nạ quanh cổ. Khi được đeo lên, nó sẽ giấu đi đôi môi gần như đã quên mất một nụ cười rạng rỡ là thế nào, nhưng đôi mắt của cô thì vẫn lộ rõ. Grace biết rằng ta có thể chỉ ra được rất nhiều điều chỉ bằng cách nhìn vào đôi mắt của một người. Cô có đôi mắt to màu nâu, với hàng mi dài được tô điểm bởi mascara và lông mày đậm. Chúng là những đặc điểm tuyệt vời nhất của cô – khi cô hạnh phúc. Còn bây giờ, đôi mắt cô lơ đãng liếc nhìn xung quanh, cố gắng nắm bắt mọi thứ.

Khi Nick rời đi để nói chuyện với một sĩ quan mặc đồng phục, Grace hít một hơi thật sâu, ngẩng cao đầu và bước về phía trước. Một chiếc lều trắng đã được dựng lên tại vị trí của thi thể. Các nhân viên pháp y đã có mặt cũng mặc đồ bảo hộ và mang giày giống họ.

“Những vụ tấn công bằng a-xít có thường xảy ra ở Stoke không?” Grace hỏi Perry khi họ đang đi.

“Không hề. Tôi nghĩ vụ cuối cùng đã xảy ra từ vài năm trước rồi.”

“Và một gã ở phòng tập đã gọi cho cảnh sát, phải vậy không?”

Perry hất đầu về phía một gã khoảng ngoài hai mươi mặc bộ đồ thể thao màu đỏ ở đầu kia của bãi đậu xe. Anh ta đang cung cấp lời khai cho các Điều tra viên, nói liên mồm và thậm chí còn vung vẩy tay.

“Trent Gibson. Đó là người đầu tiên gọi báo án. Phòng tập mở cửa lúc bảy giờ và cậu ta đã tìm thấy thi thể ngoài bãi đậu xe trước đó mười phút.” Perry chỉ vào chiếc BMW màu đen mà một nhân viên pháp y đang đi tới. “Đó là xe của Parker. Không hiểu sao nó vẫn chưa bị đốt ra tro để thủ tiêu chứng cứ. Thật chẳng hợp lý chút nào.”

“Chà, có vẻ như vụ này được thực hiện với mục đích để cho người ta thấy, chứ không phải là để giấu đi.” Grace quay lại sau khi đã nhìn Gibson một lượt. “Tôi biết chúng ta không thể xác định chính xác nhân dạng trước khi tiến hành khám nghiệm, nhưng có lẽ hung thủ của chúng ta nghĩ rằng nó sẽ giúp chúng ta chứng minh được danh tính của nạn nhân nhanh hơn chăng?”

Họ bước đến lối vào lều và Grace vào trong, sau khi đã chụp mặt nạ lên. Cô vẫn đặt tay lên miệng, cố ngăn cảm giác lợm giọng khi nhìn xuống khuôn mặt và bàn tay cháy đen của nạn nhân. Gã mặc đồ tập thể hình, quần đùi và áo phông cộc tay bởi thời tiết ẩm áp bất thường gần đây. Những giọt chất lỏng bắn ra khiến chúng thùng lố chỗ.

Có một vài người đứng rải rác quanh hiện trường. Một nhiếp ảnh gia pháp y đang bấm máy bên cạnh một người đang cúi lom khom xuống cạnh thi thể. Tư thế đó khiến Grace không thể thấy rõ, nhưng cô đoán là anh ta cao và khoảng ngoài bốn mươi tuổi. Anh ta đẩy kính lên và mỉm cười với cô.

“Dave Barnett, chuyên viên Điều tra hiện trường, như cách người ta vẫn thường gọi.”

“Grace Allendale.” Cô mỉm cười đáp lại, dù rằng anh ta chẳng thể thấy được nó đằng sau lớp mặt nạ của cô. “Sĩ quan Điều tra.”

“Vâng, tôi biết. Trách nhiệm nặng nề thật đấy. Nhưng dù sao cũng rất vui được gặp cô.”

“Anh đã ước lượng được thời gian tử vong chưa?” Grace cúi xuống, vừa ghê sợ nhưng đồng thời cũng cảm thấy bị thu hút bởi thi thể. Bất chấp ngành nghề của mình, cô vẫn chưa bao giờ ngừng ngạc nhiên về những gì con người có thể gây ra cho đồng loại.

“Tôi có thể nói rằng thời điểm tử vong là trong khoảng từ mười giờ tới nửa đêm hôm qua. Gương mặt giờ chỉ còn là một đồng bầy nhầy, nhưng nạn nhân có một số hình xăm khá đặc biệt trên bắp tay. Đó là ngày tháng và hai cái tên. Caleb và Mia.” Dave chỉ vào thi thể.

Perry húng hắng sau chiếc mặt nạ và Grace cố giấu một nụ cười. Cô cảm thấy thích Dave Barnett.

“Tôi vẫn chưa kết luận được về nguyên nhân tử vong, dù trông thì có vẻ nó khá rõ ràng.” Dave tiếp tục chỉ. “Nhưng cũng có một vết đâm ở trước ngực, giống như kẻ nào đó muốn chắc chắn nạn nhân phải chết.”

Sau khi để các nhân viên khám nghiệm hiện trường tiếp tục công việc của họ, Grace cời bỏ mặt nạ cũng như bộ đồ bảo hộ bên ngoài chiếc lều. Khi đang làm việc đó, cô trông thấy một người đàn ông đang vẫy tay để thu hút sự chú ý của họ. Một chiếc cặp da lớn đủ để đựng tài liệu hoặc máy tính xách tay được đeo trên vai anh ta.

“À, lại nói chuyện với Simon nào. Phóng viên địa phương.” Perry xếp món đồ bảo hộ cuối cùng của mình vào túi đựng bằng chứng. “Anh lảng vảng quanh đây làm gì?” Anh ta hỏi khi cùng Grace bước đến chỗ tay phóng viên.

“Tôi tự hỏi liệu anh có gì cho tôi hay không?” Người đàn ông đáp, đưa tay lên vuốt mái tóc ngắn màu vàng rối bù của mình khi bắt gặp ánh mắt của Grace. Khi nhìn gần hơn, anh ta gợi cô nhớ về Calum Best, một ngôi sao truyền hình. Kiểu người táo tợn, thích cợt nhả mà hẳn sẽ chẳng ai ngạc nhiên khi thấy họ xổ ra một tràng bô lô ba la hoặc nhảy nhót quanh ống khói trên nóc nhà. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi cộc tay với cà vạt màu xanh hải quân cùng màu với quần.

Perry lắc đầu. “Vẫn chưa.” Rồi Perry quay sang Grace. “Đây là Simon Cole huyền thoại, phóng viên hình sự có thâm niên nhất của tờ Stoke News.”

Simon cười và đưa tay ra, cô bắt tay anh ta. “Rất vui được gặp cô.”

“Tôi cũng vậy.”

“Đã xác định chắc chắn rằng đó là Josh Parker chưa?” Anh ta hỏi, nhìn một lượt hai người họ.

“Anh lấy cái tên đó từ đâu?” Perry nheo mắt lại.

“Trên phố.” Simon hạ giọng và cười toe. “Có thật không? Có thể nói tôi biết được không?”

Grace lắc đầu.

“Vậy đã kết luận đó là một vụ giết người hay chưa?” Simon nhìn cô bằng ánh mắt nài nỉ.

“Chúng tôi vẫn đang xem xét mọi khả năng.” Grace đáp.

Perry khẽ nhếch mép.

“Vậy là không có gì cho tôi sao?” Simon liếc qua Perry.

“Không,” Perry đáp. “Anh sẽ là người đầu tiên biết tin khi chúng tôi xong việc, chắc chắn đấy.”

Simon thở dài. “Vậy có lẽ tôi sẽ ra ngoài và trò chuyện với người dân trong lúc đợi vậy.”

Grace thấy anh ta rời đi một cách hết sức miễn cưỡng. Cô đoán cái mũi chuyên đánh hơi tin tức của anh ta đang giật giật, nhưng anh ta vẫn hành xử thật dễ chịu, khác hẳn với vài gã phóng viên mà cô phải đối phó suốt nhiều năm qua.

“Chuyện với Natalie thế nào rồi?” Perry hỏi Simon. “Vẫn tệ hại hả?”

“Cô ta bòn rút của tôi từng xu một.” Simon đảo mắt. “Sẽ thật khó xử nếu chúng tôi có nhiều tiền.”

“Anh ta bị một cô người mẫu trẻ điều khiển.” Perry giải thích cho Grace.

“Anh nói như thể tôi là một chiếc xe hơi vậy,” Simon phản đối.

“Cô à chỉ coi anh ta như mớ giẻ rách.” Perry bồi thêm.

“Tôi biết, tôi biết.” Simon gật đầu. “Chỉ tại tôi không thể ngừng từ tế được.”

Grace thấy đôi mắt anh ta mới buồn làm sao khi chúng nheo lại. Quá mức chân thành, điều mà cô không được thấy thường xuyên.

“Tốt hơn là tôi nên đi làm việc của mình.” Simon chỉ vào đám đông ở bên kia đường.

Grace để ý thấy mặt Simon hơi đỏ và cô dành cho anh ta một nụ cười ngại ngùng. Khi anh ta đã đi khỏi, cô quay lại với Perry. “Vậy là, hình xăm và chiếc xe khiến tôi khá chắc chắn rằng nạn nhân của

chúng ta là Josh Parker, nhưng chúng ta sẽ không được phép để lộ điều này trước khi xác định danh tính một cách chính xác. Nick đã thông báo cho vợ gã, dù rằng cô ta vẫn chưa thể thấy cái xác. Giờ hãy kiểm tra băng ghi hình từ camera an ninh và..." Grace ngừng lại khi nhận ra rằng anh ta không hề lắng nghe. Đôi mắt anh ta đang nhìn qua vai cô.

Một cơn rùng mình chạy khắp người khi cô quay đầu lại theo hướng Perry đang nhìn. Đang bước về phía họ là hai gã đàn ông và một người phụ nữ. Cô nhận ra đó là hai gã đã có mặt tại quán Thế giới Gia vị hồi tháng trước.

Người phụ nữ có tóc và da cùng màu với Grace. Và, cũng giống như Grace, cô ta có đôi chân dài và thân hình săn chắc.

"Ài chà chà." Eddie Steele là người lên tiếng trước tiên, hân thảo kính râm ra.

Grace nuốt nước bọt. Cô đang đối mặt trực tiếp với những người anh em cùng cha khác mẹ của mình.

Tình huống này thật kỳ quặc. Đây chưa bao giờ là cách mà Grace dự định sẽ gặp gia đình mình. Mà dù sao thì cô cũng chẳng hề lường trước việc vụ án mạng đầu tiên mà mình giải quyết tại Stoke-on-Trent lại xảy ra gần nhà đến vậy.

Thật khó để nói chuyện khi ở gần thế này. Dù họ chưa từng gặp nhau, Grace vẫn tự hỏi liệu họ có biết về cô nhiều như những gì cô biết về họ hay không. Mẹ cô, Martha, chắc chắn đã bóng gió về điều đó. Bà cũng kể với Grace rằng Eddie lớn hơn cô hai tuổi, rằng cô sinh sau Leon hai tháng và có một cô em gái trẻ hơn ba tuổi, cha của họ, George, đã ngủ với cả hai bà mẹ cùng một lúc, suốt nhiều năm, sống một cuộc đời hai mặt.

Nhận ra tất cả đang nhìn mình, Grace bước tới trước, nhưng vẫn không nói gì.

Eddie quay sang Perry. “Tôi cho rằng anh muốn nói chuyện với chúng tôi?”

Perry gật đầu. “Chúng tôi cần tìm hiểu xem các anh ở đâu đêm qua. Những câu hỏi thông thường thôi. Đây là Sĩ quan Điều tra Allendale.”

“Xin chào.” Grace đưa tay về phía Eddie. Cái bắt tay của hắn cũng chặt không kém gì cô.

“Leon...” Eddie chỉ vào em trai mình, “... và Jade, em gái chúng tôi.”

Grace bắt tay nhanh với cả hai, lo lắng rằng sẽ có ai đó để lộ ra chuyện họ biết nhau. Sự giống nhau giữa cô và Jade rõ ràng đến

mức cô chỉ hy vọng Perry sẽ không để ý. Cô có thể thấy cô ta đang nhìn mình chăm chăm.

Nhưng không chỉ là ngoại hình, đó còn là cách Jade đứng: dùng chân phải làm trụ và chân trái hơi kiễ lên, giống hệt như Grace. Và cả cách cô ta cười, khuôn miệng của cô ta. Grace tự hỏi không biết mẹ của ba người đó trông như thế nào, liệu có giống mẹ cô hay không? Martha Steele, nữ danh Benson, mẹ cô, có nước da màu ô liu với mái tóc nâu sẫm và không một chút mỡ thừa trên người.

Grace hít một hơi thật sâu và xác nhận thêm lần nữa. “Tôi tin rằng hạ sĩ Wright đây có quen biết các vị, và tôi nghĩ mình nên đặt câu hỏi luôn và để phần xã giao lại sau.” Cô quay sang Perry. “Anh có thể đi nói chuyện với Trent Gibson được không?”

Perry cau mày, nhưng cô lịch sự ra hiệu bảo anh ta đi chỗ khác. Cô không chắc liệu đám nhà Steele có làm lộ bí mật của mình hay không. Một mặt, đó có thể là điều tốt, bởi sau đó cô sẽ không phải cảm thấy mình đang dối trá nữa. Nhưng mặt khác, cô có thể sẽ bị loại khỏi cuộc điều tra và cô không muốn vậy chút nào. “Bước cho cẩn thận” sẽ là phương châm sống của cô hôm nay.

Cô bước theo những người anh em của mình vào một hành lang hẹp và thiếu sáng, với một tấm thảm màu đỏ mà có lẽ ngày xưa từng trông đẹp hơn. Những bức tường được sơn màu kem với vài vết nứt bất thường. Ở phía bên phải là một cánh cửa treo biển nhà vệ sinh và phòng thay đồ. Lớp sơn trên góc trần bị bong ra và đâu đó thoang thoảng mùi thuốc xịt phòng hết sức khó chịu.

Grace nhìn quanh. Cô không thấy bất kỳ lối an ninh nào, kể cả cửa khóa bằng thẻ như phòng tập cũ của cô hồi còn ở Salford, vậy nên hẳn phải có thứ gì đó khác.

“Không có sổ lễ tân sao?” Cô hỏi.

“Ở trong tòa nhà chính,” Eddie bảo cô. “Chúng tôi cũng có ổ khóa đấy. Nếu ta không nhốt lại thì hẳn sẽ có nhiều thứ mọc cánh bay mất, nếu cô hiểu ý tôi.” Hắn chỉ về phía hai cánh cửa. “Cẩn thận, cánh cửa có thể bật lại vào người cô đấy,” hắn cảnh báo. “Không muốn hạ nốc-ao cô ngay trong lần gặp đầu tiên đâu.”

Grace cố nở một nụ cười khi hấn giữ cửa cho cô đi qua. “Chúng tôi sẽ để dành nó cho lần sau,” Eddie lầm bầm.

Cô quay sang phía hấn và thấy rằng khuôn mặt hấn chẳng biểu lộ chút thân thiện nào. Khi nhìn gần hơn, cô nhận ra họ giống nhau đến kỳ lạ. Càng ngạc nhiên hơn khi Grace nhận ra hấn giống George Steele ở thời điểm cô và mẹ bỏ đi đến mức nào. Eddie cũng khoảng bằng tuổi ông ta hồi đó. Nó khiến cô lo lắng. Chuyện này có lẽ sẽ khó hơn cô tưởng.

Đằng sau cánh cửa là một căn phòng lớn. Phía bên này là một dãy các thiết bị tập thể hình được lắp đặt quanh tường. Ở đầu kia là một sàn đấu quyền Anh cùng với nhiều bao cát và ghế tập ở xung quanh. Grace tự hỏi tại sao chúng lại không được tách ra. Nếu đang tập thể dục, cô sẽ không muốn trông thấy cảnh ai đó bị đấm gục xuống sàn, dù có cố ý hay không. Nó sẽ khiến cô mất hứng hoàn toàn.

“Anh nói rằng mình chỉ có một cơ sở duy nhất trong thành phố?” Cô hỏi.

“Đúng vậy.”

Bước quanh phòng tập Steele’s khiến Grace nhận ra lý do tại sao họ không mở rộng ra khắp Stoke-on-Trent. Không phải ai cũng thích kiểu bài trí này. Nó khá là đáng sợ, nói vậy là còn nhẹ. Nick từng nói rằng đây không phải là mục đích duy nhất của nó. Cô hy vọng mình có thể tìm hiểu thêm về những chuyện xảy ra phía hậu trường.

Eddie chỉ cho cô một căn phòng nhỏ hơn ở phía bên phải của tòa nhà. Có ba cánh cửa dẫn tới đó. Hấn chỉ vào cái đầu tiên ở bên trái.

“Vào văn phòng đi và chúng ta sẽ có thể trao đổi cụ thể hơn.

Nơi này có kích thước thật vừa vặn để chen ép bất cứ ai bước vào trong. Căn phòng có một bàn làm việc và máy tính, một tủ đựng tài liệu với giấy tờ chất đống trên nóc và một chiếc trường kỷ bẹp dúm được kê dưới ô cửa sổ kính mờ đục. Leon và Jade ngồi xuống đó, còn Eddie thì ngồi yên sau bàn.

Grace hắng giọng khi thấy cả ba người đang nhìn mình, lại một lần nữa chờ đợi cô lên tiếng trước. Bầu không khí thật nặng nề, nhưng cô muốn cho họ biết rằng cuộc gặp này là để nói về Josh Parker, và chỉ có vậy.

“Đầu tiên, hãy nói cho rõ ràng trước đã,” cô bắt đầu. “Lý do khiến tôi quay lại là chuyện riêng của tôi. Tôi rất tiếc về việc cha mấy người đã qua đời, nhưng tôi đến đây với tư cách là một cảnh sát của Staffordshire.”

“Làm như bọn này quan tâm đến chuyện tại sao cô lại tới đây lắm vậy.” Eddie gắt. “Cô có thêm bận tâm chút nào khi cha bọn này bị sát hại đâu.”

“Tôi nghĩ là đúng vậy đấy,” cô cắt ngang bằng giọng điệu kiên định, trước khi chuyển sang vấn đề chính. “Ở đây có người đứng đầu không, hay quyền lực được chia đều?”

“Đây là công việc gia đình,” hắn nói. “Leon, cùng với Josh, quản lý phòng tập và câu lạc bộ quyền Anh. Jade cùng mẹ chúng tôi điều hành Posh Gloss, còn tôi giám sát vấn đề tài chính và các hoạt động hằng ngày nói chung. Đã có ai báo cho Christa, vợ Josh chưa?”

Grace gật đầu. “Chúng tôi sẽ cần cô ấy xác định danh tính của thi thể. Anh có thể kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra vào giờ đóng cửa

tối qua được không?”

“Josh làm việc cùng với hai huấn luyện viên cho đến khi phòng tập đóng cửa lúc mười giờ tối. Cậu ấy thường ở lại trễ để tự tập luyện một mình, nên tôi đoán là cậu ấy đã ở trong tòa nhà khoảng một giờ.”

“Nhân viên của anh ở lại làm việc một mình ư?” Grace cau mày. “Anh có từng nghe tới chính sách dành cho người lao động đơn độc chưa?”

“Cô có trông thấy kích cỡ của Josh Parker không?” Eddie chế giễu và chỉ tay vào bức ảnh được treo trên tường đằng sau họ.

Grace quay lại và nhìn vào bức ảnh mới được chụp gần đây của Eddie, cánh tay hằn ôm quanh người-có-thể-là-nạn-nhân, một gã có thân hình rắn chắc như bức tường gạch. Qua bức ảnh, cô nhận ra ngay đây là một trong những kẻ mà cô đã gặp ở quán Thế giới Gia vị hôm đi ăn tối cùng đội của mình hồi tháng trước. Parker có làn da rám nắng và mái tóc cạo sát, nụ cười rộng ngoác của gã làm lộ ra chiếc răng bọc vàng. Gã mặc chiếc áo phong đen bó sát rõ ràng là quá chật, khiến mọi đường nét của thân hình đều lộ ra và Grace phải thừa nhận rằng chúng rất ấn tượng. Cô chợt nghĩ về một nhân vật hoạt hình khi để ý thấy chiếc cằm vuông của gã. Và không, cô sẽ không muốn gây chuyện với gã này chút nào. Kẻ đã giết Josh hẳn phải vô cùng can đảm. Cứ thử tưởng tượng nếu mọi việc không diễn ra như đã định mà xem.

“Kẻ đã làm chuyện này chắc chắn đã tấn công bất ngờ,” Eddie nói thêm. “Và nó xảy ra bên ngoài tòa nhà, vậy nên đừng có lên giọng với cái chính sách dành cho người lao động đơn độc đó nữa đi. Chúng tôi quan tâm tới nhân viên của mình. Chúng tôi luôn quan tâm tới những thứ thuộc về mình.”

Cô khẽ nhún vai, cố không để lộ chuyện mình đang cảm thấy bị đe dọa tới mức nào.

“Vậy anh Parker là người cuối cùng rời khỏi tòa nhà?” Grace bắt đầu hỏi lần nữa.

“Chúng tôi không giết anh ấy, nếu đó là những gì cô đang cố ám chỉ,” Leon gần như đang gầm gừ với cô.

“Có phải Josh là người ở lại sau cùng không?” Grace nhắc lại, phớt lờ sự mỉa mai của hắn.

“Tôi nghĩ vậy,” Eddie đáp.

“Chúng tôi cần mọi đoạn băng an ninh mà anh có, cả bên trong cũng như bên ngoài.”

“Chúng tôi có camera bao quát toàn bộ khu vực lễ tân, nhưng ở trong phòng tập thì không.” Eddie bước đến bên một thiết bị, tháo đĩa CD ra và đưa nó cho Grace. “Và ở bên ngoài thì chúng tôi có camera ở mỗi góc của tòa nhà, nhưng chúng không bao quát hết được toàn bộ bãi đậu xe ở đằng sau.”

Grace nhướn mày. Mọi thứ có vẻ mới thuận tiện làm sao. Và nếu nghi phạm của họ biết điều này, kẻ đó hẳn cũng biết nên ra tay ở nơi nào để tối thiểu hóa nguy cơ bị nhìn thấy.

“Anh có nhắc đến sổ lễ tân,” cô nói. “Anh có thể cho tôi xem danh sách những người đã ở đây tối qua, trong khoảng... Xem nào, từ sáu giờ tối trở đi được không? Nhân viên, khách hàng và cả khách vắng lại, cảm ơn.”

Eddie rướn người về phía trước. “Phải có cả trăm người đã ở đây trong khoảng thời gian đó. Đó là khi chúng tôi bận rộn nhất.”

Leon khẽ huýt sáo. “Sẽ có nhiều người phải thẩm vấn lắm đấy.” Hắn khoanh tay lại và nhìn chăm chăm vào Grace.

Đúng như cô đã nhận xét trong lần đầu tiên họ gặp nhau hồi tháng trước, Leon trông giống Eddie đến mức người ta có thể nghĩ họ là anh em sinh đôi. Nếu không có vết sẹo mờ dài khoảng hai inch nằm dưới mắt phải, họ hoàn toàn nguy tạo bằng chứng ngoại phạm cho nhau.

Cô có cảm giác rằng trong những ngày tới mình sẽ phải tìm hiểu về họ bằng mọi giá. Khi cuộc điều tra đã vào guồng, họ hẳn sẽ phát

ồm khi suốt ngày cứ phải nhìn thấy cô cũng như những thành viên khác trong đội, những người mà hẳn giờ đã có mặt ở đây rồi.

Grace một lần nữa phớt lờ Leon, chuyển sang nhìn Jade, người đến lúc này vẫn chưa nói dù chỉ một lời. Cô ta đang khóc, khẽ nức nở và nước mắt rơi xuống như mưa.

“Cô ổn chứ?” Cô hỏi.

Jade gật đầu. “Chuyện này thật quá sốc, chỉ vậy thôi. Tôi mới nói chuyện với anh ấy hôm thứ Hai. Thật không thể tin nổi.” Cô ta hỉ mũi một cái thật mạnh.

“Mấy người rời khỏi đây lúc mấy giờ?” Grace liếc mắt nhìn lần lượt từng người.

“Sáu rưỡi,” Eddie nói.

“Anh về thẳng nhà chứ?”

“Phải. Con trai tôi có thể làm chứng. Tôi đã đưa thằng bé đến lớp học đá bóng lúc bảy giờ.”

“Hôm qua tôi không ở đây,” Jade nói.

Grace nhìn Leon. “Còn anh thì sao?” Cô nhận ra rằng hẳn chẳng hề có ý hợp tác.

“Tôi nghĩ là khoảng tám giờ.”

“Tôi nghĩ là mình cần thông tin cụ thể hơn.” Giọng Grace cũng trở nên cộc lốc y chang hẳn.

Leon thở dài. “Khoảng tám giờ mười.”

Grace gật đầu rồi quay lại với Eddie. “Tôi được nghe kể rằng Josh là cánh tay phải của anh?”

Ánh mắt của Eddie khiến cô giật mình trong thoáng chốc và mắt trái của cô giật giật dưới áp lực của nó. Nhưng cô không muốn nhìn đi chỗ khác. Cô muốn xem xem liệu sự đau buồn có phải là cảm xúc duy nhất của hẳn hay không. Cô quan sát tất cả một lượt để đánh giá xem cảm xúc của họ là thật hay chỉ là một vở diễn dành cho cô.

Eddie nuốt nước bọt. “Cậu ấy là người bạn tốt nhất của tôi. Chúng tôi đã quen nhau từ thời trung học.”

“Tôi cho rằng cả ba người đều biết rất rõ về anh ta?” Grace nhìn những người còn lại.

“Phải,” Jade nói trước khi hỉ mũi một cái thật to.

“Có khi cô cũng biết anh ấy đấy,” Leon chế nhạo.

“Tôi có học cùng trường với mấy người đâu. Có thì tôi đã nhớ rồi.” Đò mặt vì lời ám chỉ, Grace lại nhìn vào cuốn sổ ghi chép của mình. “Liệu mấy người có biết ai có thể muốn hại Josh không?” Câu hỏi của cô không hướng cụ thể vào ai.

“Chắc phải cỡ một nửa dân số của Stoke đều từng có lúc muốn làm vậy,” Leon khoanh tay lại. “Nhưng sẽ chẳng kẻ nào muốn đụng vào anh ấy nếu chúng thấy anh ấy trước khi bị nướng chín.”

“Leon!” Jade càng khóc to hơn.

“Xin lỗi.” Leon tỏ vẻ hối lỗi bằng cách cúi đầu xuống trong giây lát. “Dù sao thì cũng thật khốn nạn. Thật khó có thể chấp nhận rằng chúng ta đã mất anh ấy.”

Căn phòng lại một lần chìm trong im lặng khi họ nhớ về người bạn của mình. Grace tranh thủ cơ hội đó để lấy danh thiếp ra và đưa cho họ.

“Cái này là để hôm nào đi ăn bữa tối gia đình ấm cúng hả?” Leon rút một cái từ tay cô.

“Tỏ ra tôn trọng chút đi, Leon,” Eddie cảnh báo.

“Em nghĩ là mình đã trao cho cô ta thứ đó quá đủ rồi,” Leon khoanh tay lại, “nên đừng có bảo em phải làm gì nữa.”

Ngạc nhiên vì kiểu mà những người đó nói về quan hệ giữa họ, Grace tuyệt vọng muốn tìm cách bỏ đi và quay lại với những người đồng nghiệp của mình. Nhưng cô vẫn còn chuyện phải nói.

“Tôi sẽ rất cảm kích nếu mấy người không nói với các đồng nghiệp của tôi về lý do mà chúng ta quen nhau.” Cô dừng lại một lúc.

“Tôi nghĩ tốt nhất là chúng ta nên điều tra về vụ sát hại Josh mà không để điều gì cản trở.”

“Ma quen hơn quỷ lạ, kiểu kiểu đó hả?” Eddie nhếch mép. Leon và Jade đều định mở miệng nói, nhưng hấn gờ tay lên và lắc đầu.

“Tôi sẽ tìm hiểu xem ai là người phụ trách giám sát khu vực này và đề nghị họ cung cấp cho mấy người những tin tức mới nhất, trong khi chúng tôi tiếp tục tiến hành điều tra,” Grace nói thêm. “Chúng ta sẽ sớm liên lạc lại thôi.”

Vừa bước ra khỏi phòng, Grace đã lập tức thở phào nhẹ nhõm. Cô cảm thấy ngạc nhiên vì họ đã chấp nhận lời đề nghị giữ kín danh tính của mình, thậm chí điều đó còn khiến cô tự hỏi tại sao. Cô đã nghĩ rằng họ sẽ xáo trộn mọi thứ, gây rắc rối cho cô ngay lập tức.

Dù cảm thấy mình đã bị dọa nạt trong suốt buổi gặp gỡ, một cảm giác thất vọng cực điểm vẫn chiếm lấy cô. Cô đã muốn được gặp những người đó suốt bao năm qua, bất chấp công việc của cô và điều tiếng của họ. Tận sâu bên trong, cô đã hy vọng rằng họ sẽ thân thiện với mình hơn. Trong một thế giới lý tưởng, hẳn cô đã có thể làm thân với họ, nhưng ngày hôm nay đã chỉ ra rằng điều đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra.

Dù sao thì cô cũng học được một điều. Qua cuộc gặp gỡ này, cô cảm nhận được rằng gia đình Steele đang lo lắng về một vấn đề gì đó. Grace đã thấy sự lúng túng giữa họ. Có phải họ đang cố dựng lên một sự đoàn kết không hề tồn tại? Hay việc gặp cô đã khiến họ cảm thấy khó chịu?

Cô quay lại chỗ Perry.

“Chúng tôi vừa mới lục lọi ngăn tủ để đồ của Parker,” anh ta bảo cô. “Trong đó có những thứ thông thường: đồ tập dượt phòng, khăn tắm, giày thể thao và mấy hộp đựng tổng hợp. Nhưng chúng tôi cũng tìm thấy một túi da chứa đầy sex toy, bao cao su, dầu bôi trơn... Và

cái này,” anh ta giơ ra một chiếc móc chìa khóa. Đính trên đó là một tấm thẻ hành lý, một chiếc chìa và một ổ khóa điện tử. Con số 171794 được viết trên tấm thẻ bằng bút đen.

“Ngoại tình ư?”

“Có thể.” Perry ngừng lại. “Vừa nãy hấn có ý gì?”

“Ài cơ?” Grace hỏi.

“Eddie. Khi hấn nói. *Ái chà chà?*”

“Tôi không biết,” cô trả lời, nhận ra rằng Nick đã quay lại. “Anh thì sao?”

Perry lắc đầu. “Tôi chỉ hỏi vậy thôi, bởi đó là một biểu hiện thật kỳ lạ.”

“Đúng vậy,” Grace nói nhanh. “Tôi sẽ đi cập nhật tình hình từ Nick.” Cô bước đi, hy vọng anh ta không thấy rằng mặt cô vừa nóng bừng lên.

Eddie day day sống mũi của mình. Hắn muốn đập thứ gì đó, đập vào tường, ném cái bàn qua đầu kia của căn phòng, bất cứ thứ gì có thể giúp hắn giải tỏa sự bức bối trong lồng ngực. Hắn không bao giờ chia sẻ sự đau khổ của mình với người khác, kể cả với người thân. Nhưng Josh đã làm bạn với hắn từ lúc chúng còn là hai thằng nhóc và hắn tin tưởng gã hơn bất cứ thành viên nào trong gia đình.

“Cái chó chết gì đã xảy ra ở đây tối qua thế?” Hắn hét lên, đập mạnh tay xuống bàn.

Jade nhảy dựng lên. “Đừng có nhìn em!” Cô ta bĩu môi.

“Đâu có. Nhưng chắc chắn có kẻ biết điều gì đó và anh sẽ tìm ra kẻ đó vào cuối ngày.”

“Ed, em rất tiếc.” Leon đi vòng quanh bàn và đặt tay lên vai hắn.

“Ờ, hắn là vậy.” Eddie nhích người ra.

“Vậy là ý gì?”

“Ờ thì, hai người có bao giờ quý nhau đâu. Anh cũng biết về chuyện đang diễn ra. Josh đã kể với anh về việc hai người đang làm để kiếm tiền. Anh cũng đã tức giận với cậu ấy y như anh đang tức giận với cậu vậy. Chuyện đó thật ngu ngốc. Và em làm ơn ngừng hỉ mũi được không hả Jade?” Eddie gắt gỏng.

Jade ngồi thẳng dậy. “Em cũng có cảm xúc!” Cô ta gào lên. “Josh cũng là bạn em. Em không thể tin được rằng anh ấy đã mất.”

“Em không thể tin là có kẻ dám giết anh ấy ngay tại phòng tập.” Leon đưa tay lên vuốt tóc. “Và cô ta làm cái quái gì ở đây vậy chứ?”

“Grace á?” Eddie nói, nhận ra rằng cậu em trai đang cố lảng tránh những lời buộc tội của mình. Nguồn tin trong sở cảnh sát đã thông báo cho hắn về sự trở lại của cô. Khi đó hắn chỉ thấy khó chịu và hy vọng rằng con đường của họ sẽ không cắt nhau quá sớm. Hắn muốn hiểu rõ hơn về cô trước khi quyết định xem liệu có nên thu nạp cô, đưa cô về dưới trướng hay không.

“Phải,” Leon đáp. “Nếu là có, cô ta là một mối đe dọa. Và nếu vậy, cô ta hoàn toàn không được chào đón.”

“Anh nghĩ cô ta đã nói hết sức rõ ràng rằng cô ta chẳng muốn dính dáng gì tới chúng ta.” Eddie với lấy chiếc điện thoại. Có bảy tin nhắn đang đợi hắn – tin tức đang đổ về.

“Em không nghĩ vậy,” Jade nói. “Em nghĩ chị ấy xấu hổ và có lẽ là bối rối khi phải gặp tất cả chúng ta một lần. Không ai trong hai người muốn tìm hiểu về chị ấy sao?”

“Không, và em cũng không cần phải làm chuyện đó,” Eddie nhấn mạnh. “Cô ta không phải và sẽ không bao giờ là gia đình.”

“Nhưng chuyện này...” Jade lên tiếng.

“Không có nhưng nhị gì hết,” Eddie lờm cô ta. “Cứ làm những gì em được bảo đi.”

Jade khoanh tay lại và hất cằm lên. “Anh nghĩ rằng vẫn có thể bắt nạt em – cả hai anh – nhưng giờ cha không còn nữa, nên đừng có bảo em phải làm gì. Nếu em muốn đi gặp chị mình thì em sẽ làm.”

“Nói anh nghe,” Leon mĩa mai, “tại sao trước đây cô ta chưa từng liên lạc chứ?”

Jade cụp mắt xuống trong giây lát. “Em không biết.”

“Và tại sao em lại không liên lạc với cô ta?”

“Bởi vì cha, và anh.” Jade chỉ vào Eddie. “Anh lúc nào cũng dọa dẫm – cũng giống như bây giờ – về những gì anh sẽ làm nếu em dám cãi lời. Nếu không vì thế thì em đã liên lạc với chị ấy từ nhiều năm trước rồi.”

“Nhưng điều đó cũng đâu thể thay đổi sự thật rằng cô ta không hề liên lạc với em,” Leon chế giễu.

“Có thể chị ấy không muốn làm vậy khi cha vẫn còn sống,” Jade nói quả quyết. “Nhưng giờ ông ta đã qua đời và chị ấy đã trở lại Stoke. Chà, em nghĩ là mình muốn làm quen với chị ấy.”

“Không,” Eddie nói.

“Anh không ngăn được em đâu.”

“Em còn chưa từng gặp cô ta nếu cô ta không đến đây sáng nay!”

“Em đã nói rồi, em rất tò mò!” Jade ngồi lại xuống ghế và khoanh tay lại.

“Anh cũng không muốn có ai biết chuyện cô ta có quan hệ với chúng ta,” Eddie bảo.

“Thật may là cô ta cũng có vẻ chẳng hào hứng gì với việc tiết lộ chuyện đó,” Leon nhận xét. “Rõ ràng là Perry không biết cô ta là ai. Chúng ta có thể lợi dụng điều đó.”

“Sẽ không có ai được biết,” Eddie cảnh báo. “Khi gặp mẹ anh sẽ nói với bà ấy.”

“Nhưng...” Jade lên tiếng.

“Tránh xa ra,” Eddie cảnh báo lần nữa. “Cô ta là cóm và không thể tin tưởng được.”

“Bất cứ ai cũng đáng tin hơn anh, nên trường hợp này cũng vậy.” Jade cao giọng. “Và việc Josh ra đi khiến em nhận ra thời gian quý báu đến mức nào. Nếu em muốn gặp chị ấy, vậy thì em sẽ làm.”

“Ai sẽ muốn gặp em chứ?” Leon chế nhạo.

“Sao lúc nào anh cũng phải thô bỉ như vậy?” Jade bước ra khỏi phòng chỉ với hai bước, đóng sầm cánh cửa lại sau lưng.

Đến lượt Eddie đưa tay lên vuốt tóc. “Cậu có biết gì về chuyện này không?”

Leon bước đến cạnh anh trai. “Không, em đã bảo anh rồi.”

Eddie vẫn không tin em trai mình. Hắn mở một tài liệu trên máy tính. “Chúng ta cần kiểm tra các camera an ninh để xem bọn cóm sẽ tìm thấy gì.”

“Không phải chúng ta nên để chuyện đó cho chúng sao?”

“Chúng ta quản lý công việc kinh doanh của mình.” Eddie vươn tay ra, đặt nó sau cổ Leon và kéo xuống cho đến khi mắt họ ngang nhau. “Nếu anh phát hiện ra cậu có dính dáng đến chuyện này thì cậu sẽ phải tự lo thân mình, không còn anh em gì nữa, hiểu rồi chứ?”

Lần đầu tiên trong đời, Leon không tìm cách thoát khỏi sự kìm kẹp của anh trai. Thay vào đó, hắn chống những nắm tay siết chặt xuống bàn, mắt vẫn nhìn thẳng vào Eddie. “Em biết mà.”

“Và mấy đứa con gái, Leon ạ.” Eddie biết rõ em trai hiểu hắn đang muốn nói gì. “Chuyện đó dừng lại, ngay lập tức. Anh sẽ không bao che cho cậu nữa đâu, đặc biệt là mấy thứ kiểu như vậy. Cậu đã nghĩ gì vậy? Josh đã nghĩ gì vậy?”

“Rồi, rồi!”

Eddie gần như có thể khẳng định rằng Leon đang nói dối, nhưng hắn cũng không chắc lắm. Em trai hắn nhìn có vẻ chân thành, nhưng trước đây hắn cũng từng bị lừa rồi. “Anh sẽ kiểm tra mấy cái camera.”

“Em có thể làm được mà.”

“Anh muốn nó được thực hiện đúng cách.”

“Em có thể thực hiện đúng cách.”

“Và nhanh chóng.”

“Tốt thôi. Năm quyền kiểm soát, như thường lệ.” Leon lắc đầu và sau đó cũng rời khỏi phòng.

Khi chỉ còn lại một mình, Eddie cho đoạn phim dự phòng từ camera vào máy tính. Cảnh sát có thể đang xem xét những gì hắn đã đưa cho họ, nhưng hắn cũng cần tự mình làm việc đó. Bắt đầu từ lúc phòng tập đóng cửa, hắn quan sát xem có ai quay lại sau khi đã rời đi

hay không. Thật khó chấp nhận rằng Josh đã chết chỉ một giờ sau đó.

Có một khoảng lặng, hắn phỏng đoán, đó là khi Josh đang luyện tập. Lần đầu tiên bạn hắn xuất hiện trên màn hình là lúc mười một giờ kém mười lăm. Eddie quan sát cảnh gã kiểm tra mọi thứ trước khi đặt chuông báo trộm rồi ra về theo cửa trước. Từ đây gã sẽ đi thẳng tới bãi đậu xe ở sân sau của tòa nhà.

Eddie nhấn nút tạm dừng và quan sát xem liệu hắn có thể tìm thấy một cái bóng, một hình ảnh hay một dáng người sẽ chỉ ra kẻ nào đã ở đó hay không. Một cách có chủ ý, camera của nơi này không bao quát toàn cảnh bãi đậu xe, và nhiều thành viên biết điều này. Josh có thể đã rời khỏi phòng tập một mình và bị phục kích, nhưng như Grace Allendale đã bóng gió, điều đó cũng cho thấy kẻ tấn công biết chính xác đâu là nơi thuận tiện để thực hiện việc đó. Đây có thể là một vụ giết người được tính toán rất kỹ.

Hắn ngả người trở lại ghế và nhìn chăm chăm vào bức ảnh của mình và Josh trên tường, cho đến khi đôi mắt đắm nước khiến hắn không thể trông thấy gì nữa. Josh là thân tín tin cẩn nhất của hắn. Hắn sẽ tìm ra kẻ đã giết người bạn thân của mình và khi ấy chỉ có Chúa mới cứu được thẳng chó đẻ đó.

Viếng thăm gia đình của người quá cố không phải là phần công việc ưa thích của Grace, nhưng nó luôn đem lại cho cô cảm giác về sự gắn kết gia đình. Cô đã tham gia nhiều vụ ở Manchester, trong đó hung thủ giả vờ đau buồn sau khi giết chết vị hôn phu của mình nhằm cố gắng che đậy tội ác. Không quá khó để phát hiện chuyện đó. Khi áp lực tăng lên, các kẻ hờ bắt đầu xuất hiện, sai lầm được tạo ra và những lời nói dối nhỏ tưởng chừng vô hại bắt đầu trở nên mâu thuẫn.

Nhưng con người có thể bị thao túng, vậy nên Grace cảm thấy mình cần phải tìm hiểu về tất cả những người có liên quan. Đó là lý do dẫn đến cuộc nói chuyện với gia đình Steele tại phòng tập. Cô có thể đề nghị Perry thăm vấn họ, dù sao thì cô cũng là cấp trên của anh ta. Lúc này thì tất cả bọn họ đều là nghi phạm cho đến khi có thêm bằng chứng xuất hiện. Grace nghĩ đó cũng là lý do khiến Nick nhiệt tình đề nghị cô đến nhà nạn nhân cùng với ông.

Josh Parker sống ở phía Nam thành phố, ở rìa phía Nam của Stoke-on-Trent trong một khu vực được gọi là Meir Park, tiếp giáp với Longton. Grace đậu xe trong một con hẻm cụt với khoảng hai mươi ngôi nhà biệt lập với nhau, ngạc nhiên khi thấy gã sống tại một nơi tuyệt vời như thế này. Phần lớn các khu vườn đều được tỉa tốt gọn gàng, bãi cỏ được cắt cẩn thận và trông có vẻ tươi tốt, những luống hoa và cây nhuộm đầy sắc màu mùa thu.

“Ít ra thì chúng ta đã biết rằng đó là gã nhờ vào những hình xăm,” Nick thờ dãi. “Dù rằng chúng ta vẫn cần cô Parker đây xác nhận danh tính của thi thể trong nhà xác.”

“Có điều gì về Parker mà tôi cần biết trước khi chúng ta vào đó không?” Grace hỏi Nick khi xe đã tắt máy.

“Gã đã kết hôn và có hai con. Năm và tám tuổi, khoảng cỡ đó.”

“Caleb và Mia? Những cái tên được gã xăm trên người.”

Nick gật đầu. “Tôi nghĩ vậy. Vợ gã tên là Christa, dù xinh đẹp nhưng cô ta lại là một kẻ ác khẩu vô công rồi nghề. Chuẩn bị nghe chửi nhé, bởi cô ta cũng ghét cảnh sát lắm.”

“Quyến rũ thật,” Grace lẩm bẩm. “Còn về công việc thì sao?”

“Gã đã làm việc cho nhà Steele từ hồi mới tốt nghiệp. Gã và Eddie vô cùng thân thiết, đại loại thế. Khi phòng tập mở cửa mười hai năm trước, Josh đã đi học để trở thành một huấn luyện viên.”

“Tiền án?”

“Vài vụ gian lận và đánh lộn hồi còn vị thành niên, từng ngồi tù vì trộm cướp hồi ngoài đôi mươi, nhưng sau đó thì không còn gì nữa, dù chúng tôi đều biết gã vẫn chưa thực sự hoàn lương.”

“Ồ?”

“Ừ thì, hấn dính với nhà Steele mà.”

“À.”

Nick mỉm cười khi nhận ra sự rầu rĩ của cô. “Không ai trong số họ là chưa từng dính tới pháp luật, nhưng chưa bao giờ là những vụ lớn. Và họ đều bức mình vì chúng tôi vẫn chưa tìm ra kẻ đã giết cha mình. Tôi ghét những vụ chưa được giải quyết.” Ông gỡ dây an toàn. “Tôi tin rằng cô đã nghiên cứu về gia đình đó, nhưng tôi cũng rất sẵn lòng chia sẻ với cô những gì được lưu trữ tại đồn.”

Họ xuất trình giấy tờ của mình ở cửa trước. Điều tra viên Warren giới thiệu mình là sĩ quan liên lạc của gia đình này và đưa họ vào phòng khách. Anh ta chỉ vào một khung cửa kính lớn hướng ra vườn.

“Cô ta không muốn nói chuyện với tôi,” anh ta giải thích. “Mẹ cô ta đang đến, dù bà ấy sống ở tận Derby. Bà ấy sẽ sớm có mặt ở đây

thôi.”

“Liệu tôi có thể thử không?” Grace cũng không chắc liệu mình có thể khiến người phụ nữ kia chịu hợp tác hay không, nhưng dù sao thì cô vẫn phải thử.

Nick gật đầu và cô đi ra vườn, trong khi ông vẫn ở lại để trò chuyện với viên sĩ quan.

Christa Parker đang ngồi bên chiếc bàn ở sân trong, mặc toàn đồ đen. Cô ta vẫn ngồi yên tại chỗ khi Grace bước tới, nhưng đã bỏ kính râm ra. Grace phải hết sức cố gắng để không nhìn chòng chọc vào cô ta: mọi bộ phận trên cơ thể người phụ nữ này đều có vẻ sai sai. Móng tay, tóc, làn da rám nắng, lông mi, môi. Tất cả đều đã bị can thiệp.

“Không phiền nếu tôi ngồi cùng chứ?” Grace ngập ngừng.

“Các cô vẫn nghĩ đó là anh ấy sao?”

“Phải.”

Nick đã nhận xét đúng về Christa. Sau những tiếng nức nở là những câu la mắng và một chuỗi những lời nguyên rủa, giữa thời gian cô ta hút xong hai điếu thuốc. Grace cố bỏ ngoài tai mấy câu chửi thề. Đây là một phần trách nhiệm của công việc mà cô đã quá quen thuộc, nhưng khi những lời đó được thốt ra, mọi thứ bỗng trở nên thật nặng nề và thô lỗ, dù rằng chồng của Christa vừa mới qua đời.

“Và cô chắc chắn rằng gần đây Josh đã không nói điều gì bất thường?” Cô hỏi. “Tôi xin lỗi vì đã làm phiền, nhưng điều đó sẽ giúp chúng tôi rất nhiều.”

Christa lắc đầu. “Anh ấy có rất nhiều kẻ thù – có hai vết sẹo do dao đâm từ hồi còn làm bảo vệ quán bar. Nhưng hiện tại thì không kẻ nào dám gây chuyện với anh ấy, trừ khi là đánh lén. Kẻ nào đó đã phục kích anh ấy. Tạt a-xít và đâm khi anh ấy đã ngã gục ư? Bệnh hoạn thật, đúng là kiểu của lũ hèn.”

Grace không nói gì, hy vọng Christa sẽ lấp đầy khoảng lặng.

“Các cô đã có đầu mối gì về việc thằng chó đó là ai chưa?”

“Chúng tôi vẫn đang tiến hành điều tra.”

“Nghĩa là không có chứ gì?”

“Cuộc điều tra chỉ mới bắt đầu, thưa cô Parker,” Grace giải thích.

“Thậm chí không có nghi phạm nào để thẩm vấn?”

“Chúng tôi sẽ cung cấp thêm thông tin cho cô khi chúng tôi tìm được bằng chứng.”

Grace rời đi khi những câu chửi thề lại được tiếp tục. Cô không thể yêu cầu cô ta dừng lại. Người phụ nữ đó cứ việc đau buồn theo cách mà cô ta cảm thấy phù hợp. Miễn là việc đó không ảnh hưởng tới cô thì sao cũng được.

Cô nhớ lại những lần mình đã hành động như một người khác sau khi Matt qua đời. Cô thường nổi cơn thịnh nộ bất cứ khi nào có người nói rằng cô nên dọn dẹp những di vật của anh. Phải mất sáu tháng cô mới có thể bắt đầu làm việc đó, và kể cả khi đó cảm giác tội lỗi vẫn bám lấy cô. Cảm giác khi phải từ bỏ mọi thứ lần cuối cùng. Thật may mắn vì cô vẫn có mẹ ở bên để giúp cô vượt qua nó. Ít ra thì Christa Parker cũng sẽ có mẹ ở bên.

Hồi Matt qua đời, mẹ của Grace đã ở bên cô. Cô không biết nếu không có mẹ thì mình sẽ ra sao nữa, và cô gần như đã sụp đổ khi bà qua đời ngay sau Matt. Khi cô mười hai tuổi, Martha đã chăm sóc cô. Khi cô hai mươi mốt tuổi, Matt đã chăm sóc cô. Giờ cô chẳng còn ai nữa. Vậy nên cô có thể thông cảm với Christa, dù cô ta có chửi rửa nhiều đến mức nào đi nữa.

Khi đã ở trên đường, Grace liếc nhìn Nick lúc họ dừng lại chờ đèn đỏ. “Ông có nghĩ đây là một vụ trả thù không?”

“Chúng ta cần phải đào sâu hơn thì mới biết được. Cơ mà, phần lớn đám tội phạm tôi biết sẽ chẳng dám manh động trên đất của nhà Steele đâu.”

“Mảnh đất lắm người nhiều ma hả?” Grace hỏi.

Nick gật đầu. “Danh tiếng của George Steele đã chết trước lão rất lâu, nhưng Eddie và Leon thì vẫn nổi danh là không ngại sử dụng bạo lực khi cần thiết. Kẻ nào đã làm chuyện này hẳn cũng biết rằng hẳn chắc chắn sẽ phải hứng chịu sự trả thù.”

“Và kể cả không có vết dao đâm thì riêng việc tạt a-xít vào mặt người khác cũng đủ liều lĩnh rồi. Nó có thể khiến nghi phạm cũng đồng thời gặp nguy hiểm, đặc biệt là khi nhắm trượt mục tiêu, vậy nên tên sát nhân của chúng ta hẳn là một kẻ loạn trí.” Grace liếc nhanh về phía ông khi chiếc xe lăn bánh trở lại. “Không hề sợ nguy hiểm.”

“Hoặc không hề hay biết về rủi ro.”

“Có cái tên nào vụt qua đầu ông không?”

“Không, nhưng tôi khá chắc rằng có ẩn tình trong vụ này.”

Grace gật đầu. “Giống hệt ý tôi.”

Khi họ quay lại trụ sở thì đã sắp đến giờ ăn trưa. Grace chen lấn trong siêu thị gần đó để vớ đại cái gì đó ăn được. Khi quay lại bàn của mình, trên tay cô là một túi bánh rán bọc đường.

“Chúng sẽ giúp ta sống tiếp.” Cô mỉm cười và háo hức đưa tay ra. “Có gì mới không, Sam?” Cô hỏi khi khởi động máy tính của mình.

“Có, nhưng tôi sẽ đi pha cà phê nếu ai đó có đồ ăn nhẹ.” Sam giơ chiếc cốc của mình lên cao. “Có ai muốn không?”

Grace không chắc liệu có phải Sam đang đùa hay không. Cô vừa yêu cầu được cung cấp thông tin và cô muốn có được nó. Cô nhìn người phụ nữ lớn tuổi hơn mình, còn Sam ngượng ngùng ngồi xuống trước khi nói thêm, “Con đường phụ bên hông của phòng tập không nằm trong tầm ghi hình của camera an ninh hay camera giao thông. Tôi đã liên hệ với phòng điều hành của họ để xem chúng ta có thể lấy được vài đoạn băng giúp phân tích xem xe của ai đã đậu bên đường vào thời điểm xảy ra vụ giết người hay không.” Sam vớ lấy một tập giấy và giơ nó lên cao. “Tôi đã có một danh sách biển số và đang bắt đầu nghiên cứu nó. Nó chỉ nằm trong khoảng một tiếng trước khi đóng cửa, nhưng dù sao cũng là một sự khởi đầu.”

“Có cái tên nào đáng chú ý không?” Grace hỏi.

“Cũng có vài cái, nhưng chưa có gì rõ ràng.”

“Tuyệt, cảm ơn cô.” Grace gật đầu hài lòng. “Cũng cần có ai đó kiểm tra danh sách đăng ký nữa, để xem những ai đã ra vào nơi đó và vào lúc nào – để xem chúng có khớp nhau hay không.”

“Việc đó để tôi lo,” Alex nói. “Dù tôi nghĩ rằng nó còn phụ thuộc vào việc người ta có thực sự tới đó khi họ nói vậy hay không, bởi ở

đó cũng đâu có camera để chúng ta có thể xác nhận đâu.”

Điều tra viên Alex Challinor là thành viên cuối cùng của đội Grace. Alex bắt đầu làm việc tại đây từ hai năm trước và, theo như Allie nói, anh ta đã khiến mọi thứ trở thành một mớ hỗn độn. Anh ta đã kết hôn và có mấy đứa nhóc đang ở tuổi vị thành niên, anh ta bốn mươi lăm tuổi, lớn hơn Grace mười tuổi. Anh ta thường nói rằng mình trông giống Tom Hardy còn cô thì không thấy thế. Anh ta vẫn trung thành với các phương pháp cũ, điều mà cả Đội Trọng án đều phản đối.

Vì là cấp trên nên Grace không ghét bỏ anh ta ngay lập tức, nhưng có cái gì đó trong kiểu cách của anh ta khiến cô cảm thấy không thoải mái. Dù sao thì trước đây cô cũng từng sai lầm: trong công việc cũ, có vài người đã thể hiện thái độ kiêu ngạo mà cô không thích, rồi sau vài tuần làm việc cùng nhau, quan điểm của cô đã hoàn toàn thay đổi khi họ trở nên thân thiết và hiểu nhau hơn. Vậy nên, lúc này cô vẫn đang giữ một tâm trí cởi mở.

“Đúng vậy,” Grace gật đầu. “Được rồi, Sam. Cho tôi xin một viên đường thôi.”

Nụ cười của Sam tắt đi, khiến Grace nhận ra rằng cô ấy đã nói đùa về việc sẽ đi pha cà phê. Phải mất một thời gian để làm quen với cách nói đùa của người Stoke. Cư dân của nó trầm mặc hơn nhiều so với những người ở nơi cô từng sống. Dù tất cả đều hết sức thân thiện, nhưng thỉnh thoảng cô vẫn không hiểu có phải người ta đang nói đùa hay không, vậy nên thật khó để có thể hòa nhập.

Cô cũng cảm thấy mình cần phải chứng tỏ bản thân trong những tuần đầu tiên, bởi nếu thể hiện mình là một vị sếp dễ dãi, cô sẽ không bao giờ giành được sự tôn trọng của họ.

Grace chỉ vừa mới cắn được một miếng sandwich trước khi Nick gọi cô vào văn phòng của ông.

“Grace, tôi nói vài lời được không?”

Vai cô rũ xuống khi nghe thấy tông giọng ảm đạm của ông. Cô đứng dậy, vội vã lau miệng và đầu ngón tay bằng khăn ăn rồi bước đi. Trong văn phòng, Chánh Thanh tra Jenny Brindley đang ngồi bên bàn làm việc của Nick, trên ghế của ông. Jenny đã lãnh đạo Đội Trọng án được hai năm, kể từ khi vị chánh Thanh tra tiền nhiệm nghỉ hưu. Theo như Allie nói thì Jenny là một người tốt. Bà rất công bằng và không thích việc lách luật một chút nào. Bà không bao giờ nhắm mắt làm ngơ và chắc chắn không thuộc tuýp người thủ cựu. Bà giống như một hình mẫu hoàn hảo của thời đại mới – luôn hoàn thành công việc với sự tỉ mỉ đến từng dấu chấm dấu phẩy. Grace rất đồng ý với những phương pháp đó, vậy nên cô tự hỏi không hiểu mình đã làm gì sai.

“Ngồi đi, Grace.” Nick chỉ tay vào một cái ghế khi ông đóng cửa lại.

Grace làm theo những gì được bảo, lo lắng trước sự căng thẳng hiện hữu xung quanh mình. Nick ngồi xuống bên cạnh cô.

Jenny rướn người về phía trước và đập cả hai tay xuống bàn. “Tôi biết rằng cô đang tham gia điều tra vụ Josh Parker,” bà nói.

“Vâng, đúng vậy.” Tim Grace đập thành thịch.

“Và hồ sơ của cô chỉ ra rằng cô có quan hệ với gia đình Steele.”

“Chúng tôi là anh chị em cùng cha khác mẹ, nhưng đó là mối liên quan duy nhất.”

“Phải, chúng tôi biết rằng cô đã thành thật về những mối quan hệ của mình.” Bà giơ tay lên khi Grace vừa định cất tiếng. “Tôi nhận thức được rằng cô chẳng liên quan gì tới bọn họ, và tôi cũng hiểu rằng cô đã làm rõ điều đó trước khi trở lại Stoke, theo một quy trình hết sức chính xác.”

Grace cảm thấy hết sức căng thẳng và cố gắng thư giãn. Nó giống như phải quay lại thời học sinh và bị giáo viên quát mắng. Cô hiếm khi phải trải qua chuyện đó. Cô luôn là một học sinh trầm tính và không có nhiều bạn thân, luôn nộp bài tập đúng hạn và đạt điểm cao.

“Tôi nghĩ rằng việc này có thể hơi nhạy cảm với cô và muốn điều chuyển cô sang nhiệm vụ khác,” Jenny bảo.

“O, nhưng...” Grace nói.

“Tôi nghĩ cô ấy sẽ làm tốt việc này,” Nick lên tiếng phản đối.
“Grace là một người có năng lực, Jenny ạ. Từ những gì tôi được chứng kiến cho tới hiện tại, cô ấy xử lý mọi thứ bằng sự chuyên nghiệp, lễ độ và, tôi có thể nói là, dũng cảm. Không dễ dàng gì để có thể lặn lội xuống đây và điều tra như cách mà cô ấy đã làm, một mình chỉ huy cả đội.”

Jenny mỉm cười. “Tôi thích cách mà ông đặt niềm tin vào Grace đấy, Nick.”

“Đâu chỉ có mình tôi. Hẳn bà cũng nhớ cô ấy đã xử lý tốt thế nào trong vụ Caudwell năm ngoái chứ, lý do khiến cô ấy được đánh giá cao đến vậy ấy?”

Vụ Caudwell mà Nick đang nhắc đến là một vụ mà Grace sẽ không thể nào quên, khi cô nhận được cuộc gọi của một người phụ nữ đang hoảng loạn nói rằng người chồng đã ly dị của cô ta đột nhiên xuất hiện và giữ chặt lấy cậu con trai mới hai tuổi của họ. Đứa bé gào khóc đòi mẹ và Craig Caudwell thì đe dọa sẽ làm hại nó nếu mọi việc không diễn ra đúng theo ý hắn. Cuối cùng, chỉ còn lại hắn, Grace và Henry bé nhỏ trong phòng, nhưng cô đã tự tay đưa được cậu bé lành lặn ra ngoài mà không hề cần đến các chuyên gia đàm phán.

“Có, tôi nhớ,” Jenny nhướn mày ra vẻ ngạc nhiên.

“Cô ấy là một cảnh sát tốt. Cô ấy khinh thường nhà Steele và tôi không nghĩ cô ấy nên bị loại khỏi vụ này chỉ vì sự liên quan vật vãnh đó.”

“Đó hoàn toàn không phải một sự liên quan vật vãnh,” Jenny thốt lên.

Grace nhấp nhóm trên ghế. Họ đang nói chuyện với nhau như thể cô không hề tồn tại vậy.

“Nếu chúng ta loại bỏ tất cả các sĩ quan khỏi những vụ mà họ có mối quan hệ với ai đó, chúng ta sẽ sớm chẳng còn ai để làm nhiệm vụ nữa,” Nick nói tiếp. “Không phải tất cả các sĩ quan đều được sinh

ra trong những gia đình lý tưởng. Đó cũng là lý do khiến vài người gia nhập lực lượng. Nhưng họ vẫn hoàn thành công việc một cách hiệu quả.”

“Và họ bị loại ra khỏi vụ án nếu nó liên quan trực tiếp tới thành viên trong gia đình,” Jenny chỉ trích. “Đó là một sự xung đột lợi ích và có thể dẫn đến tham nhũng.”

Grace nghĩ đã đến lúc để lên tiếng. “Với tất cả sự tôn trọng, thưa bà, tôi không hề có ý định liên lạc trực tiếp với gia đình Steele. Tôi đã sớm biết rằng con đường của chúng tôi sẽ giao nhau, tôi đã nói với bà về chuyện đó và tôi biết, với các mối quan hệ của họ, việc phải gặp mặt chỉ là chuyện sớm muộn. Nhưng tôi đã xử lý cuộc gặp gỡ đó chuyên nghiệp nhất có thể. Tôi không có bất kỳ bổn phận gì với họ. Tôi sẽ không để bất cứ điều gì cản trở công việc của mình.”

Căn phòng chìm trong im lặng. Grace gần như có thể nghe thấy tiếng các bánh răng chạy trong đầu chánh Thanh tra. Cô nín thở, chờ đợi bà lên tiếng.

“Nói hay lắm, cô Grace,” Jenny gật đầu tán thưởng. “Nhưng điều đó cũng không làm thay đổi sự thật rằng cô đang tham gia một vụ có liên quan tới gia đình mình.”

“Và đó có thể là lợi thế của chúng ta,” Nick nhấn mạnh.

Cả hai người phụ nữ đều quay sang nhìn ông.

“Chúng ta sẽ có một người có thể tiếp cận gần hơn bình thường.”

“Tuyệt đối không.” Jenny lắc đầu. “Nghe này, tôi không hài lòng với việc này, nhưng thực tế là lúc này lực lượng của chúng ta đang bị dàn mỏng, với việc ngân sách bị cắt giảm và vài sĩ quan xin nghỉ ốm. Cô có thể tiếp tục công việc cho đến khi có một Sĩ quan Điều tra khác sẵn sàng thay thế. Tôi nghĩ rằng các kỹ năng của cô sẽ rất phù hợp cho vụ này, nhưng tôi muốn có người đi cùng khi cô tới phòng tập Steele’s. Tôi không muốn thấy sự nghiệp của cô kết thúc tại tòa án mà không thể biện hộ cho bản thân. Rõ ràng rồi chứ?”

“Vâng, thưa bà.” Grace nuốt nước bọt trước cái nhìn đầy tính hăm dọa của người phụ nữ kia.

Jenny chỉ vào Nick và sau đó là vào chính mình. “Chúng tôi sẽ đeo gông vào cổ cô nếu cô dám làm trái luật. Cô hiểu rồi chứ?”

Grace gật đầu. “Tôi sẽ không khiến bà thất vọng đâu.”

“Thật vui khi được nghe điều đó.” Jenny đứng dậy. “Tôi sẽ để hai người tự giải quyết.”

Khi bà đã đi khỏi, Grace thở hắt ra và nhìn Nick. “Tôi đã nghĩ rằng bà ấy sẽ loại bỏ tôi.”

“Bà ấy rất có thể đã làm vậy,” Nick đáp lại. “Nhưng lúc này bà ấy vẫn để cho chúng ta có chút tự do.”

“Không phải nó hơi mạo hiểm sao?”

“Tôi vẫn cho rằng chúng ta nên tận dụng mối quan hệ của cô.” Nick dừng lại. “Cô có đồng ý không, giữ bí mật chuyện này giữa hai chúng ta thôi? Thử xem cô có thể khai thác được gì từ họ mà chúng ta có thể sử dụng được không?”

“Nhưng Chánh Thanh tra đã nói...”

“Chỉ cần Jenny không biết thì sẽ chẳng sao cả, và tôi sẽ chịu trách nhiệm nếu nó bị bại lộ.”

“Tôi không muốn mất việc.” Grace cũng không chắc lắm. “Tôi chỉ có nơi này.”

“Phải, phải, tôi hiểu,” Nick xua đi sự lo lắng của cô. “Tôi chỉ nghĩ rằng để cô tiếp cận bọn họ là một ý hay. Chúng ta đang phải chịu áp lực vì đã thất bại trong việc giải quyết vụ George Steele. Và bởi vậy, Eddie và Leon ngày càng gây ra nhiều rắc rối hơn cho thành phố. Tôi cần có ai đó để mắt đến họ.”

Kể cả nếu không có rắc rối thì cũng thật khó xử khi phải gặp họ mỗi buổi sáng. Grace không muốn dính tới những người đó theo bất cứ cách nào, nhưng cô biết rằng sẽ thật khó để cưỡng lại sự tò mò muốn được biết thêm về họ. Vậy nên, nếu gần gũi với họ trong vài ngày tới, cô có thể tìm hiểu mọi điều mình muốn, cả chuyện công việc và chuyện cá nhân.

“Tôi sẽ thử.” Cô gật đầu.

“Tuyệt. Báo cáo lại mọi thứ cho tôi trước tiên. Giữ bí mật chuyện này giữa chúng ta. Và hãy cẩn thận.” Nick đứng dậy. “Họp giao ban lúc sáu rưỡi. Tôi cần soạn một thông cáo báo chí trước đó, sau đó chúng ta có thể tập hợp lại và nhìn xem mình đang ở đâu. Nếu có cái tên nào trong danh sách vẫn chưa được liên lạc, cô và cả đội có thể làm việc đó tối nay.”

Grace gật đầu, hiểu rằng đêm nay sẽ là một đêm dài. “Chúng tôi đã bắt đầu thu thập thông tin về Parker. Rõ ràng là gã khá nổi tiếng trong vùng và tôi sẽ tận dụng những gì chúng ta có.”

“Tôi tin rằng đội của cô có thể cung cấp mọi thứ mà cô cần.” Nick hất đầu về phía cửa. “Cô đi được rồi, sĩ quan.”

Grace rời khỏi phòng và thở phào nhẹ nhõm. Khi quay lại chỗ của mình, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô. Hiện tại, mọi việc đã xuôi chèo mát mái, nhưng cô chắc chắn sẽ phải can trọng trong việc thu thập thông tin cho Nick. Chắc chắn sẽ không có chuyện cô bị loại khỏi vụ này.

Thời gian trôi qua nhanh đến nỗi khi Grace ngẩng mặt lên nhìn đồng hồ thì đã là sáu giờ tối. Văn phòng đang hết sức náo loạn sau buổi họp báo với hàng loạt cuộc gọi tới. Hy vọng sẽ có một bước đột phá xảy đến với họ. Cùng với những bằng chứng đã thu thập được và báo cáo khám nghiệm pháp y mà họ đang chờ đợi, chắc hẳn sẽ có đầu mối chỉ ra kẻ đã giết Josh Parker.

Cô đặt một tay ra sau gáy và xoay đầu từ bên này sang bên kia. Cô vẫn không thể tin được rằng vụ án mạng đầu tiên mà mình đảm nhận ở nơi làm việc mới lại xảy ra ngay tại phòng tập Steele's. Nếu họ bị thẩm vấn và cả đội biết được sự thật thì khi đó chỉ có Chúa mới cứu nổi cô. Nó có thể khiến cô phải chịu một loạt cáo buộc về tội nhận hối lộ. Nhưng tại sao nhà Steele lại giữ bí mật chuyện đó, trừ khi họ nghĩ rằng có thể lợi dụng nó để phục vụ lợi ích của mình?

Grace từng quen biết một vài viên cảnh sát biến chất trong những năm làm việc, vậy nên, theo một cách nào đó, cô không hề trách Chánh Thanh tra vì đã nghĩ vậy. Nhưng cô trung thành với các đồng nghiệp và với bộ đồng phục của mình, điều mà chỉ có thể chứng minh theo thời gian. Nếu cô làm việc tại đây lâu hơn là chỉ bốn tuần, mọi người hẳn đã tin tưởng cô hơn. Với tình hình hiện tại, cô sẽ phải làm việc chăm chỉ gấp đôi. Dù sao thì cô cũng đã sẵn sàng đón nhận thử thách.

“Có chuyện gì giữa Eddie và Leon thế?” Cô hỏi Perry trong lúc tạm ngừng việc rà soát danh sách.

Perry ngả người trở lại ghế khi trả lời cô. “Theo những gì tôi thu thập được, có vẻ như Leon nghĩ rằng mình nên được đứng ngang hàng với Eddie. Nhưng bởi Josh là cánh tay phải của Eddie nên hẳn

chẳng hề có cơ hội. Tôi nghĩ hẳn xem Parker như một mối đe dọa với vị thế của mình.”

“Cứ như mấy đứa nhóc tranh nhau một cô gái vậy,” cô nói.

“Cũng gần như vậy. Leon nghĩ rằng Eddie đã trao cho Josh quá nhiều quyền lực. Rõ ràng là hẳn cảm thấy mình giống như một món hàng loại hai. Toàn mấy chuyện trẻ con. Tôi không thấy nó có liên quan gì ở đây cả.”

“Ồ?”

“Chuyện này chẳng hề giống việc mà Leon sẽ làm chút nào. Tôi không nghĩ hẳn sẽ để thi thể đó cho chúng ta tìm thấy đâu. Và hẳn thuộc kiểu người hành động một cách nhanh và nguy hiểm. Hẳn vẫn thường được biết tới nhờ việc sử dụng nắm đấm để dạy cho người khác một bài học, chứ không phải là giết người.”

“Phần lớn các vụ giết người được sinh ra từ những vụ ẩu đả đi quá đà,” Sam nói, nhìn vào các ghi chú trong sổ tay của mình. “Các vụ bạo hành thường xuyên bắt nguồn từ những vụ tranh cãi khi sự căng thẳng tăng cao. Và nếu hẳn được biết tới như một kẻ giết người, thì hẳn là một nghi phạm.”

Perry búng một cọng dây thun vào cô ấy. “Cô biết tôi muốn nói gì mà, cục cưng.”

Cọng dây bay qua đầu Sam đúng như Perry đã tính. Sam tròn mắt nhìn anh ta.

“Còn hệ thống báo động thì sao?” Grace hỏi. “Chúng ta có biết những ai có quyền truy cập vào hệ thống của tòa nhà không?”

“Có năm người.” Perry xòe tay ra đếm. “Eddie, Leon, Jade, Josh và Trent Gibson.”

Trent Gibson là gã thanh niên mặc đồ thể thao đỏ đã tìm thấy Josh Parker sáng hôm đó. Gã đã được thẩm vấn và hồ sơ về tài khoản của gã đã được lập. Gã đã làm việc tại phòng tập Steele’s được năm năm và phụ trách mảng an ninh trong hai năm trở lại đây.

Grace gật đầu tán thưởng. “VẬY, chúng ta có biết ai là người cuối cùng trong số đó rời khỏi tòa nhà ngoại trừ Josh không? Thời gian của họ có trùng khớp với những gì họ đã nói với tôi không?”

“Hôm đó Trent Gibson và Jade Steele không có mặt ở đây. Đoạn băng mà chúng ta thu được từ camera an ninh trên lối vào và bãi đậu xe có thể xác nhận điều này. Eddie ra về lúc sáu rưỡi. Leon là người cuối cùng gặp nạn nhân.” Sam kiểm tra sổ tay của mình. “Hắn ra về lúc tám giờ mười hai phút. Camera ghi lại hình ảnh hai anh em ra về vào đúng giờ mà chúng đã khai, rồi sau đó lên xe và lái đi mất.”

Grace cắn môi trong khi suy nghĩ. “CÓ Ý TƯỞNG NÀO KHÁC VỀ ĐỘNG CƠ GÂY ÁN KHÔNG, BÊN NGOÀI PHÒNG TẬP?”

“Ngoài những cuộc điều tra đang được tiến hành về các hoạt động bảo kê, mua bán steroid bất hợp pháp và trộm cắp bất cứ thứ gì chúng có thể đặt tay vào, còn có việc số lượng những vụ cướp giật đã tăng lên đáng kể trong khoảng vài tháng qua. Rất có thể Josh có dính líu tới chuyện đó. Alex có thể kể cho cô nghe chi tiết hơn.” Perry giơ tay lên khi thấy người đồng nghiệp vừa trở lại sau khi ra ngoài hút thuốc. “Grace muốn biết về những vụ cướp giật.”

“Người dân bị cướp ở máy rút tiền.” Alex đứng cuối bàn của Grace. “Hoặc có kẻ nào đó đứng sau giật tiền sau khi họ rút nó từ máy ATM, đôi khi sử dụng vũ lực, hoặc là vụt qua trên những chiếc xe tay ga và giật lấy nó.”

“Stoke quả là một mớ hỗn độn,” Grace lẩm bẩm. “Cũng gần bằng mấy thứ tôi bỏ lại ở Salford. Vậy các anh đang nói là nhà Steele giật dây chuyện đó?”

Perry lắc đầu. “Chúng tôi nghĩ có thể là Trent Gibson. Gã làm việc cho Leon, kẻ không muốn tự làm bẩn tay mình.”

“Ồ!” Grace thốt lên. “Điều đó có khiến tình hình thay đổi không?”

“Có thể,” Alex thêm vào. “Tất nhiên, chúng ta vẫn chưa có đủ chứng cứ. Nhưng có vẻ như chúng được hưởng phần trăm trên số tiền mà đám đệ tử của Trent kiếm được. Gã cũng không muốn có kẻ nghĩ rằng chúng có thể cướp tiền mà không chia phần cho mình.”

Chúng tôi đã nói chuyện với hai hội viên của câu lạc bộ quyền Anh trong vài tháng qua, sau khi cha mẹ chúng phàn nàn về việc con mình bị đánh đập, nhưng chúng không dám đơn kiện, và chúng ta cũng không có đủ bằng chứng để gửi vụ đó đến Sở Bảo hộ Trẻ em.”

“Vậy Trent đã quản lý chuyện đó thế nào?” Grace hỏi.

“Ai biết? Nhìn qua thì có khi gã còn chẳng đếm nổi từ một đến mười,” Alex giải thích. “Chúng tôi nghĩ rằng bạn gái hắn có thể là bộ não đằng sau chuyện này.”

“Tên gì?”

“Clara Emery. Cô ta cũng làm việc ở phòng tập trong vai trò lễ tân. Chúng tôi không nghĩ rằng Eddie có dính líu gì tới vụ này, và có lẽ hắn còn tức giận về chuyện đó nữa là đằng khác. Hắn luôn muốn giữ Leon tránh xa khỏi những chuyện rắc rối. Nhưng đây chỉ là một con cá nhỏ so với những gì chúng tôi hy vọng có thể câu được khi có đủ bằng chứng. Vậy nên, dù vẫn đang tiến hành điều tra, nó sẽ chỉ là ưu tiên thứ yếu của chúng ta.”

“Họ đâu thể kiếm nhiều tiền đến vậy nhờ việc đó.” Grace lắc đầu. “Không phải với tỷ lệ trộm cướp cao như vậy sẽ khiến người ta cảnh giác sao? Và sẽ bị camera ở các máy ATM ghi lại?”

“Không cần thiết,” Alex nói. “Thường thì chúng sẽ nhìn xem tiền được đặt ở đâu rồi cướp đi túi xách, điện thoại và ví. Đôi khi chúng cũng nhắm vào cả những mục tiêu lớn hơn. Nó rất hấp dẫn.”

“Trong một thành phố cỡ này sao?” Grace lại lắc đầu.

“Không phải giờ có hơi sớm để thách thức hiểu biết của chúng tôi về nơi này sao?” Perry nhướn mày tỏ ý bất bình. “Cô đã nghi ngờ chúng tôi rồi à?”

“Không, tôi chỉ đang nói rằng...”

“Cô muốn hiểu về nơi này, vậy thì tốt hơn là nên nghe chúng tôi. Chúng tôi đã ở đây từ rất lâu trước khi cô tới. Chúng tôi hiểu rõ về người dân ở đây và những việc họ làm.”

“Tôi không định phản đối, nhưng...”

“Nếu cô tuyệt vời đến vậy, Grace ạ,” Perry ngắt lời, “đáng ra cô nên tìm hiểu những chuyện đó trước khi đến đây mới đúng.”

“Tôi không cần phải tìm hiểu mọi thứ. Vậy nên tôi mới cần một đội, những người mà tôi có thể giao phó công việc.”

Sự im lặng bao trùm lên họ.

“Đáng ra chúng ta phải ủng hộ lẫn nhau,” cô nói thêm. “Tôi sẽ rất cảm kích nếu các anh sát cánh bên cạnh, chứ không phải chống lại tôi.”

Khi Alex đã quay về bàn của mình và mọi người lại cặm cụi làm việc, Grace vẫn cảm thấy hết sức bức mình. Tâm trí cô đang náo động, dù không thường cao giọng, nhưng cô phải cho họ biết ở đây ai mới là thủ lĩnh. Cô sẽ không để Perry hay bất cứ ai được phép coi thường mình.

Tối hôm đó, ngồi một mình trong văn phòng, khi mà những người khác đều đã đến quán Windmill nâng cốc vì một người bạn vừa qua đời, Eddie gục đầu xuống bàn và để mặc cho cảm xúc tuôn trào. Hắn cảm thấy mình có thể làm thế khi chỉ còn lại một mình. Khi đã về nhà, sẽ có những câu hỏi từ vợ hắn, Georgina, người thường dành cả ngày ở phòng tập trước khi đến trường đón Harry, con út mới mười hai tuổi của họ. May mắn thay, Harry đã ở trên giường khi hắn về đến nhà, và thằng con mười sáu tuổi là Charlie hắn sẽ đi chơi với bạn nó, nên căn nhà sẽ được yên tĩnh.

Hắn ngả người trở lại ghế và nhấp một ngụm whisky. Đó là loại duy nhất mà hắn có. Hắn không phải một kẻ nghiện rượu, nhất là sau khi đã chứng kiến cách nó hủy hoại cha hắn và sau đó là Jade. Hắn muốn giữ mình minh mẫn, chứ không để bị đánh úp bởi kẻ nào đó. Trong công việc này luôn có những kẻ sẵn sàng nhảy xổ ra vồ lấy ta bất cứ lúc nào. Lần này Josh là người đã phải gánh chịu nó.

Một phần của tòa nhà đã hoạt động trở lại dù bãi đậu xe thì vẫn bị chằng dây, nhưng cái chết của bạn hắn đồng nghĩa với việc phòng tập phải tạm đóng cửa, nên dòng tiền đổ về sẽ bị thâm hụt. Các hội viên của phòng tập không phàn nàn gì, phần lớn đều đóng phí theo tháng và những người mua vé theo lượt chỉ là số lẻ không đáng nhắc đến. Nhưng đâu phải chỉ có vậy. Hắn đã không thể thực hiện những hoạt động bí mật như bình thường. Không còn tiền cho vay, không còn đồ ăn cấp được tuần qua cửa nữa. Vài thằng nhóc gọi tới để hỏi mua thuốc, nhưng hắn đã bảo chúng biến đi. Chuyện đám cóm có mặt ở đây thực sự không tốt cho việc kinh doanh chút nào. Người ta sẽ đi nơi khác mất.

Hắn tự nguyện rửa bản thân. Hắn đã nghĩ gì vậy chứ? Josh là bạn hắn. Vào lúc này công việc kinh doanh chẳng có nghĩa lý gì hết, ngoại trừ việc giữ bí mật mọi thứ. Hắn di di chuột để máy tính thức dậy. Trang facebook của phòng tập đã đón nhận rất nhiều bình luận sau khi tin tức bắt đầu lan ra. Josh là một người rất được yêu mến, một người hướng dẫn và truyền cảm hứng tuyệt vời, cũng là một nhân sự hết sức quan trọng. Eddie thậm chí không thể nghĩ về việc hắn sẽ thế nào nếu không có Josh. Nó quá đau đớn để có thể suy tưởng.

Hắn không thể tin tưởng ai như cái cách mà hắn đã tin Josh. Gã là người duy nhất được biết về việc George đã sống như thế nào. Eddie đã đặt trọn niềm tin vào Josh và, theo những gì mà hắn biết, bạn hắn không hề kể với ai về những chuyện nội bộ của nhà Steele. Mối liên kết giữa hai người nhờ đó lại càng bền chặt hơn.

Và giờ Josh đã ra đi và để lại một khoảng trống cần phải lấp đầy, theo nhiều nghĩa. Khi gã không còn ở đó nữa, Eddie biết rằng Leon sẽ muốn leo lên vị trí đó. Chuyện đó là không thể; em trai hắn là một kẻ quá nóng máu, và Eddie biết rằng nó sẽ gây ra sự bất hòa giữa hai người, nhưng khi thật, hắn đã quá quen với chuyện đó rồi. Mối bất hòa giữa hai anh em đã là điều quá bình thường từ khi chúng còn nhỏ, những năm tháng trắc trở đầu đời đó sẽ là thứ mà cả hắn và Leon luôn nhớ.

Eddie lướt qua đồng tin nhắn vẫn đang đổ về. Không những là cánh tay phải của hắn, Josh còn là một gã hề. Sẽ có rất nhiều người nhớ khiếu hài hước và mấy trò chơi khăm ngớ ngẩn của gã. Josh chẳng hề bận tâm nếu có ai đó muốn gã ngừng lại. Gã làm những chuyện đó chỉ để vui mà thôi.

Josh cũng khá nổi tiếng trên YouTube, có kênh riêng và quảng bá cho phòng tập Steele's bằng sự quyến rũ cũng như những lời khuyên về thể hình của gã. Eddie ấn vào một đoạn phim, những giọt nước mắt giận dữ trào ra khi hắn nghe giọng Josh. Lúc nhìn gã chạy quanh màn hình khi tung những cú móc phải vào bao cát, thật khó để có thể nghĩ rằng gã đã chết.

Hắn nhấp thêm ngụm whisky nữa và nhìn qua cửa sổ văn phòng về phía phòng tập trống trải đằng sau nó. Từng dãy từng dãy máy tập thể dục đứng xếp hàng như thể đang trong nhiệm vụ. Không có một tiếng động nào được phát ra, ngoại trừ âm thanh của máy bán đồ uống. Những bóng đèn cảnh báo nguy hiểm đã được bật lên, bao trùm nơi này trong một luồng ánh sáng kỳ quặc.

Một tiếng động làm hắn giật mình. Hắn quay lại và vội vã đứng dậy. Nó nghe giống như tiếng đóng cửa, nhưng hắn biết rằng không có ai khác ở trong tòa nhà này. Hắn vội lấy chiếc gậy bóng chày đặt cạnh bàn và đi ra hành lang. Hắn chậm chậm bước theo nó để tới phòng tập, ánh mắt bao quát mọi góc ngách.

Sau vài phút, hắn nhận ra rằng chẳng có gì. Chẳng có cánh cửa nào được đóng hết. Đó có thể chỉ là tiếng lách tách của lò sưởi hoặc thứ ngu ngốc gì đó tương tự, thứ gì đó không đáng để hắn phải hoảng sợ.

Eddie quay lại văn phòng của mình. Dải băng bảo vệ hiện trường giăng kín lối vào của bãi đậu xe, nhưng liệu hắn có mạo hiểm khi ngồi đây một mình hay không? Liệu có phải hắn sẽ là nạn nhân tiếp theo? Hay vụ sát hại Josh là một sự nhầm lẫn? Hắn nghĩ về đám kẻ thù của mình. Chúng cũng nhiều như của Josh. Liệu có phải là một kẻ bất bình nào đó hay không?

Ngày mai hắn sẽ bắt đầu lan truyền tin tức. Khi cảnh sát đã đi rồi, hắn sẽ bắt đầu cuộc điều tra riêng của mình. Hắn sẽ tìm cho ra thằng khốn đã làm chuyện đó với bạn mình. Hắn sẽ móc mắt nó ra. Hắn sẽ thiêu sống nó. Và cũng có thể có ai đó đứng sau vụ tấn công, kẻ đã trả tiền để thực hiện đó. Hắn sẽ tìm xem ai là kẻ giật dây đằng sau.

Một ngụm cuối cùng và, khi nó đã trôi xuống cổ, hắn ném chiếc cốc vào tường, cảm thấy vô cùng hân hoan trước tiếng ồn và đồng lõa xộn mà nó tạo ra. Dù sao thì như vậy vẫn tốt hơn là sử dụng nắm đấm, điều mà cha hắn chắc chắn sẽ làm.

Giấc ngủ là điều cuối cùng mà Grace nghĩ đến khi cô về đến nhà ngay trước nửa đêm. Cô đói gần chết, chỉ có đủ thời gian để ăn một lát sandwich và một cái bánh rán cho suốt cả ngày. Cô nhét hai lát bánh mì vào lò nướng và nhấn nút trên ấm nước.

Chà, ngày hôm nay có thể đã không diễn ra theo đúng kế hoạch, nhưng cô chắc chắn sẽ không nghĩ về nó quá nhiều. Nó sẽ chẳng thể tìm được bất cứ lúc nào để len lỏi vào suy nghĩ của cô. Thật vô cùng ngượng ngùng khi phải gặp những người anh em cùng cha khác mẹ theo cách đó. Cô ngờ rằng Eddie và Leon sẽ trở thành rắc rối và cố sống cố chết để ngăn chặn mọi thứ được tiến hành. Hoặc biết đâu họ sẽ khiến cô ngạc nhiên bằng cách hợp tác với cô để giải quyết vụ án mạng và chỉ đơn giản là muốn tổng khứ cảnh sát đi càng sớm càng tốt. Có vẻ như đó là tình hình hiện tại, khi mà vụ sát hại George Steele vẫn chưa được giải quyết. Cô nghĩ rằng hẳn họ sẽ yêu cầu được thông báo về tiến triển của cuộc điều tra mỗi tuần cho đến khi nghi phạm bị bắt mới thôi.

Dù sao thì, chuyện có người chết trong cơ sở của họ vẫn thật đáng kinh ngạc. Và lại còn là một người nổi tiếng nữa chứ! Parker đã chia sẻ những bí quyết luyện tập cá nhân và thu hút được một lượng lớn người theo dõi trên mạng xã hội. Cái chết của gã sẽ không chỉ ảnh hưởng tới doanh thu của câu lạc bộ; đám tang là một sự kiện lớn và sẽ có sự chú ý đáng kể hướng về phòng tập. Cô dám cá là Eddie chẳng hề thích điều đó chút nào.

Cô nghĩ Leon, mặt khác, sẽ muốn mọi thứ trở nên náo loạn. Hẳn có vẻ sắc sảo, bất khả xâm phạm và có chút tàn nhẫn. Hẳn cố tỏ ra rằng mình thích quan tâm đến Josh, nhưng cô có thể thấy rằng màn diễn đó quá sức giả dối. Chỉ có Jade, cô nghĩ, là có vẻ như thực sự

roi nước mắt. Có thể điều đó nghĩa là cô ta không giống với hai người anh trai của mình.

Hôm nay Perry lại thêm một lần nữa nổi giận. Cô còn tưởng là mình đã khiến anh ta hiểu ra rồi, rằng anh ta sẽ ngừng đưa ra những nhận xét nhảm nhí và bình luận tiêu cực. Cô biết anh ta nhớ khoảng thời gian được làm việc cùng Allie, bởi anh ta cứ nhắc tới cô ấy suốt. Allie thế này và Allie thế nọ. Cô đã phải cố giữ miệng không chỉ một lần.

Cô cũng biết rằng anh ta muốn nắm quyền, nhưng công việc đó thuộc về cô chứ không phải anh ta. Cô sẽ cho anh ta thêm vài ngày, và nếu anh ta vẫn không thay đổi thái độ thì họ sẽ có một cuộc nói chuyện. Đó không phải là điều mà cô mong đợi, nhưng đành phải vậy thôi.

Lát bánh mì bật lên, ở mép bị cháy và ở giữa thì còn chưa kịp nóng, nhưng cô mặc kệ và phết bơ lên nó luôn. Khi cà phê được pha xong, cô bước ra phòng khách và ngồi phịch xuống chiếc ghế tựa êm ái màu cam. Nó từng là chiếc ghế ưa thích của Matt, cho nên cô không nỡ đem vứt nó đi; thay vào đó, cô mua một chiếc sofa da với tông màu xanh dương đối nghịch để cùng với nó tạo thành một cặp đôi hoàn hảo. Dù chưa bao giờ cảm thấy thực sự thoải mái khi phải sống một mình ở nơi này, căn nhà vẫn đem lại một cảm giác ấm áp dù cô không hề chủ ý làm thế. Cô chỉ thêm vào những mảng màu ở đây đó, bên cạnh bức tường sơn màu kem và sàn gỗ sáng màu.

Cô mở tivi. Cuộc điều tra của họ có thể sẽ được nhắc đến thoáng qua trên kênh Sky News. Danh tính của nạn nhân sẽ khiến nó sớm được chú ý thôi.

Cô ngồi xuống và nghĩ về ngày hôm nay. Dù cô sẽ không bao giờ thừa nhận nó với bất cứ ai, nhưng khi gặp gỡ các anh chị em của mình cô đã mong sẽ được nói chuyện nhiều hơn với họ, để xem cuộc sống hồi nhỏ của họ như thế nào. Tất nhiên cô sẽ không kể chi tiết về những chuyện đã xảy ra với mình, nhưng cô vẫn luôn tự hỏi liệu chúng có xảy ra với họ không, hay chỉ có mình cô và mẹ phải gánh chịu nó?

Bản tin mà cô đang chờ đợi đã xuất hiện, và cô tăng âm lượng lên. Dù mới ở đó lúc sáng nhưng cô vẫn luôn thích việc theo kịp những diễn biến mới nhất. Những vòng hoa đã lác đác xuất hiện ở lan can của phòng tập khi tin tức bắt đầu lan truyền, nhưng sau khi thông cáo báo chí được đăng tải, người ta đã lũ lượt kéo tới. Giờ thì xung quanh đó chất đống nào là gấu bông, thiệp, nến. Có cả áo đấu của cả hai câu lạc bộ bóng đá trong thành phố, điều mà cô nghĩ hẳn rất hiếm khi xảy ra. Có phần kỳ quặc, nhưng thật vui khi thấy người ta đau buồn đến vậy trước cái chết của Parker. Đã có không biết bao nhiêu nạn nhân hoàn toàn bị lãng quên.

Tuy nhiên, hôm nay cô cũng đã nghe một vài tin đồn về tính cách bạo lực của Josh và việc gã sẵn sàng làm bất cứ điều gì để đạt được những thứ mình muốn. Có lẽ điều đó sẽ cung cấp cho họ vài đầu mối khả quan. Số kẻ thù của gã hẳn cũng đông ngang ngửa số lượng người hâm mộ trung thành. Dù gương mặt đã bị hủy hoại đến mức không thể nhận ra, nhưng qua những bức ảnh mà cô đã thấy thì gã cực kỳ điển trai và ẩn chứa đầy cơ bắp bên dưới lớp áo quần. Cô biết rằng phải mất rất nhiều giờ tập luyện vất vả để có được thân hình như vậy, và, dù nghe có vẻ kỳ quặc, nhưng thật đáng tiếc khi ngần ấy công sức đã bị uổng phí.

Cô tự hỏi không biết chuyên viên Điều tra hiện trường đó – tên anh ta là gì ấy nhỉ? – Liệu anh ta đã tìm ra nguyên nhân gây tử vong hay chưa. Dave Barnett, phải rồi. Cô với lấy cuốn sổ và ghi lại cái tên đó. Việc phải gặp quá nhiều người trong cùng một ngày đã khiến cô trở nên đáng trí, và cô thì ghét việc quên mất tên người khác. Trong công việc này, bạn cần mọi sự ủng hộ mà mình có thể có. Điều cuối cùng cô muốn làm là khiến ai đó khó chịu bởi cô không thể nhớ được những thông tin cơ bản về họ.

Kiệt sức, cô lết trở lại bếp rồi nhét chén đĩa vào máy rửa bát. Rồi cô nghĩ rằng tốt hơn là nên tự mình rửa chúng.

Sau khi liếc nhìn bức ảnh Matt dưới chân cầu thang lần cuối, cô kiểm tra xem cửa đã được khóa hay chưa, tắt đèn và đặt chuông báo trộm. Leo lên cầu thang với tiếng bíp khe khẽ ở sau lưng thật yên

tâm, nhưng chẳng thể tuyệt vời bằng việc có ai đó cùng nằm trên giường và vòng tay ôm lấy bạn.

Grace đã luôn là một người cô độc, chỉ có vài người bạn thân từ thuở nhỏ. Phải mất một thời gian dài để cô tin tưởng ai đó, luôn có thái độ cẩn trọng với mọi thứ. Bằng cách đó, cô sẽ không thể bị tổn thương. Điều đó rõ ràng có liên quan tới tuổi thơ của cô. May mắn thay, Matt cũng là một người tương tự.

Họ đã là những người bạn tâm giao từ khi mới quen nhau. Họ gặp nhau tại sân bowling, khi cô đi cùng với vài cô gái ở đồn cảnh sát nơi cô đang làm việc, còn anh thì với vài người bạn. Những cô gái đã hò hét trêu chọc và những chàng trai cũng làm điều tương tự. Sau hàng loạt những lời cợt nhả, hai bên đã hợp lại làm một và cô được ghép cặp cùng Matt. Đến cuối buổi tối, anh mời cô đi uống và họ đã ở bên nhau kể từ đó. Hai năm sau họ mua một căn nhà và kết hôn vào một năm sau đó.

Mọi thứ đã diễn ra hết sức tuyệt vời, cho đến khi chẩn đoán được đưa ra. Cũng có đôi khi họ mỉm cười, nhưng phần lớn quãng thời gian đó đều ngập chìm trong nước mắt. Thật khó để có thể vượt qua, nhưng cô đâu phải người sắp chết, vậy nên cô phải cố giữ cho cả hai được vui vẻ. Matt đã quyết tâm sẽ chiến đấu cho đến hơi thở cuối cùng, nhưng đến khi được chuyển vào nhà an dưỡng thì anh đã hoàn toàn sụp đổ. Anh được dự đoán là còn vài tuần, nhưng chỉ sống được thêm ba ngày. Như thể anh biết rằng dù sao thì mình cũng không thể trụ được tới cuối tháng vậy. Và ai có thể trách anh cơ chứ? Anh đã phải chịu đựng quá nhiều đau đớn và kết thúc cuộc đời như một hình bóng mờ nhạt của chính mình. Cuộc sống của họ đã hoàn toàn tan biến.

Grace nhớ lại cảm giác trống rỗng mà cô đã trải qua khi trở về nhà sau khi anh qua đời. Dù anh chỉ vừa mới ra đi, vậy mà nó cứ như anh chưa từng sống ở đây. Một cảm xúc không thể miêu tả được bằng lời đã chiếm lấy cô – đau buồn, tức giận, sợ hãi, nhẹ nhõm; tất cả hòa vào làm một. Các đồng nghiệp đã ở bên cô, cả mẹ cô nữa, nhưng như vậy vẫn là không đủ để xua đi cảm giác cô đơn. Cô đã không ra ngoài suốt một thời gian dài, công việc đã cho cô một cái có

hoàn hảo để vui mình vào suốt nhiều giờ và không có thời gian để giao tiếp xã hội.

Cô dừng lại ở lưng chừng cầu thang, nhắm mắt thật chặt cho đến khi cô không còn nhìn thấy gì ngoài những chấm màu. Cô nhớ Matt rất nhiều, nhưng giờ cô phải đi ngủ. Cô phải giữ đầu óc tỉnh táo cho những ngày sắp tới.

Hắn sẽ xúc động lắm đây.

Thứ Năm – ngày thứ ba

Cuộc họp giao ban buổi sáng diễn ra lúc tám rưỡi với hơn hai mươi sĩ quan có mặt trong phòng họp vốn chỉ được thiết kế cho mười hai người. Grace đã may mắn có được một chỗ ngồi. Vị trí của Perry ngay đằng sau cô, Sam và Alex ngồi đối diện với họ, Nick ngồi ở đầu bàn cạnh Chánh Thanh tra Jenny Brindley. Những người còn lại là các sĩ quan mặc đồng phục được triệu tập tới để hỗ trợ cho cuộc điều tra.

“Chào mừng đến với chiến dịch Wedgwood.” Jenny liếc quanh phòng, chờ đợi ai đó hiểu được câu đùa của mình. “Vụ Parker. Chúng ta có gì rồi?”

Grace hắng giọng trước khi bắt đầu nói. “Sẽ có rất nhiều người tiếp tục bị hỏi chuyện vào ngày hôm nay, và Sam hãy kiểm tra lại những trường hợp đã biết. Chúng tôi vẫn còn một danh sách dài cần phải rà soát, những người đã ở phòng tập từ sáu đến mười giờ tối, khi nó đóng cửa. Và sau khi tin tức về việc yêu cầu mọi người cung cấp thông tin có liên quan tới vụ án được đăng thì buổi sáng của chúng tôi càng trở nên bận rộn hơn.”

“Còn gia đình của gã thì sao? Bạn bè? Người quen?” Nick nhìn một lượt quanh phòng. “Tôi biết là danh sách người quen của gã chắc phải dài cả dặm, nhưng chúng ta có thu được tiến triển gì không?”

“Chúng tôi đã kiểm tra được khoảng một nửa số đó vào hôm qua,” Grace nói. “Và chúng tôi cũng đã có kế hoạch dành cho phần còn lại. Tôi đang cho người của mình chiếm lĩnh phòng tập. Chúng ta chưa

thể sử dụng bãi đậu xe, nhưng họ đang sắp xếp để có thể thẩm vấn tất cả cùng lúc để tránh cho mọi người đỡ phải tới đây.” Cô chỉ về phía đầu kia của căn phòng, nơi một người đàn ông đang ngồi. “Sĩ quan Mick Higgins đã được chọn để giúp đỡ chúng tôi trong vài giờ.”

“Rất hân hạnh được phục vụ,” Mick cười rạng rỡ.

Grace cố nín cười. Đôi mắt của cậu ta cũng mở to như nụ cười, nhắc cô nhớ rằng mình cũng từng háo hức thế nào khi lần đầu được nhận nhiệm vụ. Cậu ta chỉ mới khoảng ngoài hai mươi, mái tóc nâu vàng cắt ngắn, khuôn mặt trẻ con lún phún râu – tất cả đều rất hợp mốt, nhưng không phải gu của cô. Cô không sao hiểu nổi cái trào lưu này – cô sẽ luôn chọn một người mày râu nhẵn nhụi.

Jenny gật đầu. “Còn gì nữa không?”

“Chúng tôi biết rằng Parker đã rời khỏi tòa nhà một mình.” Grace tiếp tục. “Camera an ninh đã ghi lại hết sức rõ ràng cảnh gã đi ra ngoài.”

“Vậy là gã đã đến chỗ xe của mình trước khi chuyện đó xảy ra. Nhưng không hề có dấu hiệu của bất cứ ai khác?”

“Không, thưa bà.”

“Có một cánh đồng ở phía sau phòng tập,” Mick căn môi dưới. “Liệu nghi phạm của chúng ta có thể tẩu thoát theo lối đó không?”

“Rất có thể.” Grace thừa nhận. “Tôi không hiểu rõ về khu vực này bằng mọi người, nhưng tôi có thể thấy rằng có một con kênh chỉ cách đó vài phút đi bộ. Nó có thể đưa nghi phạm của chúng ta tới bất kỳ đâu mà không hề bị chú ý.”

“Hoặc có thể là một bãi đậu xe gần đó?” Perry gợi ý.

Nick gật đầu và quay sang Alex. “Cậu tóm tắt cho Grace về vụ sát hại George Steele được không? Để xem liệu có điểm nào trùng khớp giữa hai vụ hay không.”

“Tôi sẽ làm,” Alex gật đầu.

Grace hăng giọng tỏ ý không đồng tình, nhưng Nick quyết định ngó lơ cô và tiếp tục với công việc. Khi đã đưa được mọi thứ vào

guồng, ông đứng dậy để báo hiệu rằng buổi họp sắp kết thúc.

“Kết quả khám nghiệm tử thi sơ bộ có thể sẽ được đưa ra vào buổi họp giao ban tối nay.” Ông đưa ra thêm vài chỉ thị nữa trước khi vỗ tay. “Được rồi, mọi người, ai cũng đã có nhiệm vụ riêng. Bắt đầu làm việc và thể hiện hết mình đi!”

Khi Grace quay lại bàn của mình, có một chiếc túi giấy sặc sỡ nằm trên giá đựng tài liệu của cô, tên cô và địa chỉ của đồn cảnh sát được đánh máy trên một nhãn lớn màu trắng. Cô nghiêng người và nhặt nó lên, tự hỏi có gì trong đó. Cô lật túi lại và gỡ sợi dây đỏ để mở nó ra. Thứ bên trong được bọc một lớp giấy lụa màu hồng, và khi gỡ nó ra, nó là một con búp bê Barbie: Moonlight Rose.

Grace cau mày. Cô từng có một con búp bê giống hệt thế này hồi bé. Nó là một món quà từ cha cô. Cô vẫn nhớ như in rằng ông ta đã nói *đây là một bông hồng dành cho bông hồng của cha*. Cô rùng mình khi nghĩ đến nó. Kẻ nào trên cõi đời này lại có thể gửi thứ này cho cô chứ?

Sam ngó qua vai Grace khi cô ấy đi qua. “Một con búp bê Barbie! Nó tới từ đâu thế?”

“Tôi không biết. Không có ghi chú nào đi kèm và cái nhãn thì không được viết tay, vậy nên tôi cũng chẳng biết phải đoán thế nào.” Grace giữ lấy món đồ chơi. “Tôi nghĩ đây là trò đùa của ai đó.”

“Tôi từng rất yêu con búp bê Barbie của mình. Cô có một con khi còn nhỏ chứ?”

“Có. Nó là búp bê yêu thích của tôi.”

“Tôi được tặng một con vào dịp sinh nhật năm tuổi. Tôi nghĩ là mình đã mang nó lên giường vào đêm đầu tiên.” Sam cười khúc khích. “Mà nói mới nhớ, hình như tôi đã ngủ cùng nó cho tới tận năm mười hai tuổi.”

“Cô chỉ có một con thôi sao?” Grace hỏi.

“Phải. Tôi không hề muốn có thêm nữa. Tôi nhớ đến một người bạn từng có rất nhiều và hồi đó tôi đã nghĩ như thế thật tham lam. Làm sao cô có thể chú ý đến nhiều thứ cùng một lúc được? Giờ thì người ta chỉ coi chúng như những món đồ sưu tầm, cô biết đấy.” Sam nhấn vào Google. “Thứ đó có giá sáu mươi bảng.”

“Có lẽ Ken sẽ được gửi đến vào ngày mai,” Alex nhếch mép cười, nhảy vào cuộc trò chuyện.

“Tôi không ngờ là anh biết cô ấy có bạn trai đấy!” Grace cười.

“Tôi có hai chị gái. Họ suốt ngày ăn trộm Action Man của tôi và giấu nó đi.”

“Đồ yếu đuối! Anh để mấy cô gái bắt nạt vậy mà được hả!” Sam châm chọc.

Khi mọi người đang dành vài phút thư giãn để đưa cọt về mấy món đồ chơi, Grace đưa tay mò mẫm mặt trong của cái phong bì thêm lần nữa, nhưng bên trong chẳng có thêm gì.

“Cô có nghĩ nó là của một đồng nghiệp nào đó ở Manchester của cô không, muốn giỡn với cô một chút?” Perry hỏi.

“Có lẽ vậy.” Miệng thì nói vậy, nhưng Grace vẫn cảm thấy hết sức lạ lùng.

Liệu có phải ai đó mà cô biết hay không? Cô chẳng lạ gì những kẻ thích đùa ở trụ sở cũ, dù rằng họ hẳn sẽ làm điều này vào tuần đầu tiên mà cô ở đây. Nhưng làm sao họ biết được về con búp bê? Liệu có phải nó chỉ là một sự trùng hợp không đây?

Cô đặt con búp bê trở lại trong phong bì, mở ngăn kéo và tạm thời tống nó vào đó cho khuất mắt. Khi cô ngẩng mặt lên, Nick đang vẩy tay ra hiệu cho cô vào văn phòng của ông.

“Cô có thể tới gặp Kathleen Steele không?” Ông hỏi khi cô vừa tới nơi.

“Vâng, thưa sếp. Tôi sẽ gọi Perry đi cùng,” cô nói.

“Không, đi một mình – gặp bà ấy tại nhà. Hãy nhẹ nhàng... Cô hiểu ý tôi đấy.”

Grace hoàn toàn hiểu ông có ý gì. Chống lại chỉ thị của chánh Thanh tra. “Tôi không nghĩ...” Cô bắt đầu nói.

Nick giơ tay ra. “Sẽ ổn thôi. Có gì tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Khi đó

Cô tỉnh giấc vì tiếng kêu la thất thanh và ngồi bật dậy trên giường.

“Mẹ ơi?” Cô xếp chân lại như cũ và nhón chân bước trên thảm. Khi ra đến cửa, cô ngập ngừng. Nếu cha đang buồn bực đến mức lại đánh cô lần nữa thì sao?

“Để tôi yên!”

Ầm một cái. Cô nhảy dựng lên và suýt nữa thì đã chạy trở lại để chui vào chăn trốn, nhưng lại thêm một tiếng hét nữa vang lên. Cô không thể để mẹ một mình trong vòng tay của con quái vật đó.

Cô mở cửa. Lại một tiếng ầm khác, và lần này có thêm cả tiếng kính vỡ. Cô rón rén bước qua hành lang hẹp. Cửa phòng khách hơi hé ra giúp cô có thể nhìn trộm vào trong. Cha và mẹ đang nằm dưới sàn. Cha nằm trên người mẹ, tay lão ta siết quanh cổ bà. Gương mặt mẹ đã trở nên đỏ ửng.

“Mẹ!” Cô hét lên.

Cả hai cùng quay lại phía cô, căn phòng chìm trong im lặng, ngoại trừ những tiếng thở nặng nề.

“Quay lại giường mau!” Cha chỉ vào cô.

“Cha đang làm mẹ đau!”

“Tao đếm đến ba mà mày vẫn ở đó thì mày sẽ là người bị bóp cổ đấy!”

“Quay về giường đi, con yêu,” mẹ nói. Giọng của bà nghe không giống mẹ chút nào. Nó khản đặc và có phần run rẩy.

Cô lắc đầu.

Cha từ từ đứng dậy. Cô sửng người khi thấy lão ta nắm chặt tay lại và đi về phía cửa. Rồi lão đóng sầm nó lại trước mặt cô.

Cô chạy về phòng mình. Bởi cô biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Kế hoạch của cô đã thất bại. Cô rón rén chui vào tủ quần áo, tay ôm chặt con gấu bông của mình. Cô đưa tay lên bịt tai để không nghe thấy tiếng hét của mẹ. Nó vẫn liên tục vang lên.

“Đừng làm mẹ đau,” cô nức nở.

Cô ghét việc trốn trong tủ quần áo. Nó thật tối tăm với cả đồng thứ treo lơ lửng trên đầu và khiến cô sợ hãi. Nhưng nó cho cô cảm giác an toàn hơn so với khi nằm trên giường.

Rồi mọi thứ trở nên im lặng. Cô siết chặt con gấu bông trước ngực. Cô có thể nghe thấy tiếng mẹ khóc.

“Đừng làm nó đau, George, làm ơn đi,” bà van nài. “Nó mới có sáu tuổi.”

“Đưa nó ra đây.”

“Không, hãy để nó yên.”

Một tiếng động mạnh vang lên, như thể ai đó vừa ngã xuống. Cô nghe tiếng mẹ rên rỉ. Và rồi cánh cửa phòng ngủ mở ra.

“Tao sẽ bẻ gãy từng khúc xương trên người mày nếu mày không ra khỏi chỗ trốn.”

Giọng của cha thật lớn và đáng sợ. Cô nín thở, cô không để lão ta phát hiện ra nơi mình đang trốn.

Cánh cửa tủ quần áo mở tung. Cha đang đứng đó. Lão đang cười thối lưng rồi cuốn nó quanh tay. Cô có thể thấy phần khóa đang treo lủng lẳng.

“Đừng đánh con, cha ơi,” cô khóc.

Lão ta bước vào trong tủ quần áo, túm lấy tóc và lôi cô xềnh xệch.

“Ra đây, con đĩ con.”

Sau khi đã thả đội của mình xuống phòng tập Steele's, Grace hướng về phía Bắc của thành phố. Đó là địa chỉ mà cô ước gì mình không bao giờ phải quay lại, chỉ riêng việc nghĩ đến nó thôi đã khiến cô muốn chạy tới M6, là quốc lộ gần thành phố nhất, và đi tới bất cứ nơi nào cũng được.

Hơn nữa, cô tự hỏi rằng liệu có nên đến đây một mình hay không, nhất là sau cuộc nói chuyện với Chánh Thanh tra, nhưng dù sao thì đây cũng không phải là phòng tập Steele's, và đó là nơi duy nhất được nhắc tới một cách rõ ràng.

Brown Edge là một ngôi làng nhỏ được xây dựng trên đỉnh Tây Nam của rặng núi Pennine, trông nó đặc biệt sắc sảo trong thời điểm mùa thu đang dần le lói hiện diện. Sau khi băng qua những cánh đồng và nông trại để tới địa chỉ trên đường Woodhouse, cô tấp vào lề đường và hít một hơi thật sâu. Dinh thự Hardman từng là ngôi nhà thời thơ ấu của cô. Nó không phải là một nơi hạnh phúc. Kể cả sau một khoảng thời gian dài xa cách, những bóng ma quá khứ vẫn còn lẫn khuất đây đó, trong mọi ngóc ngách của nơi này.

Cô ra khỏi xe và bước trên đường. Hơi thở của cô nặng nề, trái tim đập mạnh như những người lính đang diễu hành. Căn nhà được xây dựng biệt lập từ thời trước chiến tranh với mặt tiền đôi và những khung cửa sổ lớn. Nhiều năm trước, mẹ từng kể với cô rằng George được thừa hưởng nó từ cha mẹ ông ta và đã không chịu chi vào đó dù chỉ một xu, khiến nó nhanh chóng xuống cấp, giống như cuộc hôn nhân của họ. Ngôi nhà trông vẫn giống như những gì cô nhớ, chỉ có thêm những chấn song trên cửa sổ và cửa chính cùng với những lớp sơn mới ở chỗ này chỗ kia. Lớp bê tông trên lối vào cũ kỹ và nứt nẻ, để lộ ra những tảng đá lót mà cô phải vòng qua để tránh.

Ngay lập tức, cô nhớ về những nơi mình từng ẩn náu: đằng sau thùng rác, gian nhà phụ trên đường dẫn ra vườn, căn gác mái với cầu thang uốn lượn mà George khó có thể leo lên được khi ông ta say rượu, tủ đựng bát dưới chân cầu thang – cho đến khi ông ta lắp một ổ khóa và dùng nó để nhốt cô lại.

Và cả nơi mà những cơn ác mộng của cô bắt đầu.

Cô gõ mạnh vào cửa trước rồi rút thẻ cảnh sát ra. Một người phụ nữ khoảng sắp bước vào tuổi sáu mươi ra trả lời. Gương mặt bà được trang điểm một cách chuyên nghiệp, trang phục tinh tế. Bà vén những lọn tóc đen dài, thấp thoáng những sợi bạc ra sau tai. Trông bà có vẻ khỏe mạnh, không có những dấu hiệu rõ ràng của việc tuổi tác ảnh hưởng tới sức khỏe. Đôi mắt bà gợi Grace nhớ về Jade, nhưng màu mắt thì giống của Eddie và Leon.

Bà suýt thì nhảy dựng lên trên đôi giày cao gót khi Grace giơ thẻ cảnh sát ra.

“Bà Kathleen Steele? Tôi là Sĩ quan Điều tra Allendale và...”

“Tôi biết cô là ai,” người phụ nữ ngắt lời, tươi cười rạng rỡ. “Vào đi.”

Cố gắng không biểu lộ sự ngạc nhiên trước thái độ thân thiện quá mức của Kathleen, Grace bước vào hành lang, rung mình khi cánh cửa được đóng lại sau lưng. Trong ký ức của cô, nơi này luôn nhuộm màu u ám, nhưng giờ đây nó thật sáng sủa và thoáng đãng. Những tấm ván gỗ vẫn được dát ở nửa dưới của bức tường, nhưng phần trên được sơn một màu xanh nhạt dịu mát thay vì màu đỏ ngọt ngào như cô từng nhớ.

Cô nhìn lên và thấy rằng ô cửa sổ lớn mờ đục trên cầu thang đã được thay thế bằng kính màu, với một bông hướng dương rực rỡ khi được ánh mặt trời chiếu qua. Tuy nhiên, dù cách bài trí đã thay đổi rất nhiều kể từ cái đêm mà Grace và mẹ bỏ đi, không ai có thể xóa bỏ được ký ức về những năm tháng mà họ đã bị đày đọa đằng sau những bức tường của nơi này.

Nếu bước qua khung cửa ở cuối hành lang để vào bếp, cô sẽ thấy cảnh George Steele đang một tay túm tóc mẹ cô, một tay giơ cao chuẩn bị tát bà. Nếu bước vào phòng ăn, cô sẽ thấy mẹ nằm bẹp dưới sàn sau khi bị ông ta đánh đến mức không thể đứng nổi. Nếu đi lên tầng để vào phòng tắm, cô sẽ thấy bà cuộn tròn như một quả bóng sau khi bị ông ta tấn công.

Khi theo Kathleen Steele bước vào phòng khách, dòng ký ức nhấn chìm cô như một cơn lũ, khiến nỗi sợ hãi trào dâng và dạ dày cô quặn lại. Máu dồn lên não khiến cô phải vội ngồi xuống ghế trước khi đôi chân khuyu xuống.

“Cô không sao chứ?” Kathleen hỏi. “Mặt cô tái nhợt cả đi. Cô có muốn uống gì không?”

Grace chỉ có thể gật đầu, lòng thầm cảm ơn vì có được vài phút ở một mình để bình tĩnh lại. Một hình ảnh xuất hiện trong tâm trí cô. George Steele đang lao vào cô với con dao trên tay. Cô đã thôi không nhớ về nó cho đến tận lúc này, nhưng khi đó mẹ đã bước tới trước mặt để che chắn cho cô. Có phải vết sẹo trên cánh tay mẹ cô xuất hiện từ khi đó hay không? Liệu có phải nếu không có bà thì George đã giết cô rồi?

Kathleen trở lại phòng với một ly nước trên tay. Grace nhận nó một cách biết ơn.

“Tôi xin lỗi vì đã tự ý ngồi khi chưa được cho phép,” cô nói. “Tôi không biết có chuyện gì vừa xảy ra với mình nữa.”

“Ồ, đừng khách sáo. Tôi hy vọng cô sẽ sớm cảm thấy khá hơn. Ít ra thì mặt cô cũng hồng hào trở lại rồi. Hồi nãy cô làm tôi sợ chết khiếp.”

Grace uống một ngụm nước trước khi đặt cốc xuống bàn. “Tôi muốn hỏi bà vài câu về phòng tập Steele’s.”

“Cô muốn biết điều gì?”

“Chỉ là vài câu hỏi thông thường để giúp tôi hiểu được cách nó hoạt động.”

Kathleen mỉm cười. “Ý cô là cả Eddie lẫn Leon đều chẳng cung cấp được gì?”

Grace cười đáp lại. “Có một chút khó khăn khi tôi hỏi họ về bất cứ điều gì. Bà có tham gia vào việc điều hành nó không?”

Kathleen ngồi xuống chiếc ghế đối diện. “Cho đến gần đây thì không. George không bao giờ để tôi làm việc. Ông ta làm nghề thu nợ trong vài năm – tôi nghĩ hẳn cô cũng biết điều đó rồi. Nhưng ông ta là một kẻ nghiện rượu và cuối cùng nó đã hủy hoại ông ta. Ông ta hầu như không đi đâu ngoài quán rượu trong năm cuối cùng.” Bà ngừng lại một thoáng. “Sau khi ông ta bị sát hại, Jade và tôi đã xích lại gần nhau hơn. Tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu chúng tôi cùng nhau làm gì đó, vậy nên chúng tôi đã khai trương Posh Gloss, một cơ sở kinh doanh bán thời gian. Không đến mức quá bận rộn, nhưng cũng khá vất vả; dù rằng phần lớn thời gian chỉ có mình tôi, hoặc cô lễ tân là Clara quản lý.”

“Jade không thích việc làm móng sao?”

“Con gái tôi chẳng thích làm gì cả,” Kathleen thờ dãi. “Jade luôn là một linh hồn mong manh. Con bé chưa từng kết hôn, nhưng gần cuối cùng mà nó qua lại thì thật gớm ghiếc. Chúng tôi dành vài năm bên nhau cho tới khi, may mắn sao, hẳn đã bỏ rơi con bé. Nó và cháu gái tôi, Megan, đã quay về Stoke khoảng một năm và sống trong nhà riêng, nhưng chúng tôi dành nhiều thời gian ở đây với tôi sau khi George qua đời. Thành thật mà nói thì tôi thích việc có chúng ở bên, cả hai đều có phòng ngủ riêng tại đây. Căn nhà này giờ quá lớn với tôi khi ông ta đã không còn. Chúng tôi đã kết hôn vào năm 1996, cô biết đấy, ngay sau khi cô bỏ đi.”

Grace quay mặt đi chỗ khác. Thật khó xử khi phải nói về chuyện này, nhưng tốt hơn nên để nó được công khai. Kathleen đã ngoại tình với cha cô. Ông ta vẫn là chồng hợp pháp của mẹ cô khi những người anh em cùng cha khác mẹ của cô chào đời. Kathleen cũng đã sống cùng con quái vật. Dù không có những vết sẹo ngoài da, Grace cho rằng bà vẫn có những ám ảnh tâm lý. Grace cũng vậy, và khi đó cô mới chỉ là một đứa trẻ.

Hoặc cũng có thể George Steele chưa từng động tay với bà. Và Grace thì không thể hỏi điều đó. Đó không phải là việc của cô.

“Cuộc sống của tôi với George không dễ dàng gì,” Kathleen nói.

Grace nhảy dựng lên. Cứ như người phụ nữ này có thể đọc được tâm trí của cô vậy.

“Tôi cá là ông ta cũng dùng bạo lực với cô và mẹ cô như đã làm với mẹ con tôi, phải không?” Kathleen hỏi thêm.

Grace không nói gì, rồi cô khẽ gật đầu.

Kathleen nhìn Grace, sự ân hận hiện rõ trên mặt. “Tôi đã không thể ngăn ông ta lại,” bà nói tiếp. “Nhưng tôi cũng không thể bỏ đi với ba đứa trẻ. Tôi không có tiền, cũng chẳng có nơi nào để đi, và tốt hơn là cố chịu đựng cho đến khi những đứa trẻ đủ lớn để chống lại ông ta. Nhưng khi đó thì đã quá trễ với tôi.” Đột nhiên bà thở dài. “Tôi ước gì mình đã quyết đoán như mẹ cô. Nhưng George đã khiến tôi kiệt sức. May mắn thay,” bà khua tay quanh phòng, “căn nhà này được đặt vào tay tôi, khi George bắt đầu sợ việc phải sở hữu bất cứ thứ gì. Linh cảm nghề nghiệp, ông ta gọi nó như vậy, dù rằng ông ta chưa từng lập di chúc.” Rồi bà nở một nụ cười nửa miệng. “Điều đó có nghĩa là nó thuộc về tôi sau khi ông ta qua đời.” Bà ngừng lại. “Tôi hy vọng cô không khó chịu khi không có gì được để lại cho mình.”

“Tất nhiên là không rồi!” Grace lắc đầu và cố dẫn lòng để không nói ra những điều cô đang nghĩ. George Steele đã không còn là một phần của cuộc đời cô khi họ chuyển tới Manchester. Nếu ông ta có để lại gì, cô cũng sẽ từ chối.

“Eddie và Leon chưa bao giờ hòa thuận với nhau,” Kathleen nói thêm. “Nhìn thì có vẻ là vậy, nhưng chỉ được vài năm, rồi sau đó George đã khiến chúng đối đầu với nhau. Thật không vui vẻ gì khi phải chứng kiến chuyện đó.” Bà dừng lại như để nghĩ xem nên nói gì tiếp theo. Rồi, với một cái lắc đầu, bà tiếp tục. “George Steele phải chịu trách nhiệm với nhiều thứ, nhưng tôi e rằng mình cũng vậy. Đáng ra tôi cần phải can đảm như mẹ cô và bỏ đi từ nhiều năm trước. Ông ta là một con quái vật.”

Grace không thể tưởng tượng nổi Kathleen đã khổ sở đến mức nào khi phải sống trong căn nhà đầy nỗi sợ và sự kinh hãi, cùng với vô số mối bất hòa gia đình.

Cô nán thêm một lát, hỏi vài câu cơ bản về việc Kathleen đã làm những gì ở phòng tập vào đêm mà Josh Parker bị sát hại, nhưng cô đã có được những gì mình muốn biết khi tới đây.

Khi lái xe đi, bỏ lại tất cả đám ác quỷ trong căn nhà đó, cô biết rằng những gì mình chứng kiến hôm qua tại phòng tập chỉ là một màn kịch. Qua những gì Kathleen Steele vừa nói với cô, có vẻ như chẳng có ai trong số họ thực sự ưa nhau. Nhưng phần lớn các gia đình đều bị kẹt lại như thế, và có vẻ như những người này cũng không ngoại lệ.

Kathleen quan sát Grace quay đầu và lái xe xuống đường. Bà đứng bên cửa sổ một lúc lâu sau khi viên cảnh sát rời đi, ngắm nhìn những chiếc lá nghe theo tiếng gọi của gió rời xa cây. Vai bà rũ xuống, nhưng cơn giận thì càng lúc càng tăng cao. Thật khó khăn để có thể lịch sự với con khốn đó, nhưng bà cần phải giữ thể diện và nếu điều đó có nghĩa là phải tỏ ra tử tế trước mặt cô ta thì, chà, được thôi, bà sẽ làm những gì tốt nhất có thể.

Bởi vì bà ghét Grace, và cả mẹ cô ta nữa. Họ đã bỏ mặc bà trong tay George. Bà đã biết về đứa con gái và Martha Steele từ khá lâu trước khi họ chuyển tới Manchester. Thành thật mà nói, một phần trong bà từng muốn họ biến mất để sau đó bà có thể độc chiếm George. Nhưng bà đã không nhận ra rằng sẽ có những chuyện khủng khiếp xảy đến với mình và những đứa trẻ sau khi họ bỏ đi.

Nếu Martha Steele không bỏ đi cùng Grace thì có lẽ mọi thứ đã khác. Vào thời điểm đó, Kathleen vẫn sống tốt trong căn hộ của mình cùng những đứa trẻ, cha của chúng ngủ lại hai hoặc ba đêm mỗi tuần, dù rằng mọi thứ thật tù túng.

Nhưng George muốn tất cả chuyển về sống với mình khi lão nhận ra rằng mình hoàn toàn đơn độc. Khi đã ở trong “lãnh thổ” của mình, lão càng trở nên tàn ác hơn. Và rồi lão bị ám ảnh bởi chuyện kết hôn. Lão đã lần ra được địa chỉ của Martha và họ đã có một cuộc ly dị chóng vánh, với lý do lão đã ngoại tình. Cho đến tận hôm nay, bà vẫn không hiểu tại sao lão lại muốn làm điều đó thay vì kéo Martha về để không khiến lòng tự tôn của bản thân bị tổn thương. Có lẽ tất cả chỉ là nhằm giữ thể diện. Thay thế Martha bằng Kathleen khiến mọi thứ có vẻ như cuộc hôn nhân đầu tiên của George kết thúc bởi đó là lựa chọn của lão.

Kathleen đã không hề muốn kết hôn với George ngay lập tức. Bà muốn chờ xem mọi thứ sẽ diễn ra như thế nào. Bà vẫn luôn hy vọng một ngày lão sẽ thay đổi, nhưng cũng giống như bao người phải sống bên những kẻ bạo hành, bà đã bị lừa bởi bản thể tình tảo của George. George say xỉn chẳng hề quan tâm tới bất cứ ai ngoài bản thân. Vậy nên bà sống ngày qua ngày với hình bóng của George tình tảo.

Lão nói mình sẽ thay đổi nếu họ chuyển về sống cùng nhau. Nhưng tất cả chỉ là dối trá. Sống trong bàn tay của một con quái vật không chỉ là một sự nhục nhã, nó khiến ta trở nên héo mòn. Lão không chỉ bạo hành bà về mặt thể chất mà còn cả về tinh thần. Lão nói rằng bà không đủ tốt, rằng bà không thể bỏ đi vì chẳng có nơi nào để đi cả, rằng không ai muốn bà cả. Lão sẽ không cho bà một xu nào nữa, mà bà thì hoàn toàn phụ thuộc vào sự chu cấp của lão. Con cái của bà đã bao giờ biết đến sự gian khổ thực sự là gì đâu?

George đã trở nên ủ rũ trong những năm cuối đời; lão không còn là kẻ bắt nạt như trước nữa, và Eddie cùng Leon đã vượt mặt lão trên thang đo quyền lực. Sau khi George bị sát hại, cuộc sống của mỗi người đều đã được cải thiện rất nhiều. Không còn cảm giác sợ hãi, không còn phải chực chờ một cơn giận có thể bùng lên bất cứ lúc nào nữa. Giờ thì Kathleen phải đảm bảo rằng các con mình sẽ không quá sa đà vào rắc rối.

Đó là một cuộc chiến không ngừng nghỉ. Phân nửa thời gian chúng chẳng chịu nghe lời bà. Chúng vẫn đổ lỗi cho bà vì những nỗi đau trong quá khứ. Chúng đã hết sức sai lầm khi nói rằng đáng ra bà đã có thể bỏ lão sớm hơn.

Vai bà lại rũ xuống khi nghĩ về con và cháu gái mình. Đó không hoàn toàn là lỗi của Jade, nhưng con bé đã đóng vai nạn nhân quá đủ rồi. Mặc dù, thành thật mà nói, Kathleen cũng không lấy đó làm phiền. Jade chẳng có ai để có thể tin tưởng giao phó Posh Gloss khi con bé bị bạn trai rũ bỏ và phải trở về Stoke, và đó là lần đầu tiên Kathleen được tham gia điều hành công việc kinh doanh, chỉ mất vài tháng để bà nhận ra rằng mình thực sự thích điều này. Được ở giữa đám đông vui hơn nhiều so với việc cứ phải ru rú trong nhà cả ngày,

chờ George quay về từ chốn xó xỉnh nào đó và đoán xem tâm trạng của lão thế nào ngay khi lão vừa bước chân qua ngưỡng cửa, như những gì bà đã trải qua bao năm nay. Tất cả đều là tại Martha và con gái mụ ta.

Vậy nên, dù đã cố tỏ vẻ nhã nhặn, nhưng việc cô ta đến đây thực sự khiến bà bức mình. Nếu Grace Allendale có thể nhìn thấu bụng dạ của bà và bắt đầu nghi ngờ thì sao? Có những bí mật trong gia đình này, những bí mật mà không một ai được phép tìm ra. Bà cần phải nghĩ xem mình sẽ làm gì tiếp theo để giúp tất cả được an toàn.

Giờ đây, khi George không còn nữa, bà sẽ làm tất cả để bảo vệ chúng. Không có gì có thể chia rẽ Kathleen với các con bà, kể cả việc Eddie đã không thảo luận với bà sau khi cái xác của Josh Parker được tìm thấy trong địa phận của họ. Bà vẫn còn rất giận vì chúng đã không để mình tham gia cùng.

Nhưng bà sẽ bảo vệ chúng đến cùng, như mọi bà mẹ đều sẽ làm. Bà đã và sẽ luôn làm như vậy. Lần này cũng không ngoại lệ.

Tên tầng ba của bãi đậu xe cao tầng St John's, Jade Steele đang đợi. Cô có thể thấy rõ cánh cửa phía đầu cầu thang qua gương chiếu hậu. Cô kiểm tra đồng hồ trên bảng điều khiển: một giờ mười lăm phút. Anh ta tới trễ. Cô cũng chẳng hề nhận được tin nhắn. Cô sẽ cho anh ta thêm mười phút trước khi bỏ đi. Dù gì đi nữa, anh ta cũng không được phép giỡn mặt với cô như vậy. Việc đó sẽ khiến anh ta mất nhiều hơn cô.

Rồi cánh cửa mở ra. Jade thêm khát sỏi chân dài, bờ vai rộng và cái đầu ngẩng cao đang bước về phía mình. Anh ta có đôi nét giống với diễn viên ưa thích của cô, bởi mái tóc đen cắt ngắn và vẻ ngoài gợi tình.

Alex liếc nhìn xung quanh khi dừng lại trước xe của cô. Một bàn tay đặt lên nắm cửa, và cô có thể nghe thấy anh ta hít một hơi thật sâu trước khi bước vào.

“Em còn tưởng là anh không tới.” Jade dành cho anh ta một cái bĩu môi.

“Chúng ta phải nhanh lên,” Alex bảo cô. “Anh không thể ở lại lâu được. Vẫn còn việc phải làm.”

Cô ngả người về phía anh ta, khóa chặt lấy anh ta trong vòng tay mình. Đôi môi anh ta ngấu nghiến bờ môi cô. Tay anh ta trườn vào trong áo cô, vuốt ve đầu vú cô qua chiếc áo ngực, và cô rên lên.

Jade đã quen Alex từ cuộc điều tra vụ sát hại cha mình. Cô và Megan đã quyết định chuyển tới sống tại Stafford, nhưng họ đã ở lại cùng gia đình trong vài tuần. Alex luôn có vẻ tự mãn mỗi khi nói chuyện với cô, đủ để cô cảm thấy muốn giỡn với anh ta đôi chút. Nó

nhANH chóng chuyển thành những lời tán tỉnh và sau đó kết thúc ở trên giường. Cô biết mình là người đã chủ động quyến rũ anh ta, nhưng cô không hề nghĩ rằng nó sẽ kéo dài. Cô nghĩ rằng anh ta cũng chỉ xem nó là một cuộc vui qua đường mà thôi. Nhưng khi cô quay trở lại sống tại Stoke, họ lại vấp phải nhau và lần này anh ta là người yêu cầu được gặp cô.

Ban đầu, cô cảm thấy mình cũng có chút rung động, nhưng rồi cô nhận ra rằng đây là mối quan hệ mà đôi bên cùng có lợi. Nó khá *vui*. Mỗi khi anh ta gọi, cô lại cân nhắc xem họ có nên gặp nhau hay không. Alex rất giống Jade. Trên tất cả, anh ta khao khát được chú ý và thỏa mãn cái tôi của bản thân. Cô có thể khiến anh ta nổi điên chỉ bằng vài từ, khiến anh ta ngoan ngoãn nghe lời với vài từ khác. Đôi khi cô thỏa mãn những ham muốn của anh ta, những lần khác cô lại đóng vai người đòi hỏi.

Cho đến lúc này thì nó vẫn là một mối quan hệ tốt và chẳng ai trong hai người muốn từ bỏ. Cô cảm thấy hạnh phúc với nó, đặc biệt là về mặt tình dục, thứ mà cô luôn thèm muốn. Hiện tại, cô đã có được mọi thứ mình muốn. Một người đàn ông giỏi chuyện giường chiếu không đòi hỏi cô phải ở bên mỗi sớm thức dậy. Nó thật hoàn hảo nếu so với những gì cô từng trải qua. Hầu như tất cả những gã đàn ông trong đời cô đều muốn kiểm soát và thao túng cô.

Hầu như tất cả những lần đó cô đều ngu ngốc để chúng thực hiện nó.

“Chúng ta phải tạm ngừng chuyện này một thời gian,” anh ta nói khi họ dừng lại để thở.

“Lần nào anh chẳng nói vậy mà có làm được đâu.” Cô vòng tay ra sau cổ anh ta và kéo nó về phía mình, nhưng anh ta nhẹ nhàng gạt tay cô ra.

“Sau vụ sát hại Josh Parker thì nó không còn an toàn nữa.”

“Chẳng ai có thể thấy chúng ta ở đây.” Jade mỉm cười e thẹn. Cô lại hôn anh ta lần nữa, cảm thấy sự kháng cự của anh ta trở nên yếu dần. Nhưng rồi anh ta lại dừng lại.

“Anh thích chuyện này mà, phải không?” Cô hỏi.

“Sẽ có người để ý nếu anh biến mất quá lâu.”

“Grace sao rồi?”

“Cô ta đang... đối phó.”

Bàn tay cô chạy khắp người anh ta, những ngón tay lướt từ bên này sang bên kia, cho đến khi nó chạm tới khóa thắt lưng. “Giờ thì, em có thể làm gì thêm trước khi anh bỏ đi không?”

“Không phải ở đây!”

“À, vậy thì, có lẽ để lần sau.” Cô liếm môi trên và đăm đăm nhìn anh ta.

“Em đúng là một cô nàng lắm chiêu.”

“Nồi nào úp vung nấy cả thôi.”

Khi Alex ra khỏi xe, Jade tự mỉm cười với mình. Cô biết anh ta không tin mình, và cô cũng vậy. Điều đó ăn khớp một cách hoàn hảo với những kế hoạch của cô.

Grace nhớ rất rõ cái ngày cô nghe tin George Steele đã bị sát hại. Cô đang ở đồn cảnh sát Manchester và một đồng nghiệp đã thông báo cho cô. Cô chỉ nói về mối quan hệ giữa mình và ông ta với những người mà cô buộc phải nói; Grace cảm thấy thật khó để có thể tin tưởng bất cứ ai, để ở bên họ kể cả vào những thời điểm tốt đẹp nhất, vậy nên những bí mật kiểu đó đều được cô giữ tận sâu trong lòng.

Cô đã theo dõi cuộc điều tra từ xa, kể cả khi các đầu mối dẫn tới ngõ cụt và vụ án rơi vào bế tắc. Thật kỳ lạ, cô vẫn không ngừng tự hỏi liệu ông ta đã sống thế nào, dù cô luôn mong ông ta sẽ phải chịu đau khổ vì những gì đã gây ra cho cô và mẹ.

Nhưng chuyện đó lại là một thuận lợi cho con đường công danh của cô. Nếu George Steele vẫn còn sống khi vị trí của Allie bị bỏ ngỏ, cô hẳn đã không dám ứng tuyển và có thể sẽ bỏ qua những cơ hội trong tương lai vì không muốn phải chuyển sang khu vực khác. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô không muốn tóm cổ tên sát nhân hiện vẫn đang tự do ngoài kia, vậy nên cô nóng lòng muốn nghe Alex cập nhật tình hình ngay khi anh ta trở về sau giờ nghỉ trưa.

Cảm thấy sợ rằng mình sẽ mắc sai lầm, cô lén hít một hơi thật sâu và lau bàn tay ướt đầm mồ hôi trước khi lặn ghế qua ngồi cạnh anh ta. Cô để ý thấy hai má anh ta hơi đỏ lên.

“Anh ổn chứ?” Cô hỏi.

“Phải, sao vậy?” Alex nghịch nghịch nút thắt trên cà vạt.

“Trông anh có hơi bối rối.”

“Không, tôi ổn.”

Grace bỏ qua chuyện đó khi thấy anh ta chỉ tay vào màn hình.

“George Steele. Bị sát hại ngày mười lăm tháng Ba năm ngoái. Cô đã biết những gì rồi?” Alex nhấp một ngụm cà phê trước khi quay lại phía cô.

“Chỉ một chút từ những gì tôi đọc được trên mạng cũng như lượng nhật được trong vài ngày qua,” Grace nói dối. “Hồi trẻ Steele đã vào tù ra khám như cơm bữa. Sau này thì hầu như không còn nữa.”

“Căn nhà của lão ngự trên một miếng đất đẹp, là của thừa kế do cha mẹ lão để lại. Đó là một quãng đường đi bộ ngắn từ quán The Potter’s, nhưng lão đã không thể đến được đích.” Alex cười khúc khích. “Hay, đúng hơn là, lão đã được một phen kinh ngạc, cái lão George Steele xảo trá đó.”

Grace không nói gì.

“Dù sao thì, lão cũng đã bị đánh vào đầu bằng một vật tày. Chúng tôi vẫn chưa thể xác định chính xác hung khí bởi có quá nhiều vết thương... dù sao thì, nó là một vật nhỏ. Thi thể được tìm thấy trong tư thế nằm ngửa, nhưng có vẻ như lão đã cố bò đi bằng cả tứ chi.

Tôi tự hỏi phải mất bao lâu thì lão mới nhận ra rằng kẻ tấn công sẽ không dừng lại. Có vẻ như hắn muốn dần dần ra bã.”

Grace rung mình khi nghĩ đến chuyện đó. “Vậy ông ta có xứng đáng với tiếng tăm của mình không?”

“Lão là một tên côn đồ theo mọi nghĩa. Nếu ai đó vượt giới hạn, lão chắc chắn sẽ cho họ biết rằng lão đã nhận ra. Có tin đồn là lão thậm chí làm hại chính người của mình.”

“Ý anh là tra tấn?”

Alex nhún vai. “Tôi cũng không chắc. Thật khó để nói cái nào là sự thật và cái nào không giữa cả đồng tin đồn chúng ta phải nghe mỗi ngày.”

“Kể tôi nghe đi.”

“Lão được cho là đã cắt vài ngón tay và nhổ vài cái răng, kiểu kiểu đó, dù với tôi mà nói thì nghe nó có vẻ quá East End(*). Nhưng mọi chuyện đã thay đổi sau khi ai đó cho lão một trận vài năm trước. Lão đã trở thành mớ hỗn độn, khó lường trong một thời gian; vụ đó cũng chẳng có ai chứng kiến. Nó hẳn đã khiến lão tức xịt khói. Tôi đoán nó đã khiến lão cảm thấy dễ bị tổn thương, và càng uống nhiều thì lão lại càng trở thành một mục tiêu dễ dàng.”

“Anh lấy những thông tin này ở đâu?” Grace tự hỏi tại sao cô chưa từng nghe tới chúng trước đây.

“Jade Steele nói với tôi,” Alex giải thích. “Trong một cuộc nói chuyện tầm phào khi chúng tôi đang tiến hành điều tra. Cô ta kể rằng lão đã thay đổi thế nào sau vụ tấn công đó. Rằng lão đã ngừng bạo lực nhưng lại bắt đầu uống nhiều hơn.”

“Eddie và Leon thì sao?”

“Leon là một gã om sòm hơn rất nhiều so với Eddie, vì thế hẳn cũng gặp nhiều rắc rối hơn,” Alex bảo cô. “Thành thật mà nói thì tôi cho rằng Jade có hơi tối dạ.”

“Thật ư?” Grace không chắc lắm về điều đó. Cô cho rằng Jade sắc bén hơn nhiều so với vẻ ngoài của mình.

“Mặt khác, cô ta có thể rất giỏi thao túng người khác.”

“Ồ?” Giờ thì Grace thực sự tò mò.

“Chỉ là linh cảm thôi.”

Alex kể vắn tắt cho cô nghe những gì anh ta biết, nhưng không có điểm gì tương đồng giữa hai vụ và Grace quay về bàn của mình. Dù chẳng biết được thêm gì về vụ án, nhưng cuộc nói chuyện này đem lại cho cô một ấn tượng sâu sắc rằng những lời nói của Alex không hề đáng tin. Làm sao anh ta có thể biết nhiều điều không được ghi trong hồ sơ về nhà Steele đến thế?

Khi Grace nhận ra rằng mình cần phải ăn gì đó thì đã là hai giờ rưỡi. Luôn có những lát sandwich ngon lành đợi sẵn trong ngăn tủ, nhưng hôm nay cô cần không khí trong lành. Hơn nữa, khi rời khỏi văn phòng, cô sẽ có thể suy nghĩ.

Đã ba mươi giờ trôi qua kể từ khi thi thể của Josh Parker được tìm thấy, và văn phòng lúc này nhộn nhạo chẳng khác gì một tổ ong. Chứng cứ ngoại phạm vào thời điểm xảy ra vụ án của họ đã được kiểm tra. Trừ khi họ đang bao che cho nhau, điều thật khó để chứng minh, còn không thì tất cả các thành viên của nhà Steele khi đó đều đang ở cùng gia đình mình.

Thông tin vẫn đang được kiểm tra sau khi thông cáo báo chí công bố hôm qua. Vụ án mạng đã trở thành một trong những câu chuyện trang bìa của tờ Stoke News suốt hai ngày qua. Tất cả những việc có thể làm để nâng cao tinh thần cảnh giác trước tội phạm đều đã và sẽ tiếp tục được thực hiện. Thêm vài sĩ quan được tăng cường vào nhiệm vụ.

Công cuộc khám nghiệm tử thi của Josh Parker đã đem lại vài kết quả. Không tìm thấy dấu vết ADN của bất kỳ ai, cũng không tìm được gì xung quanh thi thể hay ở gần đó. Thật khó hiểu, nhưng Grace lại thích những cuộc điều tra kiểu này: khi các bằng chứng thu thập được và những mẩu thông tin vặt vãnh từ mọi người được kết nối lại với nhau, lần lượt từng phần một, dẫn họ tới nghi phạm và sau đó là một vụ bắt giữ.

Cô cúi thấp đầu để đỡ mưa khi băng qua thư viện thành phố trên đường Bethesda. Mặc cho thời tiết ảm áp hôm qua và một bình minh

rạng rỡ đầy hứa hẹn sáng nay, trời đã mưa rả rích suốt một giờ qua, phủ lên mọi thứ một màu xám xịt ảm đạm.

“Sĩ quan Điều tra Allendale?”

Cô quay lại và thấy anh chàng phóng viên của tờ Stoke News đang tăng tốc để theo kịp mình. Ô, không. Tên anh ta là gì ấy nhỉ?

“Xin chào... Simon!” Cô vừa kịp nhớ ra vào phút chót.

Anh ta giơ tay ra khi bắt kịp cô. “Đừng lo, tôi sẽ không hỏi về Josh Parker đâu, dù rất muốn. Cô đang đi đâu thế? Không phiền nếu tôi đi cùng chứ?”

“Chắc rồi, nhưng tôi chỉ định đến Tesco thôi. Không có gì hấp dẫn cả. Chỉ là tôi cần một miếng butty(*).”

“Cô có rảnh để làm một tách cà phê không? Cô từng tới quán cà phê Spitfire trong Trung tâm Nghệ thuật Mitchell chưa?” Anh ta chỉ về phía đằng xa. “Nó nằm ở phía này.”

Grace liếc nhìn đồng hồ. Cô thực sự không có thời gian. Và mặc dù anh ta có vẻ thân thiện, cô cũng không muốn tạo ra ấn tượng rằng mình là người mà anh ta có thể tìm tới mỗi khi cần thông tin. Dù vậy, sự hiểu biết của anh ta về nơi này cũng có thể sẽ hữu dụng với cô.

“Tôi hứa là nó sẽ hoàn toàn chân thành và cởi mở,” Simon nói. “Chà, có lẽ tôi đã nói dối, dưới góc độ cá nhân.”

Grace mỉm cười. “Tôi cũng không có nhiều thời gian đâu.”

Họ sánh bước bên nhau trên vỉa hè. Đường Bethesda nằm ở rìa ngoài khu trung tâm Văn hóa của thành phố, nơi nhà hát Regent và đại sảnh đường Victoria tọa lạc. Bảo tàng và phòng trưng bày Potteries nằm xa hơn dọc theo con phố.

“Tôi nhớ là mình từng tới bảo tàng khi còn nhỏ,” Grace bảo anh ta. “Bức tranh tường trên lối vào thật tuyệt diệu.”

“Nó mô tả lại các ngành công nghiệp ở Stoke theo thời gian. Khai mỏ, làm gốm, luyện thép,” Simon chỉ. “Nếu quan sát kỹ hơn, cô sẽ thấy rằng chiếc bánh xe ở giữa chỉ có một nửa, nửa còn lại là hai bàn tay đang chụm lại thành hình bán nguyệt.”

Grace nhìn lên và nhúm mày. “Chà, tôi chưa bao giờ để ý tới điều đó.”

“Cô nên dành thời gian với sử gia địa phương của chúng tôi, Fred Hughes. Bất cứ điều gì về Stoke-on-Trent mà ông ấy không biết đều là những thứ vô dụng.” Simon mỉm cười. “Cô đã tới đây lần nào kể từ khi quay về chưa?”

Cô lắc đầu.

“Cô nên làm thế! Và cả Kho lưu trữ Staffordshire nữa. Trong lần nghỉ trưa tiếp theo của cô.”

“Anh biết là nơi đó đắt lắm mà! Kia là ai thế?”

Simon nhìn theo ánh mắt cô tới chỗ bức tượng đồng tạc hình một người đàn ông đang ngồi đọc sách trên một bệ chiếc bệ lớn.

“Đó là một nhà văn nổi tiếng của Stoke, Arnold Bennett. Cô không học về ông ấy ở trường sao?”

Grace cố nhớ lại. “Cũng chút chút.”

“Đài kỷ niệm được dựng lên nhân dịp một trăm năm mươi năm ngày sinh của ông ấy. Nó quá sống động, khiến tôi ước rằng mình có thể ngồi trên đầu gối ông ấy và đọc cuốn sách mà ông ấy đang cầm.”

Grace ngược nhìn lên khi bước tới chỗ bức tượng. Simon nói đúng. Ông ấy giống như một nhà quý tộc, chân vắt chéo và tay giơ cao cuốn sách.

“Xin lỗi, giọng tôi nghe cứ như một cuốn bách khoa toàn thư biết đi nhỉ!” Simon than thở. “Kể tôi nghe, cuộc sống của cô ở đây thế nào? Cô hòa hợp với các đồng nghiệp mới chứ?”

“Có, tôi đang bắt đầu quen dần với họ.”

“Nhìn chung thì họ cũng không phải là người xấu.”

Họ tiếp tục dạo bước trên vỉa hè qua phố Broad. Trung tâm Nghệ thuật Mitchell phía bên phải được đặt theo tên của Reginald Mitchell, người đã thiết kế mẫu máy bay Spitfire, và được gia đình mở ra để vinh danh ông. Sau khi được cải tạo, nhìn từ bên ngoài, tòa nhà trông

giống như buồng lái và mặt bên của chiếc máy bay huyền thoại. Grace cho rằng đó thực sự là một ý tưởng mang tính đột phá.

Bên trong, có vài chiếc bàn trống, họ đặt món tại quầy trước khi ngồi vào một trong số đó. Grace ngại ngùng liếc nhìn Simon, nhận ra rằng chiều cao và vóc dáng của anh ta mới giống Matt làm sao. Nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi. Mắt anh ta xanh chứ không nâu như Matt, mái tóc Matt cũng đen chứ không vàng như anh ta. Thế nhưng, cô vẫn cảm thấy sự ấm áp tương tự tỏa ra từ anh ta.

“VẬY, Simon, kể tôi nghe về anh đi,” cô lên tiếng trước khi anh ta hỏi điều tương tự.

“Thực sự là chẳng có gì để nói cả,” Simon ngồi xuống ghế. “Tôi ba mươi bảy tuổi và là một gã nhạt nhẽo già nua chết tiệt. Tôi đã sống tại Stoke cả đời. Một nửa số phạm nhân mà tôi viết về từng là bạn học cùng trường với tôi. Tôi học báo chí ở đại học Staffs và kết hôn với người yêu lâu năm của mình từ khi còn quá trẻ. Chúng tôi có một đứa con gái sắp mười sáu tuổi. Vợ tôi đang sống trong căn nhà được phân chia sau khi ly hôn, còn tôi thì ở trong một căn hộ bình dân nhỏ xíu; cũng không tệ lắm vì tôi không còn phải nghe cô ấy cằn nhằn mỗi khi tôi về muộn nữa.” Anh ta thở dài. “Hầu hết mọi chuyện đều không được như dự tính, nhưng tôi vẫn ổn.”

“Anh đã làm cho tờ Stoke News bao lâu rồi?”

“Từ khi tôi mới tốt nghiệp đại học.”

“Anh chưa từng làm công việc nào khác sao?”

Anh ta lắc đầu. “Việc đó khiến tôi trở nên nhàm chán à?”

Grace cũng lắc đầu. “Tôi cũng vậy mà. Tôi cũng đã ở trong lực lượng từ khi mới ra trường. Hẳn là anh thích công việc này lắm?”

“Phải, thật may là tôi không thuộc nhóm những người mắc kẹt trong công việc mà mình không thích. Thời gian có thể là một kẻ sát nhân, nhưng công việc thì rất đáng giá.” Anh ta đặt tay lên miệng. “Tôi nói chuyện cứ như đây là một buổi phỏng vấn vậy.”

Grace trông thấy má anh ta thoáng ửng hồng và cảm thấy điều đó thật thú vị.

“Còn cô thì sao?” Anh ta hỏi.

“Ồ, tôi nhàm chán lắm.” Cô ngừng lại. “Tôi đã kết hôn, nhưng ung thư đã cướp đi chồng tôi từ hai năm trước.”

“Tôi rất tiếc,” đôi mắt Simon mở to vì kinh hoàng. “Vậy mà tôi lại cảm thấy phiền muộn vì toàn những điều vật vãnh cơ đấy.”

“Đừng như vậy,” Grace phẩy tay tỏ ý phản đối. Dù cô đã quen được thông cảm, nhưng thật khó để nói về nó với những người mà cô không quen biết. “Vậy còn Josh Parker thì sao?” Cô cười để xua đi sự căng thẳng giữa họ. “Thật muốn nghe ý kiến của một người ngoài cuộc.”

Simon nhún vai. “Tôi không nghĩ mình có thể nói với cô điều gì đó mà cô chưa biết về anh ta.”

“Vậy còn gia đình Steele thì sao?” Grace muốn dừng lại, nhưng cô cũng cảm thấy tò mò.

“Ồ, tôi hiểu rồi! Cô chỉ muốn hiểu biết của tôi về nơi này! Và tôi đã nghĩ rằng cô không muốn nói chuyện với một tay phóng viên vì sợ hắn sẽ khám phá ra toàn bộ những bí mật của cô cơ đấy.”

Một người đàn ông mang đồ uống tới và đặt chúng lên chiếc bàn kê giữa họ.

Grace dụi mắt, hy vọng những suy nghĩ của mình không lộ rõ ra mặt. Bất chấp công việc của anh ta cũng như việc cô đang làm cùng Nick, cô vẫn muốn biết mọi thứ, dù rằng cho đến lúc này thì quan điểm của cô về gia đình không được tốt cho lắm. Eddie luôn gọi cô nhớ tới George Steele, còn Leon đã nói hết sức rõ ràng rằng mình không muốn dính dáng gì tới cô cả. Jade có vẻ rất giỏi diễn vai nạn nhân, nếu những suy nghĩ của Alex là đúng. Kể cả mẹ của họ, Kathleen, người luôn cố giữ gia đình lại bên nhau, cũng khiến Grace cảm thấy nghi ngờ.

Nhưng nếu cô tiến lại gần hơn nữa thì có vẻ vừa nguy hiểm lại vừa phi lý. Thêm vào đó, cô cũng không muốn bị loại bỏ khỏi vụ án, vậy tốt hơn là nên giữ khoảng cách.

Cuộc trò chuyện của họ chuyển sang những chủ đề thường nhật hơn. Một lúc sau, Simon cầm cốc cà phê của mình lên và uống nốt những giọt cuối cùng. “Rồi, tốt hơn là tôi nên làm việc thôi. Hôm nay là ngày xét xử – sẽ có rất nhiều tin tức, như thường lệ.”

Grace cũng đứng dậy theo anh ta. “Cảm ơn vì ly cà phê. Tôi nghĩ mình đã tìm được nơi ẩn náu hoàn hảo mỗi khi cần chút thời gian để suy nghĩ.”

“Lần sau mà tới đây thì nhớ hú tôi một tiếng.” Anh ta đưa cho cô tấm danh thiếp với số điện thoại trên đó. “Thật hân hạnh khi có một người bạn đáng yêu thế này.”

Lần này đến lượt mặt cô đỏ lên.

Cô theo anh ta ra ngoài và họ trò chuyện vui vẻ trên đường trở lại nơi làm việc. Sau khi tạm biệt Simon tại văn phòng của anh ta, cô nghĩ về anh ta trên suốt đoạn đường quay về đồn. Grace đã ngủ với hai người sau khi Matt qua đời: người đầu tiên là ba cuộc hẹn trong một tuần, người thứ hai thì kéo dài được hai tháng. Không có lần nào đủ thỏa mãn để có thể tiến xa hơn, sau đó cô cũng không hẹn hò với ai thêm nữa. Kỳ lạ thay, cô cảm thấy không chung thủy khi để ai đó bước vào cuộc đời mình. Giống như cô đang cố giữ bí mật với một người đã chết, và điều đó thật ngu ngốc.

Nhưng cô thực sự thích Simon. Ở bên anh ta thật vui, và cô thấy mình có thể hoàn toàn thoải mái. Đó là một cảm giác hết sức mới lạ.

Cô thậm chí còn hy vọng rằng nó sẽ là khởi đầu của một thứ gì đó tốt đẹp hơn.

Thứ Bảy – ngày thứ năm

Phòng tập Steele's đã được mở cửa trở lại ba ngày sau vụ sát hại Josh Parker. Ở tuổi bốn mươi chín, Dale Chapman tự hào vì vẫn giữ được vóc dáng cũng như sức khỏe của mình. Chúng giúp gã chiếm được thế thượng phong trong nhiều trường hợp. Trong vài trận đấu, gã thắc mắc tại sao vợ mình không hỏi nhiều hơn về những vết sẹo vẫn thường xuyên xuất hiện trên người gã. Nhưng cho đến lúc này, những vết thương vật vãnh ấy vẫn là bí mật bản thiêu nhỏ của riêng gã.

Tuy nhiên, ngay cả khi luyện tập vất vả, Dale Chapman vẫn không thể dứt bỏ sự căng thẳng của bản thân. Gã đã nghĩ rằng việc chạy bộ năm cây số và sau đó là một buổi tập thể hình sẽ khiến mình cảm thấy khá hơn, nhưng chúng không có tác dụng. Gã vẫn luôn chờ đợi một bàn tay đặt lên vai mình. Đáng ra gã không nên tới đó, nhưng gã chán việc trốn chạy khỏi điều không thể tránh khỏi lắm rồi. Gã phải giải quyết mớ hỗn độn này.

Suýt nữa, gã đã vượt quá tốc độ khi lái xe về nhà. Leon Steele nghĩ hắn là cái quái gì mà dám đe dọa gã chứ? Ừ, đúng là gã nợ hắn tiền, nhưng gã đã trả bằng cách khác và Leon đáng ra nên cảm thấy biết ơn vì thứ mà gã đã mang tới cho hắn.

Cơn giận lan khắp người gã, đi kèm với cảm giác sợ hãi. Gã đã mắc kẹt. Không thể trả tiền cho kẻ đang tống tiền mình, đó là lý do ban đầu khiến gã chấp nhận khoản vay. Gã biết rằng lấy tiền từ Leon là một nước cờ ngu ngốc, nhưng gã chẳng còn lựa chọn nào khác. Dale phải tự lo cho bản thân. Nếu mọi chuyện vỡ lở, gã sẽ mất tất cả.

Phủ nhận cũng được thôi, nhưng những bằng chứng hữu hình sẽ khiến cuộc chơi hoàn toàn thay đổi. Nhà Steele là một luật lệ đối với chính họ.

Gã rẽ vào con đường nhỏ trước nhà, tắt động cơ và ngồi lặng đó một lúc. Ngoại trừ những ham muốn bệnh hoạn mà gã luôn giữ bí mật với gia đình thì cuộc sống của Dale ở Stoke có thể được xem là lý tưởng, với một công ty điện tử do chính gã thành lập. Giờ gã đã có hơn bảy mươi nhân viên và một nhà thiết kế hàng đầu, người giúp tên tuổi của họ lan đến tận những miền đất xa xôi.

Ngôi nhà mà gã đang đậu xe bên ngoài là do một tay gã làm ra. Sau khi bán căn hộ hai tầng bốn gian nhỏ xíu ở một khu vực nghèo hơn của Stoke-on-Trent, gã đã chuyển nhà ba lần trong hai mươi năm qua, cái sau tốt hơn cái trước. Giờ gã sống trong một ngôi nhà có năm phòng ngủ, được thiết kế riêng với hàng loạt tiện nghi cao cấp tại Barlaston. Gã đã chọn khu vực này vì nó chỉ cách đường cao tốc M6 vài dặm. Gã thường dành hàng giờ lái xe trên đó mỗi cuối tuần.

Cái giá của nơi này không chỉ là một đồng tiền mà còn là cả lương tri của gã, làm việc bán mạng để có thể thanh toán khoản thế chấp đúng hạn. Tạ ơn trời, lúc này chỉ còn thẳng út, được sinh ra sau đũa trước mười lăm năm, là ở nhà.

Vừa bước xuống xe, tiếng nhạc ầm ầm vọng ra từ phòng ngủ của Oliver khiến gã bất giác thờ dài. Gã túm lấy túi đựng đồ tập từ ghế sau và đóng cửa lại. Đèn báo chống trộm chìm vào bóng tối sau hai tiếng “bíp” nhỏ.

Gã bước về phía cửa. Nếu lúc này mọi thứ yên tĩnh hơn, hẳn gã đã nghe thấy tiếng bước chân phía sau mình. Một bàn tay đặt lên vai khiến gã rùng mình và làm chiếc áo tập có mũ đang vắt trên túi rơi xuống đất.

“Mày đang làm cái quái gì ở đây thế?” Gã nói ngay khi vừa quay lại. “Tao đã bảo là không được...”

Nhưng những từ ngữ đã rơi rụng, cùng với hai chiếc răng, khi thứ gì đó rất nặng đập thẳng vào mồm gã. Áp lực của nó khiến đầu gã

vẹo về một bên, máu văng tung tóe trên đường. Gã còn chưa kịp phản ứng thì thứ đó đã lao tới khuôn mặt gã lần nữa. Thêm một cú thứ ba, và lần này thì gã khụy xuống. Đầu óc gã quay cuồng, mắt nhắm lại và tay thõng xuống.

Kẻ tấn công lật gã lại, ấn gã xuống khi gã đang quằn quại trong đau đớn. Ý thức của gã hoàn toàn biến mất sau cú đánh thứ tư. Gã chẳng biết chuyện gì xảy ra sau đó nữa.

Grace đang ở trong bãi đậu xe. Đã bốn ngày sau khi Josh Parker bị giết, và họ lại có thêm một ca làm việc muộn. Đã gần mười giờ đêm, cô và Perry là những người cuối cùng còn ở lại.

Bất chấp giờ giấc, tất cả những gì Grace cần lúc này là được ngâm mình trong bồn tắm và một cốc đồ uống mát lạnh để có thể xua đi những tiếng ồn ào chốn công sở khỏi tâm trí. Trong đầu cô giờ này đầy những khả năng, mối liên hệ và câu hỏi, thường thì những giả thiết tốt nhất đến với cô tại nơi yên tĩnh. Một mẫu thông tin được suy xét cẩn thận giúp lấp đầy phần còn thiếu. Một miếng ghép hình được đặt vào đúng vị trí.

Trước khi Grace quay về xe của mình, cô nhận được cuộc gọi từ Nick.

“Lại thêm một cái chết đáng ngờ nữa. Cô tham gia chứ?”

“Chắc rồi.” Grace vẫy Perry, ra dấu gọi anh ta lại chỗ cô.

“Có ai ở đó với cô không?”

“Perry.”

“Mang cậu ta đi cùng luôn.”

Grace ghi lại địa chỉ. Cô đã bắt đầu hiểu rõ về thành phố này, về những con đường nhỏ hẹp của nó cũng như về phố D, đường Potteries và con phố Leek dài ời là dài.

“Gì thế?” Perry hỏi.

“Thêm một vụ án mạng nữa. Xe của anh hay tôi?”

“Đó đúng là những gì chúng ta đang cần.” Perry ngáp một cái rõ to. “Tôi đã định sẽ mua đồ mang về. Lisa sẽ chẳng vui vẻ gì khi phải trải qua thêm một đêm cô đơn... Ồ, xin lỗi, không có gì đâu.”

Grace biết rằng anh ta nghĩ mình vừa lỡ lời, quên mất rằng cô đã thường xuyên chỉ có một mình. Cô phẩy tay tỏ ý không quan tâm. “Chúng ta sẽ dùng xe của tôi, và anh có thể mua gì đó cho cô ấy trên đường. Trời ạ, gió lạnh rùng hết cả mình. Lại sắp đến Giáng sinh rồi.”

“Năm nay tôi thực sự mong chờ nó. Lần đầu tiên sau bao năm tôi mới không còn là ưu tiên số một của gia đình nữa.”

“À, anh cũng là số một trong gia đình.” Grace cười to, rồi cụp mắt xuống khi cô nhận ra anh chàng Điều tra viên đang nhìn mình chòng chọc. “Tối qua Alfie có ngủ ngon hơn không?”

“Nó làm một mạch ba tiếng.”

“Ồ.”

Một cái liếc nhanh qua gương mặt Perry nói với cô rằng mọi thứ đều ổn. Cô cảm thấy hài lòng khi mối quan hệ của họ đã được cải thiện đôi chút sau vụ xung đột tại văn phòng. Perry vẫn thường kể với Sam về vợ con mình, nhưng với Grace thì rất hiếm khi. Cô nghĩ đó là bởi anh ta quá nhạy cảm với việc cô từng mất Matt, nhưng cũng không chắc liệu có phải anh ta chỉ đang phớt lờ mình hay không. Vậy nên thật tốt khi thấy anh ta đang cố cải thiện nó.

Đường Barnaby đang được soi rọi bởi ánh đèn từ các phương tiện khẩn cấp khi họ tới hiện trường. Grace đậu xe ở vòng cung số tám, ngay sau một chiếc xe cứu thương.

“Anh có biết ai không?”

“Ngó qua thì không. Mà ngôi nhà xịn thật.”

Thêm một chiếc xe cứu thương nữa đậu trước cửa, còi và đèn hiệu của nó đã tắt. Theo như Grace ước tính thì có năm chiếc xe đậu

ở đó cũng vẫn vừa. Sau khi đưa thẻ cảnh sát ra, cô cùng Perry chui qua dưới dải băng bảo vệ hiện trường và ngay lập tức nghe thấy tiếng rên la thảm thiết vọng sang từ nhà bên cạnh. Cô biết nó có nghĩa là một trong những người thân của nạn nhân đang ở đó. Âm thanh đó khiến Grace run rẩy tới tận xương, và cô cố đẩy lùi thứ cảm xúc đó. Cô có thể chịu đựng bất cứ hình ảnh khủng khiếp nào, nhưng âm thanh của một người đang đau khổ luôn khiến cô cảm thấy khó chịu. Cô cố xua nó đi khi họ mặc bộ đồ pháp y vào.

Nick thông báo cho cả hai về chuyện đã xảy ra, rồi họ cùng bước vào lầu.

“Chà, xin chào lần nữa,” Dave Barnett nói. “Điều này thật kinh khủng, hãy chuẩn bị tinh thần nếu mấy người muốn thấy những gì còn lại của khuôn mặt anh ta.”

Grace gồng mình khi tiến lại gần. Vài chiếc răng nằm vương vãi trong những vũng máu nhỏ. Cô không thể chắc chắn màu tóc của nạn nhân là gì, bởi giờ nó đang ngập trong lớp chất lỏng đỏ sẫm. Nơi từng là một gương mặt giờ chỉ còn lại một đồng bầy nhầy nhầy những xương, thịt và dịch nhầy. Cô quay mặt đi một lúc để trấn tĩnh lại.

“Thật dã man.” Perry đưa tay chỉnh lại mặt nạ.

“Phải, hung thủ của chúng ta hẳn đã được tắm trong máu,” Dave thêm vào. “Theo nhận định của tôi, nạn nhân của các vị hẳn đã gục ngã chỉ sau vài cú đánh. Đó là một vụ tấn công điên cuồng. Vợ anh ta đã tìm thấy thi thể. Tôi đã vài lần trải nghiệm chuyện đó, nhưng không có lần nào khủng khiếp như thế này. Thật không thể hình dung nỗi cảm giác đó. Tôi cho rằng cô ấy sẽ mất ngủ cả tuần.”

“Thật quá sức tàn nhẫn khi làm điều đó ngay trước cửa nhà anh ta,” Grace đồng ý. “Có vẻ như do một người gây ra, giống như vụ Josh Parker. Một cuộc phục kích, anh có nghĩ vậy không?”

“Rất có thể. Bởi anh ta cũng có một vết đâm trước ngực.”

Grace và Perry đồng thanh chửi thề.

“Vụ đó đã tiến triển thêm chút nào chưa?” Dave hỏi thêm.

“Chúng tôi vẫn đang thu thập bằng chứng.” Grace dừng lại một chút trước khi nói ra điều cô đang nghĩ. “Những vụ tấn công bằng dao. Anh có nghĩ nó là một dấu hiệu không? Kiểu như một nhát đâm vào tim? Nó sẽ là một manh mối mang tính cá nhân hơn.”

Dave gật đầu. “Điều đó là rất có thể.”

Grace để Perry lại đó và bước sang căn nhà bên cạnh cùng với Nick. Từ lúc còn là một Điều tra viên, cô luôn cảm thấy khó khăn, nhưng cần thiết, khi phải nói chuyện trực tiếp với người thân của nạn nhân sau một vụ án mạng. Ở đó với tư cách một Sĩ quan Điều tra, sau vụ giết người tàn bạo như vậy, hẳn sẽ còn bi thảm hơn nhiều, nhưng với cô thì nó vẫn là một điều thiết yếu.

Vợ của Dale Chapman, Denise, đang ngồi bên bàn ăn. Một người phụ nữ trung niên có mái tóc nâu cắt ngắn hợp với khuôn mặt dài. Cô giữ cặp kính màu đỏ bằng một tay, rút khăn giấy bằng tay kia. Một sĩ quan mà Grace không biết mặt đang ngồi cạnh cô.

Nick giới thiệu họ và kéo ra một chiếc ghế, ngồi đối diện với hai người. Grace làm theo và ngồi xuống cạnh ông.

“Chúng tôi rất tiếc vì mất mát của cô, thưa cô Chapman. Cô có thể kể lại một cách chi tiết cho chúng tôi nghe được không?” Nick hỏi. “Việc hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra là hết sức quan trọng với chúng tôi.”

“Tôi thấy đèn ngoài sân được bật lên nên biết rằng Dale đã về,” cô lên tiếng. “Nhưng sau vài phút vẫn không thấy anh ấy vào nhà, tôi bèn ra ngoài xem có chuyện gì không. Ralph đã tìm thấy anh ấy trước.”

“Ralph?” Nick thắc mắc.

“Con chó của chúng tôi. Người nó thấm đầy máu của anh ấy.”

Grace liếc xéo về phía Nick, cố không tỏ ra nao núng.

“Đó là khi tôi thấy anh ấy đang nằm dưới đất. Anh ấy... anh ấy...” Denise lại tiếp tục nức nở. “Làm sao lại có kẻ dã man đến vậy?”

“Cô biết lý do khiến ai đó có thể muốn làm hại chồng cô không?” Nick tiếp tục.

“Không! Dale là một người tử tế! Sẽ không có ai muốn làm vậy với anh ấy.” Cô nôn khan và đưa tay lên che miệng trước khi chạy khỏi phòng.

Họ để cô đi. Grace cũng sẽ cần không gian riêng nếu phải trải qua chuyện như vậy.

“Còn có ai khác ở trong nhà không...?” Cô hỏi người phụ nữ đang ngồi đối diện với họ. “Xin lỗi, tôi không biết cô.”

“Điều tra viên Maxine Wren. Con trai của họ, Oliver, chạy biển lên lầu ngay khi được chúng tôi đưa tới đây. Những người chủ nhà cho phép thằng bé trốn trong phòng ngủ của họ. Họ đang ở trong phòng khách.”

“Tôi sẽ lên đó nói chuyện với Oliver,” Grace bảo Nick.

Những bước chân của cô trở nên thật nặng nề khi leo lên cầu thang. Dù ai là kẻ phải chịu trách nhiệm cho vụ tấn công tàn bạo này thì cũng sẽ có một gia đình không bao giờ có thể trở lại như cũ.

Khi vừa đặt chân lên lầu, Grace có thể thấy ngay rằng đây là một gia đình đầm ấm. Hàng loạt những bức ảnh và chân dung gia đình trải dài qua nhiều năm hiện ra theo từng bước chân của cô. Trên sảnh là một tủ sách với đủ thể loại từ tiểu thuyết trinh thám, sách dạy nấu ăn cho đến Harry Potter. Một chú gấu bông lớn đội mũ bóng chày đang ngồi trên chiếc trường kỷ bọc da bên cạnh.

Trái tim Grace như nhảy vọt lên tận cổ và cô cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình. Sẽ chẳng còn một gia đình hàng xóm thân thiện nữa.

Cô gõ cửa và đợi. Không thấy trả lời, cô nhìn vào trong, nhưng giường trống rỗng. Cô thử cửa bên cạnh, nhưng đó là phòng tắm.

Đến lần thử thứ ba, một cậu thiếu niên xuất hiện. Cậu cao hơn cô, mái tóc đen vuốt keo dựng đứng và đeo khuyên ở môi dưới.

“Chào, Oliver,” cô nói. “Cô là Sĩ quan Điều tra Grace Allendale. Cô có thể vào đó một lát được không?”

“Không sao ạ.” Cậu bước tránh sang một bên. “Cháu không nghe thấy gì cả. Khi đó cháu đang nghe nhạc. Cha cháu vẫn thường bảo rằng nó quá ồn, nhưng cháu... Cháu...” Cậu khóc nức nở, sà vào vòng tay cô.

Grace sửng người mất vài giây. Rồi cô ôm chầm lấy cậu, để cậu xả hết nỗi đau trong lòng. Những ngày đen tối vẫn đang ở trước mắt cậu. Cái chết của người thân trong gia đình lúc nào cũng thật kinh khủng. Một vụ giết người càng khiến nó trở nên tệ hơn. Nhưng còn chuyện này ư? Không có từ gì có thể diễn tả nổi.

Họ ngồi xuống giường khi cậu đã sẵn sàng nói chuyện.

“Cô nghe nói cháu có một người anh và một người chị, phải không?” Cô bắt đầu bằng một câu hỏi đơn giản.

Cậu gật đầu trước khi khịt mũi một cái thật to. “James và Sarah.”

“Họ không sống ở đây sao?”

“Không, họ lớn tuổi hơn cháu nhiều. Cả hai đều đã kết hôn. Họ sẽ tới sớm thôi.”

“Cháu có hòa thuận với cha không?” Cô nhẹ nhàng hỏi, nói thêm rằng cô muốn kiểm tra phòng ngủ của cậu khi họ quay lại nhà. Đôi khi sẽ có những thứ kỳ quặc dính đằng sau gương hay kẹt dưới chồng sách. Chúng thường cho cô cái nhìn cụ thể hơn về mối quan hệ và cuộc sống của một gia đình.

Oliver im lặng một thoáng, rồi nhún vai. “Cháu cũng không gặp cha thường xuyên. Ông ấy thường làm việc quá giờ, phần lớn các buổi tối và cuối tuần thì lại chơi golf hoặc đi nhậu.”

“Mẹ cháu có đi cùng không?” Grace nhận ra rằng cậu vẫn đang dùng thì hiện tại để nói về cha mình. “Đi nhậu ấy?”

“Cũng thỉnh thoảng.”

“Vậy cháu có biết người bạn nào của cha không?”

“Cũng không nhiều.” Cậu lắc đầu. “Dù sao thì cháu vẫn sẽ rất nhớ cha. Ông ấy chơi *Grand Theft Auto* đỉnh lắm.”

Grace mỉm cười. Họ trò chuyện thêm vài phút và khi nhận ra rằng cậu không thể cung cấp thêm thông tin gì cho mình nữa, cô rời đi và xuống tầng dưới.

Cô tìm thấy Nick trên lối vào ngôi nhà bên cạnh, sau lưng ông đèn đóm sáng rực khi càng lúc càng có nhiều nhân viên pháp y xuất hiện.

“Có gì không?” Ông hỏi.

Cô lắc đầu. “Cậu nhóc tội nghiệp vẫn đang sốc. Cậu ấy không muốn về nhà.”

Nick nhăn mặt. “Chà, muốn biết nạn nhân tội nghiệp của chúng ta đã ở đâu trước khi về nhà không?”

Grace hất cằm. “Tiếp đi.”

“Anh ta vừa mới bước ra từ phòng tập Steele’s.”

Chủ nhật – ngày thứ sáu

Vụ sát hại Dale Chapman đồng nghĩa với thêm một đêm không ngủ nữa. Grace lên giường lúc một rưỡi và trở lại đồn vào bảy rưỡi sáng. Trong vài giờ đầu tiên, nhà của Chapman đã trải qua một cuộc lục soát toàn diện. Sam đã đi thẳng tới hiện trường để xem đoạn băng an ninh trước khi thu thập bất cứ thứ gì mà cô xem là có giá trị. Denise Chapman và Oliver vẫn không bước vào nhà trước khi nó được khám xét xong.

Chapman trông khá quen với Grace. Cô đã tìm trên google về anh ta sáng nay, đọc vài bài viết về công việc kinh doanh và xem qua trang web của anh ta, nhưng cuối cùng vẫn kết luận rằng cô không quen người này.

Mọi người tập trung tại phòng họp lúc tám rưỡi. Thêm nhiều sĩ quan mới xuất hiện. Lúc này, khi đã có hai vụ giết người mà họ cần phải tìm ra điểm chung, cả chánh Thanh tra cũng đã có mặt tại buổi họp.

“Dù mô-típ gây án là khác nhau, nhưng chúng ta vẫn xem nó là một phần của chiến dịch Wedgwood.” Jenny chỉ vào bức ảnh trên tấm bảng trắng sau lưng mình. “Nạn nhân số hai. Dale Chapman. Bốn mươi chín tuổi. Đã kết hôn và có ba con. Bị đánh mạnh vào đầu và mặt bằng một vật tày dẫn đến tử vong. Và thêm một vết đâm trên ngực. Lúc này chúng ta cần để tâm trí rộng mở, nhưng giả thiết của Grace về việc cả hai cùng bị đâm vào tim như một dấu hiệu cũng rất đáng để cân nhắc.”

“Chapman sống trên một đại lộ yên tĩnh, nhưng tất cả những khu vườn và đường nhỏ đều được thiết kế mở,” Nick tiếp lời. “Có vẻ như bất cứ ai cũng có thể lang thang trên đó mà không gặp chút khó khăn nào, dù tôi cho rằng hẳn sẽ có nhiều ánh mắt hướng về phía họ. Rất nhiều bất động sản ở đó có camera an ninh riêng, và hôm nay chúng tôi sẽ lần lượt kiểm tra chúng. Khi xem xét kỹ hơn, chúng tôi thấy rằng một trong những bóng đèn an ninh đã bị hỏng. Theo lời Chapman thì cô ấy chẳng hề biết gì về chuyện đó.”

“Nơi cuối cùng mà anh ta xuất hiện là phòng tập Steele’s,” Alex tuyên bố. “Anh ta rời khỏi đó lúc tám rưỡi và về đến nhà hai mươi phút sau.”

Grace vội cúi mặt xuống bàn, hy vọng mình đã không đỏ mặt khi nghe thấy điều đó.

“Anh có nghĩ là có kẻ đang cố gửi một lời nhắn không?” Sĩ quan Mick Higgins, người được cử tới để giúp đỡ họ, lên tiếng hỏi.

“Tôi không biết,” Alex đáp. “Có thể nó dành cho nhà Steele. Hoặc nhà Parker. Nhà Woodman thì sao nhỉ?”

“Nhà Woodman?” Grace thắc mắc, tự hỏi tại sao đến tận bây giờ cô mới nghe thấy cái tên đó.

“Nhà Woodman là một gia tộc tội phạm khác của vùng này,” Perry khai sáng cho cô. “Đụng độ vẫn thường xảy ra khi đám đó giẫm lên chân nhau. Cơ mà tên tuổi của chúng không lừng lẫy giang hồ như nhà Steele.”

“Chà, Josh Parker thì tôi còn hiểu được,” Grace nói, “nhưng Dale Chapman thì liên quan gì chứ? Có thông tin gì về việc anh ta có liên quan tới bọn chúng không?”

Nick lắc đầu. “Không hề. Anh ta là một doanh nhân được nể trọng. Dành vài giải thưởng lớn của địa phương vào năm ngoái. Mọi thứ đều cho thấy anh ta là một người tốt. Việc giám định pháp y của Josh Parker tiến hành đến đâu rồi?”

“Các báo cáo cho thấy không tìm được ADN của bất cứ ai khác, và cho đến lúc này chúng ta cũng chưa thu được gì từ các camera,”

Grace bảo mọi người. “Sam cùng với một chuyên gia về camera an ninh đã kiểm tra mọi thứ, nhưng không thấy có chiếc xe nào đậu ở gần phòng tập đó trong khoảng vài giờ. Anh chàng chuyên gia đó vẫn đang phân tích những đoạn băng và sẽ cho chúng ta biết ngay khi anh ta tìm được gì đó.”

“Nếu nghi phạm của chúng ta sử dụng xe, rất có khả năng nó sẽ xuất hiện trên đường chính sau thời điểm xảy ra vụ án mạng,” Alex nói thêm. “Nhưng chúng ta cần có đầu mối về kiểu dáng, nhãn hiệu hoặc số đăng ký xe. Và tạm thời thì chưa có gì trong số đó cả.”

“Chúng tôi cũng đang kiểm tra điện thoại và hồ sơ tài chính của anh ta,” Perry bổ sung. “Cả mạng xã hội nữa. Lúc này vẫn chưa có gì là rõ ràng.”

Khi cô quay trở lại bàn thì đã đến giờ ăn. Ai cũng biết rằng nếu đang trong một vụ án thì bữa sáng nóng hổi thực sự giống như một nghi lễ tôn giáo. Thường thì sẽ chẳng có thời gian nghỉ ngơi để mà ăn uống, vì thế bữa ăn đầu tiên là điều quan trọng nhất trong ngày – theo đúng nghĩa đen.

Grace kẹp thịt xông khói vào giữa miếng bánh yến mạch phô mai và rắc gia vị lên. Ở vài nơi thì bánh yến mạch chỉ là bánh yến mạch, chẳng có gì sang chảnh, nhưng bánh yến mạch Staffordshire thì lại là một đặc sản địa phương với công thức bí mật được lưu truyền qua nhiều thế hệ. Chúng được biết tới trên toàn thế giới, được vận chuyển tới cả những đất nước vô cùng xa xôi. Theo ý kiến của cô, chúng ngon nhất khi được ăn nóng, cuộn với thịt hun khói rán và phô mai, xúc xích và trứng cùng những thứ khác nữa.

“Thiên đường,” Grace nói to. “Thứ này là gần đủ để quay lại Stoke rồi,” cô đùa.

Trong lúc đang ăn, Grace mở máy để xem mình có thể tìm được gì về nhà Woodman trong cơ sở dữ liệu. Chúng là hai anh em, cả hai đều đã ngoài năm mươi tuổi. Malcolm và Len đều có gia đình riêng,

với tổng cộng năm trai hai gái trải dài từ sơ sinh tới gần ba mươi. Có hai đứa con trai từng ngồi tù vì tội tấn công gây thương tích nghiêm trọng, một đứa đã ra được một thời gian ngắn và hiện đang bị quản chế. Grace tự hỏi liệu điều này có liên quan gì tới những vụ tấn công gần đây không. Có phải kẻ nào đó đang muốn dùng vũ lực để gửi cho nhà Steele một lời cảnh báo hay không?

“Cô đang xem gì vậy?”

Grace ngẩng lên và thấy Perry đang đứng cạnh mình. Cô giờ mảnh giấy mà mình đang vẽ nguệch ngoạc lên. Nó trông giống như tuyệt tác mà một đứa bé năm tuổi sẽ tự hào khoe với cha mẹ mình. Đó là những quả bóng, những đường kẻ dẫn tới chúng, những đường kẻ cắt ngang, vài cái tên, những nét loằng ngoằng và những mũi tên.

“Tôi đang cố sắp xếp lại những bằng chứng mà chúng ta có,” cô giải thích. “Bất cứ thứ gì liên kết nhà Steele với hai nạn nhân, với hy vọng rằng tất cả rồi sẽ chỉ đến cùng một người.”

“Thành công chứ?”

“Vẫn chưa. Anh có cho rằng nhà Woodman có liên quan không?”

“Chúng tôi biết rằng gia đình đó không thường sử dụng bạo lực ở cấp độ này. Chúng giống đám ăn trộm hơn. Chúng thường *mượn xe* của người khác, bẻ khóa rồi chui vào. Nhưng mấy vụ liên quan tới giết người thì không.”

Điện thoại của cô đổ chuông. Là Sam.

“Tôi vừa gửi cho cô email có chứa đoạn băng thu được từ camera an ninh ở nhà Dale. Chúng tôi vừa tìm thấy một kẻ mặc quần áo sẫm màu bỏ chạy khỏi hiện trường.”

Grace vội tìm nó trong khi Sam tiếp tục.

“Chúng tôi cũng đã tìm kiếm trên camera ngoài phố, nhưng bị mất dấu. Cung đường này hoàn toàn mở, vậy nên có vô số khả năng. Nghi phạm của chúng ta có thể đã bỏ chạy hoặc trốn vào một ngôi

nhà gần đó. Cũng có thể hắn có đồng phạm đang chờ hoặc một chiếc xe đậu sẵn gần đó.”

“Cô biết khu vực này rõ hơn tôi,” Grace lên tiếng. “Nghĩ phạm của chúng ta có thể chạy tới đâu?”

“Trong bóng tối và không có camera? Có đến cả nghìn chỗ. Hắn có thể là dân địa phương, ai đó biết rõ khu vực này. Hoặc cũng có thể kẻ đó đã theo dõi Chapman và nắm rõ đường đi nước bước của anh ta.”

“Từ phòng tập Steele’s?”

“Cũng có thể. Nghĩ phạm của chúng ta cần biết rằng Chapman sẽ về nhà vào giờ đó, hoặc không thì có lẽ hắn đã ngồi đợi cả buổi tối. Ngoài ra, hắn còn cẩn thận che mặt, cẩn trọng giữ lưng quay về phía ống kính khi bỏ đi. Theo tôi đoán thì chắc chắn hắn đã cao chạy xa bay rồi. Chúng ta đã tìm thấy vài dấu giày in trên lớp đất quanh vườn. Chúng tôi sẽ tiến hành đối chiếu ngay khi có thể, nhưng theo đánh giá sơ bộ của chuyên viên Điều tra hiện trường thì đó là một mẫu giày tập phổ biến. Cỡ giày tương đối nhỏ. Khoảng cỡ tám.”

“Vậy nghĩ phạm của chúng ta có thể là nữ?”

“Không thể nói chắc được,” Sam đáp. “Nhưng dù sao thì đó cũng là một kẻ nhỏ con.”

Grace ngẫm nghĩ một lát. “Vậy thì, về cơ bản, đó có thể là bất cứ ai?”

Sáng hôm đó, khi nghe Alex Challinor thông báo về vụ sát hại Dale Chapman, Eddie đã đẩy chiếc ghế của mình văng tít về tận đầu kia của căn phòng. Chapman đã là một người bạn của gia đình trong nhiều năm. Eddie không quá thân mật với gã, nhưng gã là một khách hàng lý tưởng với họ, đặc biệt là từ khi Leon bắt đầu cho gã mượn tiền.

Lần cuối cùng hắn gặp Chapman là khoảng một tuần trước. Eddie vừa mới rời khỏi phòng tập thì Dale bước vào. Họ đã dừng lại để trò chuyện và không có vẻ gì bất thường sau đó cả.

Hắn gọi cho Leon nhưng không thấy trả lời. Jade bước vào văn phòng ngay khi hắn vừa dập máy.

“Em làm gì ở đây vậy?” Hắn hỏi. “Hôm nay là Chủ nhật mà.”

“Em không ngủ được.”

“Đói hả?” Hắn chọc cô.

“Không! Em đã thả Megan xuống chỗ Freya để hai đứa bắt tàu đi Birmingham. Rồi em nghe về vụ Dale Chapman. Cô ấy nhận được tin nhắn từ một người bạn của con trai.” Cô ta buông mình xuống trường kỷ. “Đầu tiên là Josh và giờ đến Dale? Tại sao lại có kẻ nhắm vào hắn chứ?”

“Anh không biết, nhưng khi anh tìm ra, anh sẽ hạ gục chúng.” Eddie đấm mạnh xuống bàn. “Không kẻ nào được phép chơi chúng ta như vậy. Chuyện này sẽ lại mang bọn cớm tới đây thêm lần nữa. Gần đây em có nghe được chuyện gì không?”

Jade hất tóc về phía sau. “Em nghe nói hấn có mâu thuẫn với Leon.”

“Khi nào?”

“Tuần trước. Clara bảo em thế.”

Eddie vẫn tỏ ra vô cảm. Hấn cũng từng nghe điều đó. Hấn sẽ phải xem xét nó kỹ hơn.

“Anh có cho rằng chúng ta đều đang gặp nguy hiểm không?” Jade hỏi.

“Ý em là sao?”

“Ờ thì, hai người mà chúng ta quen đã bị sát hại. Cả hai đều là hội viên của phòng tập.”

Eddie lắc đầu. “Không phải chuyện cá nhân đâu.”

“Anh chắc chứ?”

“Phải. Chẳng có ai nhắm vào chúng ta cả. Chúng ta cũng an toàn như mọi gia đình khác trong thành phố này.”

Sự tĩnh lặng bao trùm căn phòng khi cả hai cùng suy ngẫm về thông tin vừa nhận được.

“Dù sao thì anh cũng không thích chuyện này,” cuối cùng Eddie lên tiếng. “Chúng ta nên bắt đầu tiến hành hỏi thăm các cộng sự của mình. Hấn sẽ xuất hiện những tin đồn một khi tin tức về Dale được lan ra.”

“Em sẽ để ý,” Jade nói.

“Chỉ cần em không đi ba hoa khắp nơi về chuyện đó là được rồi,” Eddie mỉm cười. “Mỗi khi thủ thỉ tâm tình trên giường là em chẳng còn giữ nổi bí mật nào hết.”

“Thật bất công!” Jade phản đối. “Rất nhiều lần tâm tình trên giường của em, như cách anh vừa nói, là để moi thông tin cho anh và Leon đấy.”

Eddie ngồi lại xuống ghế và lắc lư từ bên này sang bên kia. “Nghe có vẻ hay đấy.”

“Ồ, không. Em không làm việc đó thêm lần nào nữa đâu.” Jade khoanh tay trước ngực. “Em không còn là đứa nhóc vị thành niên để anh có thể thao túng suốt bao năm qua nữa. Em là một người phụ nữ trưởng thành – một nữ doanh nhân.”

“Em vẫn chỉ là một con khốn thông minh luôn thích đề đầu cưới cô ai đó.”

Jade trừng mắt nhìn hắn. “Em không làm đâu!”

“Anh chỉ yêu cầu em nghe ngóng tình hình,” hắn quở trách. “Chỉ cần đi thăm dò thôi. Để ý xem có tin đồn nào không.”

Jade đứng im một lát rồi buông thõng tay sang hai bên. “Để xem em có thể tìm được gì, nhưng em không hứa gì đâu. Còn anh,” cô ta nói, tay chỉ thẳng vào hắn, “và Leon cũng cần phải làm việc của mình đi. Bao gồm để em tham gia công việc kinh doanh nhiều hơn nữa. Em cũng là một phần của gia đình. Đặc biệt là lúc này, khi cha đã mất.”

“Chỉ khi mẹ cho phép thôi.”

Ngay khi vừa nhắc đến Kathleen, Jade quay đi và lao ra khỏi phòng. Tiếng động phát ra khi cánh cửa bị đóng sầm lại khiến Eddie nghiêng răng, ít ra thì nó cũng sẽ cho Jade một mục tiêu và giữ con bé không làm những điều dại dột trong khi hắn nghĩ xem cần phải làm gì tiếp theo.

Grace bước vào văn phòng để thông báo cho Nick về những phát hiện mới của họ. Cô bắt gặp ông đang nhìn vào màn hình, tay chống cằm dựa trên bàn. Trông ông có vẻ căng thẳng, không còn nghi ngờ gì nữa, khi giờ này đã có tận hai vụ giết người.

Cô tự hỏi liệu mình có thực sự muốn làm công việc của một thanh tra cấp cao hay không, với tất cả áp lực mà nó mang lại. Đó là lý do cô rất thích cấp bậc hiện tại của mình, một công việc có thể vận động nhiều hơn là hầu như chỉ ngồi sau bàn giấy cả ngày.

Nick ra hiệu cho cô ngồi xuống và Grace cập nhật tình hình cho ông.

“Sẽ mất khá khá thời gian để có thể kiểm tra tất cả,” cô nói. “Có hơn một trăm người đã có mặt tại phòng tập trong hai buổi tối xảy ra án mạng, mặc dù ở giai đoạn này thì đó chỉ là một đầu mối mong manh.”

“Và vài người trong số đó đã từng bị thẩm vấn?”

“Phải. Họ sẽ chẳng vui vẻ gì khi phải trải qua chuyện đó lần nữa đâu. Dù sao thì, chúng tôi vẫn sẽ làm.”

“Chuyện đó coi như xong.” Nick nhú mày. “Cô sao rồi?”

Grace nhú mày với ông.

“Chuyện gia đình Steele. Mọi chuyện vẫn ổn chứ? Họ cư xử với cô thế nào?”

“Mấy ngày nay tôi chưa gặp họ, nhưng tôi sẽ sớm có mặt tại phòng tập thôi.”

“Ai sẽ đi cùng cô?”

“Perry.”

“Được rồi. Tôi chỉ muốn cô biết rằng nếu cô cảm thấy bị đe dọa, hay nếu chúng tới gần cô khi chưa được phép, thì cửa nhà tôi vẫn luôn mở.”

“Tôi có thể xử lý được, thưa sếp. Tôi lo lắng về các đồng nghiệp của mình hơn,” Grace nói.

“Họ đâu có lơ lửng lơ như đám Steele.”

Grace biết ông đang đùa, nhưng cô vẫn cảm thấy không thoải mái.

“Giờ cô không thể nói với họ chuyện đó được,” Nick nói, như thể đọc được suy nghĩ của cô. “Cô sẽ đánh mất lòng tin của họ.”

“Tôi sẽ còn mất nhiều hơn nếu họ tự tìm ra, thưa sếp.” Grace thở dài. “Chắc chắn là thế, chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

“Cô lo lắng quá nhiều rồi,” Nick cúi đầu xuống và quay lại làm việc. “Và bỏ chữ *sếp* đi, Nick được rồi,” ông nói thêm khi cô đang chuẩn bị rời đi.

“Xin lỗi, Nick.”

Khi đó

Cô ghét cha mình. Tại sao lão ta lại tàn nhẫn như vậy chứ?

Kiểu người nào lại quản lý căn nhà trong trạng thái tâm thần của một kẻ say rượu chứ? Mẹ nói lão ta chưa từng làm việc dù chỉ một ngày trong đời, nhưng cô biết rằng lão có đem tiền về, vậy chúng đến từ đâu? Lão ta hẳn phải làm một việc gì đó, hoặc không thì hẳn là đã ăn trộm chúng. Dù sao, cô cũng không nghĩ lão đã làm chuyện đó. Nếu lão ta ăn trộm tiền suốt bao lâu qua thì hẳn lão không thể suốt ngày say khướt như vậy được. Lão phải giữ mình tỉnh táo, phải đi trước một bước so với những kẻ đang săn lùng mình.

Cô giáo của cô nói rằng những kẻ xấu sẽ phải ngồi tù trong một khoảng thời gian rất dài. Cô ước gì cha mình cũng bị tống vào đó. Sau đó cô có thể sẽ được hạnh phúc. Sẽ thật tốt nếu không còn phải trốn trong phòng lâu đến vậy.

Sẽ thật tốt nếu không còn phải sợ hãi mỗi khi lão nóng giận. Sẽ thật tốt nếu không còn bị đánh thức bởi tiếng la hét của mẹ van xin lão ta hãy bỏ bà ra hay đừng đánh bà. Cô ước gì họ có thể bỏ đi. Họ có thể sống ở nơi nào đó thật xa. Cô cũng chẳng lấy làm phiền nếu không được gặp lại bạn bè nữa hay phải chuyển trường, chỉ cần họ được an toàn và lão không thể tìm ra họ. Họ sẽ rất hạnh phúc nếu không có lão ta. Họ có thể làm ồn, cười nói và chơi đùa. Nhưng không phải là ở đây, không phải khi lão ta cứ bảo cô phải ở yên trong phòng.

Họ không nên sống như thế này.

Có lẽ cô nên kể với cô giáo ở trường. Có lẽ cô ấy có thể giúp họ. Nhưng cô biết rằng mình sẽ không dám làm vậy. Lão ta không thích người khác chõ mũi vào chuyện của mình. Nếu làm vậy cô sẽ gặp rắc rối thực sự. Cô sẽ phải ở trong phòng nhiều hơn.

Cô nhắm chặt mắt lại, cố gắng tưởng tượng rằng mình đang ở một nơi khác. Bất cứ đâu trừ nơi này.

Grace lái xe vào bãi đậu của phòng tập Steele's. Những lời nói của Nick vẫn văng vẳng trong đầu cô. Dường như ông lo rằng lại có thêm một vụ giết người nữa liên quan tới gia đình xa cách của cô, chẳng hề bận tâm đến việc các đồng nghiệp của cô sẽ cảm thấy thế nào nếu họ phát hiện ra cô là ai. Cô cảm thấy vô cùng bứt rứt, nhưng đồng thời cũng biết rằng mình không thể tiết lộ chuyện đó với họ. Và cô cũng muốn ở lại với vụ án mà mình phụ trách.

Cô cũng không chắc liệu lòng trung thành của mình nằm ở phía nào nữa.

Qua số lượng xe ít ỏi, có thể thấy rằng vụ giết người đã khiến mọi người e dè, dù rằng phòng tập đã mở cửa trở lại từ thứ Sáu. Trong quầy lễ tân, Clara Emery đang ngồi sau bàn. Mái tóc vàng của cô ta buông xõa và móng tay được sơn màu đỏ của máu. Chiếc khuyên bạc trên mắt trái và một chiếc ở môi trên tạo cho cô ta vẻ ngoài thật cá tính.

Dù Grace từng có một cuộc gặp gỡ chớp nhoáng với cô ta hồi giữa tuần, cô vẫn giờ thẻ cảnh sát của mình ra. "Eddie có ở đây không? Chúng tôi có chuyện cần nói với anh ta."

"Tôi sẽ kiểm tra xem ngài ấy có bận hay không," Clara nhắc điện thoại lên.

"Bận hay không thì tôi vẫn muốn nói chuyện với anh ta," Grace lầm bầm với Perry.

"Ngài ấy sẽ gặp cô ngay đây," Clara bảo họ.

"Cảm ơn." Grace quyết định dò xét một chút trong lúc đợi. "Mọi người cảm thấy thế nào? Hôm thứ Tư hẳn là sốc lắm. Bạn trai cô là

người đã tìm thấy thi thể, phải không?”

“Phải.” Clara ngập ngừng rồi nói tiếp. “Nó khiến Trent có hơi hoảng loạn. Trent nói rằng anh ấy không thể rũ bỏ hình ảnh đó. Anh ấy cứ la hét trong lúc ngủ.”

“Hai người sống cùng nhau ư?” Grace hy vọng câu hỏi của mình nghe giống như một kiểu tâm sự.

Clara lắc đầu. “Nhưng anh ấy đã ở cùng tôi khi chuyện đó xảy ra. Tôi đã kể chuyện đó hôm thứ Tư rồi.”

Grace chăm chú nhìn Clara một lúc trước khi gật đầu. “Cô có thể nói gì với tôi về Dale Chapman?”

“Tôi không thích hắn lắm. Ở hắn có điều gì đó khiến tôi thấy hơi ớn.”

“Ồ?” Grace khuyến khích cô ta nói tiếp, nhận ra rằng Clara không hề thắc mắc tại sao cô lại hỏi chuyện đó và cô ta nói về anh ta ở thì quá khứ.

“Hắn là kiểu người sẽ nhìn cô như thể muốn lột truồng cô ra và chẳng hề bận tâm nếu cô nhận ra điều đó.”

“Anh ta có thường đến đây không? Cô có nhớ lần cuối cô gặp anh ta là khi nào không?”

“Tối qua.” Clara liếc nhìn xung quanh trước khi cung cấp cho họ một mẩu thông tin nhỏ hết sức thú vị về vụ cãi lộn mà chắc chắn Grace sẽ dùng để hỏi Eddie.

Sau một lúc vẫn không thấy Eddie tới, Grace quyết định rằng cô đã chờ đợi quá đủ rồi. Họ đi ngang qua phòng tập. Giờ là mười một giờ sáng. Cô nhìn quanh trong lúc đang đi, để ý thấy những chiếc áo phông có logo của câu lạc bộ quyền Anh, một kiểu lấy số lượng bù chất lượng. Một đám các cậu trai trẻ đang đấu tập, nồng độ testosterone cũng cao như tiếng ồn mà họ tạo ra. Ngoài Clara thì cô là người phụ nữ duy nhất ở đây, nhưng cô không hề cảm thấy sợ hãi. Độ tuổi trung bình của đám khách hàng hôm đó có lẽ chỉ khoảng mười bảy.

“Tôi sẽ tới chỗ Eddie,” Grace bảo Perry. “Hãy trò chuyện với vài thằng nhóc trong lúc tôi đi – thử xem có thể tìm được thông tin gì hay không.”

Eddie đang ngồi trước bàn làm việc khi cô bước vào. Trong lúc hắn đang bảo Grace ngồi xuống thì cô đã làm vậy rồi, và hắn đóng cửa lại.

Chỉ có tôi và cô, cử chỉ của hắn bộc lộ điều đó.

“Xin lỗi đã để cô phải đợi. Tôi có thể giúp được gì cho cô đây, *Sĩ quan?*” Hắn hỏi.

“Lại có thêm một vụ giết người nữa. Tối qua,” cô bảo hắn.

“Phải, một thằng nhóc ở câu lạc bộ quyền Anh đã cho chúng tôi biết đó là Dale. Mẹ nó chơi với vợ Dale. Thật đáng ngại.”

Có vài lý do khiến Grace chẳng tin điều đó chút nào, nhưng cô chỉ giữ chúng cho riêng mình. “Lại chuyện liên quan tới gia đình nữa hả?” Cô nói tiếp.

Eddie không cần câu. “Cô đã tìm thêm được chút thông tin nào chưa?” Hắn hỏi. “Cô nói rằng chuyện đó xảy ra vào tối qua? Cô có biết chính xác là mấy giờ không?”

“Khoảng nửa tiếng sau khi anh ta rời khỏi đây.”

Eddie rướn người về phía trước. Một khoảng lặng ngắn xuất hiện. “Cô chắc chắn chứ?”

Cô gật đầu. “Anh Chapman đã rời khỏi phòng tập lúc tám rưỡi. Chúng tôi nhận được cuộc gọi của vợ anh ta lúc gần chín giờ. Tôi tự hỏi không biết liệu có chuyện gì xảy ra ở đây đêm qua có thể giúp làm sáng tỏ vụ này hay không.”

“Ý cô là muốn tìm ra kẻ đã bám theo hắn từ đây và sau đó đánh chết hắn chứ gì?” Eddie chậm rãi lắc đầu dè dặt hoài nghi. “Và cô nghĩ vậy bởi Josh Parker đã bị sát hại tại đây?”

“Hiện tại thì tôi không ám chỉ bất cứ điều gì,” Grace tuyên bố. “Tôi chỉ đơn giản là hỏi anh vài câu trước khi chúng tôi bắt đầu nói

chuyện với tất cả các nhân viên còn lại. Dù anh không nhìn thấy gì, nhưng biết đâu họ lại có.”

“Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Giống như anh không biết chuyện gì đã xảy ra với Josh Parker vậy. Anh ta đã bị sát hại, thừa ngài Steele. Ngay tại địa bàn của ngài.”

Họ chăm chăm nhìn nhau, tựa như hai con linh cẩu sắp lao vào một trận tử chiến. Grace đợi hấn phá vỡ sự im lặng.

“Vậy là bởi vì chuyện đó xảy ra tại đây,” Eddie lên tiếng, “và bởi vì Dale Chapman là một hội viên của chúng tôi, vậy nên điều đó có nghĩa là ai đó tại phòng tập của tôi đã sát hại cả hai người họ?”

“Không hẳn. Nhưng có thể là người nào đó mà anh biết.”

“Cô nghĩ rằng đó là cùng một người ư?”

“Chúng tôi đang điều tra theo hướng đó.”

“Ồ, hiểu rồi. Cô nghĩ rằng có kẻ nào đó đang nhắm vào gia đình này – ý tôi là gia đình của tôi. Không bao gồm cô.”

“Tôi được nhân viên lễ tân của anh kể lại rằng hôm qua Dale đã có chút bất đồng với Leon,” cô nói. Vẫn không cần câu. “Cô ta nhớ rằng đã thấy họ cãi nhau. Leon có đây không?”

“Đến chiều nó mới bắt đầu làm việc.”

“Tôi cần gặp anh ta trước đó.”

“Tại sao?”

“Địa chỉ của anh ta vẫn giống như trong hồ sơ chứ?”

“Cô bị sao vậy hả, Grace?” Eddie làu bàu. “Cô không tin tưởng gia đình mình sao?”

“Tôi muốn nói chuyện với anh ta.”

“Nếu cô nghĩ Leon có liên quan tới cái chết của Dale Chapman thì hẳn cô có đủ bằng chứng để tiến hành bắt giữ và thẩm vấn nó chứ?”

“Tôi không định bắt giữ anh ta.” Grace đứng dậy, lo rằng Perry có thể tới bất cứ lúc nào.

Eddie cũng đứng dậy, chặn đường tiến ra cửa của cô. “Cô mới chỉ trở lại Stoke cỡ hai phút, vậy mà đã đem lại cho tôi biết bao rắc rối rồi!”

“Chỉ làm việc của mình thôi. Anh có muốn tìm ra kẻ đã sát hại cánh tay phải của mình cũng như một hội viên của phòng tập không?”

“Cẩn thận đấy, cô thám tử,” hần nói. “Cô sẽ chẳng bao giờ biết có kẻ nào đang nhắm vào mình đâu.”

“Anh đang đe dọa tôi đấy à?” Grace trừng mắt với hần.

Eddie giơ tay lên trong điệu bộ giấu cợt. “Tôi chỉ muốn nói rằng có kẻ nào đó đang nhắm vào gia đình này, vậy nên...” Hần cố tình bỏ ngỏ câu nói.

“Nhưng tôi đâu phải là một phần của gia đình này, và tôi chẳng làm gì để khiến bất cứ ai nghĩ rằng...”

“Vậy cô nghĩ tôi thì làm chắc?”

Cô xất giọng. “Giờ chúng ta ở cùng một phe. *Tôi* cần tìm ra kẻ đã đoạt mạng hai người trong một tuần, còn *anh* muốn người ta trở lại phòng tập. Nếu có thêm chuyện gì xảy ra, chúng tôi buộc phải đóng cửa nó một thời gian và điều đó hần sẽ ảnh hưởng tới...”

“Cô sẽ không làm vậy đâu.” Hần nhếch mép cười.

“Ồ, xin đừng có ảo tưởng như vậy.” Cô chỉ tay vào mặt hần. “Anh chẳng có gì đặc biệt hơn những thứ vẫn xảy ra trong cuộc sống thường nhật của tôi đâu. Sẽ chẳng có sự ưu tiên nào ở đây hết.”

“Có lẽ không phải là từ cô thôi.”

Lông mày cô nhíu lại. “Gì cơ?”

Hần đặt một ngón tay lên môi. “Tôi sẽ không nói thêm gì nữa.” Hần ngồi trở lại ghế của mình. “Đóng cửa khi ra về, được chứ?”

“Khi nào xong việc thì tôi sẽ về. Tôi muốn kiểm tra tủ đồ của anh Chapman – và cả đoạn băng an ninh nữa, làm ơn.” Grace muốn nói rằng hắn thật đáng ghét, nhưng cô nhận ra như vậy chỉ tổ phí thời gian. Loại như hắn thì dù sao cũng chẳng quan tâm đâu. Hắn chỉ đang cố đe dọa cô mà thôi. “Anh nói rằng có người khác đang tiết lộ thông tin cho anh ư?” Cô nói tiếp.

“Không đâu, cô cảnh sát.” Eddie lắc đầu, tỏ vẻ hoảng hốt đầy giễu cợt. “Không hề. Cô hắn đã hiểu lầm rồi.”

“Chà, vậy thì để tôi nói cho rõ vậy,” Grace đáp lời. “Nếu tôi phát hiện ra bất cứ cảnh sát nào, ở bất cứ cấp bậc nào thuộc đơn vị của mình bị tha hóa, thì tôi sẽ loại bỏ người đó ra khỏi lực lượng. Tôi không có thời gian cho đám cháy rận.”

“Thôi nào, Grace,” Eddie hào hứng nói. Sự vui vẻ trong giọng nói ấy như đang giễu cợt cô. “Đừng xem nó là chuyện cá nhân chứ.” Hắn dừng lại, chắp hai tay vào nhau. “Nhân nói đến chuyện đó, có hai đứa cháu trai đang rất khao khát được gặp cô đấy. Vợ tôi cũng rất hứng thú, và tôi chắc chắn là Kathleen sẽ rất vui khi gặp lại cô. Bất cứ khi nào cô rảnh rỗi và muốn đến dùng bữa vào trưa Chủ nhật, chúng tôi đều rất sẵn lòng.”

“Tôi nghĩ là kế hoạch của tôi đã kín đến tận năm mươi năm nữa rồi.” Grace mở cửa để ra về.

“Đội của cô đã biết cô là ai chưa?”

Cô dừng bước và quay lại nhìn hắn. Đó là một điểm yếu mà hắn có thể đem ra dùng bất cứ lúc nào.

“Không phải chuyện của mấy người,” cô đáp.

“Thật ư?” Eddie chế giễu. “Tôi tự hỏi họ sẽ phản ứng thế nào nếu biết rằng mình đã bị lừa. Tôi sẽ không muốn đứng ở vị trí của cô khi đó đâu.”

“Tôi sẽ không muốn đứng ở vị trí của anh nếu tôi phát hiện ra anh là người đã nói với họ đâu.”

Cô nhìn hẩn chăm chăm cho đến khi hẩn cúp mắt xuống. Rồi cô ra ngoài để tìm Perry.

Cái thằng chết tiệt đó! Thật khó để có thể giữ vững cả trách nhiệm với công việc và sự lễ độ. Tại sao hẩn và Leon luôn khiến cô nổi điên như vậy?

“Có gì không?” Cô hỏi Perry khi quay lại chỗ anh ta.

Perry lắc đầu. “Không có ai nghe thấy hay nhìn thấy gì. Có thể nói là đám này khá trung thành đấy. Chúng chẳng thèm quan tâm xem liệu mình có gặp rắc rối hay không.”

“Hãy kiểm tra tủ đồ trước khi về nào.”

Chẳng có gì trong đó, ngoại trừ một chiếc khăn treo ở mặt trong của cửa và một chiếc túi đựng vài thứ đồ vệ sinh cá nhân.

Khi trở lại xe của mình, Grace lái ra khỏi bãi đậu, cố gắng không để Perry nhận ra mình đã hoảng hốt đến mức nào. Giờ thì để xem Leon Steele có khó chịu giống như anh trai của hẩn hay không.

Clara Emery đã sửng sờ khi nhận được công việc tại Posh Gloss.

Cô ta đã làm việc tại Powder & Puff ở Hanley trong nhiều năm, học hỏi về ngành này dưới tư cách một học viên rồi sau đó là một nhà thiết kế. Khi một công việc quản lý được bỏ ngỏ, cô ta đã cho rằng hiển nhiên mình sẽ nhận được nó, nhưng rồi con khốn Michelle mới là người được chọn. Cô ta đã hỏi ông chủ của họ, Roberto, về chuyện đó, nói rằng mình đã làm việc không biết mệt mỏi suốt nhiều năm và rằng lão nợ cô ta, nhưng tất cả những gì lão làm là bảo cô ta đi mà chăm sóc mấy bộ móng đi. Khi đó cô ta đã vô cùng căm ghét lão, nhưng thời buổi này kiếm việc không phải dễ và cô ta đành phải chấp nhận.

Khi nhận được lời đề nghị tại Posh Gloss, cô ta đã phải hết sức cố gắng kiềm chế khi thông báo điều đó. Roberto đã nghĩ rằng cô ta sẽ không bao giờ bỏ việc. Lão đã đề nghị tăng lương để giữ cô ta ở lại, nhưng cô ta hoàn toàn khước từ nó. Cô ta sẽ nhận được một khoản thù lao hậu hĩnh tại Posh Gloss, dù cho chỉ làm việc tại vị trí lễ tân, và Kathleen Steele đã nói rằng sẽ có cả những khoản thưởng thêm nữa. Không mất nhiều thời gian để cô ta nhận ra những khoản thưởng đó với mục đích gì. Kathleen muốn cô ta để mắt tới mọi người, báo cáo lại nếu cô ta thấy bất cứ hành vi chướng mắt nào hoặc bất cứ điều gì mà cô ta nghĩ rằng bà nên biết.

Clara gặp Trent Gibson không lâu sau đó, khi cô ta hai mươi sáu tuổi. Gã lớn hơn cô hai tuổi và khi đó đang qua lại với người khác, nhưng điều đó không ngăn cản họ gần như ngay lập tức tán tỉnh nhau. Cô ta đã chung đụng với gã khoảng một tuần sau đó. Gã có một sự quyến rũ của trai hư mà cô ta rất ngưỡng mộ, và gã rất được nhà Steele tín nhiệm. Sớm thôi, cô ta cũng sẽ như vậy.

Trong khoảng một năm nay, cô ta đã chia sẻ giường của mình với cả Leon và Trent. Cả hai đều biết về người kia, dù Clara một mực phủ nhận chuyện đó. Cô ta biết họ nghĩ rằng mình đang lợi dụng cô ta, nhưng thật ra cô ta mới là người lợi dụng họ. Khi cần thì cô ta cũng có thể hết sức ranh mãnh.

Cô ta cho rằng mình có rất nhiều điều phải cảm ơn Roberto. Cuộc đời của Clara đã thay đổi rất nhiều kể từ lúc lão coi thường cô ta, coi cô ta như một sự hiển nhiên, và lúc này cô yêu từng phút giây của nó. Sự nguy hiểm, niềm say mê, và cả tiền bạc. Không gì có thể biến chúng trở thành hiện thực, ngoại trừ việc đồng hành với gia đình Steele. Leon chỉ là một viên gạch lát trên con đường tới những điều tuyệt vời hơn. Mục tiêu thực sự mà cô ta nhắm đến là Eddie.

Cô ta vội lấy điện thoại và gửi một tin nhắn.

Công việc đã hoàn thành.

Eddie chửi rửa ầm ĩ. Con khốn đần độn Clara sẽ phải nếm mùi đau khổ vì đã bép xép với cảnh sát. Hắn đã dặn cô ta phải tỏ ra hữu ích với họ, khiến họ hài lòng. Điều đó có nghĩa là không mở miệng ra, không làm dấy lên sự nghi ngờ.

Hắn đứng phắt dậy và khóa cửa văn phòng lại. Vì được cảnh báo từ sớm nên sáng nay hắn đã lục soát tủ đồ của Dale. Hắn đi tới chỗ kết sắt ở góc phòng, thò tay ra sau và rút ra một túi nhựa. Trong đó là một chiếc điện thoại trả trước không thể theo dấu. Nó không phải là cái mà Dale thường dùng: Eddie đã thấy chiếc điện thoại thông minh của gã vô số lần và có cả số lưu trong máy của hắn. Cái này được giấu trong túi đựng đồ của Dale.

Biết rằng quá nguy hiểm khi để chiếc điện thoại ở đó, Eddie đã nhét nó vào trong túi. Hắn cần phải tổng khứ nó càng sớm càng tốt.

Rồi hắn gọi cho Leon.

“Cậu đang ở đâu?”

“Ơ nhà. Sao vậy?” Em trai hần hỏi.

“Grace đang tới đó tìm cậu đấy.”

“Cô ta muốn gì chứ, cô ta có nói không?”

“Cô ta muốn biết cậu đã ở đâu tối qua, và cả anh nữa. Dale Chapman chết rồi.”

“Cái đ...”

“Nếu cậu có liên quan tới chuyện đó, anh sẽ bẻ gãy từng khúc xương trên người cậu.” Eddie đập mạnh tay xuống bàn. “Anh không muốn bọn cớm có mặt ở đây, khi mà chuyện của Josh vẫn còn chưa qua.”

“Nào, từ từ thôi, anh trai. Chuyện gì đã xảy ra với Dale?”

“Bị giã nát bét trên lối vào nhà hần.”

“Mẹ nó chứ. Nhà hần có camera không?”

Eddie chợt nhận ra rằng hần không biết. Grace đã không nói, bởi hần cứ chăm chăm lấn áp cô ta. “Anh không chắc. Nghe này, cô ta sẽ đến chỗ cậu sớm thôi. Hãy đảm bảo là cậu có bằng chứng ngoại phạm vững chắc.”

“Em chưa chuẩn bị gì cả! Giờ em phải tới chỗ Trudy trước cô ta.” Trudy là vợ của Leon. “Tối qua đến nửa đêm em mới về nhà. Em đã ở chỗ Clara.”

“Cậu không ở chỗ làm sao?”

“Trent có công chuyện cuối tuần sau. Bọn em đổi ca, và em đã tới chỗ Clara sau khi xong việc.”

“Anh thấy tốt hơn là cậu nên tự giải quyết vấn đề của mình đi.”

Hần đập máy, bức mình vì nhận ra Grace đã ảnh hưởng tới mình như thế nào. Việc gặp lại cô ta thực sự là một cú sốc, và nó khơi gợi lại những ký ức đau đớn về cha của hần. Hần đã cố không nghĩ về George một cách thường xuyên. Lão đã gây ra những ảnh hưởng xấu tới cuộc đời hần và việc lão bị sát hại chẳng khiến ai đau buồn, dù hần vẫn tức giận vì cảnh sát chưa thể tìm ra kẻ sát nhân.

Hắn nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy cô em gái cùng cha khác mẹ. Khi đó hắn mười bốn tuổi và đang trở về nhà sau buổi tập đấm bốc. Hắn và Josh đã đùa giỡn, giả vờ tung những cú móc ngược vào mặt nhau khi đang chạy trên vỉa hè. Hắn yêu những buổi tập đấm bốc sau giờ học của mình. Chúng giữ cho hắn được thư thái. Hắn và Josh vừa mới thượng đài và hắn cảm thấy vô cùng phấn khích vì đã chiến thắng ba trên ba trận đấu.

Hắn đang nói với Josh rằng cậu ta kém tầm thế nào thì nhìn thấy George. Lão đang ngồi trong quán McDonald's và đang cười vì chuyện gì đó. Eddie thấy lão với qua bàn để nắm tay một người phụ nữ. Bà ta mỉm cười lại với lão. Trong mắt bà ta có thứ mà khi đó hắn đã nhầm là tình yêu, nhưng giờ thì hắn biết rằng nó chỉ là do bà ta bị quyền lực của George áp chế mà thôi.

Có một cô bé ngồi cạnh người phụ nữ. Cô bé trông trẻ hơn Eddie đôi ba tuổi, có lẽ là khoảng mười hai. Nó đang nhấm nháp một ly sữa lắc dâu tây. Hắn tự hỏi liệu có phải George đã mua nó cho cô bé hay không, cả hộp Happy Meal ở bên cạnh nữa. George chưa bao giờ đưa mẹ con hắn tới McDonald's. Lão nói rằng họ không xứng đáng được nhận những điều tốt đẹp. Lão nói họ phải giành được chúng và cho đến giờ thì họ vẫn chưa làm được. Eddie đã không thực sự hiểu lão muốn nói gì.

Khi lão cười thêm lần nữa, George quay lại rồi nhìn ra cửa sổ, và đó là lúc Eddie bị phát hiện. Hắn đứng trên vỉa hè, chỉ cách chỗ lão vài mét. George lờm hắn, rồi nụ cười của lão trở lại khi lão rướn người tới trước để hôn người phụ nữ. Không phải má, mà là hôn môi.

Khi trở về nhà, Eddie biết rằng hắn sắp tiêu rồi. George sẽ nhận ra hắn đã quan sát lão, bám theo lão, cố gắng bắt quả tang lão. Hắn chạy lên phòng của mình.

Cả đêm hắn tự hỏi liệu George có ở cùng với người phụ nữ và đứa con gái kia không, hay lão đang ở quán rượu hoặc đang thực hành bài tập đấm bốc để hạ gục một trong những kẻ thù của lão. Eddie biết về tiếng tăm của lão. George hắn rất giỏi việc đánh đấm,

xét theo số lượng bài tập mà lão sử dụng gia đình mình như những bao cát.

Hắn có vô số câu hỏi. Người phụ nữ đó là ai và tại sao lão lại đi gặp bà ta? Đó chắc chắn không phải là nư hôn của bạn bè. Hai người đó trông như thể họ là một cặp. Lão đã quen bà ta bao lâu rồi? Có phải đó là lý do mà lão không sống cùng gia đình Eddie hay không? Có phải đôi lúc lão cũng sống cùng bà ta? Điều đó thật bất công với mẹ sau những gì bà phải trải qua, những gì họ đều phải trải qua. Và đứa con gái, con bé là ai?

Phải mất một lúc, nhưng cuối cùng hắn cũng nhận ra. Con bé khiến hắn nhớ tới một người, với mái tóc và đôi mắt đen đó. Con bé tập trung vào ly nước của mình rồi ngẩng đầu lên để mỉm cười khi George nói gì đó. Đó là khi hắn nhận ra sự tương đồng. Con bé giống như một bản sao của Jade.

Đã quá nửa đêm khi George về tới nhà. Eddie đã chuẩn bị sẵn sàng để đối đầu với lão. Làm sao lão dám lừa dối mẹ chúng như vậy chứ? Làm sao lão dám làm những trò đó sau lưng bà?

Cánh cửa phòng ngủ mở ra và cha hắn bước vào. Lão ngồi bên giường hắn.

“Mày đã thấy những gì?” Lão hỏi.

“Không gì cả,” Eddie đáp. Ở đầu kia của căn phòng, hắn nhận ra em trai mình đang giả vờ ngủ, không muốn bị kéo vào chuyện này.

George thở mạnh. Rồi lão túm tóc Eddie và dựng hắn khỏi giường.

“Tao hỏi, mày đã thấy những gì?”

“Không gì cả!” Eddie gào khóc. “Con không thấy gì cả!”

“Tốt nhất là như vậy. Bởi nếu tao phát hiện mày thờ ra bất cứ chữ nào về chuyện mà mày đã không thấy thì tao sẽ khiến mày phải hối hận theo cách đau đớn nhất mà tao có thể nghĩ ra được. Hiểu rồi chứ?”

Eddie gật đầu lia lịa, nước mắt hắn tuôn trào.

George đẩy mạnh một cái, và hấn ngã xuống sàn. Khi lão chuẩn bị bỏ đi, thứ gì đó bên trong Eddie cuối cùng cũng trỗi dậy, và hấn đứng lên.

“Tôi tự hỏi liệu bạn bè ông sẽ nghĩ thế nào nếu họ biết ông đánh đập chính gia đình của mình?” Hấn nói. “Rồi còn qua lại với người phụ nữ khác sau lưng mẹ chúng tôi nữa chứ?”

Nắm đấm của George giáng xuống trước khi hấn có thể nói hết câu. Đầu của Eddie lệch về một bên sau cú đòn đó. Những mạch máu trong mũi vỡ tung và máu chảy dài trên mặt hấn. Cơn đau mà hấn chưa từng nếm trải đang bùng nổ trong đầu. George không bao giờ nhắm vào mặt. Sẽ thật khó để che giấu vết thương và phủ nhận hành vi bạo lực. Eddie sẽ phải nghỉ học hai tuần vì chuyện này. George sẽ bị trừng phạt nếu có người thấy điều mà lão đã làm.

Hấn đứng đó, tay giữ mũi, máu chảy qua các kẽ ngón tay. “Thằng khốn nạn,” hấn khò khè lẩm bẩm.

Lão lại lao về phía hấn. Eddie cố bỏ chạy, nhưng George kéo đầu hấn lại và túm lấy sống mũi hấn, bóp mạnh.

Eddie không muốn cha chạm vào người mình, nhưng hấn cần khiến máu ngừng chảy. Khi nó đã dừng lại, George bỏ tay ra và áp mặt lão vào mặt hấn.

“Đừng cứng đầu như vậy, con trai,” lão nói. “Mày vẫn chưa phải một thằng đàn ông đâu, và theo những gì tao thấy thì vẫn còn lâu lắm.”

Rồi lão bật cười.

Eddie nắm chặt tay lại và giáng nó vào dưới hàm George, giống như cú móc ngược mà hấn đã tập luyện cùng Josh khi trước. Hấn biết rằng nó không thể khiến lão bị thương, nhưng đủ để khiến lão cảm thấy đau.

George đưa tay lên cầm, xoa xoa chỗ vừa bị Eddie đấm. Eddie đã sẵn sàng cho những điều tồi tệ sắp tới. Chuyện xảy ra tiếp theo khiến hấn ngã ngựa, nhưng không có cú đấm nào cả.

“Ai chà chà,” cha hần nhếch mép. “Đến lúc rồi.”

Eddie đứng lặng đó, nín thở.

“Có lẽ cuối cùng mày cũng trở thành đàn ông rồi đó.” Bàn tay của George hướng về phía Eddie, hần cố gắng đứng thẳng. Nó đặt trên vai hần. “Từ lâu tao đã mong mày sẽ đánh trả. Tao ngạc nhiên là phải mất lâu đến vậy, nhưng đó là cách để có được sự tôn trọng từ ông già mày. Nhưng tao cảnh báo mày, đừng bao giờ đánh tao lần nữa.”

Lúc này đây, ngồi trong văn phòng của mình, Eddie mở những đoạn băng camera an ninh mới trên máy tính. Hần cần phải chắc chắn rằng Chapman đã không bị bám đuôi khi hần rời khỏi cơ sở này. Đó sẽ là điều đầu tiên mà đám cảnh sát kiểm tra.

Hai mươi phút sau, hần đã cảm thấy nhẹ nhõm. Hần đã thấy Chapman và xe của gã rời đi lúc tám rưỡi. Không có ai ở trong xe cùng gã. Vẫn còn khoảng mười lăm chiếc xe ở trong bãi và hần đã theo dõi chủ nhân của chúng quay lại rồi lái đi, lần lượt từng chiếc một. Không có ai bám theo Dale Chapman. Dù không quan sát được những điểm mù, nhưng nếu có một chiếc xe đậu ở đó thì hần sẽ phải thấy nó rời đi. Vậy có nghĩa là tên sát nhân hần đã đợi Chapman tại nhà riêng của gã.

Hần thở phào nhẹ nhõm. Lúc này có vẻ như vụ giết người chẳng có liên quan gì tới họ. Nhưng rõ ràng việc Chapman là một hội viên của phòng tập, đã có mặt tại đây và cãi nhau với Leon trước khi chết không thể chỉ là sự trùng hợp. Nó đã khiến Grace tới gõ cửa nhà hần lần nữa, và chuyện đó thật đáng phẫn nộ.

Eddie xoa cằm, chìm trong suy nghĩ. Việc có hai người liên quan tới phòng tập bị sát hại thật không tốt chút nào. Hần cần phải để mắt hơn tới hai đứa em của mình.

Grace đậu xe trước cửa nhà Leon Steele, có chút ngạc nhiên vì nó chỉ cách nhà anh trai hần vài dãy phố. Ngôi nhà biệt lập mới xây trông chẳng mấy nổi bật so với khoảng một tá căn xung quanh nó. Cô và Perry lách vào giữa hai chiếc xe đậu cạnh nhau trước một garage đôi, một chiếc Range Rover đen và một chiếc Mini đỏ.

Cánh cửa trước mở ra ngay khi cô vừa bước tới và Leon xuất hiện, khiến cô nhận ra rằng Eddie hần đã liên hệ trước với hần. Dù cô biết chắc điều đó sẽ xảy ra, nhưng dù sao thì nó cũng đã khiến họ đánh mất yếu tố bất ngờ.

Cô gơ thẻ cảnh sát ra, dù biết rằng việc đó là không cần thiết. “Cho chúng tôi vài phút được chứ, anh Steele?”

“Vào đi,” hần bảo, “và Grace này, làm ơn hãy gọi tôi là Leon.”

“Là Sĩ quan Điều tra Allendale,” cô nghiêng rằng.

Phía bên trong, Leon dẫn họ qua một hành lang rộng và sáng sủa, được lát bằng đá cẩm thạch, tới nhà bếp với một đảo bếp ở chính giữa. Nó tiếp tục dẫn tới một phòng ăn khổng lồ mà từ đó có thể nhìn qua cửa sổ để thấy một cây liễu rủ giữa bãi cỏ bát ngát trong vườn.

Một người phụ nữ đang ngồi trên chiếc trường kỷ cạnh khung cửa kiểu Pháp. Cô ta mặc quần ống rộng màu kem và áo jumper trễ qua vai, liền đứng dậy khi trông thấy Grace. Mái tóc vàng buông xõa, gương mặt được trang điểm kỹ càng, cô ta mỉm cười. Grace nghĩ rằng lớp son môi màu hồng ngọc khiến cô ta trông có phần thiếu sức sống, nhưng nó hợp với màu của bộ móng khi cô ta đưa tay ra.

“Đây là vợ tôi, Trudy,” Leon giới thiệu. “Anh biết rồi đấy, Perry.”

“Là Điều tra viên Wright,” Grace nói.

“À.” Trudy tặng cho Grace một cái nhìn dò xét. “Tôi đã được nghe rất nhiều về cô.”

Grace không thích cách cô ta nhấn mạnh chữ “cô”. Cô nhận ra rằng Perry cũng để ý tới điều đó.

“Chúng tôi có thể giúp gì cho cô đây?” Trudy hỏi.

“Chúng tôi đang điều tra về vụ án mạng xảy ra đêm qua.”

“Eddie vừa gọi,” Leon nói. “Thật không thể tin nổi, phải không, Trudy?”

Trudy lắc đầu. “Lại thêm một người nữa.”

Grace gật đầu. “Leon, tôi muốn kiểm tra các hoạt động của anh tối qua. Anh đã rời khỏi phòng tập lúc mấy giờ, về nhà lúc mấy giờ, có đi đâu giữa hai nơi đó không?”

“Thật quá quắt!” Trudy xen ngang. “Cô không thể nghĩ rằng Leon có liên quan tới vụ giết người này được!”

“Chúng tôi không *nghĩ* gì hết, thưa cô Steele,” Grace nói. “Nhiệm vụ của chúng tôi là điều tra, chúng tôi không bao giờ nhảy ngay tới kết luận. Bằng chứng là hết sức quan trọng.”

“Bình tĩnh nào, em yêu,” Leon bảo Trudy. “Không có gì phải lo cả. Nếu việc tôi nói ra mình đã ở đâu có thể giúp tóm được thằng khốn đã làm chuyện đó với Dale, thì tôi rất sẵn lòng. Tôi chẳng có gì phải che giấu cả. Các vị có nghĩ đó cũng chính là kẻ đã giết Josh không?”

“Lúc này chúng tôi vẫn chưa thể kết luận điều gì,” Grace đáp.

“Tôi rời khỏi phòng tập khoảng sau chín giờ tối,” Leon nói với họ. “Rồi tôi tạt qua chỗ bạn và về nhà ngay trước nửa đêm.”

“Bạn?”

“Graham Frost.”

Grace không biết cái tên đó, nhưng có vẻ như Trudy thì có, bởi cô ta lập tức đứng dậy và lờm Leon. Qua cách Perry lén lút nhìn cô thì

có vẻ anh ta cũng biết người đó.

Grace nhíu mày. “Anh có sổ của anh ta chứ?”

“Cô muốn nói chuyện với cả anh ta nữa sao?” Leon ngồi xuống một chiếc ghế bành. “Tất cả đều đúng thủ tục chứ?”

“Chúng tôi nghe nói có người đã trông thấy anh và Dale cãi nhau,” Perry nháy vào. “Có đúng vậy không?”

Leon nhăn mặt. “Chúng tôi có qua lại vài câu hỏi tuần trước, chỉ vậy thôi.”

“Về chuyện gì vậy?” Grace hỏi.

“Anh ta tức giận vì phòng thay đồ có hơi lộn xộn sau khi anh ta tập xong. Tôi bảo anh ta hãy than phiền chuyện đó với lễ tân, chứ không phải tôi. Anh ta nói tôi phải chịu trách nhiệm vì tôi là quản lý. Chuyện vặt vãnh ấy mà. Anh ta đã xin lỗi khi chúng tôi gặp lại sau đó.”

“Là khi nào?” Perry rút sổ tay và bút của mình ra.

“Tối qua, ngay trước khi anh ta rời khỏi câu lạc bộ quyền Anh.”

“Anh đã nói chuyện với anh ta sao?”

“Phải, chúng tôi đã tán gẫu về trận đấu của đội Stoke.”

“Anh có báo với lễ tân khi rời khỏi đó không?” Grace hỏi.

“Tất nhiên rồi.” Leon gật đầu.

“Chúng tôi đều làm vậy,” Trudy xen vào, ném cho Grace thêm một cái nhìn lạnh lùng. “Vì lý do an toàn.”

“Cô cũng làm việc ở đó sao?” Grace không thể ngăn nổi sự khó chịu len lỏi trong giọng nói của mình.

Trudy lườm cô. “Không, gái ạ. Tôi không cần phải làm việc. Tôi có một người chồng tốt có thể chu cấp cho mình, nhiệm vụ của tôi là chăm sóc ngôi nhà cùng con cái. Và đừng có phán xét tôi! Đặc biệt là khi xét đến việc cha cô là ai.”

“Đủ rồi đấy, Trudy!” Leon đứng dậy.

“Chà, cô ta cần phải nhận thức được vị trí của mình.” Trudy quay sang Perry. “Cô ta đã nói với anh chưa?”

Grace đỏ mặt. “Tôi chỉ cần số điện thoại để chứng thực những gì anh nói rồi sẽ đi ngay.”

Leon vớ tay qua bàn cà phê để lấy điện thoại. Hắn vuốt vuốt vài cái rồi giơ màn hình ra cho cô thấy.

Grace ghi lại số và đứng dậy. “Tôi sẽ kiểm tra và liên hệ lại nếu cần thiết.”

Khi họ đã ở ngoài đường, cô thở phào nhẹ nhõm, dù cô cũng không chắc tình hình lúc này có thực sự tốt hơn không. Ở trong ngôi nhà đó hay ở ngoài này với Perry. Mẹ nó, anh ta nhất định sẽ hỏi xem Trudy Steele đã nói về chuyện gì.

“Tôi không thể tin được là mình đã nói vậy với vợ anh ta,” cô bảo anh ta, nhằm xoa đi sự im lặng đang bao trùm lên họ. “Tôi không thường phán xét đâu, nhưng cô ta thực sự đã khiến tôi khó chịu.”

“Cô ta là một con bò cái ngạo mạn không bao giờ phải động tay làm bất cứ việc gì, vậy nên cứ kệ đi.” Perry đột ngột dừng lại. Đằng sau họ, có tiếng la hét phát ra từ trong nhà.

“Tốt hơn là anh nên nói thật đi! Tôi mà phát hiện ra anh vẫn tiếp tục qua lại với cô ta thì tôi sẽ...”

Grace cũng dừng lại, nhưng giọng của Trudy đã tắt. Họ hẳn đã sang phòng khác hoặc đóng cửa lại.

Hai người quay trở lại xe.

Cô rút chìa khóa ra. “Graham Frost là ai?”

“Hắn là một kẻ lừa đảo.” Perry mở cửa sau khi cô đã tắt còi báo động. “Hắn được sử dụng mỗi khi ai đó cần bằng chứng ngoại phạm. Trả giá hợp lý và Frost sẽ nói rằng hắn đã ở cùng bất cứ ai mà cô muốn.”

“Thật tiện làm sao. Đúng là gã ngốc.” Họ chui vào xe. “Anh có biết Leon đang qua lại với ai không?”

“Hắn có rất nhiều đàn bà. Tôi không chắc người mới nhất là ai.”

“Chà, ít ra thì nó cũng giải thích được sự cay độc của vợ hắn khi nói tới nơi mà Leon đã ở đêm trước.”

“Dù sao thì, cuốn sổ lễ tân cũng cho thấy Leon đã ra về lúc chín giờ đúng như hắn đã nói, và nếu có bằng chứng ngoại phạm thì hắn sẽ được loại ra khỏi danh sách nghi phạm trong vụ tấn công Dale Chapman.”

Grace nhanh chóng nổ máy để xua đi sự im lặng. Cô có thể thấy rằng Perry đang có phần cộc lốc với mình.

“Vậy cô sẽ nói hay để tôi tự tìm ra đây?” Đột nhiên anh ta hỏi.

Grace muốn tiết lộ với Perry, nhưng chẳng thể nói lên lời. Cơn giận lóe lên trong mắt anh ta cho cô biết rằng khi tìm ra điều đó anh ta sẽ không bao giờ tin cô nữa. Cô ước gì mình đã thành thật ngay từ đầu.

“Tôi xin lỗi, tôi không thể.” Grace thở hắt ra sau một hồi cố kiềm chế. “Tôi đã thề sẽ giữ bí mật.”

“Là vậy phải không?” Perry nhạo báng. “Chà, vậy thì đừng giận nếu tôi có những phán đoán của riêng mình.”

Perry không nói thêm lời nào trên đường trở về đồn. Anh ta đi thẳng vào phòng của Nick và đóng sầm cửa lại.

Grace ngồi phịch xuống ghế và chờ đợi bầu trời sụp đổ. Anh ta hẳn đã tìm ra cô là ai. Điều đó chẳng khó chút nào, cô thừa nhận, nhưng cô đã không để tâm tới nó.

Cánh cửa phòng Nick mở ra và ông hét vang khắp văn phòng.

“Grace, Sam, Alex. Nói chuyện chút.”

Grace thấy rõ hai Điều tra viên của mình đang lúng túng ra mặt. Alex nhướn mày với cô, nhưng cô không nói gì. Họ đi theo cô vào văn phòng của Phó Chánh Thanh tra. Nick đã xếp sẵn bốn chiếc ghế ở trước mặt. Tim cô đập thình thịch khi trông thấy biểu cảm trên mặt Perry. Nhưng cơn giận của Nick có vẻ cũng không hề thua kém chút nào.

“Ngồi xuống, tất cả các cô cậu.” Ông ngồi khoanh tay trước bàn. “Những gì tôi sắp nói sẽ tuyệt đối không được để lọt ra khỏi phòng này.”

Grace tập trung nhìn vào một chấm nhỏ trên bức tường phía sau đầu Nick trong lúc ông nói với họ rằng cô là ai. Cô nghe thấy tiếng Sam thở hổn hển và cảm thấy lòng đau nhói.

“Cô là nội gián sao?” Alex ngồi thẳng dậy. “Thật đấy à? Cô đã ở đây hơn một tháng rồi đó.”

“Tôi không phải là nội gián!” Grace phản đối.

“Vậy chứ cô tự gọi mình là gì?” Anh ta lắc đầu đầy vẻ chán ghét.

“Cấp trên đã quyết định sẽ không tiết lộ chuyện đó cho các cậu,” Nick bảo họ. “Grace đã muốn nói thật ngay từ đầu...”

“Ờ, hẳn rồi,” Perry xen ngang.

“Nhưng chúng tôi nghĩ rằng tốt nhất là cô ấy không nên nói gì hết,” Nick nói tiếp.

“Cô ấy mới dừng cảm làm sao,” Alex mĩa mai.

“Tôi không hề muốn đeo một lớp mặt nạ như vậy,” Grace giải thích. “Nhưng tôi muốn công việc này.”

“Tôi muốn công việc này!” Perry ưỡn ngực lên. “Và tôi phù hợp với nó hơn cô nhiều.”

“Tại sao, vì tôi là người nhà Steele à?”

Không có ai trả lời cô. Grace nhận ra rằng nãy giờ Sam vẫn im lặng.

“Điều đó khiến mọi người khó chịu vậy sao?” Grace cao giọng. “Tất cả mọi người?”

“Các cậu đã làm việc cùng Grace vài tuần rồi,” Nick lên tiếng, “và...”

“Nếu chúng tôi biết cô ta là ai thì chúng tôi đã không làm vậy,” Alex ngắt lời.

“Đủ rồi!” Giọng của Nick thể hiện rằng không có gì để nói nữa. “Điều quan trọng bây giờ là cần lời được kẻ đã hạ sát hai mạng người trong chưa đầy một tuần ra ánh sáng. Chúng ta cần phải đoàn kết như một đội và dẹp những bất đồng qua một bên.”

Perry tặng cho Nick một nụ cười nhạo báng.

“Tôi nói là đủ rồi!” Nick nhắc lại. “Tôi cho rằng mình không cần phải nói xem các cậu đã hành xử trẻ con đến mức nào. Grace chẳng làm gì sai cả. Và nếu như tôi phát hiện ra bất cứ ai trong số các cậu tiết lộ thân thế của cô ấy ra ngoài, thì người đó sẽ không chỉ bị loại khỏi vụ này đâu, mà là khỏi cả đội của tôi luôn. Các cậu hiểu rồi chứ?”

Cả ba cùng gật đầu.

“Tốt. Quay lại làm việc đi.”

Grace nán lại khi họ lần lượt rời khỏi phòng. Cô rên rỉ: “Tôi rất muốn được hòa nhập ở đây.”

“Và cô sẽ làm được. Cô chỉ cần làm việc của mình thôi.”

Nick quay lại bàn của mình. Nhận ra đó là một lời đuối khéo, Grace rời khỏi phòng. Trên đường trở lại chỗ của mình, da cô nóng bừng vì nhục nhã, cô cầu nguyện rằng mình đã không phá hỏng cơ hội được trở thành một phần của đội. Cô không tin tưởng Nick cho lắm, cảm thấy không thoải mái với đạo đức nghề nghiệp của ông, và cả ba Điều tra viên giờ đều đang cúi gằm mặt xuống, tỏ ý rõ ràng không muốn giao tiếp bằng mắt với cô.

Có một điều chắc chắn, đó là công việc của cô giờ sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Tối hôm đó, Jade tự thưởng cho mình một ly gin pha tonic lớn, tháo giày và ngã người xuống sofa. Tất cả những gì cô ta được nghe mấy ngày qua là Josh Parker thế này rồi Josh Parker thế nọ. Vô số người nói rằng họ nhớ gã, rằng gã là một người tốt. Nhưng điều đó chẳng ảnh hưởng gì tới cô ta. Cô ta hiểu rõ bản chất của Josh, đã lớn lên cùng gã từ khi còn là một đứa trẻ. Gã có thể tươi cười rạng rỡ trên kênh YouTube của mình, nhưng ngoài đời thực gã là một kẻ bắt nạt.

Phần lớn mọi người ở phòng tập đều không dám động đậy dù chỉ một ngón tay vì sợ gã sẽ kiếm chuyện với mình. Bất cứ ai trong số họ cũng có lý do để giết Josh. Thật vậy, những cậu nhóc ở đó chẳng hề muốn làm phiền gã chút nào. Gã có thể khá dữ tợn, nhiều khi còn có phần tàn ác. Jade không cho rằng đó là tác dụng phụ của đồng steroid mà gã tiêm vào người. Cô ta đã biết gã từ trước khi gã nghiện thứ đó.

Eddie đã trở nên cá giận mất khôn suốt mấy ngày qua vì sự xuất hiện của đám cảnh sát và sau đó là việc tờ Stoke News muốn có một cuộc phỏng vấn, thậm chí cả những chiếc xe tải của đài truyền hình cũng đã có mặt. Và giờ lại thêm vụ của Dale Chapman nữa. Cả ngày hôm đó, cô ta đã lượn khắp phòng tập để xem mọi người đang bàn tán chuyện gì, chủ yếu là với thái độ niềm nở muốn được tiếp cận bám sát tình hình.

Cô liếc nhìn đồng hồ treo tường và bật tivi. Tin tức sẽ được đưa lên sớm thôi.

“Đã có chưa?” Kathleen hỏi ngay khi vừa bước vào phòng.

“Chưa. Dù sao thì cũng sẽ sớm thôi.”

Kathleen đưa đĩa cho cô ta và đặt cốc xuống bàn cà phê. Jade không muốn ăn, nhưng mẹ cứ nhất định làm cho cô ta một lát sandwich. Cả ngày nay cô ta không hề thấy đói, bây giờ cũng không, nhưng cô ta vẫn cần một miếng.

Jade sống trong một trong căn nhà nhỏ thuê từ hội đồng thành phố khi cô ta và Megan mới trở lại Stoke một năm trước. Nó tọa lạc tại một khu vực khá thoải mái, nhưng hiện tại, khi mà Megan đã phần nào có thể tự lập, Jade thường dành nhiều thời gian ở đây cùng mẹ mình. Ngôi nhà này giờ có vẻ sáng sủa hơn, mỗi hiểm họa rình rập mỗi khi cha cô ta trở về nhà trong tình trạng say rượu đã không còn nữa.

Jade cũng đã thử cai rượu. Sau nhiều năm, những người quen của cô ta cứ lần lượt bỏ đi, bởi họ đã phải trả tiền bảo lãnh cho cô ta quá nhiều lần. Cô ta có một người bạn, Lorna, người đã giúp cô ta vượt qua tất cả, nhưng Jade không thể ở đó được. Jade và chồng của Lorna, Tom, ghét nhau đến tận xương tủy, dù con gái của họ thì khá thân thiết.

Kathleen ngồi xuống cạnh cô ta, gác chân lên nhau đầy thanh lịch. Jade không thể nhớ nổi lần cuối mình thấy bà ăn mặc luộm thuộm là khi nào. Cha luôn muốn bà phải tỏ ra đoan trang mọi lúc mọi nơi. Cô ta đã nhiều lần nghe thấy lão chửi rửa bà, nói quần áo của bà trông như mớ giẻ rách dù không phải vậy, hoặc là vì chúng không khiến lão

hài lòng, và cô ta cho rằng nó là do thói quen. Người ta hẳn đã nghĩ rằng bà muốn nằm dài ra mọi lúc mọi nơi, như Jade bây giờ. Dù sao thì, Jade nhận ra rằng, bên dưới lớp trang điểm, Kathleen trông thật mệt mỏi. Quầng thâm dưới mắt bà dường như đậm hơn, đôi vai rũ xuống, người hơi cúi về trước như thể bà đang lo lắng điều gì đó.

“Mẹ ổn chứ?” Jade hỏi.

“Hả? À ừ, mẹ ổn,” Kathleen đáp. “Mẹ cũng muốn hỏi con điều tương tự. Con trông tái nhợt đấy.”

“Ồ, gần đây con cảm thấy hơi mệt. Không có gì phải lo đâu, con đảm bảo đấy.”

“Con nên uống chút vitamin,” Kathleen nhỏ nhẹ. “Mấy giờ thì Megan về?”

“Nó đang về rồi. Con mới nhận được tin nhắn của con bé. Lorna sẽ thả nó tại đây.”

“Cả hai sẽ ở lại tối nay chứ?”

“Vâng, mẹ thấy không sao chứ?”

“Tất nhiên rồi. Con biết là mẹ thích như vậy lắm mà.”

Jade mỉm cười với bà rồi chỉ vào màn hình. “Đây rồi, thứ chúng ta đang chờ đây rồi.”

Jade gặp Phó Chánh thanh tra Nick Carter lần đầu tiên khi cha cô ta bị giết. Lúc này, có khoảng một tá nhiếp ảnh gia đang đứng trước mặt ông, vài người đưa điện thoại của mình lại gần, ghi âm lại những lời phát biểu của ông về vụ sát hại dã man Dale Chapman.

Grace đứng sau làm nền cho ông, nét mặt u ám, tay che trước mặt. Vai cô nhô cao như thể đang cố gồng mình lên vậy. Có phải cô đang giả vờ quyết đoán? Có phải cô đã mệt mỏi nhưng vẫn muốn tạo ra ấn tượng rằng mình đang kiểm soát được tình hình? Jade ước gì mình có thể hiểu rõ về cô, biết được điều gì đã khiến cô muộn phiền. Có lẽ sẽ sớm thôi.

“Cô ta có còn đeo nhẫn cưới không?” Kathleen quay sang phía cô.

“Có. Con tự hỏi sẽ thế nào nếu họ có con trước khi người chồng chết nhỉ?”

Suốt nhiều năm qua, Eddie đã theo dõi Grace, luôn thông báo với họ bất cứ điều gì mà hắn cho là cần thiết. Họ đều biết rằng cô đã kết hôn và chồng cô đã qua đời vì bệnh ung thư hai năm trước.

“Chà, dù sao thì, chúng ta vẫn phải đối xử tử tế với cô ta,” Kathleen nói.

“Con cũng nghĩ vậy.”

Khi máy quay chuyển góc độ, Jade có thể thấy Grace rõ hơn. Quan sát kỹ mới thấy họ giống nhau đến lạ lùng. Cô ta và Grace có đôi mắt giống nhau, khuôn mặt và cằm giống nhau, dáng người mảnh khảnh giống nhau. Chỉ có điều, từ Grace toát ra một vẻ quả quyết mà cô ta sẽ không bao giờ có. Jade khá chắc là chẳng có ai dám bắt nạt Grace suốt bao năm qua.

“Con có muốn làm quen với cô ta không?” Kathleen hỏi, khiến cô ta giật mình hoảng hốt.

“Con cũng không chắc,” cô ta đáp, không muốn tiết lộ chuyện mình đã làm.

“Mẹ nghĩ là con nên làm thế.”

“Eddie sẽ không thích chuyện đó đâu,” Jade đáp.

“Eddie không phải là chủ của cái nhà này.”

Jade cười thầm. Mẹ đang cố lừa ai vậy chứ? Nhưng rồi suy nghĩ của cô ta lại quay lại với Grace. Liệu họ có nên kết thân không? Liệu nó có vui không? Nếu cô ta tới gặp Grace, điều đó sẽ đồng nghĩa với việc chống lại Eddie, nhưng nó cũng có thể là cơ hội của cô ta để tiếp cận gần hơn. Nghe có vẻ rất hợp ý cô ta.

Không chần chừ gì thêm nữa, Jade rút từ trong túi xách ra tấm danh thiếp mà Grace đã đưa và gửi một tin nhắn.

Ở trong bếp, Kathleen đang chất đầy chén đĩa vào trong máy rửa bát và cố không tạo ra quá nhiều tiếng ồn. Như thường lệ, bà vẫn giấu kín mọi cảm xúc của mình. Đám trẻ nghĩ rằng bà thật lạnh lùng, nhưng đó là một cơ chế đối phó mà bà đã hoàn thiện qua nhiều năm. Sống cùng George chẳng hề dễ dàng, chúng có thể thỉnh thoảng bị đòn, nhưng bà đã phải đau đớn trong từng ngày, từng đêm, từng phút sống khi lão còn sống.

Bà đã luôn cầu nguyện rằng sức trẻ sẽ có thể đánh bại được cơn giận của George, và rằng hai cậu nhóc của mình rồi sẽ chống lại lão. Đúng là chúng đã làm vậy, nhưng nó đồng thời cũng khiến chúng trở nên bất ổn, cáu bẳn và mất kiểm soát. Eddie có nhiều nét giống cha mình, nhưng Leon thậm chí còn tệ hơn. Eddie đã chống lại bóng tối trong mình, còn Leon thì thoải mái thể hiện và sử dụng nó như một lợi thế.

Jade trở nên nghiện rượu, dẫn đến việc lựa chọn những gã tồi tệ để qua lại cùng, cháu gái của Kathleen, Megan, là thứ đáng giá duy nhất mà Jade từng tạo ra. Megan là tia sáng giữa miền tăm tối. Mười sáu tuổi và xinh đẹp, con bé có một tương lai đầy hứa hẹn ở trước mắt. Kathleen chỉ mong rằng con bé sẽ không đi theo con đường của mẹ mình. Đã chẳng có ai chìa tay ra cho con gái bà.

Đó là một trong những lý do khiến bà phải để mắt tới Jade. Giờ đây, khi sự kiểm soát của George không còn nữa, bà biết rằng sẽ chẳng mấy khó khăn để thuyết phục cả hai chuyển về sống ở đây vĩnh viễn. Thường thì Jade có thể tự chăm sóc mình, còn Megan thì cần một cuộc sống ổn định.

Giờ đây, khi đã có cơ hội thay đổi mọi thứ, bà tuyệt đối sẽ không phá hỏng nó. Bà từng yếu đuối, nhưng giờ bà phải trở nên mạnh mẽ. Để sống cuộc đời theo cách mình muốn. Để trông chừng gia đình cũng như những gì hai cậu con trai của bà đang làm tại phòng tập.

Việc làm hài lòng George, thực hiện mọi thứ theo ý lão và tuyệt đối không được phản kháng dường như đã trở thành bản năng thứ hai của bà. Nhưng bà vẫn luôn biết rằng rồi sẽ có ngày mình được tự do

khỏi lão, và bà đã hy vọng, cầu nguyện cũng như lên kế hoạch cho nó.

Vậy nên bà sẽ không nói gì khi Eddie nghĩ rằng nó là chủ của cái nhà này và có quyền ra lệnh cho Jade phải làm gì. Bà vẫn luôn giỏi chuyện đó.

Grace ngồi cô độc bên bàn của mình. Giờ là tám giờ tối và chỉ còn cô với Nick ở lại. Sau tất cả những ánh mắt mà cô phải nhận từ đội của mình chiều nay thì cô thích thế này hơn.

Các đồng nghiệp của cô rất giỏi trong việc sắp xếp mọi thứ. Họ đã làm việc cùng các sĩ quan khác và không ai nhận ra rằng đang có một cơn sóng ngầm. Cô tự hỏi liệu giờ họ có còn tin mình nữa hay không. Cô không nghĩ là mình sẽ có thể tin tưởng ai đó nếu họ lừa cô như vậy. Nhưng chắc chắn họ phải nhận ra rằng đó không phải là lỗi của cô chứ? Cô rất muốn chuyển tới Stoke và đây là cách duy nhất giúp cô thực hiện được nó.

Tại sao việc trở về nhà lại quan trọng tới vậy? Grace đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện này. Có thể bởi George Steele đã bị sát hại, đồng nghĩa với việc cô sẽ không bao giờ phải gặp ông ta nữa. Có thể bởi vụ đó vẫn chưa được phá giải và cô muốn tìm ra lý do tại sao. Hoặc cũng có thể bởi sự thật, từ tận sâu bên trong, là cô quá cô đơn và muốn tìm hiểu về những thành viên của gia đình mình. Không thể có chuyện tất cả đều là tội phạm được.

Grace Allendale, em mạnh mẽ hơn thế này. Khoác lên mình lớp vỏ mạnh mẽ và thể hiện như vậy đi.

Grace mỉm cười với chính mình. Cô vẫn thường nghe thấy giọng nói của Matt vang vọng trong đầu. An ủi cô mỗi khi cô cần. Thật tốt khi được nghe nó vào lúc này, dù rằng nó đang nhạo báng cô.

Cô vừa lướt qua vài bản tường trình từ phòng tập để xem có thể tìm ra bất cứ sự bất thường nào không thì Nick đột ngột hiện ra ở cạnh bàn làm việc của cô, khiến cô giật bắn mình.

“Đừng có dọa người ta chết khiếp như thế chứ.” Cô đặt tay lên ngực.

“Tôi đã hét lên từ đằng kia rồi đấy”, Nick hất đầu về phía cánh cửa. “Đi làm một chầu chứ?”

Đó là điều cuối cùng trên đời mà Grace muốn, nhưng cô vẫn gật đầu. Nếu cô từ chối, Nick sẽ đi và cô hẳn sẽ ngồi lại đây một mình trong vài giờ tới, bởi cô không muốn phải quay về căn nhà trống trải của mình chút nào. Đặc biệt là sau một ngày như thế này.

Họ rời khỏi đồn và đi bộ khoảng hai phút để tới Chimneys, một quán rượu địa phương mà mọi tay cớm đều coi là địa bàn của mình. Nó nằm trên con phố phía sau bãi đậu xe của họ. Một lò gốm hình cái chai với cửa ra vào ở chính giữa và một khối nhà một tầng hình chữ nhật được gắn vào bên cạnh tạo thành hình chữ L. Nó được bài trí xen kẽ giữa những món đồ nội thất cũ kỹ và những thiết kế hiện đại nhằm tạo ra một phong cách riêng. Về mặt này thì nó thực sự đã thành công.

Họ tìm được một bàn và ngồi xuống. Grace ngấm nhìn bức ảnh sau lưng mình, chụp lại cảnh một con ngựa lùn kéo một khoang xe chất đầy những sản phẩm làm từ đất nung qua khu chợ trời. Trên đầu cô là một ngăn tủ xếp đầy đồ gốm của Wedgwood và Royal Doulton, được khóa chặt sau những tấm kính.

“Giờ cô cảm thấy thế nào?” Nick hỏi khi họ đã ngồi xuống.

“Tôi từng có những ngày tốt hơn.”

“Tôi có thể hiểu được.”

Họ nói về những vụ án rồi sau đó ngồi im lặng một lúc.

“Cô có biết tại sao Allie lại rời khỏi Đội Trọng án không, Grace?” Nick hỏi.

“Tôi nghĩ là vì cô ấy đã được thăng chức?”

“Vừa đúng vừa không. Cô ấy nói là mình muốn có một khởi đầu mới.”

“Nhưng cô ấy vẫn ở lại thành phố?”

“Một khi Stoke đã ngấm vào máu thì cô sẽ không thể rời đi. Hẳn là giờ cô đã hiểu điều đó rồi chứ?”

Grace mỉm cười, không chắc liệu có phải Nick đang mỉa mai mình hay không. Bởi vì, cô không hiểu.

“Vậy là cô ấy muốn một vị trí mới?”

“Không hẳn. Allie có một người chị gái từng bị cưỡng bức và đánh đập, sau đó bị để mặc cho chết. Cô ấy đã sống thực vật suốt mười bảy năm.”

“Thật khủng khiếp!” Grace thốt lên.

“Ba năm trước, khi đang thực hiện một vụ khác, kẻ tấn công đã cưỡng bức một người khác rồi bám theo Allie. Cô ấy đã hạ gục hắn khi hắn đang tìm cách giết chị cô ấy tại bệnh viện.”

Grace nhướn mày lên vì sốc. “Tôi không hề biết. Chị cô ấy giờ sao rồi?”

“Cô ấy mất rồi,” Nick nói. “Không phải do vụ tấn công. Dù sao thì khi đó cô ấy cũng đang phải dùng máy hỗ trợ sự sống rồi. Allie đã quyết định tắt nó đi. Theo ý tôi thì giờ cô ấy không muốn phải làm việc cùng những người biết rõ về sự việc.”

“Trời, đúng là thật éo le,” Grace thừa nhận. “Ông vẫn giữ liên lạc với cô ấy chứ?”

“Phải, cô ấy rất tuyệt vời trong cộng đồng. Cô ấy sẽ hoàn thành xuất sắc vai trò mới thôi. Cô ấy sẽ cung cấp cho chúng ta những thông tin hữu ích.” Ông nâng cốc của mình lên nhưng rồi lại đặt xuống. “Điều tôi đang cố nói là có lẽ cả đội đang gặp khó khăn trong việc thay đổi. Họ từng rất thân với Allie và đều biết về cuộc sống riêng của cô ấy.”

Grace im lặng một lúc, những suy nghĩ của cô lại trôi về phía Matt. Cô tự hỏi liệu Allie có cảm thấy khó khăn khi phải đối mặt với chuyện đó như mình không, hay là cô ấy đã vượt qua nó nhanh hơn cô. Cô hy vọng là vế sau. Chẳng có gì vui vẻ khi lạc lối trong hư vô cả.

Vài phút sau, Grace xin phép được vào nhà vệ sinh. Cô xả nước lạnh trên cổ tay, nhận ra người mình nóng đến mức nào. Thật tuyệt vời khi Nick dành thời gian để trò chuyện cùng cô như thế này, nhưng cô biết rằng đằng sau nó còn có một mục đích khác. Ông muốn xem cô đã biết được bao nhiêu về nhà Steele rồi. Cô mong là Nick sẽ không quá thất vọng khi cô chẳng có gì để cung cấp cho ông.

Có lẽ nó có liên quan gì đó tới lòng trung thành. Cô cảm thấy không thoải mái khi ở cạnh những người đáng ra phải luôn ủng hộ mình. Làm việc nhóm là một phần bắt buộc của công việc này và cô cảm thấy mình vẫn chưa thực sự hòa nhập được với nó. Giờ cô cảm thấy mình như một đứa trẻ luôn bị bỏ lại đằng sau, một kẻ không ai muốn chơi cùng. Một kẻ mà người ta bắt buộc phải chọn cho đủ số.

Nhưng chuyện đó là hoàn toàn có thể hiểu được. Perry, Sam và Alex hiểu rõ về nhau, bắt chắp việc cô tới và làm đảo lộn mọi thứ, thêm vào đó còn khiến mọi chuyện tệ hơn bằng cách thế chỗ Allie. Không phải bào chữa, nhưng nó chẳng hề dễ dàng chút nào với họ.

Khi Grace ra khỏi nhà vệ sinh và quay lại phòng, đã có một nhóm mới xuất hiện và đang đứng quanh quầy bar. Cô nhận ra một gương mặt quen. Đó là Simon. Cô mỉm cười khi anh ta trông thấy và vẫy tay với cô.

“Chào! Bên đó thế nào?” Anh ta liếc mắt về phía đầu kia của căn phòng, hướng vào chỗ Nick. “Một cuộc gặp gỡ xã giao hay là chuyện công việc thế?”

“Không phải lúc nào cũng là nửa nọ nửa kia sao?” Cô thấy mình đang mỉm cười. “Tôi nghĩ cả hai ta đều không có lúc nào thực sự được nghỉ ngơi.”

Anh ta cũng mỉm cười. Sau khi giới thiệu cô với các bạn của mình, anh ta đề nghị được mời cô một ly.

“Không, cảm ơn. Tôi sắp phải về nhà rồi.”

“Tiếc thật. Tôi đang mong được biết nhiều hơn về cô.”

Cô đỏ mặt, nhưng vẫn không rời mắt khỏi anh ta. Càng quan sát kỹ, cô càng thấy Simon điển trai hơn. Cô chú ý tới những đốm xám

trong đôi mắt và bộ râu nhọn sạch sẽ được cắt tỉa cẩn thận của anh ta.

“Tôi tự hỏi không biết liệu cô có muốn đi ăn một bữa vào hôm nào đó không,” anh ta nói, mắt gần như dán chặt xuống sàn. “Nghĩa là, sau khi cô đã làm xong vụ này.”

Cô cười thầm. Cô cảm thấy như thể vừa quay lại hồi vị thành niên vậy, ước gì có một người bạn ở đây để trả lời thay mình.

Cô gật đầu. “Sẽ vui lắm đây.”

Anh ta lại mỉm cười và nâng ly lên. “Vây là chốt lịch rồi nhé. Hay cũng gần như vậy. Tôi đã đưa cô danh thiếp rồi, phải không?” Anh ta vỗ nhẹ vào túi áo khoác.

“Phải, tôi có số của anh rồi.”

“Tuyệt!”

“Rồi, giờ tôi nên quay lại chỗ Nick.”

Cô ngồi xuống và uống nốt chỗ còn lại trong ly của mình. Nghe thấy tiếng cười, cô liếc qua chỗ Simon và thấy anh ấy đang khoa chân múa tay với một khán giả khoái trá. Trông anh ấy thật thoải mái. Chắc hẳn anh ấy có mặt trên đời là để được mọi người yêu thích. Anh ấy có vẻ tử tế mà không quá suồng sã, quá cao ngạo, quá khiêu khích.

“Tôi thấy có vẻ như cô và Simon đang trở nên thân thiết,” Nick nhận xét.

“Vây nghĩa là sao?” Cô hỏi, giọng cảnh giác. Có phải ông nghĩ cô không nên nói chuyện với Simon vì anh ấy là phóng viên không?

Nick giơ tay lên. “Tôi chỉ thấy cô có vẻ hạnh phúc khi ở cạnh cậu ta thôi.”

“Thoải mái hơn với anh ta,” cô lầm bầm. “Mọi người ở đây đều như đang chống lại tôi vậy.”

“Chống lại cô?” Nick cười. “Chỉ vì cô đến từ Manchester hả?”

“Vui đấy, ha ha.”

Chuông báo tin nhắn từ điện thoại của Grace vang lên.

Cô mở máy ra, hy vọng nó không liên quan gì tới công việc.

Vừa đúng vừa không. Cô lấy tay che màn hình lại để Nick không thể nhìn thấy. Nó là từ Jade Steele.

Gặp nhau được không? Tôi có thứ này muốn cho chị xem. Jade.

Perry dừng xe và tắt máy. Anh đã ở tại Chimneys khi Nick và Grace bước vào. Anh đã tìm cách lẩn vào đám đông để trốn về, may là không bị họ phát hiện ra. Anh không muốn nói chuyện với ai trong hai người họ lúc này, cũng không chắc mình nghĩ sao về Grace. Không phải vì cô là ai, mà vì cô đã giữ bí mật chuyện đó với họ. Ừ thì có thể người ta đã bắt cô làm vậy, nhưng đáng ra cô phải có chính kiến của riêng mình chứ.

Khi Perry về đến nhà thì đèn trong hành lang đã được bật, nhưng phòng khách thì tối om. Anh lặng lẽ đóng cửa trước và cởi giày ra. Thay vì ném chìa khóa xuống như mọi khi vẫn làm, anh nhẹ nhàng đặt nó xuống bàn. Sau đó, anh đi vào bếp, cố không tạo ra bất kỳ tiếng động nào.

Lisa đang bước tới, mái tóc vàng cắt ngắn của cô hơi rối hơn so với ngày thường. Con trai họ, Alfie, đã thức giấc trên tay cô.

“Chào.” Anh hôn lên trán cô và đỡ lấy em bé. “Thằng nhóc thế nào?”

“Cau có, giống y như cha nó.” Lisa ngáp. “Em đang hâm lại đồ ăn rồi. Anh có muốn uống gì không?”

“Anh không muốn uống sữa bột cho bé đâu,” anh cười toe.

Lisa nhìn mặt với anh, tay vẫn liên tục khuấy sữa. Perry biết cô đã muộn phiền thế nào bởi Alfie không chịu bú mẹ khi mới chào đời. Cô đã cố gắng suốt một tuần rồi đành phải bỏ cuộc. Nhưng điều đó phần nào lại khiến Perry cảm thấy vui vì anh có thể giúp cô cho con ăn.

Anh quyết định sẽ không uống gì cả. Anh cần một giấc ngủ hơn.

“Vụ án thế nào rồi?” Lisa hỏi. “Em lại thấy Grace trên bản tin lần nữa. Cô ấy xinh thật.”

Không có chút ghen tuông nào trong giọng nói của cô. Perry và Lisa đã kết hôn được mười ba năm và Grace không phải một mối đe dọa với họ. Cuộc hôn nhân của họ rất bền vững, dù thống kê chỉ ra rằng các cảnh sát có tỷ lệ ly hôn rất cao.

“Cô ta cũng đồng thời là con gái của George Steele,” anh nói.

Lisa lập tức khựng lại. “Không thể nào!”

Perry kể cho cô nghe về những chuyện đã xảy ra trong ngày, trong khi Lisa thờ hờn hển và há hốc miệng.

“Anh có cho rằng cô ấy sẽ bị loại khỏi vụ án không?”

Cô nhỏ vài giọt sữa lên cánh tay để thử xem nó có nóng quá hay không.

“Anh thực sự không biết. Cô ta nên bị thế.”

Perry đung đưa Alfie trên tay mình. Anh đã nghĩ rằng Grace sẽ bị chuyển ngay khi họ phát hiện ra mối quan hệ của cô ta với George Steele. Một phần trong anh đã sẵn sàng để đảm đương trách nhiệm đó. Sẽ thật tuyệt vời nếu cô ta có thể làm sếp phó của anh, bởi cô ta có đôi mắt sắc sảo và bộ não nhanh nhạy, nhưng không, Nick đã quyết định sẽ để cô ta giữ nguyên vị trí thêm một thời gian.

“Cái gã Josh Parker đó trông ngon lành ra phết.” Lisa đặt cái chai xuống và đón lấy Alfie từ tay anh.

“Này!” Anh cố tỏ vẻ như vừa bị xúc phạm.

“Anh biết em muốn nói gì mà. Về mặt hình thể. Chuẩn như tượng tạc. Tên hung thủ hẳn phải có thần kinh thép.”

“Hừm.” Perry ngẫm nghĩ. “Nếu có bất cứ thành viên nào của cái gia đình đó liên quan tới vụ này thì nó sẽ đúng theo nghĩa đen luôn.”

“Gì cơ?” Lisa nhú mày bối rối.

“Thần kinh thép. Và họ của chúng là Steele.”

“O, phải rồi.” Lisa cười. “Các anh có đầu mối nào chưa?”

“Chưa, vẫn chưa.”

“VẬY, Grace thế nào? Anh biết đấy, ngoài chuyện đó ra.”

“Cũng giống như anh sẽ làm thôi.” Giọng anh có chút tự mãn. Grace đã làm tốt, nhưng anh muốn cô ta thất bại. Đây đáng ra phải là vụ án mạng đầu tiên *của anh* dưới tư cách một Sĩ quan Điều tra. Điều đó thật bất công, đặc biệt là khi mối quan hệ của cô ta với gia đình đó đã bị lật tẩy.

Khi vị trí của Allie bị bỏ trống, ai cũng nghĩ rằng anh sẽ là người tiếp quản nó. Anh đã cảm thấy cực kỳ ngu ngốc khi nhận ra mình đã thất bại. Việc người đó đến từ một đơn vị khác lại càng khiến cho điều đó trở nên tồi tệ hơn.

Anh nhớ Allie. Họ đã làm việc cùng nhau lâu đến mức cô dường như đã trở thành một phần gia đình anh. Cô chỉ sống cách đó vài phút, vẫn ở trong khu vực trung tâm của thành phố, vậy mà cứ như có hàng dặm đường ngăn cách họ với nhau. Chẳng có ai buồn như anh khi cô rời khỏi đội. Anh không thể tin tưởng Grace như từng tin Allie được.

Hơn nữa, mọi người đều biết rằng thăng tiến ở gần nhà bao giờ cũng tốt hơn chuyển đi xa. Anh muốn ở lại Stoke, khi mà giờ đây cuối cùng anh đã có một gia đình. Anh không thể trông đợi việc Lisa sẽ cứ thế đứng dậy và rời đi được. Không phải với sự chăm sóc tận tình của mẹ và các chị gái của cô ấy. Vậy nên hoặc là anh rời khỏi Đội Trọng án để chuyển sang một bộ phận khác, hoặc là chấp nhận vị trí hiện tại. Anh vẫn chưa quyết định, chủ yếu bởi không muốn phải rời bỏ các đồng nghiệp thân quen. Và các vụ án mạng vẫn luôn thú vị. Không có một ngày nào trôi qua trong buồn tẻ.

“Em đang nói về việc cả đội đã biết cô ấy là ai.” Lisa liếc qua anh. “Nghe này, em biết là anh nhớ khi làm việc với Allie, nhưng anh phải bước tiếp. Mời Grace tới uống trà đi.”

“Sau chuyện hôm nay ư? Anh không nghĩ vậy đâu.”

“O, thôi nào. Đâu phải lỗi của cô ấy. Anh đã nói là Nick không muốn bất cứ ai biết chuyện đó mà.”

“Chuyện này không phải một sớm một chiều mà qua được đâu.”

Cô dành cho anh một cái nhìn nghiêm khắc. “Em muốn xem cô ấy là người thế nào.”

“Điều tra về cô ta thì đúng hơn.”

Lisa gật đầu. “Cô ấy không thể tồi tệ như anh đã miêu tả được. Phải, cô ấy đã chiếm mất công việc của anh, nhưng đừng ghét cô ấy vì điều đó.”

“Anh đâu có.”

“Có đấy.” Cô quăn cái yếm qua đầu Alfie, vắt và xoay xở với cánh tay của thằng bé. “Con trai anh cũng cứng đầu không kém gì cha nó. Mời cô ấy tới uống trà vào thứ Bảy. Nếu vụ này vẫn khiến anh bận rộn thì chuyển sang tối khác cũng được.”

Perry thở dài. “Em quyết phải làm cho bằng được đúng không?”

Lisa lắc đầu. Anh lại hôn lên trán cô lần nữa.

“Anh đi tắm đây. Không phiền chứ?”

“Không hề. Anh đang bị tỉnh giấc giữa đêm đấy.”

Perry nhếch mép. Anh chỉ cần chớp mắt khoảng một tiếng, nếu tâm trí của anh đủ bình lặng.

Phần lớn những thi thể anh từng thấy trong quá trình làm việc đều là kết quả của việc bị đánh đập hoặc bị đâm. Cũng có vài món đồ gia dụng khác và vài trường hợp là cả súng săn, nhưng chưa từng có vụ nào rùng rợn như vụ này. Công việc của họ bao gồm những vụ tấn công và cướp bóc nghiêm trọng, và cả số lượng lớn những vụ cướp giết mà Alex đang điều tra gần đây. Những chuyện thế này hiếm khi xảy ra tại Stoke-on-Trent, và chúng luôn khiến anh trần trọc để tìm ra đáp án.

Vụ án đã mê hoặc anh, nhưng nếu anh nói vậy với Lisa, cô sẽ không hiểu. Hai người bị giết và đâm xuyên tim. Hung thủ rõ ràng

phải là một kẻ có nhân cách méo mó.

Nhưng, sau khi mọi chuyện đã bại lộ, liệu anh có còn đủ tin tưởng Grace để cùng nhau tìm ra kẻ đó là ai được không?

Thứ Hai – ngày thứ bảy

Grace ngồi trước bàn của mình, được bao quanh bởi các thành viên trong đội nhưng vẫn cảm thấy thật lạc lõng. Tâm trạng của mọi người đều trở nên ảm đạm sau những tiết lộ của Nick, nhưng họ đều đã trưởng thành, vậy nên họ tạm thời gạt bỏ mâu thuẫn sang một bên để tập trung vào công việc. Nhưng Grace vẫn cảm thấy như thể đang ở cạnh một quả bom nổ chậm.

Trong buổi họp giao ban, Nick đã chỉ ra rất nhiều thông tin có liên quan tới Josh Parker và Dale Chapman.

“Chúng ta đã biết hung khí là gì chưa?” Grace hỏi, ngồi nghiêng về phía trước để có thể thấy tất cả mọi người.

“Tất cả những gì chúng ta có thể chắc chắn cho tới lúc này là nó nặng và nhỏ – có thể cầm được trong tay,” Nick giải thích. “Nó được sử dụng nhiều lần lên các nạn nhân để phá hủy nốt những gì còn lại của đầu họ.”

Grace liếc thấy Sam rùng mình khi nghĩ tới hình ảnh đó. Nếu họ không tận mắt chứng kiến thì có lẽ cũng chẳng thể hình dung ra nổi.

“Với những gì Alex nói với tôi về vụ George Steele,” Grace nói, “thì rất có thể đây cũng chính là món hung khí được dùng để tấn công ông ta. Tất nhiên chúng ta không thể chắc chắn, nhưng có những điểm tương đồng rõ rệt trong cách tấn công. Một quả tạ tay thì sao? Nó có thể gây ra gần đó sát thương không?”

“Nó dư sức làm vậy. Tốt lắm.” Nick gật đầu với cô và Alex. “Đây có thể là một manh mối đầy tiềm năng. Hãy cho tôi biết ngay khi có tin gì

từ Dave Barnett.”

“Tôi đã xem xét hồ sơ tài chính của Dale Chapman từ Đơn vị Điều tra Tài chính,” Perry nói. “Có vài thứ thú vị đây. Công ty của anh ta vẫn làm ăn phát đạt, nhưng có những khoản tiền lớn bất thường được rút ra hằng tháng. Tôi không thể tìm được điều gì cho biết chúng đã biến đi đâu. Giao dịch tiền mặt. Một nghìn bảng mỗi tháng trong suốt năm ngoái. Rồi nó dừng lại. Tài khoản ngân hàng của anh ta giờ đã sạch bách.”

“Thú vị đấy.” Nick ngắt lời. “Có tài khoản nào chúng ta không biết có dấu hiệu được chuyển tiền vào hay không?”

Perry lắc đầu. “Tôi không thể tìm thấy gì. Món tiền năm nghìn bảng đã được nộp vào một tài khoản cá nhân vài tháng trước, nhưng hầu hết số tiền ấy sau đó cũng đã bốc hơi. Được rút ra một nghìn bảng mỗi lần. Đều là tiền mặt.”

“Thuốc chẳng?” Alex nêu ý kiến. “Steroid. Tiền vay từ nhà Steele?”

“Nếu không có tiền chuyển vào, liệu có phải anh ta đã trả cho ai đó để giữ im lặng về chuyện mà anh ta không muốn người khác tìm ra không?” Grace đề xuất.

“Rất có thể.” Perry chỉ vào tờ giấy mà anh ta mang theo. “Có ba khoản thanh toán trên một trang web, Dennings Toys. Hóa ra đó là nơi bán đồ chơi tình dục. Điều đó có thể là một mối liên hệ với Josh Parker, dựa vào túi đồ chơi mà chúng ta tìm thấy trong tủ của gã. Tôi đang đợi cuộc gọi từ bộ phận kế toán của họ.”

“Vậy là hai nạn nhân của chúng ta có thể không phải chỉ cùng là khách quen của phòng tập?” Grace nhướn mày. “Chúng ta có nên xem xét đời sống tình dục của họ không?”

“Chúng ta có thể bí mật điều tra chuyện đó cho tới khi Perry nhận được câu trả lời,” Nick nói. “Tình hình tài chính của Josh Parker có gì bất thường không?”

“Không,” Perry bảo họ. “Gã có một khoản lương đều đặn và vài khoản thanh toán, đồng thời có hai mươi nghìn bảng trong tài khoản tiết kiệm đứng tên chung với vợ.”

“Còn gì chúng tôi nên biết nữa không?” Nick hỏi.

“Chúng tôi vẫn chưa tìm thấy con dao, nhưng vết thương cho thấy nó cùng loại với thứ được dùng để đâm Josh Parker. Sẽ có xác nhận chính thức khi báo cáo khám nghiệm tử thi được công bố.”

“Dấu chân.” Grace đưa cho mọi người những bức hình chụp lại dấu chân tại hiện trường vụ sát hại Dale Chapman. “Chúng đã được xác định là một đôi Adidas Originals ZX Flux – giá bán lẻ khoảng năm mươi bảng. Rất phổ biến và hầu như cửa hàng nào cũng có, nên cũng chẳng giúp được gì nhiều.”

“Có lẽ chúng ta nên nghĩ xem ai sẽ là nạn nhân tiếp theo nếu chúng ta không kịp tóm tên khốn đó,” Nick nói. “Nhưng hãy cứ tiếp tục đối chiếu chéo hai nạn nhân của chúng ta. Nó có vẻ rất có hiệu quả đấy.”

Khi quay về bàn, Grace liếc nhìn giá đựng tài liệu của mình và thấy một cái phong bì nhỏ được đặt trong đó. Cô với lấy nó và mở ra. Bên trong là một món đồ chơi Lego nhỏ bằng nhựa. Một con chó màu vàng. Cô cau mày khi xem xét cái phong bì. Cũng giống như lần trước, có một cái nhãn với tên cô cũng như địa chỉ của đồn trên đó, và nó được dán một con tem địa phương. Địa chỉ của người gửi bỏ trống. Cô kín đáo nhét cái phong bì vào trong ngăn tủ của mình, giấu món đồ chơi trong tay, quyết định sẽ mang nó tới cho Nick xem. Dù có thể chẳng liên quan gì, cô vẫn nghĩ tốt hơn là nên nói với ai đó.

Cô gõ một ngón tay lên khung cửa, bước vào và đóng cửa lại sau lưng.

“Tôi có hai món đồ chơi được gửi qua bưu điện, Nick ạ.” Cô kể cho ông nghe về con búp bê Barbie và đặt chú chó lên bàn.

Nick liếc nhìn cô trước khi nhắc con chó lên để kiểm tra. “Có ai trông thấy nó không?”

“Không hề.” Grace lắc đầu.

“Cô nghĩ sao?”

“Có thể nhà Steele đang cảnh báo tôi rằng hãy tránh xa công việc này ra. Tôi nghĩ rằng nó từng thuộc về tôi.” Grace lấy món đồ chơi từ tay ông. “Tôi đã bỏ lại vài thứ khi chúng tôi chạy khỏi căn nhà đó. Chỉ có người nhà Steele mới biết phải tìm chúng ở đâu.”

“Vậy chúng đại diện cho điều gì?”

Grace lắc đầu. “Tôi không biết.”

Nick nhú mày, chìm vào suy nghĩ. “Hãy giữ bí mật chuyện này chỉ giữa hai chúng ta.”

“Tôi sẽ không làm vậy nữa đâu!” Mắt Grace mở to đầy hoài nghi. “Đội của tôi sẽ không bao giờ tin tưởng tôi nữa. Và ngài Chánh Thanh tra nói...”

“Còn rất nhiều chuyện chúng ta cần giải quyết,” ông ngắt lời.

“Tôi thấy không thoải mái lắm, thưa sếp.”

“Grace.” Nick nhìn cô. “Hãy tin tưởng tôi lần này thôi. Cô và tôi biết về chúng, vậy là đủ. Nếu chúng cần được công bố, tôi sẽ quyết định xem khi nào là thời điểm thích hợp.”

Cảm thấy vô cùng bí bách, Grace gật đầu và rời khỏi phòng. Cô quay lại bàn của mình, hai má nóng bừng vì cảm xúc dâng trào.

Chuyện gì đang xảy ra với Nick vậy? Cô buộc phải tự hỏi liệu có thật là ông muốn điều tốt nhất cho cô không, hay chỉ muốn tóm gọn nhà Steele bất chấp hậu quả cô phải chịu là gì?

Khi đó

Cô không thể tin được là mình vừa được tặng một con búp bê. Cha cô về nhà, cười nói vui vẻ và đưa nó cho cô.

“Chúc mừng sinh nhật, nhãi con,” lão nói.

Con Barbie của riêng cô. Cô không có nhiều đồ chơi, vậy nên nó khiến cô hết sức vui mừng. Cô vòng tay quanh ngực cha và siết chặt lấy lão. “Cảm ơn cha!”

Cô không thể đợi đến khi được mang Moonlight Rose tới trường. Cuối cùng cô cũng có thể chơi cùng các bạn, dù cô biết có vài đứa thù ghét còn hơn là phải chơi búp bê thêm nữa, nhưng cô chẳng quan tâm tới chuyện đó.

Cô chơi cùng nó suốt dịp cuối tuần. Cô không bao giờ để nó rời khỏi tầm mắt. Cô thậm chí còn ôm nó ngủ vào tối thứ Bảy. Cô dành vô số thời gian để trò chuyện cùng nó, kể lể mọi thứ về trường học, bạn bè và việc họ đã vui vẻ bên nhau thế nào.

Cô chẳng hề được tổ chức tiệc sinh nhật, không giống như phần lớn bạn bè ở tuổi lên mười. Nhưng cô cũng chẳng lấy đó làm phiền. Con búp bê đã mang lại cho cô quá đủ hạnh phúc. Cô đã muốn một con từ rất lâu rồi.

Nhưng mọi thứ đã thay đổi vào tối Chủ nhật. Cô đang cuộn mình trong chăn thì chợt choàng tỉnh khi nghe thấy tiếng hét của cha. Rồi đột nhiên cánh cửa phòng ngủ mở toang và lão ta đứng ở ngay ngưỡng cửa.

“Mày,” lão ta chỉ vào cô. “Mày là một con nhóc nghịch ngợm.”

“Không, cha ời, không có mà.” Cô ngồi dậy và con búp bê rớt xuống sàn. Cô thấy lão dõi mắt nhìn theo nó và biết chuyện gì sắp xảy ra. Cô đưa tay ra, nhưng lão ta gạt tay cô ra và túm lấy nó.

“Thứ này quan trọng hơn ông già mà sao?” Lão ta dí mặt sát xuống mặt cô.

“Không, cha ời. Con yêu cha rất nhiều.” Theo bản năng, cô vòng tay qua cổ và ôm lấy lão ta.

Lão đẩy cô ra, loạng choạng lui lại. Rồi lão ta cười, siết chặt con búp bê bằng một tay và rút đầu nó ra.

“Đừng mà, cha ời, đừng mà,” cô khóc. Cô không thể làm gì được, cô biết lão không thích bị cãi lại. Nước mắt cô cứ thế tuôn ra, dù lão ta ghét phải thấy cô khóc. Lão ta nói cô thật yếu đuối khi rơi nước mắt.

Phần tay và chân của con búp bê theo sau đó; lão ta rút chúng ra chỉ trong chớp mắt. Rồi lão quẳng phần thân xuống sàn.

Trái tim của cô vỡ vụn. Tất cả những gì cô muốn là có thể hòa nhập với các bạn cùng trường và có thứ gì đó để tự hào về.

Nước mắt cô vẫn ứa ra theo từng tiếng nức nở. Cô cố nín lại, nhưng không thể. Cô biết sẽ có chuyện gì xảy ra nếu cứ tiếp tục như vậy. Nhưng nó vẫn cứ chảy ra. Làm sao mà lão ta có thể tàn nhẫn như vậy cơ chứ?

“Ngừng rên rỉ đi.” Lão đứng trước mặt cô, cơn giận bùng lên.

“X-xin lỗi,” cô nức nở.

Nhưng như vậy là chưa đủ. Lão hất tấm chăn ra khỏi giường và túm lấy tay cô. Lão ta kéo cô xuống dưới tầng, bất chấp sự chống cự của cô. Cô bắt đầu gào lên.

“Không, cha ời, đừng mà!” Cô giãy giụa khi lão ta túm lấy eo và lôi cô ra khỏi nhà. Phía dưới cầu thang, mẹ đang ngồi ủ rũ. Bà đứng dậy và lao về phía họ.

“Để con bé yên,” bà khóc nức nở, túm lấy tay cô.

George vung tay vào mặt mẹ cô khiến bà vấp ngã, đập mạnh người vào tường.

Cô cố bám vào những món đồ trong nhà, vào khung cửa hay bất cứ thứ gì khi lão ta kéo cô ra vườn. “Đừng mà! Con hứa sẽ ngoan mà!”

Lão kéo cô đến chỗ cái garage bê tông mà lão ta dùng làm kho chứa đồ. Lão mở cửa rồi đẩy cô vào trong.

“Không, cha ơ!” Cô giữ chặt lấy hông lão, nhưng lão ta chẳng buồn bận tâm.

“Mày là một con đĩ con xấu xợc,” lão ta nói. “Mày cần một bài học thích đáng.”

“Con sẽ ngoan mà, cha ơ! Con hứa đấy!”

Bàn tay lão ta lướt qua mặt cô và cô gào khóc, đưa tay ôm lấy nó. Vậy là đủ thời gian để lão mở cánh cửa phía sau garage ra và đẩy cô vào căn phòng mà chẳng ai biết đến sự tồn tại của nó.

“Không! Làm ơn, bật đèn lên đi mà!” Cô gào khóc.

Nhưng cánh cửa đã đóng lại sau lưng cô và cô chìm trong bóng tối. Cô khóc, lão đảo bước đến góc phòng và trèo lên chiếc giường đơn ẩm ướt. Trên đó thật lạnh. Răng cô bắt đầu đập vào nhau. Mặt cô đau nhói ở chỗ vừa bị đánh. Cô cảm thấy sợ hãi và đơn độc. Nhưng cô đã được an toàn, may mắn vì chỉ phải nhận một cái tát.

Cô kéo tấm chăn bẩn thỉu lên tận vai và gục mặt xuống gối khóc nức nở. Trời sẽ sớm sáng thôi và cô sẽ lại tới trường. Tránh xa khỏi lão. Nhưng cô vẫn sẽ không thể chơi cùng các bạn. Con búp bê của cô, Moonlight Rose yêu quý mới tinh mà hôm qua cô đã rất tự hào, đã bị xé nát. Kể cả khi cô có thể khâu nó lại, lão ta cũng sẽ không để cô giữ nó.

“Tôi ghét ông,” cô nức nở. “Tôi ghét ông. Tôi ghét ông. Tôi ghét ông.”

The Quarter, một quán cà phê kỳ quặc vào ban ngày và quán rượu khi về đêm, được mở cửa vài năm trước. Đó là địa điểm hoàn hảo để Grace có thể gặp Jade Steele trên đường vào thị trấn. Cô nhận được cuộc gọi của Allie từ một giờ trước, nói rằng có một người phụ nữ muốn nói chuyện với cô. Cô đã sắp xếp một cuộc hẹn tại văn phòng của Allie vào chiều nay để có thể tới đó ngay sau khi gặp Jade.

Piccadilly có một bầu không khí thoải mái hơn hẳn khi so sánh với các con phố buôn bán khác. Phần đường dành cho người đi bộ khiến nó trở thành một thánh đường dành cho những quán cà phê, phần còn lại của con phố được lấp đầy bởi các cửa hàng tiện lợi.

The Quarter có một vẻ sang trọng đầy quyến rũ, với những chiếc tủ đầy các món đồ sứ và từng chiếc ghế xếp lộn xộn bên bàn, hòa quyện cùng quầy bar chạy dọc suốt một bên tường và tấm gương đồng sau nó, tạo ra cảm giác khuếch đại về không gian. Mọi người ngồi sau những chiếc bàn, mùi cà phê và bánh nướng bốc lên cứ mỗi vài giây. Một ngày nào đó, Grace chắc chắn sẽ quay lại để dùng bữa tại đây, nhất là sau khi cô đã xem qua thực đơn.

Cô gọi một tách trà và chọn bàn ở phía cuối phòng, không muốn bị người quen nhận ra. Không thể nốc cạn một cốc rượu lớn để thư giãn khi đang làm việc được. Cô cảm thấy thật lạ khi nhận được tin nhắn của Jade. Cô đã cố gắng từ chối bằng một loạt tin nhắn lúc sáng, nhưng Jade khẳng định rằng họ cần gặp nhau. Cách xa khỏi đồn cảnh sát. Cách xa khỏi phòng tập.

Vài phút sau, cánh cửa mở ra và Jade bước vào. Trông thấy Grace, cô ta mỉm cười và vẫy tay.

Grace lén nhìn cô em gái cùng cha khác mẹ của mình khi cô ta băng qua phòng. Cô vẫn chưa quen với việc thấy một người quá giống mình, dù cô không nghĩ là mình từng tự tin và khiêu gợi đến vậy. Jade buộc tóc kiểu đuôi ngựa và mang một chiếc túi lớn màu đen trên cánh tay. Cô ta đeo một chiếc vòng cổ dài trên tà váy đen.

“Grace.” Cô ta nở nụ cười thật tươi. “Cảm ơn vì đã đến. Tôi có thể mời chị uống gì khác không?”

Grace lắc đầu.

“Chà, tôi đang thèm cà phê phát điên đây. Tôi sẽ quay lại ngay.”

Trong lúc đợi, Grace kiểm tra xem có email nào mới hay không. Không có gì, chắc chắn là không có gì khẩn cấp.

Jade quay lại trong thoáng chốc và ngồi xuống đối diện với cô. Grace thấy cô ta chuyển điện thoại về chế độ im lặng và đặt nó úp xuống bàn.

“Chị thấy Stoke thế nào, sau khi đã quay lại đây?” Jade hỏi, nụ cười của cô ta ấm áp và thân thiện như thể họ đã biết nhau từ lâu lắm rồi.

“Nó khá ổn.” Grace trả lời cẩn trọng.

“Không sao đâu, nàg ạ. Cứ thoải mái đi.” Jade mỉm cười. “Chị cần nói chuyện thoải mái hơn đấy.”

Grace khẽ mỉm cười đáp lại.

Jade bụm tay lại và đưa lên che miệng.

“Cô không sao chứ?” Grace hỏi.

“Xin lỗi, có những mùi nhất định khiến tôi bị như vậy,” Jade giải thích. “Ốm nghén – dù rằng nó có thể xảy ra bất cứ lúc nào(*).”

“Ồ! Chúc mừng.”

“Không biết nữa. Tôi vẫn chưa quyết định sẽ làm gì với nó. Chuyện phức tạp lắm.”

Grace ngồi im, không biết nên phản ứng thế nào. Cuộc sống thật tàn nhẫn, khi mà Jade có thể sẽ bỏ nó, không chắc liệu cô ta có muốn giữ lại mầm sống đang lớn lên từng ngày trong người mình hay không, nhưng Grace và Matt thì lại chưa từng có được cơ hội đó. Cái thai trong bụng Jade chắc chắn chưa quá ba hoặc bốn tháng, bởi cô ta chẳng bộc lộ chút dấu hiệu nào.

Cô cố không nghĩ về những lúc mình và Matt ngồi bàn luận về tên của đứa trẻ và kế hoạch xây dựng một gia đình của riêng họ. Nếu anh không qua đời vì ung thư, có lẽ giờ họ đã có một đứa. Họ sẽ đặt tên con là Morgan, bất kể là trai hay gái.

Jade rướn người về phía trước. “Xin đừng nói gì hết. Tôi vẫn chưa kể với ai đâu. Vẫn còn quá sớm.”

Grace lắc đầu. Dù sao thì cô cũng chẳng có ai để kể chuyện này.

“Công việc của chị tại đồn thế nào? Tôi quen biết phần lớn đội của chị từ vụ sát hại ch... vụ sát hại George Steele. Tôi thích Alex. Anh ta rất tử tế với tôi.”

“Cô có gì đó muốn cho tôi xem đúng không?” Grace chuyển hướng câu chuyện.

“Phải, tôi có.” Jade gật đầu và quay ra lối vào. “À, nó đây rồi.”

Cánh cửa mở ra và một cô bé tuổi vị thành niên bước vào. Grace được một phen sửng sốt. Cô bé đi ngang qua phòng với phong thái tự tin hệt như Jade cách đó vài phút. Họ quá giống nhau.

“Xin lỗi, con đang nói chuyện điện thoại với Freya. Nó lại tiếp tục rên rỉ về bố mình. Con không thể hiểu nổi tại sao ông ấy lại nghiêm khắc đến vậy.” Cô bé kéo một chiếc ghế ra và ngồi xuống cạnh Jade. “Mẹ đã gọi chocolate nóng cho con chưa?”

“Rồi.” Jade chỉ tay về phía Grace. “Megan, đây là bác Grace của con.”

Megan giật mình, còn Grace thì lờm Jade chăm chăm.

“Tôi nghĩ rằng hai người sẽ muốn gặp nhau.” Jade cười toe.

Trong một thoáng, Grace cảm thấy cạn lời. Rồi nhận ra mình thô lỗ thế nào, và Megan có thể sẽ buồn thế nào nếu cô không thừa nhận con bé chỉ vì đang tức giận, cô mỉm cười.

“Ờ, chào, Megan, chuyện này thật bất ngờ.”

“Chứ còn gì nữa!” Giọng Megan lớn đến mức vài thực khách đã quay sang nhìn họ. “Bác quay lại Stoke để làm gì thế?”

Grace hiểu ngay rằng Jade đã kể cho Megan nghe về mối quan hệ của họ.

“Bác đang điều tra xem ai là kẻ đã sát hại Josh Parker, và cả Dale Chapman nữa,” Jade bảo cô bé.

Megan cau mày, rồi khi đầu đã bắt đầu nhay số, cô bé lại nhướn mày lên đầy vẻ ngạc nhiên. “Bác là cóm sao?” Cô bé hỏi.

Grace gật đầu. “Bác là Sĩ quan Điều tra.”

“Ờ Stoke ư?”

Grace gật đầu.

“Vĩnh viễn?”

“Phải.”

Megan cắn môi dưới. “Bác đã trở về bao lâu rồi?”

“Khoảng vài tuần.”

Megan quay sang mẹ. “Mẹ biết rằng bác ấy đã trở về được vài tuần nhưng lại không nói gì với con ư?”

“Mẹ mới chỉ biết chuyện đó tuần trước thôi!” Jade giơ hai tay lên.

“Tại sao mẹ không nói với con?”

“Mẹ đang nói với con đây, không phải sao?”

Grace rướn người về phía trước. “Megan, bác rất tiếc vì cháu đã không biết gì về cuộc gặp hôm nay. Bác có thể đảm bảo là bác cũng vậy. Bác đến đây vì mẹ cháu nói rằng cô ấy muốn cho bác xem vài thứ, và rồi...”

“Ta-da”, Jade gật đầu với Megan.

Grace thở dài thườn thượt. “Cô đang đùa tôi chắc.”

“Này!” Megan giã nảy lên.

“Xin lỗi, bác không có ý gì đâu.” Grace nở một nụ cười yếu ớt.

“Tôi muốn giới thiệu chị với cháu gái của mình,” Jade lên tiếng bào chữa. “Tôi biết hai gã kia không thích thú gì chuyện tôi đến gặp chị, nhưng tôi rất muốn chúng ta có thể dành thời gian để tìm hiểu về nhau.”

“Tôi không nghĩ giờ là lúc thích hợp.” Grace đứng dậy và xách túi của mình lên. Cô thật ngốc làm sao, cô đã nghĩ rằng Jade muốn cho mình xem thứ gì đó liên quan tới vụ án. “Tôi phải đi rồi.”

“Nhưng...” Giọng của Jade mờ dần khi cô quay lưng bước đi.

“Làm tốt lắm, mẹ ạ,” cô nghe tiếng Megan nói. Grace hẳn sẽ bật cười nếu đang không giận đến vậy. Có vẻ như họ rất giống nhau.

Nhưng đáng ra Jade không nên làm trò đó với họ. Nếu Grace muốn gặp Megan, cô sẽ thông báo cho cô bé trước khi xuất hiện.

Càng biết nhiều về họ, cô càng nhận ra rằng dường như nhà Steele chỉ biết nghĩ tới bản thân và chẳng bao giờ quan tâm tới hậu quả mà hành động của họ có thể gây ra cho những người gần gũi với mình.

Cô vừa rời khỏi The Quarter và đang rảo bước đi thì chợt nghe thấy có người gọi tên mình.

“Grace, đợi đã.” Jade chạy theo cô.

“Làm vậy thật vô tâm.” Grace quay lại. “Và bất công nữa.”

“Tôi xin lỗi.” Jade đưa tay lên ôm đầu. “Tôi đã không suy nghĩ kỹ. Tôi đã nghĩ rằng chị muốn gặp con bé.”

“Cô có thể chọn cách tốt hơn để làm việc này. Tại sao cô lại không nói với tôi trước?”

“Bởi nếu vậy thì chị sẽ không đến, phải chứ?”

“Chà, vậy thì ít ra cô cũng nên nói trước với Megan.” Grace hạ giọng xuống khi thấy có vài cặp đi ngang qua đang liếc về phía họ. “Thông báo cho con bé theo cách này thật không hay chút nào.”

“Con bé thích chị mà. Nó vừa nói với tôi như vậy.”

“Chúng tôi chỉ mới vừa gặp nhau.”

“Chị có thể quay lại bất cứ lúc nào.”

Grace lắc đầu. “Không, tôi không thể.”

“Tôi xin lỗi,” Jade nhắc lại, “nhưng tôi nghĩ, chà, chị là hình mẫu lý tưởng để Megan noi theo và tôi muốn con bé thấy chị như một con người mạnh mẽ. Chị đã làm việc vất vả để đạt tới vị trí hiện tại và tôi nghĩ con bé có thể học được rất nhiều từ chị. Nó cũng rất mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn tôi rất nhiều.”

“Điều đó là không đủ để bào chữa.” Grace muốn thể hiện quyền lực của mình, cho Jade thấy ai mới là chủ ở đây, nhưng cô cũng không muốn làm to chuyện. Sao cô ta dám đặt cô vào tình thế này cơ chứ! Liệu giờ Megan sẽ nghĩ sao về cô đây?

Thay vào đó, cô bỏ mặc cô ta lại và tiếp tục đi theo phố Piccadilly thẳng về hướng đường Stafford, giận đến bốc hỏa.

Cô đã nghĩ rằng Jade có thông tin liên quan tới công việc. Nhưng cô ta đã lừa cô.

Toàn bộ buổi gặp này là một sự phí phạm thời gian.

Khi Grace tới được đường Stafford thì cơn giận của cô đã dịu xuống. Cô dừng lại bên ngoài một tòa nhà, nơi đặt trụ sở của nhiều cơ quan hành chính và doanh nghiệp địa phương, với tầng trệt là một tiệm văn phòng phẩm. Allie và đội của cô ấy đang ở trong một văn phòng tạm trên tầng ba, cho đến khi tìm được một nơi nào đó phù hợp hơn.

Allie chào đón cô bằng một nụ cười nồng ấm. Cô ấy là một người phụ nữ cuốn hút, cao lớn với mái tóc đen dài giống cô. Dáng đi của cô ấy đầy vẻ tự tin, còn thái độ thì hết sức thân thiện.

“Vào đi.” Allie chỉ vào mấy căn phòng nhỏ nhất trong một góc của mặt sàn rộng lớn. “Cũng chẳng tự hào gì, nhưng tạm thời thì nó là nhà của chúng tôi.”

Allie kể vắn tắt cho Grace nghe về hoàn cảnh của cô gái trẻ đã yêu cầu được gặp cô.

“Cô ấy mười tám tuổi và rất nhạy cảm,” cô ấy kết thúc. “Như thường lệ, vấn đề là cô ấy đã kết giao nhầm người.”

“Cô ấy đáng tin chứ?”

“Cô ấy chưa từng nói dối tôi, và tôi từng có vài cơ hội để giúp đỡ cô ấy. Cô ấy đến tìm tôi khi gặp rắc rối hoặc cần lời khuyên, đại loại thế. Tôi không phải một nhân viên công tác xã hội, nhưng nó là một phần của công việc, phải không? Vậy là tôi sẽ đưa cô ấy lên chỗ nhóm hỗ trợ của Striking Back ở tầng trên nếu đó là chuyện tôi không thể giúp được. Dù sao thì, sáng nay cô ấy đã bảo tôi rằng mình muốn nói chuyện với cảnh sát về một trong những người đàn ông đã bị sát hại, nhưng cô ấy sẽ chỉ làm vậy nếu tôi có mặt.”

“Cô ấy sợ ư?”

“Chết khiếp luôn ấy.” Allie lật cuốn sổ tay lên. “Cô ấy đang ở trong phòng thẩm vấn của chúng tôi. Nơi đó không trang trọng lắm đâu, gần giống như phòng khách thôi, chúng tôi đã thu được rất nhiều thông tin bằng cách sử dụng phương pháp này. Chúng ta cùng lên đó và nghe xem cô ấy nói gì chứ?”

Regan Peters đang ngồi trên một chiếc ghế bành lúc họ bước vào. Chân cô khoanh trên ghế, giày rớt dưới đất, để lộ những móng chân được sơn đỏ loang lổ. Quần áo của cô có vẻ sạch sẽ, dù Grace để ý rằng chúng có hơi lớn hơn người một chút, nhưng mái tóc suôn dài của cô thì rõ ràng cần phải được gội cẩn thận. Da cô tái nhợt, lốm đốm những vết mụn và quầng thâm quanh mắt. Những biểu hiện rõ ràng của một con nghiện ma túy.

Grace và Allie ngồi xuống chiếc trường kỷ.

“Regan,” Allie nói. “Đây là Sĩ quan Điều tra Grace Allendale. Cô ấy ở đây để lắng nghe những gì cô nói, với một sự tin tưởng tối đa.”

Ánh mắt của Regan lướt qua hai người trước khi dán xuống sàn.

“Chào Regan,” Grace nhỏ nhẹ. “Allie nói rằng cô có chuyện muốn kể với tôi?”

“Hắn đã cưỡng bức tôi.”

Grace và Allie trao nhau ánh mắt hoảng hốt.

“Ai cơ, Regan?” Allie đặt một bàn tay lên cánh tay cô gái trẻ để khích lệ.

“Gã đàn ông đã chết,” Regan ngẩng đầu lên. “Tôi đã thấy hắn trên bản tin.”

“Tên hắn là gì? Cô có nhớ không?” Grace hỏi, nhận ra mình phải cẩn trọng. Cô có hai gã đàn ông đã chết và một cô gái mong manh dễ vỡ, người không tin cảnh sát và có thể nín lặng bất cứ lúc nào.

“Chapman, nhưng hắn sử dụng một cái tên khác.” Regan lắc đầu. “Hắn tự gọi mình là Jenkinson.” Cô rùng mình khi thốt ra từ đó.

“Cô có thể kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra không?” Allie gây áp lực khi thấy Regan lại bắt đầu trở nên bối rối.

“Tôi đến dự vài bữa tiệc của hắn. Tôi được trả hai trăm bảng mỗi lần để phục vụ những gã đàn ông ở đó. Tôi đói và cần tiền để mua đồ ăn.” Cô liếc nhìn họ trong giây lát. “Có nhiều cô gái trẻ ở đó để giúp đám đàn ông vui vẻ, hầu rượu cho họ, kiểu kiểu thế, và sau đó vài người trong chúng tôi được trả tiền để... vui vẻ.”

“Ai đã trả tiền cho cô?”

“Một người phụ nữ trẻ.”

“Cô có biết tên cô ta không?”

Regan lắc đầu. “Tôi đã làm việc cả đêm vào buổi tối gần nhất và khi mọi người ra về, cô ta cũng biến mất. Tôi đi hỏi Jenkinson và hắn đã cười vào mặt tôi. Hắn nói rằng loại gái như tôi không đáng được trả tiền. Hắn nói rằng chúng tôi đáng bị đối xử tàn tệ. Rồi hắn khóa cửa lại và hắn... hắn cưỡng bức tôi. Hắn cũng đánh tôi nữa. Bỏ mặc tôi chảy máu khắp người.”

Grace cảm thấy hãi hùng thay cho Regan. Không ai đáng phải chịu như vậy. Nhưng nhờ nó mà họ có thể sẽ có thêm đầu mối để tìm ra lý do Dale Chapman bị sát hại. Và thêm một cái tên nữa để kiểm tra.

“Có bao nhiêu người đàn ông ở đó?”

“Khoảng tám người.”

“Và cô đã ngủ với tất cả bọn họ?”

Regan gật đầu.

Cả Grace và Allie đều hiểu rằng Regan chỉ đồng ý vì cô nghĩ mình sẽ được trả tiền. Nhưng họ cũng thấy rằng ngoài việc trở thành đồ chơi của tám gã đàn ông, cô còn bị cưỡng bức bởi một gã khác.

“Bữa tiệc đó được tổ chức khi nào?” Grace tiếp tục câu chuyện.

“Khoảng bốn tuần trước.”

“Và cô có thể nhớ được ngôi nhà nằm ở đâu không?”

Regan lắc đầu. “Nó ở Hanford – cách xa trục đường chính. Nó rất đẹp, có nhiều phòng ngủ và phần đường lái xe lớn.”

“Cô có nhớ được tên đường không?” Allie hỏi.

Regan lắc đầu. “Tôi đã bị hắn đưa tới đó, gã Jenkinson đó. Hắn cũng đưa tôi về nhà, sau khi đã làm chuyện kinh khủng đó. Hắn bảo tôi không được nói với ai hết, và nếu tôi nhắc tới căn nhà hoặc bữa tiệc, tôi sẽ phải chịu hậu quả.”

“Có phải đó là lý do cô đã không trình báo không?”

Regan lại gật đầu. “Nhưng giờ thì tôi có thể kể cho các cô, bởi hắn đã chết. Hắn sẽ không thể làm chuyện đó với ai nữa.” Cô bắt đầu khóc, khiến Allie phải vội vã an ủi.

Khi Regan đã bình tĩnh lại, họ rời khỏi phòng và Allie hứa sẽ quay lại sau vài phút.

“Cô gái tội nghiệp.” Grace giận sôi lên khi họ bước dọc hành lang. “Cô ấy hẳn đã phải trải qua địa ngục, thẳng khốn kiếp.”

“Tôi sẽ xếp lịch cho cô ấy với nhóm tư vấn sang chấn xâm hại tình dục và xem xem có thể giúp gì thêm nữa không.” Allie dừng lại. “Nếu cô đã biết rằng hắn là Chapman, tôi cho rằng cô hẳn đã thực hiện các kiểm tra cần thiết. Tìm xem hắn có sở hữu bất kỳ tài sản nào trong thành phố dưới tên Jenkinson hay không. Chúng ta phải tìm ra căn nhà đó.” Allie đưa tay lên che miệng. “Xin lỗi, tôi lại múa rìu qua mắt thợ rồi!”

Grace cười tươi. “Không có gì đâu!”

“Tôi nghĩ là mình sẽ đến gặp cả mẹ của cô ấy nữa – để xem cô ấy có thể về nhà không. Cô ấy quả là rắc rối, nhưng cũng hết sức lạc lõng. Cô ấy chẳng có ai để dựa vào.”

Grace rất hiểu điều đó. Họ đã ra đến cầu thang và cô quay lại khi chuẩn bị rời đi. “Tôi... tôi hy vọng cô không phiền, nhưng tôi đã nghe kể về chị gái cô. Tôi rất tiếc.”

“Cảm ơn.” Allie gật đầu cảm kích. “Tôi cũng nghe nói cô đã mất ai đó. Chồng cô?”

“Phải. Ung thư đã cướp đi anh ấy.”

“Ôi, tôi rất tiếc khi biết tin.” Allie chạm vào tay cô.

“Đã từ hai năm trước rồi. Tôi nhớ là mình đã bảo mọi người rằng tôi ổn, bởi tôi đã quá mệt mỏi với những ánh mắt thương hại và những người nghĩ rằng họ hiểu tôi. Họ chẳng có chút ý niệm chết tiệt nào về những gì tôi đã phải trải qua. Cô đã vượt qua được mất mát khi mất chị ấy chưa?”

Allie thở hắt ra. “Thật khó để có thể diễn tả chính xác, nhưng tôi nghĩ cô hiểu rõ rằng tôi đã cảm thấy như thế nào. Hiện tại, tôi vẫn đang cố để vượt qua và sống tiếp.”

“Và cô đã làm điều đó bằng cách nào?”

“Ngày mà tôi nói lời tạm biệt và trở thành người chấm dứt cuộc sống của chị tôi là ngày tồi tệ nhất, nhưng đồng thời cũng là tốt nhất trong đời tôi. Nó đã chấm dứt nhiều năm đau đớn của chị ấy và nhiều năm chờ đợi trong tuyệt vọng của vợ chồng tôi. Karen sẽ chẳng bao giờ khá lên được. Thật khó khăn khi không còn chị ấy ở bên nữa, nhưng mọi thứ rồi sẽ ổn thôi. Tôi luôn nghĩ rằng mình đã không dành đủ thời gian để ở bên chị ấy, điều tất nhiên sẽ xảy ra với những giờ làm việc liên tục và một công việc không cho ta có đủ thời gian để thờ, nhưng khi nghĩ lại, tôi đã dành cho chị ấy những gì tốt nhất.”

“Tôi nghĩ có lẽ mình vẫn chưa quen với cảm giác cô đơn,” Grace thờ dãi.

Allie gật đầu. “Cô sẽ ổn thôi, một khi cô đã quen với cuộc sống ở đây và tìm được chỗ đứng của mình. Cô có một trái tim nồng ấm, Grace ạ. Tôi cá là cô sẽ chóng hòa nhập thôi.”

Grace cũng mỉm cười.

“Tôi rất mừng vì chúng ta đã là bạn.” Allie chỉ vào hai người họ.

“Thật tốt khi được nói chuyện cùng ai đó.” Grace thừa nhận.

“Vậy cô có muốn cùng tôi đi uống một ly vào tối nào đó không, sau khi chuyện này đã kết thúc? Thoải mái cười đùa trêu chọc nhau rồi sau đó đi ăn cà ri. Ý cô thế nào?”

Grace gật đầu. “Có, tôi thích lắm. Cảm ơn.”

Nếu có một điều mà Perry không muốn thừa nhận với bất cứ ai, thì đó là vợ anh đã đúng. Nhưng anh đã suy nghĩ về điều mà Lisa nói về Grace. Perry không nghĩ là mình thích cách người đồng nghiệp kia giấu nhẹm đi sự thật, nhưng anh khá chắc rằng mình cũng sẽ làm điều tương tự để có thể giữ lại công việc.

Anh đã có một mối quan hệ quá sức tuyệt vời với Allie Shenton và đã để nó che mờ những nhận xét của mình về vị chỉ huy mới. Gia đình của Grace đúng là vấn đề, nhưng nếu bỏ qua chuyện đó thì cô là một người rất đáng được tôn trọng. Perry nhìn thấy một chiến binh, một con sói đơn độc muốn tìm được bầy. Có thể cô đã khiến mọi thứ bị đảo lộn, nhưng anh cũng đã làm điều đó dù cho được cả đội ủng hộ mình và có thể về nhà để chia sẻ cùng Lisa.

Grace thì chẳng có ai, và cô còn buộc phải giữ một bí mật mà mình không muốn bởi công việc bắt buộc. Đáng ra cô không nên tham gia vào vụ này, nhưng anh có thể hiểu tại sao Nick lại muốn vậy. Và thành thật mà nói thì với anh Grace vẫn tốt hơn nhiều so với Alex. Có lẽ anh nên bớt khắt khe với cô hơn một chút.

Anh cười thầm. Khi về già hẳn anh sẽ mềm yếu lắm đây. Có phải là bởi giờ anh đã là một người cha, có phải nó đã khiến anh trưởng thành lên không? Hay là bởi anh đã tìm thấy sự mềm yếu bên trong Grace? Có lẽ ấn tượng đầu tiên chỉ là giả dối.

“Tôi sẽ rất cảnh giác với cô ta nếu tôi là anh.” Alex hất đầu về phía cánh cửa mà Grace vừa bước qua.

“Tại sao anh lại nói vậy?” Perry liếc nhìn lên từ màn hình của mình.

“Tôi nghe nói cô ta đã biến chất.”

“Nghĩa là anh đã nói chuyện với mấy thằng nhóc ở phòng tập thêm lần nữa?”

“Chúng là một nguồn tin tốt.”

“Chúng sẽ nói bất cứ điều gì!”

Alex lắc đầu. “Anh sẽ hối tiếc vì đã không nghe lời tôi một khi chuyện đó bị bại lộ.”

“Chuyện gì bại lộ cơ?”

“Cô ta! Chúng ta đều biết rằng cô ta có mặt ở đây là để giúp chúng ta theo dõi nhà Steele, nhưng cô ta cũng giúp chúng theo dõi chúng ta nữa! Cô ta đang làm việc cho cả hai phe.”

Perry tròn mắt. “Lần này thì anh hơi khốn nạn rồi đấy. Không phải ai cũng sẵn sàng bán đứng người khác như anh đâu.”

“Vậy nghĩa là sao?”

“Cứ xem như tôi cũng có nghe được vài tin đồn.”

Thật ra thì Perry chẳng nghe được gì cả, nhưng anh muốn Alex cắn câu, thử xem anh ta tội lỗi đến đâu. Rõ ràng là có điều gì đó ở Grace khiến anh ta khó chịu, nhưng anh ta lại không muốn tiết lộ nó.

Mặt Alex xịu xuống. “Anh không biết đang có chuyện gì xảy ra dưới mũi mình đâu.”

“Anh thì có sao?”

“Phải, tôi biết vài chuyện.”

“Và anh sẽ chia sẻ chứ?”

“Mọi thứ đều có giá của nó.”

Perry vụt đứng dậy. “Anh không được trả lương để...”

“Không phải tôi – mà là cô ta.” Alex giơ tay lên giả bộ đầu hàng.

“Tôi nghĩ là mình cần thay đổi không khí,” Perry giận dữ. “Nơi này ngột ngạt quá.”

“Nhớ lời tôi đấy, cô ta là một kẻ rắc rối.”

Perry vẫn giữ quan điểm của mình. Ngay cả khi thân thể của Grace đã bị bại lộ, anh vẫn cảm thấy cô là người ít rắc rối hơn so với Alex. Anh chưa bao giờ tin anh ta và cũng không định sẽ làm vậy.

Khi Grace đã ngồi xuống bàn, anh quan sát cô. Trông cô có vẻ kiệt sức, và anh tự hỏi liệu có phải cô cũng có những đêm mất ngủ hay không. Ngay cả khi Alfie không đánh thức anh thì những suy nghĩ về vụ án cũng làm vậy. Nhưng liệu có phải mọi chuyện còn nghiêm trọng hơn với Grace không? Cô đang quá gắng sức để làm đúng luật.

Cô bắt gặp anh đang nhìn mình. “Mọi chuyện ổn chứ, sếp?” Anh hỏi.

Cô gật đầu. “Vâng, cảm ơn. Vừa có một cuộc gặp gỡ đầy đau thương với Allie.”

“Có thu được gì không?”

“Có, tôi nghĩ vậy.”

Perry cầm lấy cốc của mình. “Tôi sẽ pha cà phê và cô có thể kể cho tôi nghe về chuyện đó.”

Khi đang thu thập cốc của mọi người, anh để ý thấy rằng Grace đang rơm rớm nước mắt. Anh đã nhiều lần thấy Allie trong tình trạng tương tự và không hề xem đó là một dấu hiệu của sự yếu đuối. Phần lớn xuất phát từ lòng trắc ẩn, hoặc là sự thất vọng. Một tuần qua với cô thật chẳng dễ dàng gì. Riêng điều đó đã đủ để khiến anh phải ngưỡng mộ cô.

Leon có mặt tại căn hộ của Clara và đang tắm. Hắn đã chung chạ với cô ta được hơn một năm. Mặc dù Trudy có nghi ngờ rằng hắn đang ngoại tình, nhưng cô vẫn chưa thể tìm ra bằng chứng. Sau mười lăm năm kết hôn, chẳng có nghi ngờ gì về việc cô đã trở nên nhàm chán, có phần hơi quá giả tạo so với sở thích của hắn. Mỗi

quan hệ của họ vẫn ổn, bởi cô là một người vợ tốt trên nhiều phương diện. Cô chăm sóc hấn, con trai của hấn cũng như ngôi nhà. Đôi khi hai người cũng có quan hệ tình dục. Nhưng họ đều biết rằng khi đó mình còn quá trẻ, quá ngây thơ, và nếu như cô không có thai ở tuổi mười bảy rồi quyết định giữ lại đứa bé thì họ đã không ở bên nhau đến lúc này.

Jack giờ đã mười lăm tuổi; năm sau nó sẽ thôi học và tham gia vào công việc kinh doanh của gia đình, cùng với Charlie, con trai của Eddie. Leon có thể thấy rằng hai anh em đã bắt đầu thù địch nhau. Trudy không hề hứng thú trước viễn cảnh Jack tham gia cùng với họ, nhưng cô không thể phản đối. Cô chưa từng phải làm việc dù một ngày trong đời. Bất kể nhà Steele kiếm tiền bằng cách nào, nó vẫn luôn là đủ để đáp ứng nhu cầu của cô.

Leon vừa tới quán Windmill để tụ tập cùng mọi người, thể hiện đau buồn trước sự ra đi của Dale Chapman. Ngạc nhiên vì không thấy anh trai ở đó, hấn đã ở lại một lúc để tán gẫu, nhưng sau nửa giờ, khi Eddie vẫn chưa xuất hiện, hấn quyết định ra về. Ở đó có nhiều người mà hấn không thực sự muốn gặp. Không muốn về nhà quá sớm, hấn quyết định tạt qua chỗ Clara.

Họ không nói chuyện thường xuyên, nhưng hấn tự hỏi không biết anh trai mình cảm thấy thế nào về cái chết của Josh, nhất là khi giờ đây Chapman cũng đã ra đi. Chapman sẽ chẳng được ai nhớ tới, ngoại trừ khoản nợ mà khả năng cao là họ đã mất.

Bề ngoài thì có vẻ như Eddie chẳng bị ảnh hưởng bởi chuyện đó chút nào, nhưng Leon biết rằng anh trai mình rất giỏi che giấu cảm xúc. Cả hai đều như vậy, đó là một khả năng đã được rèn luyện qua nhiều năm. Nó cũng tương tự như sự trung thành dành cho gia đình. Họ đã ở bên nhau trong suốt quãng thời thơ ấu, cả ba bọn họ, cùng trải qua những sợ hãi và nhẹ nhõm ngang nhau mỗi khi George nổi giận với họ. Họ đều hiểu rõ cuộc chơi. Họ đều hiểu rõ luật. Họ đều muốn sống sót. Mỗi buổi sáng, họ sẽ kiểm tra những vết thương, che đi những vết bầm tím, đôi khi còn trốn học. Không tệ với ba đứa trẻ. Nhưng họ đã quen với nó.

Leon không hề muốn lớn lên trong thế giới đó, nhưng hắn sớm nhận ra rằng mình chẳng hề có quyền lựa chọn. Người ta thường kiếm chuyện với hắn vì danh tiếng của cha hắn, vậy nên tốt hơn là chủ động ra tay trước. Hắn luôn gặp rắc rối ở trường vì đánh nhau với các học sinh khác và chẳng bao giờ tìm được một người bạn tốt như Eddie đã tìm thấy Josh. Bạn bè của hắn ít và cũng chẳng thân thiết lắm.

Leon cuốn trôi những ký ức tệ hại đó dưới vòi hoa sen. Hắn chẳng hề nhớ cha mình chút nào sau khi lão ta bị sát hại. Thực tế thì, nó đã xảy ra vào thời điểm hoàn hảo dành cho hắn.

Khi bước ra khỏi phòng tắm, quần chiếc khăn quanh hạ bộ và lau khô tóc bằng một chiếc khác, hắn để ý một phân cảnh đang được phát trên bản tin. Hắn vội đi tìm điều khiển tivi và tăng âm lượng lên, vừa kịp để xem được phần cuối.

“Nếu bạn có bất cứ thông tin nào, xin hãy liên hệ với cảnh sát theo số điện thoại bên dưới.”

Hắn ngồi trên mép giường, lắng nghe hàng loạt câu hỏi được dành cho cảnh sát. Nick Carter là người chủ trì buổi họp báo. Cha hắn đã có vài mâu thuẫn với viên Phó Chánh thanh tra suốt những năm qua. Họ đã cùng nhau lớn lên trên hai bờ tách biệt của luật pháp. Carter luôn muốn đóng đinh George vào một vụ thật lớn, nhưng George luôn may mắn thoát được.

Gò má hắn giật giật khi tên của Josh được nhắc lại thêm lần nữa. Hắn đưa tay lên ấn vào chỗ đó. Hắn ghét thằng khốn ấy, bởi gã luôn chiếm lấy vị trí mà đáng ra phải thuộc về hắn. Gã thậm chí còn ngăn cản hắn gây gổ tại các bữa tiệc. Nhưng ít ra thì cái chết của gã cũng để lại một vị trí còn trống cho hắn nhảy vào. Eddie hắn sẽ không hài lòng, nhưng Leon không còn là thằng nhóc dễ dãi bị xỏ mũi nữa. Đây là cơ hội cho hắn bước lên những bậc thang cao hơn, và hắn sẽ nắm lấy nó.

Hắn hướng tâm trí mình quay lại với một trong những ký ức xa xưa về sự ganh đua giữa hai anh em. George vừa mới về. Leon bị

đánh thức bởi tiếng sập mạnh của cửa trước. Phía bên kia phòng, Eddie đã ngồi dậy.

Vài phút sau, mọi thứ bắt đầu trở nên huyền ảo, và hắn nghe thấy tiếng cha đang la hét gì đó với mẹ. Eddie rón rén lên ra cửa phòng ngủ, nhưng Leon thì vẫn nằm trên giường, không đủ can đảm để rời khỏi phòng. Nhưng mỗi khi nghe thấy tiếng khóc của mẹ, hắn đều khắc ghi nó vào tâm trí, để dành đến khi hắn lớn hơn. Để dành đến khi hắn có thể chống lại George. Hắn biết rồi sẽ đến lúc chuyện đó xảy ra.

George là một kẻ bắt nạt. Một kẻ xấu xa, hèn hạ, đáng khinh.

Cửa đã mở, và hắn tự hỏi đêm nay sẽ đến lượt ai. George sẽ dừng lại trước cánh cửa nào. Phòng của chúng hay phòng của Jade?

George luôn bước vào phòng tắm đầu tiên. Khi bồn tắm đã cạn nước thì cơn ác mộng của chúng sẽ bắt đầu. Đêm nay, tiếng bước chân dừng lại trước cửa phòng chúng. Leon trốn dưới chăn, hy vọng sẽ được ngủ yên. Có thể George sẽ đi tiếp. Hắn chẳng quan tâm sau đó lão sẽ làm đau ai.

Cánh cửa mở ra và George đứng sừng sững ở đó. Leon ngồi dậy, dụi mắt, vờ như vừa tỉnh giấc. George đang cầm một món đồ chơi trong tay. Đó là một mô hình Action Man.

“Ai trong số hai thằng hề chúng mày đã chơi búp bê hả?”

“Không phải con,” Eddie ré lên.

George sai bước qua căn phòng và tóm lấy tóc Leon, kéo hắn dậy và quăng xuống sàn.

“Sao, thằng đàn, của mày hả?” George hỏi hắn.

Leon lắc đầu lia lịa.

“Chà, một trong hai đứa mày đang nói dối.” George chỉ vào Eddie. “Vậy tao nghĩ là, bởi đêm nay tao đang mệt, nên chúng ta sẽ tổ chức một trận đấm bốc. Và tốt hơn là chúng mày nên đánh cho tốt, bởi nếu không, tao sẽ là người làm chuyện đó. Hiểu rồi chứ?”

Im lặng.

“VẬY, THẰNG NÀO SẼ LÀM TRƯỚC?”

“Con.” Khi Eddie đứng dậy và nắm tay lại, nỗi sợ trong ánh mắt anh trai phản chiếu trong mắt hắn.

“Anh có định lên giường không, hay em phải ăn mặc như một con điếm chẳng vì gì cả?” Một giọng nói vang lên sau lưng kéo hắn trở về thực tại. Một bàn tay túm lấy chiếc khăn ở bên dưới và kéo nó xuống.

“Anh không có tâm trạng, cưng à.” Hắn giữ chiếc khăn lại.

“Nhưng anh đã muốn gặp em mà.”

Leon rầu rĩ. Hắn đã gọi cho Clara, nghĩ rằng mình sẽ có thể rũ bỏ được chút căng thẳng. Thường thì chỉ cần trông thấy cô ta trong bộ áo nịt đen và đôi vớ ren là đủ để hắn thấy hứng, nhưng hôm nay thì không.

“Gọi cho em thật là một sai lầm,” hắn nói.

“Ước gì anh đừng có làm quần chân em như vậy,” cô ta lẩm bẩm trong lúc đẩy hắn ra.

Hắn vòng tay siết chặt lấy Clara. “Hãy nhớ xem mình đang nói với ai.”

Cô ta trừng mắt nhìn hắn, mặc kệ lời đe dọa và hắn cứng người trước phản ứng đó. Hắn đẩy Clara vào tường và ép môi mình lên môi cô ta. Ban đầu có chút chống cự, nhưng rồi cô ta bắt đầu đáp lại và họ tiến dần đến giường. Leon rên lên. Hắn thực sự không nên giận dữ với cô ta. Cô ta là người luôn mang lại cho hắn niềm vui, dù hắn biết mình sẽ bỏ cô ta ngay lập tức khi thời điểm thích hợp tới.

Rồi cả hai cùng nằm xuống.

“Chúng đang chơi đùa trong đầu anh, phải vậy không, những vụ giết người ấy?” Clara nói khi nép mình vào vòng tay hắn.

“Không phải em cũng vậy sao?”

“Có lẽ vậy, nhưng em sẽ giữ an toàn cho những bí mật của anh.”
Cô ta di những ngón tay trên ngực hấn. “Nó mở ra cho anh một cơ hội khá tuyệt, không phải sao?”

“Ý em là sao?”

“Chà, em biết là anh vẫn luôn muốn được ngang hàng với Eddie. Giờ là cơ hội đó.”

“Em bị sao vậy hả?” Leon ngồi bật dậy, cố kiềm chế không đẩy cô ta xuống sàn. Làm sao cô ta dám bóng gió rằng hấn không được như Eddie chứ?

“Không có ý gì đâu, cưng à,” Clara thủ thỉ. “Em biết anh nên là người lãnh đạo. Không phải Eddie, không phải Josh – là anh. Em thấy một cơ hội vàng dành cho anh. Một cơ hội mà anh nên nắm lấy bằng cả hai tay.”

Hấn ngồi lặng lẽ một lúc rồi gật đầu; giờ hấn đã bình tĩnh lại. Clara nói đúng, hấn chỉ đang cố gắng tung hỏa mù. Cánh cửa giờ đã rộng mở trước mắt, hấn sẽ bước vào và lấy thứ thuộc về mình, dù cho hậu quả có là gì đi chăng nữa.

Thứ Năm – ngày thứ mười

Tom Davenport đang ngồi bên bàn ăn. Điện thoại di động của Lorna, vợ anh ta, vừa đổ chuông và cô rời khỏi phòng để tiếp tục cuộc nói chuyện. Anh ta hoàn toàn ổn với chuyện đó, bởi không có mấy câu chuyện tầm phào của cô thì anh ta cũng đã có đủ thứ phải nghĩ rồi. Ví dụ như chuyện nói với cô rằng anh ta sắp mất việc.

Anh ta đã rất ngạc nhiên khi bị kéo vào văn phòng sáng hôm đó. Dù rằng, tận sâu trong lòng, Tom hiểu rằng những việc mình làm có để lại hậu quả và sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện.

Dù vậy, anh ta vẫn sẽ ra ngoài tối hôm đó. Nguồn tiền đang cạn dần, vậy nên anh ta phải thử xem mình có thể mang về nhiều hơn được không.

“Ai gọi thế?” Anh ta hỏi khi Lorna đã quay lại bếp. “Có phải là Jade không?”

Lorna thở dài. “Em cũng chẳng muốn đâu, nhưng cô ấy cần người để nói chuyện.” Cô gom mấy chiếc đĩa trên bàn ăn lại và mang chúng ra kệ. “Những vụ giết người đang khiến cô ấy hoảng loạn, chuyện cô ấy sợ hãi là tất nhiên thôi.”

“Cô ta có biết thêm gì về bọn họ không?”

“Cũng không nhiều.”

“Cô ta có nói về sự liên quan giữa họ không?”

“Không. Cô ấy nghĩ có vẻ cảnh sát vẫn chưa tìm được gì.”

“Đúng kiểu của Jade.” Tom ngả người trở lại ghế khi cô xếp đồng đĩa vào máy rửa bát. “*Cô ta* luôn cho rằng mình thông minh hơn người khác.”

“Cô ấy chẳng làm hại ai cả,” Lorna bảo vệ bạn mình, đóng sầm cánh cửa của chiếc máy lại. “Và hãy chấp nhận đi, cô ấy có lý. Đáng ra lúc này phải có kẻ nào đó bị bắt hoặc ít ra là bị thẩm vấn rồi.”

“Có khi đã có rồi. Cảnh sát có thể không muốn tiết lộ với công chúng cho tới khi đã chắc chắn. Jade chẳng biết cái gì hết.”

Lorna khởi động máy. “Tối nay anh đang khó chịu, phải vậy không?”

“Vậy ư?” Tom giả vờ ngạc nhiên. Rồi anh ta liếc nhìn đồng hồ. “Freya đáng ra nên về rồi chứ, đã chín rưỡi rồi.”

“Con bé sẽ về đúng giờ. Em đã cảnh báo trước khi nó ra ngoài rồi.”

Tom đứng dậy và giơ cao tay lên. “Tốt nhất là anh nên đi thôi, kéo lại trễ mất.”

Anh ta tìm chìa khóa xe và điện thoại rồi đi theo hành lang ra cửa phụ. Bên ngoài, màn đêm thật tĩnh lặng khi anh ta bước ra xe. Rồi anh ta nghe thấy tên mình. Anh ta lắng nghe, tự hỏi không biết đó có phải chỉ là tưởng tượng hay không.

Nó lại vang lên lần nữa, một giọng nói mà anh ta không nhận ra. Dường như nó tới từ sau nhà. Anh ta đi vòng qua xe đến chỗ bãi cỏ. Nó đang được chiếu sáng bởi những bóng đèn của hệ thống an ninh.

Có ai đó đang ở trong vườn.

Lorna Davenport ngồi trong phòng khách, cảm thấy biết ơn vì đã được thư giãn trong vài phút. Tom đến câu lạc bộ golf vào mỗi tối thứ Năm để uống rượu cùng đám bạn. Nó là khoảng thời gian mà cô

luôn mong chờ, đặc biệt là khi Freya có nhà. Đó là lúc để họ chia sẻ với nhau.

Cô nhắc điện thoại lên.

Con đang ở đâu?

Freya trả lời gần như ngay tức thì.

Con đang đi đường. Sẽ về sớm thôi. Xin lỗi. Cha có nhà không? x

Không, cha ra ngoài rồi nên là chúng ta sẽ có một khoảng thời gian yên bình :)

Ngon! Con chạy về đây! x

Cô sẽ giấu Tom việc Freya đã làm trái ý cha nó và tiếp tục hẹn hò với cậu bạn trai mới của con bé, Kyle, bằng cách nào đây? Chồng cô hẳn sẽ nổi điên nếu phát hiện ra rằng Freya đã không nghe lời mình. Lorna cảm thấy tội lỗi vì đã kiểm tra điện thoại của con gái trước khi nó ra ngoài lúc chiều, nhưng cô biết rằng ở độ tuổi mười sáu, Freya sẽ rất dễ vướng vào rắc rối nếu như không cẩn trọng. Đặc biệt khi bạn thân nhất của con bé lại là Megan Steele.

Sau vài phút ngồi thư giãn với chiếc iPad, cô chợt nhận ra là mình chưa nghe thấy tiếng xe khởi động, không trông thấy ánh đèn pha khi Tom đánh xe xuống đường. Cô đứng dậy và đi ra cửa sổ. Cổng vẫn đóng, thường thì anh sẽ để nó mở cho đến khi quay về. Có phải anh đã quay lại nhà mà cô không biết không? Cô với lấy điều khiển và tắt tiếng tivi đi.

Cô chẳng nghe thấy gì cả.

Lorna bật dậy khỏi ghế, gọi to tên anh khi mở cửa bếp. Căn phòng trống rỗng, nhưng ánh đèn bên ngoài vẫn bật, giúp cô có thể thấy rõ lối đi, garage và khu vườn. Có phải ai đó đang cúi người trước cái ao trong vườn không nhỉ?

Rồi cô đông cứng lại.

Cô không chắc liệu đó có phải chồng mình hay không.

“Tom?” Cô mở cửa sau và đi ra chỗ cái ao. “Tom, anh không sao chứ?”

Một bóng người mặc đồ đen và trùm kín mặt lao về phía cô. Cô bị đẩy qua một bên, ngã vào hàng rào chắn giữa lối đi của họ và của nhà hàng xóm, khiến cổ chân cô bị trật khớp.

Lorna cố đứng dậy, nhưng một nắm đấm đã phóng thẳng vào hàm cô. Đến khi cô quay lại thì chỉ còn một mình.

Cô băng qua vườn để đến chỗ cái ao càng nhanh càng tốt, nhưng cổ chân cô như đang gào thét vì đau. Và tất cả những gì cô nghĩ lúc này là việc lao tới chỗ cái đồng đang nằm trong vườn.

Gió lạnh khiến cô nổi da gà khắp toàn thân, và nó càng dữ dội hơn khi cô có thể tập trung.

“Tom?”

Anh đang nằm ngửa, hai chân chìm dưới ao, toàn thân ngập trong nước. Cánh tay anh dang rộng, nổi lờ lững trên mặt nước. Xung quanh đầu anh, nước có màu sẫm hơn, phần máu loang ra từ đầu anh trông như một vòng sóng nổi bật.

“Tom!” Lorna quỳ xuống và nâng đầu anh lên, lau hết chỗ nước trên má, mũi và miệng của anh. Mắt anh nhắm nghiền, chân tay mềm nhũn.

“Nói với em đi!” Cô tát vào mặt anh. “Tom, tỉnh dậy, tỉnh dậy!”

Grace rẽ vào bãi đậu xe của siêu thị. Cô hy vọng mình sẽ có đủ thời gian để mua hoa, nhưng nếu không được thì cô sẽ mua một hộp chocolate lớn để bù lại. Cô nhét hai chai rượu vang một đỏ một trắng cùng món đồ chơi sắc sỡ mà hẳn Alfie sẽ rất thích vào giỏ.

Một lát sau, đã có thêm những chiếc bánh cupcake và hoa trong đó. Lisa có thể lo liệu được, cô khá chắc là Perry sẽ chén sạch tất cả.

Khi Grace quay lại xe, cô bắt đầu cảm thấy lo lắng về nơi mà mình sắp tới. Cô hít vài hơi thật sâu, hy vọng sẽ bình tĩnh lại. Đây là đêm xả hơi đầu tiên mà cả đội có sau khi hai vụ án mạng xảy ra. Vợ của Perry, Lisa, đã khẳng khẳng muốn mời cô đến ăn tối, và cô cũng không từ chối. Thêm vào đó, cô cũng tò mò muốn được gặp Lisa. Grace kín đáo dò hỏi trước từ Sam và được biết rằng hai vợ chồng họ đã cố gắng có con suốt vài năm nay. Nhưng buồn thay, Lisa đã sảy thai tới ba lần trước khi hạ sinh Alfie.

Đó sẽ là một khoảnh khắc buồn vui lẫn lộn dành cho Grace. Cô lo lắng cố tìm cách gây ấn tượng tốt với Lisa, và cậu con trai Alfie của họ như một lời nhắc nhở về những gì đáng ra cô và Matt đã có. Cô luôn cảm thấy đau đớn mỗi khi nhìn thấy những cặp vợ chồng hạnh phúc và mãn nguyện bên đứa con của họ, nhưng cô thường đeo một lớp mặt nạ lạnh lùng để không ai thấy được nó. Rũ bỏ cảm xúc, che giấu nỗi đau. Đó là cách người Anh đối phó với mọi chuyện.

Cô lái xe thẳng hướng Baddeley Green. Tổ ấm của Perry là một căn nhà nhỏ được xây dựng trên khu đất từng là nhà máy của Royal Doulton, những người nổi tiếng khắp thế giới bởi những bộ đồ ăn và giờ là những bức tượng sưu tầm, đã bị đóng cửa từ năm 2002. Trong thâm tâm, cô muốn Alfie sẽ nằm yên trong cũi ở phòng ngủ để không

phải đung mắt thẳng bé. Bởi cô sẽ không thể cưỡng lại được việc vùi đầu nó vào ngực mình, ôm thật chặt và cảm nhận từng nhịp thở của nó. Điều đó hẳn sẽ khá là khó chịu.

Nhưng ngay khi đặt chân lên con đường dẫn tới ngôi nhà ba tầng, Grace đã có thể nghe thấy tiếng khóc của thằng bé. Perry bước ra cửa với gương mặt cau có, ôm chặt con trai trên tay.

“Xin lỗi, nó cứ khóc mãi không thôi,” anh ta giải thích. “Chúng tôi đã cố gắng dỗ nó suốt một tiếng rồi.”

“Chà, đừng có nhìn tôi,” cô tỏ vẻ thông cảm. “Tôi sợ rằng mình không phải bàn tay vàng trong làng trông trẻ đâu. Cơ mà tôi có mang rượu đây.”

“Nếu vậy thì cô nên vào nhà ngay.”

Họ bước vào hành lang. Một người phụ nữ đứng ở cửa bếp đang dùng khăn lau tay. Lisa vẫn giữ được thân hình cân đối dù mới sinh em bé vài tháng trước. Chẳng có lấy một chút mỡ thừa trên cơ thể cao ráo, uyển chuyển của cô. Mái tóc vàng được cắt ngắn, uốn xù, quần bò và áo phông trắng cộc tay đơn giản mà vẫn hợp mốt. Làn da cô đã kịp bắt lấy những tia nắng hiếm hoi gần đây. Trông cô rất thoải mái với làn da đó, dù có hơi mệt mỏi.

“Grace! Thật mừng khi cuối cùng cũng được gặp cô!” Lisa nở nụ cười thật tươi, đôi mắt xanh của cô lấp lánh. “Tôi đã được nghe rất nhiều về cô.”

Grace cười thầm khi Perry lườm Lisa một cái.

“Tôi cũng rất vui khi được gặp cô.” Cô đưa tay ra. “Tôi có mang theo chút quà.”

“Vào đi,” Lisa niềm nở. “Cứ để thằng nhóc cầu kính ấy cho cha nó trông trong lúc chúng ta nói chuyện.”

Được cứu bởi Alfie đột nhiên gào lên, Grace tặng cho Perry một nụ cười nhẹ và đi vào bếp. Nó được thiết kế theo phong cách tối giản, đúng kiểu cô thích, đồng thời cũng khiến cô có cảm giác được chào đón. Những món đồ màu trắng trông tươi mới và hiện đại, kết

hộp cùng những cánh cửa không có tay nắm và những hốc nhỏ để xếp đồ. Cô đặt giỏ đồ của mình lên bàn, đưa bó hoa cho Lisa và lấy rượu ra.

“Tôi không biết nên cảm ơn cô bằng điều gì hơn nữa,” Lisa cười rạng rỡ. Cô đưa cho Grace một ly rượu. “Cô lái xe tới ư?”

“Phải. Cho tôi một chút thôi.”

Perry phải mất hai mươi phút để có thể dỗ được Alfie, sau đó thì thằng bé im re. Grace thầm thở phào trong lòng. Điều đó đồng nghĩa với việc cô sẽ không phải bế nó và đối mặt với tình mẫu tử mà cô đã chôn chặt trong lòng.

“Làm sao mà một thứ bé xíu lại có thể ồn ào và phiền phức đến vậy?” Lisa thở dài. “Tôi đến kiệt sức mất thôi.”

Grace định lên tiếng, nhưng rồi cô nhận ra trong câu nói đó chứa đựng sự hài lòng. Sự đổ kỵ lại giằng xé trong cô và cô vui nó xuống.

Họ trò chuyện một lát trong bữa ăn, và lần đầu tiên kể từ khi gặp Perry, Grace mới được thấy một góc độ khác của anh ta. Anh ta có thể là một gã khó tính trong công việc, nhưng lại hết sức ngu ngơ khi có vợ con bên cạnh. Thật vui khi được chứng kiến điều đó, dù nó khiến cổ họng cô nghẹn ứ và sự cô đơn càng tăng thêm.

“Đội của cô cư xử thế nào, Grace?” Lisa hỏi khi đang thu lại đồng chén đĩa bản để chuyển qua món tráng miệng. “Tôi hy vọng họ không làm khó cô quá.”

“Lisa!” Perry nghiêm mặt với cô.

“Không sao mà.” Grace mỉm cười. “Tôi không chắc liệu mọi người có tin tưởng tôi hay không, nhưng tôi sẽ nỗ lực hết mình.”

“Perry có nói với cô rằng anh ấy nhớ Allie nhiều thế nào không? Tôi chắc rằng chồng mình đã phải lòng cô ấy.”

“Cô không biết cô ấy hay nói lung tung thế nào đâu!” Perry lắc đầu. “Allie giống như một người chị với anh vậy.”

Lisa cười to, rồi liếc nhìn về phía cửa với vẻ mặt tội lỗi. Nhưng Alfie vẫn ngủ yên. “Em đùa thôi, đồ to xác gốc gác ghê.”

“Đùa hay đấy.”

“Tôi cũng thích cô ấy,” Grace xen vào. “Cô ấy luôn có vẻ thành thật mỗi khi nói chuyện với tôi.”

“Chà, đôi khi cô ấy cũng có thể nóng máu lắm đấy. Cô ấy có...”

Điện thoại của Grace đổ chuông. “Nick. Tốt hơn là tôi nên nhận nó. A lô?” Cô nhướn mày. “Rồi, tôi sẽ tới đó ngay khi có thể. Vâng, tôi đang ở cùng anh ấy.” Cô ngắt máy và nhìn Perry. “Lại có thêm một vụ giết người nữa.”

“Địa chỉ?” Anh ta hỏi.

“Endon. Đường Leek Mới.”

“Chúng ta sẽ mất khoảng năm phút để tới đó.” Perry đứng dậy, nhét một lát bánh mì bơ tỏi vào miệng.

Lisa rên rỉ. “Chà, vậy là tôi sẽ phải giải quyết nhiều đồ tráng miệng hơn dự tính rồi.”

“Xin lỗi, Lisa.” Grace lau miệng bằng khăn ăn. “Bữa ăn rất tuyệt và được gặp cô cũng vậy. Cả Alfie nữa!”

“Lần sau cô có thể cho nó vào túi đựng cùn và mang đi luôn.” Lisa cười, rồi nhăn mặt khi nghe tiếng thùng bé cựa quậy. “Thôi đi đi. Nhưng nhớ im lặng đấy.”

Grace có thể trông thấy ánh đèn xe cứu thương nhấp nháy trước cửa khi họ tiến lại gần căn nhà rộng lớn. Nằm trên trục đường chính của Endon, nó có ba tầng, phần lớn các cửa sổ vẫn sáng đèn và mở toang. Có một lối đi bên hông nhà, dẫn tới một garage đôi ở cuối vườn, có thể vào được bằng cửa bên.

Khi họ tăng tốc tiến vào, một người phụ nữ khoảng ngoài sáu mươi đang đứng trên bậc thềm của nhà bên cạnh, vội vã chạy tới bức tường ngăn cách hai nhà, theo sau là một người đàn ông mà Grace cho rằng là chồng bà ta.

“Có đúng như những gì Freya nói không?” Bà ta hỏi. “Rằng Tom đã chết? Không thể như vậy được. Sáng nay tôi mới gặp cậu ta mà.”

Grace dừng lại một lúc, hiểu rằng không nói gì sẽ nguy hiểm hơn là nói ra sự thật. “Có phải nhà Davenport sống ở đây không, thưa bà...”

“Proctor... Anne Proctor.” Người đàn ông xen vào.

“Phải, được mười lăm năm rồi. Khoảng cỡ đó, phải không nhỉ, Ray?”

Ray gật đầu. “Chúng tôi đã sống ở đây gần hai mươi năm. Họ chuyển tới ngay sau khi Freya ra đời. Khi đó họ đã rất phấn khích, dù ngôi nhà đang ở trong tình trạng tồi tệ. Nhưng họ đã bổ sung những dấu ấn của mình vào đó suốt những năm qua.”

“Hai người có thân với họ không?”

“Có,” Anne đáp. “Chúng tôi không phải là kiểu *hàng xóm* thông thường – chúng tôi không thường đến chơi nhà nhau – nhưng chúng

tôi luôn để ý trông nom nhà cửa cho nhau mỗi khi có việc gì. Chúng tôi luôn có thể mượn bất cứ món đồ gì nếu cần, và họ đã cư xử hết sức tuyệt vời khi Stanley qua đời,” Anne nói thêm.

“Stanley?” Grace liếc mắt về phía đội pháp y đang ra ra vào vào ngôi nhà.

“Con chó của chúng tôi.”

“Phải rồi.” Grace gật đầu. “Vây gần đây không có tranh cãi hay bất đồng gì chứ?” Cô giơ tay lên khi trông thấy vẻ giận dữ trên mặt họ. “Xin lỗi, tôi biết nghe có vẻ xúc phạm, nhưng tôi vẫn phải hỏi. Tôi càng sớm hiểu rõ về cuộc sống hôn nhân của họ thì lại càng tốt cho việc điều tra.”

“Cô không nghĩ Lorna có liên quan gì đến chuyện này đấy chứ?” Anne kịch liệt lắc đầu.

“Tôi còn chưa đặt chân vào ngôi nhà đó, thưa bà Proctor,” Grace nói. “Nhưng tôi phải quan sát dưới mọi góc độ. Không phải lúc nào cũng tử tế, nhưng nó cho phép tôi thực hiện công việc của mình. Bà nói mình mới thấy Tom lúc sáng, vậy lần cuối bà thấy cô Davenport là khi nào?”

“Tôi thấy Lorna lần cuối vào chiều nay, khi cô ấy rời khỏi nhà để đi làm.”

“Bà có thể nhớ khi đó là mấy giờ không?”

“Một rưỡi. Cô ấy làm việc ở cửa hàng Morrisons trên đường Leek. Và, như tôi đã nói, tôi thấy Tom rời đi sáng nay bằng xe của cậu ấy, khoảng tám rưỡi. Cậu ấy làm... từng làm ở đại học Staffordshire, chỗ Shelton. Cậu ấy là một giảng viên ở đó.”

“Vậy là không có gì khác thường? Chỉ là một ngày bình thường với họ?”

Anne gật đầu.

“Freya có được Tom đưa đến trường không?”

“Không, con bé tự đi. Nó đi bộ. Trường trung học Endon nằm cách đây không xa lắm.”

“Tôi không thể tin được là cậu ấy đã chết.” Ray lắc đầu. “Cậu ấy là một người tử tế.”

Grace im lặng. Cô biết nói gì đây? *Không phải mọi thứ đều giống như bề ngoài. Không thể biết được có những gì diễn ra đằng sau cánh cửa đóng. Ai cũng có những bí mật.* Cô đã quá quen với những lời sáo rỗng như vậy trong suốt những năm làm việc.

Biết rằng mình sẽ chẳng tìm thêm được gì từ họ, cô cúi chào trước khi bước qua cánh cổng để vào vườn. Grace biết rằng vợ của nạn nhân đã bị tấn công và sau đó được chuyển đến bệnh viện. Thi thể của Tom Davenport vẫn được giữ nguyên vị trí, một căn lều trắng được dựng xung quanh để che khuất nó khỏi những ánh mắt tò mò. Ánh đèn pha soi rọi khắp xung quanh khiến mọi thứ trở nên rõ ràng hơn.

Khi bước vào trong lều, cô trông thấy Dave Barnett. Nick cũng đang ở trong đó. Ông bảo Grace rằng Dave đang ăn tối cùng gia đình thì bị gọi tới đây.

“Lại thêm một vụ khó chịu nữa, nhỉ?” Grace bước đến cạnh anh ta. “Xin lỗi vì đã kéo anh khỏi cuộc vui.”

“Ngược lại là khác.” Dave ngược lên nhìn cô và cười rạng rỡ. “Nó là tiệc sinh nhật thứ tám mươi của dì Mabel của tôi. Tin tôi đi, tôi thà phải làm việc còn hơn. Cái đồng mùi thuốc nhuộm tóc, sherry và oải hương đó.”

“Có phải nguyên nhân tử vong là do ngạt nước không?” Grace tò mò hỏi.

“Chưa thể kết luận được. Nhưng theo ý tôi thì đây chính là kẻ đã xuống tay với Josh Parker và Dale Chapman. Tôi nghĩ Davenport cũng đã bị tấn công bởi vật tày được dùng trong vụ Chapman. Rồi anh ta ngã xuống ao, và tôi tin rằng anh ta đã bị nhấn xuống nước để đảm bảo chắc chắn rằng anh ta đã chết.” Dave dừng lại. “Và sau đó anh ta bị đâm vào tim.”

“Lại thêm lần nữa.” Grace rùng mình.

Sau khi xem xét qua hiện trường, cô để đội Điều tra hiện trường làm công việc của mình, với liên tục những máy ảnh được bấm và bằng chứng được đánh dấu. Cô bước vào nhà, nơi có nhiều sĩ quan đang đứng trong bếp, lục lọi các vật dụng cũng như ngăn kéo.

“Nơi này khá nhộn nhịp, nằm ngay trên trục đường chính,” Grace nhận xét. “Việc vượt qua dòng xe cộ chắc chắn sẽ khiến kẻ tấn công gặp khó khăn, kể cả vào lúc đêm muộn thế này.”

“Tôi cũng nghĩ vậy,” Nick liếc nhìn cô, “nhưng trời đủ tối để có thể lén đi mà không bị ai để ý. Chúng tôi sẽ cho đăng tải một thông cáo trên chương trình phát thanh đầu tiên vào buổi sáng. Tôi sẽ cần phải xin chỉ thị cho vụ này. Đám nhà báo sẽ biến chuyện này thành một mớ hỗn độn nếu chúng ta không cẩn thận.” Ông thở dài thườn thượt. “Điều này chắc chắn sẽ tạo ra sự hỗn loạn đáng kể trong thành phố, nhưng chúng ta cần phải tìm ra mối liên hệ và đoán xem ai sẽ có thể là nạn nhân tiếp theo. Ba vụ giết người xảy ra quá gần nhau thật không tốt chút nào. Chúng ta phải tóm được tên khốn đó trước khi lại có thêm vụ nữa.”

“Ông nói là vợ của nạn nhân đã tìm ra anh ta ư?” Grace hỏi.

“Phải. Cô ấy đã bị tấn công bởi một kẻ nấp trong vườn. Cô ấy bị đẩy ngã và sau đó bị đâm vào mặt. Mắt cá chân của cô ấy cũng có thể đã gãy. Cô ấy đã được đưa đi cấp cứu.”

Cô gật đầu. “Tôi sẽ xem qua một vòng.”

Grace luôn cảm thấy mình giống như một kẻ biến thái khi phải quan sát những vật dụng của người khác, một phần cuộc sống riêng tư của họ, nhưng chúng thường chứa đựng bằng chứng, một bản miêu tả về nạn nhân và cách họ sống. Nhưng ở đây cô chẳng thấy gì ngoài một tổ ấm kiểu mẫu. Phòng khách ngăn nắp, giấy dán tường hình hoa và một chiếc trường kỷ với gối tựa màu tử đinh hương.

Trên chiếc kệ bên cạnh, cô thoáng thấy một bức ảnh gia đình. Bên cạnh nó là một bức khác, được chụp vài năm sau nếu xét đến độ tuổi của cô gái trong hình. Tom Davenport đang tươi cười nhìn về phía cô trong cả hai bức ảnh. Anh ta không thay đổi nhiều lắm, vẫn sở hữu một nét quyến rũ đầy nam tính. Anh ta trông có vẻ thoải mái trong cả

hai bức hình. Lorna Davenport cũng đang mỉm cười, con gái của họ cũng vậy.

Nhìn bề ngoài, họ có vẻ là một gia đình hạnh phúc. Vậy mà đột nhiên mọi thứ đảo lộn hoàn toàn.

Tất cả cùng nằm trên một tầng. Phải, dù không được để bản thân có định kiến, nhưng Grace tin rằng kẻ giết người mà họ đang tìm kiếm là một người ngoài.

Khi cô quay trở lại bếp, Nick và Perry đang đứng ở giữa phòng.

“Cô hẳn sẽ muốn thấy thứ này. Họ vừa tìm được nó.” Nick đưa ra một tấm thiệp trắng trong túi đựng bằng chứng. Trên mặt trước của nó là một trái tim vỡ ra làm đôi, với ba từ được in bên dưới:

Em nhớ anh.

“Họ tìm thấy nó nhanh đấy.” Grace nhận chiếc túi từ tay ông.

“Người ta đã lục lọi đám giấy tờ và nó rớt xuống đất,” Perry giải thích.

“Tấm thiệp trống trơn, nhưng thứ này được dính vào đó.” Nick đưa cô túi bằng chứng khác với một mảnh giấy bên trong. Nó được đánh máy.

Tom, xin đừng kết thúc mọi chuyện như vậy. Em không thể sống thiếu anh. Anh là cuộc sống của em. Dù có phải làm hại người khác để được ở bên nhau cũng được. Em chỉ muốn được ở bên anh. Xin đừng vứt bỏ những gì chúng ta đã có. Chúng ta có thể giải quyết chuyện này. Em yêu anh rất nhiều. X.

Grace cau mày. “Nó nằm ở đâu?”

“Trong tủ bếp. Ngăn thứ hai từ trên xuống, kẹp trong một cuốn tạp chí làm vườn.”

“Thật là một nơi kỳ lạ để giấu thứ riêng tư như thế này,” Grace bình luận. “Anh có nghĩ rằng nạn nhân đã ngoại tình không?”

“Nếu không phải giờ chúng ta đã có ba nạn nhân cùng bị đâm vào tim thì thứ này hẳn đã cho Lorna Davenport một động cơ,” Perry nói.

“Nhưng anh không thấy rằng điều đó có hơi kỳ lạ sao?” Grace hỏi. “Nếu ai đó gửi cho anh một tấm thiệp như thế này, liệu anh có giấu nó trong nhà, ở nơi có thể dễ dàng bị tìm thấy không?”

Perry lắc đầu. “Thời buổi này thì chẳng còn gì có thể khiến tôi ngạc nhiên nữa.”

“Ngày tháng trên cuốn tạp chí. Khá là gần đây.”

Grace đi ra ngoài. Có ai đó đang nói chuyện với ông bà Proctor. Cô vẫy tay khi nhận ra Simon và cởi bỏ bộ quần áo pháp y. Anh nở nụ cười chào đón khi cô tiến lại.

“Sĩ quan Điều tra yêu thích của tôi,” anh nói khi cô đã đứng cạnh mình. “Có gì cho tôi không?”

“Nào nào, anh biết là tôi không thể tiết lộ gì mà.”

“Nó đáng giá mà.”

Grace thích việc anh không hề tỏ ra thúc ép chút nào. Trong nghề của anh chẳng được mấy người như vậy.

“Làm sao cô có thể đối phó với tất cả những chuyện này?” Anh hỏi.

Câu hỏi này thực sự khiến cô lo lắng. Anh ấy đang gián tiếp hỏi về suy nghĩ của cô về vụ án hay là thực sự quan tâm tới cô? Thật khó để nói ra. Cô hy vọng mình sẽ quen dần với chuyện này theo thời gian. Cô muốn mối quan hệ công việc của họ sẽ chỉ dừng lại ở mức này, dù họ có thể sẽ tiến xa hơn mức bạn bè bên ngoài công việc. Và đó thực sự là thứ đáng để trông đợi, sau tất cả những chuyện tồi tệ gần đây.

“Tôi ư? Tôi ổn.” Cô vén tóc ra sau tai. “Chúng ta đều có việc phải làm, có lẽ vậy.”

“Cô sẽ liên lạc với tôi khi tìm ra gì đó chứ?” Anh hỏi.

“Tất nhiên rồi.”

Một lần nữa, nụ cười của anh lại khiến màn đêm bừng sáng, nhưng chỉ trong thoáng chốc. Với Grace, vụ án này đã leo thang quá

nhANH. Báo cáo pháp y từ vụ Dale Chapman vẫn chưa có, rất nhiều mảnh ghép vẫn còn để ngỏ trong vụ Josh Parker, và giờ lại đến vụ này. Mười ngày – ba vụ án mạng. Ba vết đâm trên ngực. Trái tim.

Có phải hung thủ ra tay liên tục như vậy vì một nguyên do nào đó? Hay là bởi cơn thịnh nộ của hắn càng lúc càng tăng cao?

Thứ Sáu – ngày thứ mười một

Buổi họp giao ban sáng đã biến thành một cái chợ khi tất cả những người có liên quan tới đội của họ đều có mặt để lắng nghe. Chánh Thanh tra Jenny Brindley ngồi ở cuối phòng.

Nick cập nhật cho mọi người về những gì xảy ra đêm hôm trước, rồi chuyển sang tình hình điều tra. “Chúng tôi đã tiến hành thẩm vấn từng nhà ngay tối qua và sẽ tiếp tục nó vào sáng nay. Chúng tôi cũng đồng thời tiến hành kiểm tra các camera an ninh và tìm kiếm nhân chứng đã trông thấy ai đó rời khỏi hiện trường.”

“Liệu tên sát nhân có thể trèo qua hàng rào sang nhà bên cạnh, rồi rời đi tại nơi cách hiện trường vài căn nhà không?” Perry hỏi.

“Hoàn toàn có thể,” Nick đáp lại, “và nếu đúng vậy thì điều đó nghĩa là nghi phạm của chúng ta rất nhanh nhẹn.”

“Và liệu chúng ta có chắc chắn rằng đó là đàn ông không?” Grace hỏi. “Chúng ta vẫn chưa có bằng chứng để khẳng định điều đó, đúng không?”

“Không, nhưng cú đấm thẳng mặt mà Lorna Davenport đã phải nhận khá là mạnh đấy.”

“Không mạnh bằng những cú mà các nạn nhân đã phải nhận,” Sam nhận xét.

“Giống như một võ sĩ quyền Anh được đào tạo?” Grace gợi ý.

“Đó cũng là một khả năng,” Nick đồng tình.

“Kẻ đó biết rõ Tom Davenport sẽ ra ngoài khi nào,” Grace nói thêm.

“Hoặc, giống như trong vụ của Dale Chapman, hắn có thể đã ngồi đợi,” Alex nêu ý kiến.

“Có liên hệ vào với phòng tập Steele’s không?” Grace hỏi. “Anh ta có phải hội viên không?”

“Có,” Nick nói. “Nhưng theo lời vợ anh ta thì Tom đã không tới đó một thời gian rồi. Chúng ta chắc chắn sẽ phải kiểm tra điều đó, đồng thời xem xem anh ta có tử để đồ hay không.”

Những tiếng rì rầm vang lên khắp phòng và Nick giơ tay để mọi người im lặng. “Điểm chung ở đây là các nạn nhân đều là nam giới và đều bị đâm, vậy nên chúng ta phải tìm hiểu xem ai có thể sẽ là nạn nhân tiếp theo, thử xem chúng ta có thể cảnh báo cho họ hay không. Chúng ta có thể đề cập tới chuyện này trong buổi họp báo sáng nay. Tôi chắc chắn rằng sẽ có rất nhiều câu hỏi được đưa ra sau khi chúng ta đưa nó lên sóng trực tiếp.” Ông đóng sổ lại. “Hãy tìm ra câu trả lời trong ngày hôm nay nào. Grace, nói vài lời được chứ?”

Grace nán lại cùng Nick cho đến khi căn phòng chẳng còn một ai. “Lorna Davenport đã rời khỏi bệnh viện tối qua và tới nhà Jade Steele. Rõ ràng họ là bạn tốt của nhau.”

Grace thở dài. “Lại thế nữa sao?”

“Con gái họ là bạn thân nhất của nhau, và họ hiểu nhau rất rõ.”

“Cũng không có gì lạ... Không phải người ta thường tìm đến gia đình trước bạn bè sao?”

“Thường thì là vậy... Nhưng ai biết được? Cô ta đã ở lại đó cho tới khi đội pháp y xong việc. Tôi đã nói chuyện với Jenny về việc để cô tiếp tục phụ trách vụ án. Tôi đã phải thuyết phục bà ấy, nhưng hiện tại thì chuyện của cô ổn rồi.”

Grace gật đầu, cố không tỏ ra quá nhẹ nhõm. “Cảm ơn sếp.”

“Đã có vài sĩ quan liên lạc được chỉ định, nhưng tôi muốn cô tới gặp cô Davenport sau khi đã tới đại học Staffs. Ở đó có một người

tên Matthew Rushton muốn nói chuyện với chúng ta, và sau đó cô có thể tới nhà Jade.”

“Matthew Rushton?” Grace cố không tỏ ra bối rối khi nghe tới cái tên đó. Matt chưa bao giờ muốn được gọi bằng tên đầy đủ. Anh ấy luôn thích được gọi tắt hơn.

“Anh ta làm việc tại đó, phụ trách khoản phúc lợi cho sinh viên,” Nick đáp. “Thử xem cô có thể tìm được gì.”

Grace gật đầu. Sự tò mò của cô đã trỗi dậy.

Grace để Nick ở lại ghi hình cho thông cáo báo chí cùng Chánh Thanh tra. Cô thoáng trông thấy Simon khi đi ngang qua phòng họp báo. Anh lén ra hiệu với cô và cô gật đầu đáp lại. Chắc chắn công việc của anh cũng đang càng lúc càng bận rộn. Cô thầm cầu khẩn sáng nay sẽ có ai đó gọi đến và cung cấp một thông tin quan trọng trong lúc cô đang ở ngoài.

Trong vài năm gần đây, đại học Staffordshire đã được tân trang và sở hữu thêm những khối nhà mới. Các tuyến phố xung quanh luôn đông đúc trong khoảng thời gian này. Những cư dân sống gần đó thường phàn nàn về các sinh viên, đặc biệt là vào mùa thu, khi mà năm học mới bắt đầu và sự yên bình của mùa hè lại một lần nữa biến mất. Vài con sâu đã làm rầu nồi canh. Nhưng bên cạnh những hành vi ngang ngược, các sinh viên cũng mang tới cho khu vực này thêm nhiều cơ hội kinh doanh, cũng như sự sôi động và phát triển.

Grace đến quầy lễ tân để thông báo, và sau vài phút, một người đàn ông tiến lại phía cô. Anh ta ở độ tuổi gần bốn mươi, mặc quần bò nâu, áo khoác ca rô và áo sơ mi màu vàng chanh, không cài khuy cổ. Tóc anh ta dài nhưng gọn gàng, phần mái được chải lệch sang một bên.

“Matthew Rushton, trưởng ban phúc lợi sinh viên.” Anh ta đưa tay ra khi cô bước tới.

“Cảnh sát Staffordshire.”

Grace bước theo Matthew trên hành lang để tới một văn phòng nhỏ. Các bức tường treo đầy bằng khen và một chiếc cúp bóng rổ từ năm 2010 nằm trên chồng tài liệu. Bức ảnh anh ta chụp cùng người phụ nữ, hai đứa trẻ và một chú chó được đặt trên bàn làm việc, ở góc độ mà cô cho là phô trương hơn cần thiết.

Anh ta ngồi xuống. “Tin tức về Tom thật khủng khiếp.” Anh ta lắc đầu tỏ ý không tin. “Lorna đã gọi cho tôi sáng nay. Tôi không thể tin là cô ấy vẫn nhớ gọi cho chúng tôi trong hoàn cảnh đó. Nhưng tôi e rằng vì thế nên mình đã không thể thành thật với cô ấy.”

“Tôi không hiểu, thưa anh Rushton.” Grace ngồi xuống ghế, bắt chéo chân.

“Tom đã... đã làm việc ở đây được gần năm năm. Anh ấy là một giảng viên giỏi, nhưng tôi đã phải đình chỉ anh ấy vào hôm qua.”

“Ồ?” Grace nâng cằm lên.

Matthew lập tức đỏ mặt. “Tôi nghĩ anh ấy là một người hoàn hảo, nhưng có những lời phàn nàn và tin đồn rằng anh ấy đã thân mật quá mức với một số sinh viên hồi năm ngoái.”

“Nam hay nữ?”

“Nữ. Anh ấy sở hữu vẻ ngoài giống với một diễn viên trong *Emmerdale*.”

Grace gật đầu. Jeff Hordley. Vậy ra đó chính là điều đã khiến cô băn khoăn. Trong công việc này, cô đã nhìn thấy quá nhiều gương mặt mà cô vẫn thường tự hỏi liệu có phải mình đã thấy họ trên tivi hoặc trong phim không.

“Anh có thể cho tôi vài cái tên được không?” Cô hỏi, nghĩ về tấm thiệp.

“Tôi có hai người cho cô. Lucy và Stacey – tôi không biết họ của hai em đó là gì. Tôi đang định tìm họ.”

“Anh có thể vui lòng cung cấp cho tôi danh sách tất cả những sinh viên có tên như vậy không? Cả hiện tại lẫn trong vòng năm năm qua?”

Có thể làm nhanh được không?”

“Được chứ, chắc chắn rồi.” Matthew kiểm tra đồng hồ. “Cô có muốn nói chuyện với lớp của anh ấy không? Tất nhiên là sẽ có người khác giảng thay phần của Tom, nhưng nó sẽ bắt đầu sau vài phút nữa. Tôi nghĩ trong lúc chúng ta đang nói chuyện thì tin tức đã lan truyền giữa các sinh viên rồi. Tuy nhiên, tôi sẽ không công khai lý do khiến Tom bị đình chỉ. Hay là tôi nên làm vậy nhỉ?”

“Cũng khó nói.” Grace đứng dậy. “Trừ khi anh có bằng chứng?”

“Không, nhưng cô biết chuyện này là thế nào rồi đấy.” Anh ta lắc đầu. “Mọi nghi ngờ đều phải được xem xét, và sau đó là đình chỉ.”

Bên ngoài hành lang, có rất nhiều nam nữ thanh niên đang di chuyển, và có cả vài sinh viên lớn tuổi. Họ lách qua đám đông, xuống cầu thang và bước vào một giảng đường.

Hai mươi phút sau, Grace rời khỏi lớp học. Các sinh viên đã được thông báo và hướng dẫn cách liên hệ với cảnh sát nếu có bất kỳ thông tin nào. Cô cảm thấy hài lòng, bởi khi họ rời đi, Matthew đã tuyên bố sẽ tư vấn cho những ai cần đến. Thật tốt khi thấy rằng quyền lợi của sinh viên rất được coi trọng.

Khi chỉ còn lại một mình, một cô gái trẻ với mái tóc đen dày buông xõa sau lưng tiến lại gần cô. Cô ấy trông chỉ cỡ mười bảy tuổi, nhưng vì lớp trang điểm đậm nên trông có vẻ già dặn hơn. Kem nền dày, mắt kẻ đen và dán mascara. Grace lo lắng về việc thanh niên ngày nay lớn quá nhanh, nhưng rồi nhận ra rằng hồi ở tuổi đó mình cũng hết như vậy.

“Chị có biết lễ tang sẽ được tổ chức khi nào không?” Cô gái trẻ hỏi.

Grace lắc đầu. “Chị e là sẽ phải mất một thời gian. Bọn chị cần tiến hành công việc của mình trước khi có thể trả thi thể lại cho gia đình.”

Khi nghe đến từ “thi thể”, cô gái có vẻ buồn nôn. Cô đưa tay lên che miệng, tay kia chống vào tường để cố kìm nó lại. Grace chộp lấy một chiếc ghế gần đó và cô gái vội ngồi xuống.

“Có chuyện gì vậy?” Cô dịu dàng hỏi.

“Em... Em...”

“Tên em là gì?”

“Charlotte Maidley.”

Charlotte ngược nhìn Grace, lớp phấn trang điểm chảy dài xuống má.

“Em có gì muốn kể với chị không?”

Cô gái trẻ òa khóc. “Anh ấy là một người tốt bụng và dịu dàng.”

Grace đợi vài giây, nhưng cô ấy vẫn không nhìn cô. “Có ai đó mà em muốn chia sẻ cùng không?” Cô cố gắng.

Charlotte lắc đầu.

“Còn người tư vấn thì sao?”

“Không!” Charlotte vùng chạy ra hành lang.

“Chị chỉ muốn giúp thôi mà!” Grace khóc, nhưng cô gái đã biến mất.

Cô đi tìm Matthew Rushton và kể cho anh ta nghe về Charlotte. Cô cũng đưa cho anh ta danh thiếp phòng trường hợp có ai đó muốn nói chuyện với mình.

Khi trở lại xe, cô gọi Nick và báo cáo tình hình cho ông. Rồi cô gửi một email ngắn cho Sam, yêu cầu cô ấy kiểm tra danh sách những cái tên mà cô lấy được từ trường đại học. Họ sẽ cần phải kiểm tra chéo thông tin của ba nạn nhân thêm lần nữa.

Cô khởi động xe, nhưng không lái đi ngay lập tức. Thành thật mà nói, cô không hề mong đợi cuộc gặp tiếp theo, nhất là giờ cô lại mang tới tin xấu. Ngoài chuyện không chắc Jade Steele sẽ phản ứng thế nào sau lần gặp gần nhất của họ, cô cũng sẽ bất đắc dĩ khiến trái tim

Lorna Davenport tan nát khi kể rằng người chồng vừa bị sát hại của cô ấy đã bị đình chỉ.

Khi lái xe dọc theo đường Potteries để tới địa chỉ mà Nick đã cung cấp, Grace cố đặt mình vào vị trí của người vợ có chồng mới bị sát hại. Cô có thể tưởng tượng được Lorna Davenport đã cảm thấy thế nào khi ôm chồng trong tay, biết rằng sẽ không thể cứu được anh ấy nữa, bởi cô cũng từng trải qua điều tương tự với Matt. Ôm anh khi anh trút hơi thở cuối cùng. Đó là khoảnh khắc khiến trái tim vụn vỡ – khoảnh khắc mà ta hy vọng sẽ kéo dài mãi mãi, dù chẳng thể làm gì hơn được nữa.

Có vẻ thật tàn nhẫn khi thông báo cho Lorna biết rằng chồng cô ấy đã bị đình chỉ. Sẽ thật khó đề cập nhật cho cô ấy biết những thông tin mới nhất với những diễn biến mà cô có lẽ sẽ chẳng thể giải quyết.

Nhà của Jade Steele nằm giữa một khu nhà ở xã hội trên đường Scotia, Burslem. Nó ở lưng chừng một con đường hẹp với ô tô đậu hai bên, khiến cho việc ra vào trở nên vô cùng bất tiện. Điều kiện sống ở đây có vẻ hoàn toàn khác so với hai người anh trai của cô ta và Grace ngay lập tức tự hỏi tại sao. Cô chẳng nghi ngờ gì về việc rèm cửa sẽ được kéo lên ngay khi mình vừa đậu xe ở ngoài.

Người ra mở cửa là Angela Stephens, sĩ quan liên lạc được chỉ định. Jade đứng ngay sau lưng cô ấy.

“Lorna đang tắm,” Angela bảo cô. “Đó là điều đầu tiên cô ấy muốn làm. Hy vọng là không quá lâu.”

“Freya đang ở cùng Megan trong phòng ngủ của con bé,” Jade bảo Grace. “Họ có thể ở đây tới khi nào tùy thích. Chúng tôi có thể sống ở nhà mẹ. Tôi đã nghĩ rằng tốt nhất là hôm nay Megan cũng nên nghỉ học.” Jade đưa tay lau nước mắt. “Hai người có muốn dùng trà không?”

“Tôi thì không, cảm ơn. Tôi có vài email phải kiểm tra.” Angela vẫy chiếc điện thoại của mình. “Tôi sẽ vào phòng khách.”

Grace đi theo Jade vào bếp.

“Chị đã có ai... đã có nghi phạm nào chưa?” Jade hỏi. “Ý tôi là, không phải thật bất thường khi có ba vụ án mạng xảy ra sát nhau đến vậy sao?”

Grace lắc đầu, cẩn thận cân nhắc những điều sắp nói. “Hiện chúng tôi đang tiến hành thu thập chứng cứ pháp y. Giờ là lúc để các chuyên gia giám định hiện trường thực hiện công việc của họ. Tôi hy vọng chúng tôi sẽ sớm thu được nhiều hơn.” Cô chỉ vào bàn bếp. “Tôi hỏi cô vài câu được không?”

“Chắc chắn rồi. Vậy, trà nhé?”

Grace gật đầu và nhìn một lượt quanh bếp trong lúc đợi. Đây là một ngôi nhà khiêm nhường mà cô đoán rằng thuộc quyền sở hữu của chính quyền địa phương. Kiểu thiết kế điển hình cho một căn hộ nhỏ với ba phòng ngủ. Đồ đạc trong bếp trông có vẻ mới, cửa màu xám nhạt bên dưới bàn ăn màu kem. Tấm bảng cạnh cô dính đầy những bức ảnh của Megan, phần lớn đều có Freya đứng cạnh. Một đồng son môi và mascara nằm trên chồng tạp chí dành cho tuổi mới lớn trên bàn, một đôi dép nằm dưới chân ghế. Nơi này đem lại cảm giác thật giản dị, nhưng một lần nữa nó lại khiến cô băn khoăn về sự khác biệt giữa Jade và các thành viên còn lại của gia đình Steele. Cô đã quan sát nơi ở của Eddie qua Google Street View; trông nó khá giống nhà của Leon. Một dinh thự lớn nằm biệt lập. Liệu có phải Jade đã chọn sống đàng hoàng vì lý do riêng? Hay cô ta đã phung phí toàn bộ số tiền của mình?

“Cô và Lorna chơi với nhau được bao lâu rồi?” Grace hỏi.

“Chúng tôi đã biết nhau từ thời trung học. Chúng tôi học cùng lớp, cùng làm thêm vào thứ Bảy tại BHS, mọi thứ. Thậm chí Megan và Freya cũng ra đời chỉ cách nhau hai tháng. Chúng tôi đã rất vui vì chúng cũng trở thành những người bạn tốt nhất của nhau.”

“Có phải cô cũng quen Tom từ hồi đó không?”

Jade lắc đầu. “Tôi biết anh ấy từ khi mười sáu. Anh ấy là bạn của Leon.”

“Khi đó anh ta thế nào?”

“Tôi đã hẹn hò với anh ấy vài buổi trước và, như người ta vẫn làm ở tuổi đó, chúng tôi trao đổi bạn trai cho nhau. Tôi đá gã của mình sau vài tuần, nhưng Tom và Lorna thì vẫn ở bên nhau. Anh ấy là một người hết sức tử tế.” Jade đi ra ngồi trên bàn bếp. “Anh ấy hài lòng với những gì mình có. Hạnh phúc với Lorna và Freya. Anh ấy cũng đã giúp tôi rất nhiều trong những năm qua.” Đôi mắt cô ta đắm lệ. “Tôi sẽ rất nhớ anh ấy.”

“Và cô không hề biết ai là kẻ muốn hãm hại anh ta?”

Cô ta lắc đầu. “Nhưng tôi sẽ chăm sóc Lorna.”

“Thật tốt vì cô ấy đã có cô. Hai người có vẻ rất thân thiết.”

“Đúng vậy. Tất nhiên là không phải lúc nào chúng tôi cũng hòa hợp, nhưng cô ấy vẫn luôn ủng hộ tôi.”

“Cô có nghĩ cuộc sống hôn nhân của họ có vấn đề không?”

Jade mỉm cười khi đưa tay lau nước mắt. “Không, họ rất thoải mái khi ở bên nhau. Tôi cho rằng đó là bởi họ đã ở bên nhau từ rất lâu rồi.”

“Lorna chưa từng kể với cô về những lần cãi vã của họ ư?”

“Tất nhiên là có.” Jade nhấp một ngụm trà. “Tom không phải một người chồng tồi, nhưng anh ấy khá gia trưởng. Anh ấy không đánh Lorna,” cô ta vội vàng nói thêm, “hay bắt cô ấy làm những việc cô ấy không muốn. Mọi yêu cầu của cô ấy đều được đáp ứng, và họ có một cuộc sống tốt. Vậy nên, phải, cô ấy đã ngồi ngay chỗ chị đang ngồi và than vãn về anh ấy. Nhưng chỉ vậy thôi, giải tỏa với ai đó. Họ yêu nhau. Tôi ước gì mình có một cuộc hôn nhân như vậy.”

Grace mỉm cười và nghĩ về Matt. Cô từng khiến một số đồng nghiệp cũ phải ghen tị. Matt thấu hiểu công việc của cô và luôn hỗ trợ mỗi khi cô phải làm việc – đúng như những gì cô chờ đợi, nhưng nó cũng khiến cô cảm thấy có chút tự hào khi nói chuyện cùng các đồng

nghiệp của mình, những người mà bạn đời của họ lúc nào cũng phàn nàn.

“Và dạo này cô thế nào?” Grace hỏi Jade, muốn nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Tôi ư? Ồ, tôi vẫn ổn, cảm ơn. Chứng ốm nghén là một thứ khốn nạn, chị biết đấy, nhưng tôi sẽ đối phó được.”

Grace cắn môi. Cô muốn hỏi xem Jade có định giữ đứa bé hay không, ngạc nhiên khi nhận ra rằng cô ta có vẻ không định làm thế. Nhưng dù sao thì đó cũng hoàn toàn không phải là việc của cô.

“Nghe này, tôi rất xin lỗi về chuyện hôm trước,” Jade nói, ánh mắt thể hiện rõ sự ngại ngùng. “Chuyện đó thật ngớ ngẩn, giờ thì tôi nhận ra rồi. Tôi đã phá hỏng nó, nhưng tôi tự hỏi... liệu chúng ta có thể thử lại vào lần khác không?”

Dù tò mò muốn biết thêm về Jade, nhưng Grace không muốn hứa hẹn những điều mà cô không chắc mình có thể làm được hay không.

“Có thể, khi tôi bớt bận rộn hơn,” cô nói.

Jade mỉm cười. “Tuyệt! Lần này tôi sẽ cố không hành xử ngu ngốc nữa.”

Grace uống nốt tách của mình và đợi Lorna đi xuống. Cô thấy ổn khi gặp lại Jade và nói chuyện với cô ta một cách lịch sự. Cô cảm thấy vui khi cô ta xin lỗi vì buổi gặp đó, và có lẽ mục đích của nó là tốt, chỉ là hơi thiếu suy nghĩ mà thôi. Grace không biết mình sẽ cảm thấy thế nào khi Jade liên lạc với cô lần tới. Hy vọng khi đó vụ án đã được giải quyết xong.

Khi Lorna xuống đến nơi, Grace để cô ấy lấy lại tinh thần trong phòng khách một lúc trước khi bắt đầu cuộc nói chuyện. Cô thấy cô ấy ngồi trên trường kỷ, đôi chân băng bó chằng chịt gác trên chiếc ghế đầu, nhưng thật may là chưa bị gãy. Mắt trái của cô ấy sưng vù và tím bầm, điều đó chỉ ra rằng nghi phạm của họ có thể đã tung ra cú đấm bằng tay phải.

Grace ghi chú lại vài điều khi họ nói về những chuyện đã xảy ra. Thật đau lòng khi thấy cứ khoảng một phút Lorna lại phải dừng lại để khóc, nhưng họ cần phải làm việc này càng nhanh càng tốt. Lorna càng khóc nhiều hơn khi nghe Grace nói rằng chồng cô ấy đã bị đình chỉ và lý do của việc đó.

“Thật không thể tin được! Anh ấy chẳng hề nói gì với tôi tối qua!” Cô ấy hoảng hốt ngồi thẳng dậy. “Toàn là dối trá! Thật bê bối. Họ có bằng chứng không?”

“Tôi e rằng cô sẽ phải liên hệ với trường đại học, thưa cô Davenport. Tôi chỉ đang cố phác thảo lại ngày cuối cùng của Tom thôi.”

“Tôi muốn được ở một mình,” Lorna nói. “Bao lâu nữa chúng tôi mới được về nhà?”

“Tôi sẽ thông báo cho cô,” Grace nói. “Tôi xin lỗi, nhưng chúng tôi phải thu thập nhiều bằng chứng nhất có thể.”

“Tôi thực sự cũng không chắc là mình có muốn quay lại đó không nữa.” Lorna rùng mình, đôi mắt lại ngấn lệ.

Grace thở phào khi cuộc nói chuyện kết thúc và cô rời khỏi phòng. Thật khó khăn khi phải trải qua chuyện đó. Những gì còn sót lại của gia đình khốn khổ ấy sẽ bị phá nát khi mọi chuyện vỡ lở.

Khi Grace trở về đồn, Sam vẫy tay gọi trước khi cô bước tới bàn của mình.

“Chúng ta có các đoạn băng từ camera an ninh ghi lại hình ảnh của kẻ nào đó đang lờn vờn quanh nhà Tom Davenport sau vụ giết người,” Sam bảo cô.

“Chúng ta có biết đó là ai không?” Grace nín thở chờ đợi.

“Chắc chắn rồi.” Sam chỉ tay vào màn hình. “Đó là Kyle Fisher. Hắn nấp sau hàng rào trên lối đi nằm đối diện với nhà Davenport và ở đó trong gần ba mươi phút. Tôi không chắc rằng hắn chỉ đang rình mò hay chính là kẻ mà chúng ta cần tìm.”

“Tôi từng gặp hắn tại phòng tập Steeles.” Grace phấn khích nói. “Hắn đang ở trên sàn đấu quyền Anh.”

“Phải, hắn là một trong những kẻ gây rối khét tiếng của chúng tôi.”

“Làm tốt lắm, Sam ạ,” Grace cảm kích. “Mang hắn tới đây nào.”

Kathleen đang bận rộn với việc kiểm kê sổ sách của Posh Gloss. Như thường lệ, nếu để Jade lo liệu, mọi chuyện sẽ chẳng đâu vào đâu. Bà không chắc liệu mình có thể khiến con gái cảm thấy hứng thú với việc kinh doanh hay không. Jade sẽ luôn từ chối, phản kháng và cố ý làm mọi thứ rối tung lên. Bà cảm thấy tuyệt vọng với con bé.

Ít ra sáng nay con bé cũng có một cái cơ hợp lý. Kathleen vừa kết thúc cuộc điện thoại với Jade và biết rằng người đàn ông bị sát hại

đêm qua là Tom Davenport, và rằng con bé sẽ không đến.

Bên phải bà, Clara đang vẽ móng tay cho một người phụ nữ. Họ đang chém gió về mấy vụ giết người xảy ra gần đây.

“Thật không thể tin được là tới giờ cảnh sát vẫn chưa bắt ai,” Clara nói, đầu cúi xuống để đánh bóng bộ móng của khách. “Thật quá sức kém cỏi, phải không, Maureen?”

“Tôi cũng mới nói như vậy với Gordon tối qua.” Maureen gật đầu đồng tình. “Bất kỳ ai trong số chúng ta cũng có thể trở thành nạn nhân tiếp theo nếu họ không sớm tóm được hắn. Lúc này việc ra ngoài vào buổi tối không còn an toàn nữa!”

“Tôi tự hỏi gã đó là ai vậy?” Clara dừng lại một lúc trước khi chuyển sang bàn tay còn lại của Maureen. “Chắc chắn ba người bị sát hại trong một khoảng thời gian ngắn như vậy phải có điểm chung gì đó chứ?”

“Hắn tới từ Endon, trên radio nói vậy.”

Kathleen không bộc lộ chút biểu cảm nào cho thấy bà biết họ đang nói về ai. Bà vừa định tham gia vào cuộc trò chuyện thì chợt nghe thấy vài giọng nói. Có vẻ như âm thanh phát ra từ văn phòng của Eddie. Bà vội vàng đi về phía đó để xem chuyện gì đang xảy ra.

Bà định bước vào, nhưng rồi dừng lại khi Eddie bắt đầu nói.

“Đây là người thứ ba có liên quan tới cậu rồi đó. Cậu có ý kiến gì về việc ai là kẻ đứng sau chuyện này không?”

“Không, nhưng khi em tới...” Kathleen nhận ra giọng của Leon, nhưng Eddie đã cắt ngang câu nói của hắn.

“Nếu chuyện này có liên quan gì tới đám đó...”

Một tiếng động lớn vang lên khiến Kathleen giật mình. Nghe giống như tiếng bàn tay đập xuống bàn.

“Em cũng sợ như anh thôi, Ed. Chúng ta đều biết em có thể sẽ là mục tiêu tiếp theo.”

Mọi thứ chìm trong im lặng. Kathleen vừa định bước vào thì cuộc nói chuyện lại tiếp tục.

“Tom đã bị đình chỉ,” Leon nói.

“Cái gì?”

“Hôm qua hắn đã gọi cho em. Có người phàn nàn về việc hắn quá thân mật với các sinh viên.”

“Cái mẹ gì thế!” Thêm một cú đập nữa, khiến Kathleen rùng mình. “Tại sao cậu lại tái khởi động nó cơ chứ?”

“Chuyện đó ngu thật, em biết. Nhưng thu được rất nhiều tiền.”

“Theo ý anh thì nó chẳng tươi chút nào.”

“Em không chơi bời với đứa nào cả!” Leon lên giọng.

“Chuyện đó để sau. Lý do khiến anh không muốn dính tới chuyện này là bởi anh không thích cách mà các cậu vận hành nó.”

“Rồi, rồi! Chà, em nghĩ là chuyện vẫn chưa dừng lại đâu.”

“Dale còn nợ chúng ta bao nhiêu?” Eddie hỏi sau một thoáng tạm dừng.

“Cỡ gần mười lăm ngàn,” Leon đáp. “Và nếu bọn cớm phát hiện ra, chúng ta sẽ trở thành những nghi phạm chính.”

“Và chính xác thì cậu nghĩ rằng chúng sẽ tìm ra bằng cách nào, trừ khi một trong chúng ta tiết lộ cho chúng?”

“Còn Grace thì sao?”

“Cô ta thì sao?”

“Anh cần phải cảnh báo cô ta. Cô ta luôn rình rập quanh đây. Em không thích chuyện đó.”

Một khoảng lặng.

“Còn ai biết chuyện nữa không?” Eddie hỏi.

“Theo em biết thì không.”

“Vậy chúng ta chỉ việc bình tĩnh và hành động như bình thường nếu đám cớm tới tra hỏi. Hãy gọi cho tất cả những kẻ đã tham dự bữa tiệc cuối cùng. Cậu cần giải quyết nó trước khi một trong chúng ta mất mạng.”

Kathleen hỗn hển. Tom Davenport đã làm cái quái gì để bị đình chỉ cơ chứ? Thằng ngu đó đã làm đổ bể mọi thứ, khiến gia đình bà đang bị nghi ngờ.

Và chuyện “mấy đám” là sao?

Nghe thấy tiếng chuyển động, Kathleen vội bỏ đi trước khi ai đó có thể phát hiện ra mình.

Theo lời Sam, Kyle Fisher mới mười tám tuổi, từng phải vào trại giáo dưỡng hai lần vì hành vi đột nhập và trộm cắp, và là một thằng trẻ trâu tự phụ sớm muộn cũng sẽ được ăn cơm tù. Hắn sinh ra trong một gia đình trung lưu với ba anh em, và họ đã không thể kiểm soát được hắn.

Trước khi tiến hành thẩm vấn hắn, Grace phải nói chuyện với một luật sư công mà cô chưa từng gặp trước đây. Mitchell Patrick tự giới thiệu và cô lập tức có thiện cảm với anh ta. Nụ cười của anh ta có vẻ thành thật, và anh ta nói về Kyle như thể hắn là một người trưởng thành, thay vì tỏ vẻ bề trên như nhiều người có thể sẽ làm.

Grace bước vào phòng thẩm vấn. Mitchell ngồi cạnh Kyle. Cô kéo ghế ra và ngồi đối diện với họ.

Kyle ngồi khoanh tay, để lộ ra những móng tay bị cắn nham nhở. Những vết nám trên trán và vài sợi râu thưa dưới cằm cho thấy hắn đã cạo râu để khiến mình trông trẻ hơn.

Sau khi xem qua các chi tiết liên quan, Grace lấy cuốn sổ tay của mình ra và bắt đầu đặt câu hỏi.

“Kyle, cậu có thể cho tôi biết mình đã ở đâu trong khoảng từ tám đến mười giờ tối qua không?”

“Tôi ở với người phụ nữ của mình.”

“Người phụ nữ của cậu?” Grace nhướng mày. Kyle Fisher có vẻ cũng chỉ là một gã đàn ông bình thường.

“Phải, tôi gặp cô ấy lúc bảy giờ và chia tay lúc khoảng mười giờ kém mười lăm. Có vài công chuyện.”

“Là những gì?”

Hắn nhún vai. “Chuyện này chuyện nọ.”

“Và cậu đã làm mấy chuyện *này nọ* đó ở đâu?”

“Đâu đó.”

“Vậy là cậu đã tạm biệt bạn gái mình. Tại nhà cô ấy, phải chứ?”

“Ờ.”

Grace đợi hắn giải thích, nhưng chỉ nhận được sự im lặng. Cô thầm thở dài.

“Địa chỉ mà cậu đã tạm biệt... Cô ấy sống ở đâu?”

“Ờ.”

“Ở đâu?”

“Đường Leek Mới.”

“Con đường đó dài lắm đấy, Kyle. Số nhà bao nhiêu?”

“Church View. Không có số nhà. Ngôi nhà đó to vật vã.”

Grace đã chuẩn bị ghi lại địa chỉ, nhưng chợt dừng lại và nhìn lên.
“Bạn gái cậu tên gì?”

“Freya Davenport.”

“Cậu có biết rằng một người đàn ông đã bị sát hại trong khu vườn sau nhà đó không?”

“Ờ. Cô ta có kể với tôi rằng ông già của cô ta đã bị giết.” Hắn khoanh tay lại. “Nhưng tôi chẳng liên quan gì tới chuyện đó hết.”

“Có phải đó là lý do khiến cậu đi lòng vòng quanh địa chỉ ấy sau khi chuyện đó xảy ra?”

Kyle nhú mày.

“Hình ảnh của cậu đã bị ghi lại bởi camera an ninh lắp bên kia đường, trong khoảng hơn nửa giờ đồng hồ.”

“Tôi chỉ muốn biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Cậu và Freya đã ở bên nhau bao lâu rồi?” Grace đưa ra câu hỏi tiếp theo.

“Mới có vài ngày. Tôi cũng không biết rõ về cô ta lắm. Không phải gu của tôi.”

“Ồ?”

“Cô ta có hơi trẻ quá.”

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Mười bảy?”

“Mười tám.”

“Và cậu có rất nhiều bạn bè.” Grace mỉm cười. “Tôi nhận ra cậu ở phòng tập Steele’s. Cậu có vẻ chăm luyện tập quá nhỉ?”

“Cũng chút chút.”

“Cậu có giỏi không?”

“Ờ, cũng không tệ.” Ngực hấn hơi ưỡn lên khi được khen.

“Kẻ nào đó đã đánh gục vợ của nạn nhân bằng một cú móc phải. Đó không phải một bạn của cậu chứ? Có lẽ hấn cũng đã lượn lờ quanh chỗ đó?”

“Không.” Kyle ném cho cô một cái nhìn khinh bỉ.

“Dựa theo những gì chúng tôi biết thì rất có thể cậu cùng một gã trong phòng tập đã thực hiện việc đó. Hấn đã tấn công anh Davenport, còn cậu thì đi lòng vòng để kiểm tra xem có gì nguy hiểm không.”

“Không!” Kyle bật dậy khỏi ghế. “Nghe này, nếu cô muốn biết thì tôi đã hẹn hò với Freya để trả đũa hấn! Thằng khốn đó đã vứt bỏ chị tôi!”

“Ý cậu là ngoại tình với cô ấy?” Grace dò hỏi.

“Ờ. Có chuyện gì đó và mọi thứ đã kết thúc, nhưng chị ấy đã rất buồn và không muốn nói với bất cứ ai. Kể cả tôi. Hấn đáng tuổi cha chúng tôi... thật bệnh hoạn, nếu cô định hỏi. Vậy nên tôi đã qua lại với Freya để trả đũa hấn.”

“Chính xác thì cậu định làm điều đó bằng cách nào?”

“Tôi... tôi sẽ ngủ rồi đá cô ta, giống như hấn đã làm với chị tôi. Rồi tôi sẽ kể cho cô ta nghe những gì cha cô ta đã làm.”

“Thật ghê tởm!”

“Những gì cha cô ta làm với Lucy cũng vậy thôi.”

“Chị của cậu tên là Lucy ư?” Grace lại ngừng viết, mừng rỡ vì phát hiện đó. Họ chỉ mới bắt đầu tiến hành kiểm tra danh sách lấy được từ đại học Staffordshire.

“Ờ,” Kyle đáp.

Grace cần phải kết thúc chuyện này ngay lập tức. “Cậu đã ở đâu vào tối thứ Ba tuần trước, khoảng chín đến mười một giờ?”

“Tôi ở nhà với cha mẹ. Chúng tôi ngồi xem liên tục nhiều tập của *The Walking Dead*.”

“Còn tối thứ Bảy từ tám đến chín giờ?”

“Tôi ở quán rượu. Chỗ đó có karaoke.”

“Cậu có hát không?” Grace biết rằng nếu hấn làm vậy thì sẽ có rất nhiều người chứng kiến.

“Cô không thể khiến tôi bỏ mic ra được đâu.”

Họ chắc chắn sẽ kiểm tra lại hành tung của hấn, nhưng nếu tất cả là đúng, Grace biết rằng Kyle không thể là hung thủ trong hai vụ đầu tiên. Bản năng mách bảo cô rằng chỉ có một hung thủ trong vụ án này, nghĩa là Sam đã đúng: nếu hấn có liên quan trong vụ này thì cũng chỉ trong vai trò kẻ quan sát. Bộ phận pháp y sẽ xác nhận lại lời khai của hấn khi họ tới đó, nhưng cho đến lúc này vẫn chưa phát hiện ra thêm kẻ nào xuất hiện ở khu vực quanh đó.

Nhưng Kyle có vóc dáng tương tự như kẻ chạy khỏi nhà Dale Chapman đã được ghi lại trong camera, và Grace đã gặp hấn tại câu lạc bộ quyền Anh hôm Chủ nhật. Nếu Lucy có cùng cân nặng và chiều cao với em trai mình, cô ta sẽ có nhân dạng hoàn toàn trùng khớp với kẻ mà họ đang tìm.

Grace cần phải nói chuyện với Lucy Fisher để xem cô ta có phải là chủ nhân của mảnh giấy mà họ tìm thấy trong ngăn kéo tủ bếp hay không. Cô cũng sẽ hỏi cô ta về các bữa tiệc.

“Lucy sống cùng cậu và cha mẹ phải không?” Grace hỏi.

“Ờ.”

“Tôi sẽ cho cậu đi nhờ. Cậu có thể cho tôi số điện thoại của cô ấy để liên lạc trước không?”

“Tôi không thể nhớ ra ngay được, nhưng nó có trong điện thoại của tôi.”

Grace nhanh chóng kiểm tra lại mọi thứ lần nữa, viết chúng ra để hẳn có thể xác nhận lại. Rồi cô rời khỏi phòng và bước hai bậc một lên cầu thang.

Tunstall, nơi nổi tiếng vì là quê nhà của Robbie Williams, là thị trấn lớn thứ tư trong sáu thị trấn của Stoke, nằm ở phía Bắc của thành phố. Gia đình Fisher sống trong một dãy nhà cạnh phố Greenbank, nơi cựu thành viên của Take That và cũng là một nghệ sĩ solo nổi tiếng từng sống.

Grace tự lái xe của mình. Kyle nhảy xuống trước cả khi xe dừng bánh. Rõ ràng là hắn không muốn bị nhìn thấy đi cùng cô, dù có là trong một chiếc xe bình thường đi chẳng nữa. Cô nhanh chóng bước theo hắn.

Lucy Fisher đang ở trong phòng khách, ngồi bên mép chiếc trường kỷ. Cô ta đứng dậy khi thấy Grace bước vào. Cô ta có chiều cao và vóc người tương tự như Kyle, đồng thời màu tóc và các đường nét cũng giống nhau. Họ giống nhau đến mức Grace phải tự hỏi nếu Lucy không giấu mái tóc ngắn vàng hoe của mình dưới chiếc mũ trùm cũng như không trang điểm thì liệu người ta có thể phân biệt họ với nhau không? Đây là một điểm cần lưu ý.

“Chào Lucy, tôi là Sĩ quan Điều tra Allendale.” Grace đưa nhanh tấm thẻ cảnh sát ra.

Lucy bật khóc. “Tôi không thể tin được rằng Tom đã chết.”

“Tôi rất tiếc vì chuyện đó, nhưng tôi muốn hỏi cô vài câu.”

Mẹ của Lucy ngồi xuống cạnh cô ta. “Bình tĩnh đi, gái à,” bà an ủi.

Lucy ngược lên với đôi mắt ngấn lệ. “Tôi đã chấm dứt với hắn bởi hắn là một kẻ biến thái.”

“Cô có thể kể cho tôi nghe về chuyện đã xảy ra không?” Grace ngồi xuống để mắt ở ngang tầm với cô ta. “Kyle nói rằng có chuyện gì đó khiến cô rất buồn.”

Lucy ngược nhìn mẹ như chờ được vỗ về.

“Không sao đâu,” bà Fisher nói. “Kể với cô ấy những gì con đã kể với mẹ.”

“Tôi đã qua lại với Tom khoảng hai tháng. Chúng tôi thường gặp nhau sau giờ tan trường và thỉnh thoảng, nếu cả hai cùng trống tiết, tôi sẽ tới văn phòng của hắn.”

“Cô có quan hệ tình dục với anh ta không?”

Lucy gật đầu. “Ban đầu thì không. Tôi đến phòng hắn để ăn bánh và uống cà phê. Chúng tôi nghe nhạc và nói chuyện. Hắn dịu dàng và tốt bụng. Rồi một ngày chuyện đó xảy ra.”

“Trong văn phòng của anh ta ư?” Grace hỏi.

“Phải.”

“Rồi mọi thứ tiếp tục?” Điều duy nhất Grace thấy ở đây là một gã đàn ông trưởng thành không biết cách tự kiềm chế bản thân.

“Phải, cho đến khi hắn mời tôi tới bữa tiệc đó.”

Tại Grace ngó lên, lập tức nghĩ tới những điều Regan Peters đã nói. “Loại bữa tiệc nào?”

Lucy lau mặt khi nước mắt càng lúc càng rơi nhiều hơn. “Tôi đã nghĩ rằng nó là một buổi tiệc gia đình ấm cúng. Tôi và Tom chưa bao giờ tới bất cứ đâu trừ văn phòng của hắn nên tôi rất phấn khích khi nhận được lời mời. Hắn muốn tôi đưa vài cô bạn đi cùng, hắn nói làm vậy để tôi không rơi vào cảnh chỉ quen mỗi mình hắn. Nhưng tôi quyết định đi một mình. Tôi muốn dành thời gian với chỉ mình Tom mà thôi.”

Căn phòng chìm trong im lặng khi Lucy nghẹn ngào không nói nên lời.

“Kyle, đừng có đi đi lại lại nữa!” Bà Fisher gắt.

“Con sẽ đập chết thằng khốn đã làm tổn thương chị ấy!” Hấn giận sôi lên, vung tay đập thẳng vào tường.

“Hấn chết rồi, Kyle!” Lucy bật khóc.

“Chuyện gì đã xảy ra ở bữa tiệc vậy, Lucy?” Grace hỏi.

“Khi tôi đến đó thì chỉ có vài cô gái. Họ cỡ bằng tuổi tôi, vài người có vẻ trẻ hơn, nhưng tất cả đều mặc những bộ váy khiêu gợi, đi giày cao gót và trang điểm đậm. Vài người có vẻ say khướt. Tôi có hẹn với Tom nên đã vào trong để tìm hấn. Ngay khi tôi vừa bước qua hành lang để vào phòng khách, một gã túm lấy eo tôi và kéo tôi về phía gã. Gã cố hôn tôi, nhưng tôi vùng vẫy và thoát được. Gã vỗ mông tôi khi tôi chạy đi.”

“Thằng khốn,” Kyle giận dữ.

“Đám đàn ông ở khắp nơi, vài gã nhìn tôi chằm chằm. Nơi đó thật kinh khủng, và phải mất một lúc tôi mới tìm thấy Tom. Hấn đang ngồi trong nhà kính với một cô gái trong lòng. Hấn đặt tay lên đùi cô ấy và vuốt ve nó. Cô ấy cười khúc khích khi hấn nói gì đó.” Cô ta gục đầu xuống vì xấu hổ trong một thoáng. “Tôi đã rất sốc đến nỗi lập tức quay lại và bước ra cửa. Nhưng một gã khác chặn tôi lại, đẩy tôi vào góc. Tôi đã vô cùng hoảng hốt. Gã nói gã sẽ trả tôi hai mươi bảng.” Cô ta liếc nhìn mẹ trước khi tiếp tục nói. “Để thôi kèn cho gã! Gã nghĩ con là một con điếm, mẹ ạ. Con đâu phải loại đó.”

Bà Fisher vòng tay ôm lấy Lucy khi cô ta òa khóc. Grace nhìn cô ta bằng ánh mắt cảm thông, giờ đã hiểu tại sao Lucy lại không muốn kể cho bất cứ ai về chuyện đó. Cô có thể thấy rằng cô ta rất buồn, rằng vụ này đã khơi gợi lại những ký ức mà cô ta đang cố để quên đi, nhưng Grace vẫn còn một điều nữa cần phải hỏi.

“Chuyện gì đã xảy ra sau đó? Tom phản ứng thế nào khi gặp lại cô?”

“Tôi cố tránh mặt, nhưng hấn đã bám theo tôi. Hấn muốn biết điều gì đã khiến tôi như vậy, và khi tôi nói ra, hấn trở mặt ngay lập tức. Hấn nói rằng mình sẽ phủ nhận tất cả nếu tôi kể cho bất cứ ai. Tôi...

tôi chắc chắn rằng mình sẽ không bao giờ ở cùng hăn một mình nữa.”

“Tại sao cô không báo lại với ai đó ở trường?”

“Tôi chỉ muốn quên đi. Tôi chỉ còn hai tuần nữa là tốt nghiệp. Tôi đã học được rằng mình ngu ngốc đến mức nào.”

“Chị chẳng hề ngu ngốc chút nào!” Kyle gào lên.

“Tom Davenport là một gã sở Khanh,” Grace đồng ý. “Hăn đã dụ dỗ cô. Có vẻ đây không phải lần đầu hăn làm những chuyện như vậy.” Cô ngừng lại một lúc. “Lucy, tôi cần hỏi cô thêm một điều nữa. Cô có nhớ căn nhà đó nằm ở đâu không? Nó sẽ rất hữu ích cho chúng tôi nếu cô có thể nhớ được nó nằm ở khu nào hoặc tên đường hay đặc điểm của nó.”

“Biệt thự Washington 17, Hanford. Nó là một căn nhà lớn nằm trong khu dân cư. Cô không thể thấy nó nếu nhìn từ ngoài đường.”

Lucy lại tiếp tục khóc. Grace kết thúc buổi nói chuyện, hỏi xem cô ta đã ở đâu vào đêm ba vụ án mạng xảy ra rồi yêu cầu cô ta viết vài chữ. Grace có lưu một bức hình chụp lại tấm thiệp được gửi tới nhà Tom Davenport trong điện thoại. Nét chữ của Lucy có vẻ không giống như những gì được viết trên đó. Giờ thì cô đã cảm thấy hài lòng.

Đã đến lúc kiểm tra địa chỉ đó.

Trước khi quay lại đồn, Grace gọi cho Sam, trình bày những phát hiện mới của mình.

“Cô có thể truy cập cơ sở dữ liệu của thành phố và kiểm tra xem Biệt thự Washington 17 do ai đứng tên không?” Cô đề nghị. “Hãy xem chúng ta có thể vào đó mà không cần xin lệnh khám không nào.”

Khi Grace quay lại bàn của mình, Sam đã có đầy đủ những thông tin mà cô cần. “Căn nhà đó được cho thuê, vậy nên chủ sở hữu đã đăng ký với chính quyền,” cô ấy bảo cô. “Tôi vừa nói chuyện với ông

Vaughan, và ông ấy nói rằng mình đã cho Dale Jenkinson thuê nó trong thời hạn sáu tháng.”

Grace nhướn mày. “Đó là cái họ mà Regan Peters đã nhắc tới.”

“Ông ấy hiện không có mặt tại đây, nhưng rất sẵn lòng để chúng ta kiểm tra nơi đó. Ông ấy cũng sẽ kiểm tra số tài khoản đã trả tiền thuê nhà... Như chúng ta đã biết thì không có khoản tiền nào được chi ra bởi Chapman, vậy nên đó hẳn phải là người khác.”

“Hoặc Chapman đã sử dụng tài khoản đứng tên Jenkinson, thứ hẳn đã được mở từ rất lâu, bởi giờ mọi thứ đều đòi hỏi phải kiểm tra chứng minh thư. Hoặc hẳn đã làm giả giấy tờ.”

“Ông Vaughan chắc chắn chẳng vui vẻ gì khi có một tội ác xảy ra tại nơi thuộc quyền sở hữu của mình,” Sam nói thêm. “Có chìa khóa trong văn phòng của ông ấy, nhưng phải đến sáng mai thì mới có thể lấy được, bởi các nhân viên của ông ấy đã về nhà hết rồi.”

“Ồ, tôi không nghĩ rằng đó là vấn đề đâu,” Grace nói.

Trong kho lưu trữ chứng cứ, Grace lấy chiếc chìa khóa được tìm thấy trong ngăn tủ để đồ của Josh Parker và mang nó trở lên lầu. Perry vừa quay lại sau khi tới chỗ Stacey Ridgeway. Anh ta định lên tiếng, nhưng cô giơ tay lên.

“Kể cho tôi nghe trên đường,” cô bảo anh ta. “Anh và tôi sẽ thực hiện một hành trình bí ẩn.”

Stacey Ridgeway,” Perry nói khi bước lên xe của Grace, “cô ấy xuất hiện trong danh sách thu được từ trường đại học. Cô ấy tốt nghiệp hồi năm kia. Tôi đã nói chuyện với cô ấy sau khi cô gọi. Có vẻ như Tom Davenport cũng đã cố dụ dỗ cô ấy. Tôi đã hỏi xem cô ấy có tới bữa tiệc nào không. Cô ấy nói rằng Tom đã mời nhiều lần, cố gắng gây sức ép để bắt cô ấy phải tham gia, và khi Stacey từ chối, hắn đã trở mặt với cô ấy.”

“Rõ ràng là hắn đã tìm thấy một mục tiêu mới sẵn sàng tham gia.”

“Phải, thằng khốn đó.”

“Tôi sẽ cho người tới đó để lấy lời khai của cô ấy,” Grace nói.

“Cô cho rằng căn nhà đó có liên quan tới cả ba nạn nhân?”

“Hãy hy vọng là như vậy. Lucy Fisher có đầy đủ chứng cứ ngoại phạm trong những đêm xảy ra án mạng.”

“Chúng ta cũng biết rằng Freya Davenport đã về nhà lúc chín giờ bốn mươi, sau khi tạm biệt Kyle,” Perry nói. “Một xe cứu thương đã có mặt ở đó từ mười phút trước. Khi ấy cha cô bé đã bị tấn công rồi. Camera giao thông cũng xác nhận rằng xe của Kyle Fisher đang có mặt trên đường Leek Mới vào thời điểm xảy ra vụ án mạng, hướng về phía nhà Davenport.”

Grace thở dài. “Lucy cũng nói rằng cô ấy không hề gửi thiệp cho Tom Davenport. Chữ viết tay của cô ấy cũng không khớp. Anh có nghĩ rằng kẻ sát nhân của chúng ta đã làm vậy không?”

“Một cô gái trẻ khác đã bị hắn dụ dỗ?”

Grace rùng mình. “Tôi hy vọng là không phải.”

Đã gần bảy giờ tối. Biệt thự Washington rất khó tìm. Nó nằm trên một con phố nhánh của trục đường chính mà bạn có thể dễ dàng bỏ lỡ nếu không biết rằng nó ở đó. Những dinh thự lớn dần hiện ra trên đường xe chạy.

Nhà số 17 đang chìm trong bóng tối khi họ tới đó. Một cánh cổng gỗ lớn đứng chắn giữa bức tường cao sáu foot. Sau khi đeo đôi găng tay cao su, Grace rút chìa khóa ra khỏi túi đựng bằng chứng và tra nó vào ổ khóa. Cánh cổng từ từ mở ra. “Linh cảm tốt đấy,” Perry nói khi cô lái xe vào.

Grace rẽ vào một căn nhà lớn hình hộp, cô nghĩ rằng nó phải có cỡ sáu phòng ngủ, với khoảng sân rộng một mẫu Anh nằm ở mặt trước. Đèn an ninh bật sáng khi cô dừng xe trước một garage đôi.

Perry huýt sáo. “Chỗ này phải đáng giá ít nhất nửa triệu! To vật vãi!”

“Một nơi tuyệt vời để mở tiệc.” Grace quay sang bảo anh ta trước khi xuống xe.

Bên ngoài, trong lúc đèn vẫn sáng, Perry nhòm qua cửa sổ tầng dưới. “Trông có vẻ chẳng có gì bất thường.”

Grace thử tra chìa khóa vào cửa trước. Chuông báo động kêu bíp bíp liên hồi, chờ được tắt đi.

“Và giờ là linh cảm thứ hai của tôi. Nếu tôi sai thì chuẩn bị mà bịt tai lại đi. Có sáu con số trên tấm thẻ hành lý. Nó bắt đầu bằng 17, số nhà, vậy nên tôi nghĩ...” Grace nhấn bốn số cuối trên tấm thẻ, 1794, vào bàn phím. Báo động bị tắt.

Perry nhăn nhó cười. “Tôi phục rồi đấy.”

“Tôi có cảm giác là chúng ta sẽ chẳng tìm được gì trong đó, nhưng kiểm tra cũng chẳng mất gì.” Grace ngừng lại. “Dù sao thì chúng ta cũng sẽ lấy được chìa khóa từ chủ nhà vào buổi sáng. Điều quan trọng là chúng ta đã được phép vào.”

Perry gật đầu khi rút găng tay ra và đeo chúng vào. Họ bước qua đại sảnh, gót giày của Grace gõ lạch cạch trên nền đá cẩm thạch.

Một cầu thang lớn uốn lượn dẫn tới một dãy phòng ngủ và phòng tắm trên lầu, ngoài ra còn có thêm hai phòng ngủ trên gác mái. Tất cả đều có chuẩn mực rất cao. Đây là một ngôi nhà trong mơ, vậy nhưng chẳng hề có quần áo trong tủ, chẳng có áo choàng trên cửa. Không có những cuốn sách nằm đây đó, không có đồ vệ sinh trong phòng tắm. Không có gì trông có vẻ đang ở sai vị trí. Như thể ngôi nhà đang chờ được sống dậy.

Cô xuống tầng dưới cùng Perry. Anh ta đang quan sát chiếc tủ lạnh hai cánh lớn ngự trong căn bếp khổng lồ mà căn nhà kính thông với nó thậm chí còn rộng hơn toàn bộ mặt sàn của nhà cô.

“Mấy chai rượu,” anh ta nói. “Không có thức ăn, và trong tủ cũng không có chén bát. Tất cả những gì tôi tìm thấy là mấy thứ dụng cụ cọ rửa dưới bồn.”

“Ai đó đã tổ chức tiệc tại đây,” cô nói. “Và dù đó là ai thì họ cũng đã dọn dẹp sạch sẽ.”

Grace đậu xe trước cửa nhà mình và đưa tay xoa cổ sau khi đã tắt máy. Thêm một ngày dài chỉ ngồi sàng lọc thông tin, cố gắng tìm ra câu trả lời. Đó là một điều tốt, bởi cuộc sống của cô cũng chẳng có gì ngoài công việc. Đó là nguyên tắc của cô: công việc của một sĩ quan luôn phải đặt lên hàng đầu. Nhưng cũng có những ngày cô khao khát được vui vẻ. Tại sao cô lại hà khắc với bản thân đến vậy? Có vẻ như chẳng ai có thể nói cho cô biết lý do.

Cô khóa xe và đứng chết lặng khi quay đầu lại. Một chiếc túi giấy đang nằm trên cửa. Gần đây cô không hề đặt hàng trực tuyến, cô còn chẳng có thời gian nghịch iPad trong lúc xem mấy chương trình vớ vẩn trên tivi.

Nhìn từ xa, trông nó giống với những chiếc túi mà cô tìm thấy trên giá đựng tài liệu của mình. Cô lơ đãng liếc nhìn xung quanh, như thể cho rằng kẻ đã bỏ lại nó giờ đang quan sát mình. Trong công việc này, bạn sẽ luôn nghĩ rằng có ai đó đang theo dõi mình. Nó thường

đi kèm với một tình huống khác, đồng nghĩa với việc rất khó phát hiện khi nó thực sự xảy ra. Một cơn rừng mình chạy dọc sống lưng khi cô bước tới cửa trước.

Chiếc phong bì này lớn hơn những lần trước và chỉ có tên cô được đánh máy trên nhãn. Không có tem, đồng nghĩa với việc nó được đích thân giao đến. Grace dùng hai ngón tay kẹp lấy phần mép của phong bì và mang nó vào nhà.

Cô nhìn chăm chăm vào nó khi ở trong bếp, tay pha cà phê và nướng một lát bánh mì. Cô nghiên cứu nó, như thể mong rằng người gửi sẽ để lại cho cô manh mối gì đó để đoán ra thứ được giấu bên trong. Rồi cô đeo găng tay vào và mở nó ra.

Thứ đó đập thẳng vào mắt cô.

Đó là một cuốn sách của Terry Pratchett, tập thứ hai trong bộ ba. Grace từng rất thích cuốn *Only You Can Save Mankind* và mẹ đã mua cuốn *Johnny and the Dead* cho cô ngay khi nó vừa ra mắt. Một hình ảnh hết sức sống động hiện ra trong tâm trí, khiến cô phải giữ chặt lấy bàn vì sợ chân mình sẽ khuỵu xuống. Khi đó cô chỉ mới chín tuổi. George đã trông thấy cô đọc cuốn sách đặc biệt này và giật nó khỏi tay cô. Ông ta đã xé vụn nó mặc kệ cô khóc lóc dưới chân, cầu xin ông ta đừng làm vậy. Rồi ông ta đẩy tất cả vào lửa và đứng cười, vui mừng trước sự đau khổ mà mình đã gây ra cho cô.

Trong lần tiếp theo bị nhốt trong garage, cô đã tìm thấy một cuốn sách khác được giấu ở một nơi bí mật mà chỉ mình cô và mẹ biết. Mẹ thường để lại gì đó nhằm giúp cô đỡ buồn, có lúc là một món đồ chơi mới, có lúc lại là một túi kẹo hoặc một cuốn truyện tranh. Cô đã đọc cuốn sách nhiều lần mỗi khi bị nhốt trong garage. Cô sẽ chẳng bao giờ quên được nó.

Dù những thứ đồ chơi kia đều là bản sao, nhưng thứ này thì giống hệt như cuốn sách ban đầu của cô. Cô lướt qua vài trang và, chắc chắn, cô có thể thấy vài từ được viết bằng bút chì, những ghi chú mà cô biết rằng mình có thể xóa đi để không làm hỏng cuốn sách. Ngay cả việc gập trang sách để đánh dấu với cô cũng là một tội ác. Cô là một con mọt sách thứ thiệt.

Cuốn sách đã bị bỏ lại trong garage khi cô bỏ trốn cùng mẹ và vài món đồ khác. Cô đẩy lùi dòng ký ức đang tràn về, đồng thời nhận ra rằng chắc chắn một thành viên trong gia đình đã phát hiện ra nơi giấu đồ chơi bí mật của mình. Con búp bê Barbie, con chó nhựa màu vàng, và giờ là cuốn sách.

Tim đập thình thịch, cô lượn một vòng quanh nhà, đảm bảo rằng tất cả cửa sổ và cửa ra vào đều đã được đóng. Rồi cô cắm sạc điện thoại trước khi ngồi xuống ghế. Nếu họ có thể tác động tới cảm xúc của cô mạnh đến mức này, liệu họ sẽ còn làm gì tiếp nữa? Cuốn sách đã được đích thân mang đến trước cửa nhà cô để tạo ra cảm giác bất an, và nó chắc chắn đã thành công. Chắc chắn là có người đang theo dõi cô.

Cô bước lên lầu trong tâm trạng lo lắng. Từ cửa sổ phòng ngủ, cô phóng ánh mắt nhìn ra màn đêm.

Liệu có phải có người đang theo dõi cô không? Cô vội kéo rèm lại để ngăn đi suy nghĩ đó.

Grace đột ngột vùng dậy khỏi giường. Cô bật công tắc chiếc đèn cạnh giường và chờ cho tim mình đập chậm lại. Giờ là ba rưỡi sáng. Đã lâu rồi cô không còn mơ thấy George Steele. Những giấc mơ của cô được lấp đầy bởi Matt và đôi khi là mẹ, những người mà cô rất nhớ. Cô dường như đã thành công trong việc ngăn chặn tuổi thơ của mình len lỏi vào những cơn ác mộng, cho đến tận lúc này.

Cô lại ngồi xuống, nhắm chặt mắt để ngăn dòng lệ rơi. Mỗi khi làm vậy, cô lại tưởng tượng ra cảnh chồng mình đang ở đó, đang nằm cạnh cô. Bằng cách đó cô có thể cảm thấy an toàn. Không gì, hoặc không có ai, có thể làm hại cô.

Cô nghe thấy tiếng chó sủa, tiếng động cơ xe vọng tới từ con đường lớn gần đó. Tiếng tản nhiệt của tủ lạnh. Tất cả những thứ thường khiến cô nhẹ nhõm giờ lại làm cô muốn nhảy dựng lên. Grace nhận ra mình dễ tổn thương đến mức nào nếu nhà Steele

muốn làm hại cô, bởi cô chỉ có một mình. Có người biết địa chỉ của cô. Chắc chắn rồi, chẳng khó khăn gì để bám theo cô về nhà hoặc thậm chí là kiểm tra hồ sơ của cô. Tất cả đều quen biết nhau. Thông tin nào cũng có thể mua được nếu trả giá hợp lý.

Có ai đó đang đùa giỡn với cô, nhưng tại sao? Ai đã đặt món đồ đó trước cửa nhà cô? Eddie, Leon hay Jade? Hay thậm chí là Kathleen Steele? Hoặc cũng có thể là một người hoàn toàn khác. Đây là những ký ức mà cô đã giấu kín từ rất lâu. Tại sao lại có người muốn khơi lại những nỗi đau đó?

Đến năm giờ sáng, cô đứng dậy và chạy, hy vọng có thể khiến đầu óc trở nên minh mẫn, nhưng lần này nó đã thất bại. Tốc độ của máy chạy càng lúc càng nhanh, khiến cô cũng phải vung tay nhanh hơn. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc cô không thể nhìn thấy vết sẹo bóng mờ ở gần vai. George đã ném nôi nước sôi từ bên kia căn phòng vào người cô. Có một vết sẹo khác nằm ngay dưới nó. Cô đã nhận được nó khi cố ngăn ông ta tấn công mẹ. Grace có rất nhiều lời nhắc nhở như vậy trên khắp cơ thể, một số được cô che đi bằng những hình xăm để ngăn mình nhớ về chúng.

Cô thực hiện bài tập với tạ, nhưng đến bảy giờ, khi dạo bước trong bếp, những suy nghĩ ấy vẫn chưa buông tha cô.

Cô sẽ phải sắp xếp lại nhiều thứ.

Khi đó

Cô đang chơi đùa vui vẻ trong bếp thì mẹ bước vào.

“Mau lên, đi trốn mau. Cha con vừa về và trông ông ta chẳng vui vẻ chút nào. Mẹ không muốn con phải nghỉ học thêm nữa đâu. Mẹ sẽ gặp rắc rối mất.”

“Nhưng con không thể để mẹ ở lại với ông ta được. Ông ta rất độc ác.”

“Đi đi!” Mẹ cô nhìn về phía cánh cửa. “Mau lên!”

Cô chạy khỏi phòng, tay ôm lấy bụng. Cô cảm thấy phát ốm. Cô không muốn bỏ mẹ lại với lão, nhưng chẳng còn lựa chọn nào khác.

Hai tháng trước, lão ta đã làm gãy tay cô và cô đã gặp rắc rối lớn. Họ đã phải tới bệnh viện để bó bột. Cô đã phải nói dối y tá. Rằng cô bị ngã. Mẹ nói rằng cô là một đứa vụng về, nhưng đâu phải vậy. Dù sao thì cô cũng không nói gì. Cô không muốn mẹ cũng vướng vào rắc rối. Mẹ bảo nếu cô nói với họ rằng cha đã cầm tay cô lôi xuống cầu thang rồi sau đó vặn nó đến khi cô phải thét lên, cô sẽ bị đưa đi. Đôi khi cô nghĩ mình chẳng hề quan tâm nếu bị đưa đi. Nhưng cô không thể nói vậy. Bởi cô không muốn phải ở cùng những đứa trẻ nghịch ngợm.

Cô chỉ có đủ thời gian để chạy tới phòng khách. Cửa trước mở ra và cô nghe thấy tiếng hét của lão ta. Mẹ cô cũng hét lên, rồi cô nghe thấy một tiếng bịch. Lão ta lại đánh mẹ. Cô biết điều đó. Cô phải tới giúp mẹ.

Nhưng rồi nỗi sợ đã lấn át, và cô nhấc tấm khăn trải bàn lên để chui xuống.

Dù nó nằm ngay dưới mũi, nhưng lão ta vẫn chưa tìm ra nơi ẩn náu bí mật này. Cô nhắm mắt và bịt tai thật chặt, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng hét của lão. Mẹ đang cố hết sức để khiến lão ta im lặng và bình tĩnh lại.

Cô biết chuyện này sẽ tiếp diễn cho đến khi lão ta đi ngủ. Rồi cô có thể rời khỏi nơi ẩn náu và giúp mẹ dọn dẹp đồng lộn xộn mà lão để lại. Cô sẽ phải thật nhẹ nhàng, cố gắng không để lão tỉnh giấc.

Một ngày nào đó, cô sẽ rời khỏi căn nhà này và không bao giờ quay lại nữa. Cô ghét nó. Cô ghét lão ta.

Cánh cửa phòng khách mở ra và cô chết lặng trong bàng hoàng. Cô thu đầu gối về sát người, hy vọng lão ta sẽ không kiểm tra dưới bàn. Lão ta không làm vậy; thay vào đó, lão ngồi xuống ghế bành.

Cô phải đợi đến khi lão ta đã ngủ thì mới có thể ra ngoài. Cuối cùng, cô cũng nghe thấy tiếng ngáy của lão. Chậm rãi, cô nhấc tấm khăn trải bàn lên. Lão ta đã ngủ say như chết, nhưng cô vẫn rón rén bò qua phòng tới chỗ cửa và mở nó ra nhẹ nhàng hết sức có thể. Cô nín thở, cô không phát ra dù chỉ một tiếng động. Và rồi, khi đã rời phòng, cô chạy xuống bếp.

“Mẹ ơi!” Cô thì thầm. “Ông ta đã làm gì mẹ thế?”

“Mẹ không sao.”

Đó là tất cả những gì mẹ có thể nói với cô. Cô ước gì họ có thể bỏ đi ngay bây giờ.

Mẹ cô lại phải đau đớn thêm lần nữa. Tại sao lão ta cứ liên tục làm vậy với bà?

Thứ Bảy – ngày thứ mười hai

Chỉ có vài chiếc ô tô trong bãi đậu xe và không có ai đứng tại quầy tiếp tân của phòng tập Steele's khi Grace tới đó lúc bảy rưỡi sáng, nửa giờ sau khi phòng tập mở cửa. Mặc dù còn sớm, cô vẫn băng qua khu vực luyện tập yên tĩnh để tới văn phòng của Eddie, hy vọng có thể là người đầu tiên gặp hắn. Hắn đang ngồi sau bàn làm việc, chuẩn bị nhấp một ngụm đồ uống nóng hổi, nhưng lập tức đặt nó xuống và nhướn mày nhìn cô.

“Cô đang phá hỏng ly cà phê đầu tiên trong ngày của tôi đấy.”

Grace đập cuốn sách xuống bàn. Cô đặt con búp bê cạnh nó rồi đến con chó nhựa, những thứ mà cô đã mang tới từ văn phòng.

“Chuyện này phải dừng lại ngay lập tức, nghe tôi nói chứ?” Cô nói bằng giọng cực kỳ cáu kỉnh. “Tôi sẽ không bị đe dọa bởi một thành viên nào của gia đình anh hay bất kỳ người nào khác đâu. Làm mấy chuyện ngu xuẩn để khiến tôi không thể tập trung vào công việc không phải...”

“Nào nào, chậm lại chút đi, nữ cao bồi.” Eddie giơ tay lên. “Cô có thể khai sáng cho tôi biết lần này chúng tôi đã làm gì không?”

“Những món đồ chơi. Không ai biết về chúng, trừ anh và gia đình của anh. Tôi muốn nói chuyện với anh trước.”

“Ý cô là sao, chỉ chúng tôi biết ư?”

“Tôi sẽ không cầm tay anh dắt đi đâu. Chấm dứt trò này đi hoặc tôi sẽ khép anh vào tội làm lãng phí thời gian của cảnh sát.”

Eddie chỉ vào mấy món đồ cô vừa đặt xuống bàn. “Cô mang những thứ đó tới đây để làm gì?”

“Đừng nói với tôi rằng anh chưa từng trông thấy chúng. Anh thừa biết rằng chúng có nghĩa gì.”

Eddie cầm con búp bê lên. “Tôi không hiểu. Liên quan gì ở đây?” Hấn với lấy quyển sách, nhưng Grace đã giật lấy nó.

“Chuyện này phải dừng lại ngay lập tức,” cô nhắc lại.

Eddie đứng dậy. “Cô nghĩ George để chúng tôi có đồ chơi ư?” Hấn lắc đầu. “Ông ta không thích những đứa trẻ như chúng ta và không bao giờ mua cho chúng ta những thứ của trẻ con. Vậy nên tôi cũng không biết chúng tôi có liên quan thế nào tới chúng, nhưng cô đang ăn vạ nhằm chỗ rồi. Giờ thì, tôi vẫn còn có việc phải làm, nếu cô không phiền.”

Chiều cao của hấn vẫn luôn đủ để dọa được cô, dù cô không để lộ điều đó ra mặt. Cô nuốt nước bọt khi hấn tiến lại gần hơn, nhưng hấn bước qua cô và ra mở cửa.

“Tôi sẽ không đi cho đến khi nghe được rằng chuyện này kết thúc ở đây.” Cô lắc đầu.

“Tôi chẳng biết cô đang nói về chuyện gì và tôi sẽ không đưa ra những cáo buộc thiếu căn cứ như vậy đâu.” Hấn nắm lấy cánh tay cô.

Grace nhún vai khi hấn kéo cô ra khỏi phòng, cau có nhìn cô bỏ đi.

Khi đã quay lại xe, Grace phải mất một lúc để có thể bình tĩnh trở lại. Eddie dường như không nhận ra bất cứ món đồ nào, nhưng có thể hấn đang che đậy cho ai đó. Và dù hấn không có vẻ gì là tội lỗi thì người làm chuyện đó chắc chắn là một thành viên của nhà Steele.

Khi Grace đã đi khỏi, Eddie ngồi xuống bàn và ngẫm nghĩ về những món đồ. Hấn đã nói thật với Grace – rằng hấn chưa từng nhìn

thấy chúng – nhưng hẳn biết rằng một người trong gia đình mình đã làm điều đó.

Bởi danh sách nạn nhân giờ đã có thêm Tom Davenport, Eddie phải tìm ra mối liên hệ giữa những vụ đó với nhà Steele. Và chúng có thể đều có liên quan tới vụ sát hại cha hẳn.

Hắn cần giữ nó tránh xa khỏi đám cảnh sát trong khi tìm ra cách giải quyết.

Grace không định nói về cuốn sách được gửi tới địa chỉ nhà mình, nhưng khi đến văn phòng và ngồi xuống bàn làm việc, cô cảm thấy thật khó chịu khi phải giữ kín chuyện đó. Cô ước gì có thể chia sẻ với đội của mình, cô cần phải nói với ai đó. Vậy nên, dù cảm thấy bị lừa dối, nhưng cô vẫn bước vào phòng của Nick.

Họ thảo luận về những gì cần làm – Nick nghĩ rằng tốt nhất không nên kết luận vội vàng và âm thầm điều tra. Cô cố giấu sự ngạc nhiên, bởi cô đã nghĩ rằng chắc chắn mình sẽ bị loại khỏi vụ này. Dù sao thì, nhà Steele vẫn là một gia đình rắc rối, và giờ họ đang tìm cách quấy rối cô. Chuyện này chắc chắn đã mang tính cá nhân hơn. Nhưng đó là quyết định của ông ấy, cô đã làm những gì mình cho là tốt nhất.

Dù vậy, cô đã không báo ông rằng mình đã tới gặp Eddie.

Cô vừa quay lại bàn của mình thì sĩ quan Higgins đi tới chỗ nhóm của cô. “Tôi được yêu cầu mang những thứ này tới cho cô.” Cậu ta đặt vài túi bằng chứng lên bàn.

“Đó có phải là một chiếc túi xách không?” Grace chỉ vào một trong số chúng khi cô thoáng thấy một mảng da màu đen và thứ gì đó trông giống như quai xách.

Mick gật đầu. “Nó được tìm thấy sau hàng rào của một ngôi nhà cách nhà Davenport tám căn. Chủ nhà đang đi nghỉ và mới trở về tối qua, vậy nên phải đến sáng nay nó mới được tìm thấy.”

“Đồ ăn trộm, phải không?” Grace hỏi.

“Có thể, bởi dù ai đã đặt nó ở đó thì cũng đã làm không tốt lắm. Họ bỏ quên cả chứng minh thư bên trong luôn.”

Perry rút một đôi găng tay, kéo một túi bằng chứng về phía mình rồi thò tay vào trong. Trong đó có một chiếc áo phông trắng với logo của đại học Staffordshire trên đó.

“Phụ nữ, cỡ mười,” anh ta nói, kiểm tra phần nhãn.

Grace rút những món đồ ra từ trong một túi khác. Rất nhiều đồ trang điểm cùng một chiếc ví có tiền bên trong. Một gói bao cao su đã mở. Một con gấu bông ôm trái tim.

Và một chứng minh thư với bức hình của cô gái trẻ mà cô đã gặp ở trường đại học hôm qua.

Grace đang ngồi đối diện với Charlotte Maidley, trong căn phòng cô đã ở cùng Kyle Fisher hôm trước. Ngay khi họ sẵn sàng, cô lướt qua những điểm cần thiết và bắt đầu nói.

“Tôi cần nói chuyện với cô về Tom Davenport, Charlotte,” cô nói. “Cô biết rõ hẳn đến mức nào?”

Mặt cô gái trẻ trở nên tái mét. “Tôi... anh ấy là giảng viên của tôi ở đại học.”

“Chỉ vậy thôi sao? Cô nên thành thật với tôi hơn về mối quan hệ của hai người.”

“Chúng tôi đang tìm hiểu nhau,” cô ta thì thầm.

“Bao lâu rồi?”

“Từ trước khi bắt đầu nghỉ hè.”

“Vậy là cũng chưa lâu lắm,” Grace nhận xét. “Lần cuối cô gặp hẳn là khi nào?”

“Vào ngày anh ấy mất. Anh ấy muốn gặp nhau ngay sau tiết học cuối cùng của chúng tôi. Chúng tôi cùng đi uống cà phê. Anh ấy đang bức mình vì điều gì đó nhưng không chịu nói với tôi.” Cô ta cau mày. “Và rồi anh ấy nói sẽ không gặp tôi một thời gian.”

“Hắn có nói tại sao không?”

“Không,” Charlotte đáp. “Tôi đã cố bắt anh ấy nói nhưng không được.”

“Hai người chia tay lúc mấy giờ?”

“Ngay trước sáu giờ. Mẹ đón tôi trên đường đi làm về mỗi tối.”

“Cô còn liên lạc với hắn sau đó không?”

Charlotte lắc đầu.

“Cô có tức giận vì hắn lạnh nhạt với mình không?” Grace tỏ vẻ quan tâm.

“Tôi không giết anh ấy!” Charlotte òa khóc.

“Đừng sợ, Charlotte. Lúc này tôi chỉ hỏi thôi. Cô có thử liên lạc với hắn không?”

“Không. Tôi không thường xuyên nhắn tin cho anh ấy vì sợ người khác đọc được.”

“Có ai trong trường biết về mối quan hệ của hai người không?”

“Chúng tôi giữ bí mật chuyện đó. Anh ấy có thể sẽ mất việc.”

Grace nhăn mặt. Chắc chắn hắn đã không nói với Charlotte về những cáo buộc và việc bị đình chỉ.

“Cô có bao giờ gặp hắn ở ngoài trường không?” Cô hỏi tiếp.

“Không, chỉ trong văn phòng của anh ấy thôi.”

“Và cô đã không kể với bất cứ ai về hắn?”

Lại thêm một cái lắc đầu.

Grace rút ra vài tài liệu từ cặp táp và đặt chúng trước mặt cô ta. Cô gõ vào tấm hình đầu tiên, ảnh chụp của tấm thiệp.

“Cô có nhận ra nó không?”

Charlotte rướn người về phía trước để nhìn cho kỹ. “Tôi không phải là người gửi nó. Nó có ý nghĩa gì?”

“Đó là điều chúng tôi đang cố tìm hiểu.”

“Chà, đó không phải tôi.” Cô ta trông có vẻ bối rối. “Nhưng còn ai có thể nhớ anh ấy nữa?”

Grace bỏ qua vài tấm hình và chỉ vào ảnh chiếc túi xách. “Nó có phải là của cô không?”

Charlotte gật đầu. “Nó đã bị đánh cắp, ở quán The Partridge, khoảng một tuần trước. Tôi bước vào phòng vệ sinh và khi quay lại thì nó đã biến mất. Tôi đã báo cho nhân viên của quán, nhưng họ chẳng thể làm được gì. Những chuyện như vậy rất phổ biến ở đây, đáng ra tôi nên chú ý hơn.”

“Cô đã đi một mình?”

Charlotte lắc đầu. “Tôi đi cùng hai người bạn – Abbie và Harriet – nhưng họ không thấy gì. The Partridge lúc nào cũng đông. Kể cả vào giờ ăn trưa, cô vẫn phải ngồi ở quầy bar. Chắc ai đó đã đi qua và ăn cắp nó.”

“Cô có chiếc áo phông nào giống thế này không?” Grace chỉ vào một bức ảnh khác.

“Có. Nó ở trong túi xách của tôi. Nó còn mới. Tôi chỉ vừa mua nó.”

“Và cái này có phải của cô không?”

Charlotte thốn thức khi trông thấy bức ảnh con gấu bông ôm trái tim đỏ.

“Tom Davenport bị sát hại tại sân sau nhà mình và chiếc túi này được tìm thấy cách đó tám nhà, khuất sau hàng rào.”

Charlotte lắc đầu. “Chẳng hợp lý chút nào.”

Grace đưa cuốn sổ của mình cùng một cây bút cho cô ta. “Viết gì đó đi. Vài điều bất kỳ.”

“Viết gì cơ?”

“Gì cũng được. Bài hát mà hiện giờ cô thích nhất là gì? Viết ra vài câu trong đó đi.”

Charlotte viết vài chữ rồi đưa lại cuốn sổ cho Grace. Grace so sánh chúng với những dòng chữ trên mảnh giấy. Cô không phải là chuyên gia, nhưng chúng trông hoàn toàn khác nhau. Cô hít một hơi thật sâu. Cô không muốn chọc giận một cô gái còn quá trẻ và non nớt như thế này, nhưng cô phải hỏi Charlotte thêm vài câu.

“Tom có từng nhắc đến một bữa tiệc với cô chưa?”

Charlotte dừng lại. “Anh ấy nói mình sắp đi dự một bữa tiệc sinh nhật ở nhà bạn.”

Grace gật đầu. “Cô có biết người nào tên Lucy Fisher không?”

“Không.”

“Tấm thiệp này có thể đồng nghĩa với việc hấn cũng ngoại tình với những người khác ngoài cô, và hấn đã bảo với người đó rằng chuyện giữa họ đã kết thúc nhưng cô ta, hoặc cũng có thể là anh ta, đã không chấp nhận điều đó.”

“*Anh ta?*” Charlotte lắc đầu. “Anh ấy chắc chắn là trai thẳng.”

Grace không nói gì.

“Tôi phải biết chứ.” Charlotte ngồi thẳng dậy.

“Có thể chuyện đó là từ trước khi hấn gặp cô.” Grace dừng lại một lát trước khi tiếp tục. “Chúng tôi tìm thấy tấm thiệp trong bếp. Cô có chìa khóa nhà Tom không?”

“Không.”

“Cô đã bao giờ đến nhà hấn chưa?”

“Không, không bao giờ!” Charlotte bật khóc. “Tôi chẳng liên quan gì tới cái chết của anh ấy hết! Tôi sẽ không bao giờ làm gì hại đến Tom!”

“Vậy là cô không biết tại sao túi xách của mình lại được tìm thấy gần ngôi nhà nơi hấn đã bị sát hại?”

“Không, tôi không hề biết.” Charlotte bắt đầu nức nở, đầu gục xuống bàn.

Grace nắm lấy tay cô ta. “Cô có muốn tôi gọi cho ai đó không?”

“Tôi muốn mẹ tôi, nhưng tôi không thể nói với bà ấy những gì mình đã làm. Bà ấy sẽ phát điên nếu biết anh ấy già đến mức nào...”

“Nếu bà ấy có như vậy thì cũng chỉ là vì quan tâm đến cô thôi. Hãy để tôi gọi và giải thích cho bà ấy.”

Grace để cô gái trẻ lại với một trong các sĩ quan, tâm trí cô chứa đầy những câu hỏi khi quay lại bàn làm việc. Kẻ chết tiệt nào đã viết mẩu tin nhắn đó cơ chứ?

“Josh Parker có chìa khóa của Biệt thự Washington 17 trong ngăn tủ đồ của mình, cùng một túi đồ chơi tình dục,” Grace nói mông lung không với ai cụ thể khi ngồi cùng đội của mình. “Chúng ta có Dale Chapman, một hội viên của phòng tập – thực tế thì đó là địa điểm cuối cùng mà người ta thấy hắn còn sống. Regan Peters tuyên bố rằng mình đã bị Chapman cưỡng bức tại một bữa tiệc nơi cô ta được trả tiền để mua vui, nhưng đáng tiếc là chúng ta không hề có bằng chứng.”

“Chapman cũng đã đặt mua thêm nhiều đồ chơi và phụ kiện tình dục nữa từ Dennings Toys,” Perry bổ sung.

“Giờ chúng ta còn có cả Tom Davenport, người đã bị đình chỉ một ngày trước khi bị sát hại,” Grace tiếp lời. “Chẳng có gì trong tủ đồ của hắn ở phòng tập, nhưng Lucy Fisher, người đã cung cấp cho chúng ta địa chỉ của Biệt thự Washington, đã chỉ ra mối liên hệ của hắn với căn nhà đó.”

“Vậy là hắn cũng đang ve vãn cả Charlotte Maidley,” Alex lưu ý. “Hắn có vẻ thường lui tới các bữa tiệc cũng như dụ dỗ các cô gái trẻ tham gia.”

“Ít nhất chúng ta cũng được thoải mái khi biết rằng, dù cho trái tim đã bị vụn vỡ, nhưng cả Charlotte và Lucy đều thoát ra an toàn,” Sam nói, hy vọng có thể khiến mọi người dịu xuống.

Grace gật đầu. “Nếu ma túy được sử dụng tràn lan tại các bữa tiệc đó, có thể sẽ thêm nhiều cô khác bị dính vào. Ít ra, giờ này chúng ta cũng có thể đảm bảo rằng tạm thời sẽ không có thêm bữa tiệc nào nữa.”

“Tên sát nhân của chúng ta có thể là một trong những người được mời tới dự tiệc,” Perry gợi ý.

“Hoặc một trong những vị khách đó có thể sẽ là nạn nhân tiếp theo,” Grace gật đầu. “Nghĩ phạm của chúng ta rất có thể là một trong những cô gái có mặt tại bữa tiệc.” Cô thở phò một cái. “Làm sao chúng ta có thể tìm ra ai đã có mặt ở đó khi không hề có danh sách?”

Jade đứng trong vùng tối của bãi đậu xe. Cô đang quan sát cánh cửa của phòng tập, đợi Alex đi ra. Cô tự hỏi liệu các đồng nghiệp có biết rằng anh ta vẫn thường tới để gặp Eddie hoặc Leon không. Alex rõ ràng không biết rằng cô đã nói với các anh trai mình mọi điều mà cô nghĩ là quan trọng.

Anh ta ra ngoài mười phút sau và cô cất tiếng gọi, đồng thời chạy về phía anh ta.

“Chào,” cô cười rạng rỡ, rướn lên hôn anh ta.

Anh ta lùi lại một bước, liếc nhìn xung quanh. “Em đang làm gì vậy?”

“Một cô gái không thể hôn người yêu của mình sao?”

“Không phải ở đây. Sẽ có người trông thấy mất.”

Cô cười nhăn nhó. Cô rất thích trêu chọc anh ta. “Anh đang làm gì ở đây vậy?” Cô hỏi.

“Anh được gọi tới để hỏi về vài buổi tập.” Anh ta bắt đầu đi về phía xe của mình.

“Thật ư?” Jade nắm tay và kéo anh ta ra sau tòa nhà, nơi khuất khỏi mọi ánh nhìn. Cô đẩy Alex vào tường và trao cho anh ta một nụ hôn đầy nồng cháy.

“Em không nghĩ là giờ có hơi sớm để vui vẻ sao?” Alex lên tiếng.

Anh ta không thể nói thêm gì nữa, bởi môi cô đã lại khóa chặt lấy môi anh ta. Cô dùng lưỡi mơn trớn anh ta, cảm nhận được sự kích thích của anh ta dành cho mình. Bằng một cách nào đó, nụ hôn của họ phai dần, và đôi môi anh ta rũ xuống.

Cuối cùng, cô thả anh ta ra.

“Alex,” cô thì thầm, ánh mắt đong đầy dự vọng. “Anh là của em, anh biết vậy, đúng không?”

Anh ta không nói gì.

“Alex?”

“Gì cơ?” Anh ta đang nhìn qua bãi đậu xe, quan sát một người vừa rời khỏi chiếc 4x4, tránh xa khỏi lối đi.

“Anh thấy xấu hổ vì em sao?” Cô bĩu môi.

“Không, nhưng anh là cớm. Anh không muốn bị người ta nhìn thấy ở đây.”

“Anh chỉ xuống đây để giải quyết vài việc thôi mà.” Cô cười.

Anh ta đưa tay lên miệng cô. “Yên lặng!”

Cô đứng yên cho đến khi anh ta thả cô ra. Rồi đầu cô lại ngẩng lên, miệng cô lại tìm đến môi anh ta trong những nụ hôn nhẹ nhàng. Cô dừng lại, ngước lên để xem anh ta có chú ý hay không. Nhưng đôi mắt anh ta vẫn hướng về phía bãi đậu xe, lo sợ bị nhìn thấy.

Cô rên rỉ.

“Em không bận tâm tới những vụ giết người đó sao?” Alex hỏi cô. “Em biết gã đó, Tom Davenport ấy, phải không?”

“Phải, hắn là chồng của bạn em,” Jade nói. “Lorna đang vô cùng đau khổ.”

“Anh tự hỏi không biết em có nghe được gì về hắn không? Rõ ràng là có kẻ nào đó đã nhắm vào hắn.”

“Hoặc bọn em.” Jade tắc lưỡi. “Ý anh là vậy, phải không? Có ai đó đang nhắm vào gia đình em, và liệu em có biết đó là ai không?”

“Không.” Anh ta nhìn cô. “Eddie và Leon nghĩ rằng có kẻ đang theo dõi mình sao?”

Jade lờm anh ta.

“Xin lỗi, công việc luôn phải được ưu tiên. Là bản năng rồi, anh chịu thôi,” anh ta nói.

“Em đâu phải một đứa đưa chuyện.”

“Anh không yêu cầu em phải như vậy. Anh chỉ tò mò, vậy thôi.” Anh ta kiểm tra đồng hồ. “Anh thực sự phải đi rồi. Anh phải tới đồn.” Anh ta hôn lên mũi cô rồi quay đi.

Jade nhìn theo khi anh ta bước vào ô tô và lái đi. Cô chắc chắn rằng Alex không biết cô đang moi tin cho hai anh trai của mình, nhưng dù sao cô cũng không thích bị anh ta hỏi như vậy.

Cô sẽ để anh ta nghĩ rằng mọi thứ đều ổn, nhưng không phải vậy. Anh ta chẳng thu được gì từ cô, nhưng cô có thể có được mọi thứ từ anh ta. Cô muốn hỏi thêm về Grace, nhưng tất cả những gì anh ta muốn là có được thông tin về Eddie và Leon.

Anh ta tốt hơn đừng nên dùng cô để làm việc đó.

Alex rẽ vào đường chính và thầm chửi rủa. Gã không muốn bị ai nhìn thấy đang ở cùng Jade, càng không muốn hai ông anh trai của cô ta phát hiện ra rằng họ đang cặp kè với nhau. Eddie đã trả tiền cho gã từ khi George Steele bị sát hại và gã là người phụ trách điều tra. Gã đã làm tay trong cho chúng suốt từ đó, mong rằng sẽ kiếm được nhiều tiền hơn, và nó đã thực sự trở thành một mỏ vàng dành cho gã. Khi Allendale trở lại Stoke, gã nghĩ rằng hai tên kia hẳn sẽ muốn biết, và quả thực thông tin ấy đã được đánh giá cao. Nhưng nếu chúng phát hiện ra rằng gã đang qua lại với Jade, thái độ thân thiện sẽ không còn nữa. Vậy nên gã luôn kiểm tra xem xe của cô ta có ở đó không trước khi bước vào. Jade hẳn đã tới đó sau gã. Và có vẻ cô ta không biết gì, hoặc là không muốn nói với gã.

Gã luôn tự hỏi liệu cô ta có đang chơi xỏ mình không. Cung cấp cho gã những thông tin cũ rích từ Eddie và Leon để dụ dỗ gã, để xem

gã trung thành đến đâu. Nếu thông tin của gã là sai, các đồng nghiệp sẽ đổ lỗi cho gã. Họ cũng sẽ tự hỏi liệu gã đã lấy chúng từ đâu.

Chúa ơi, gã không biết phải tin ai nữa. Chứng hoang tưởng. Gã không thích nó chút nào. Cần phải thoát ra khỏi tình trạng này. Được hai gã anh trai của cô ta trả tiền để đổi lấy thông tin là một chuyện, nhưng ngủ với Jade không phải là kế hoạch ban đầu của gã. Ban đầu, gã đã bị cô ta thu hút, nhưng giờ thì có vẻ chẳng có cách nào để thoát khỏi chuyện này.

Chỉ có một điều chắc chắn, đó là gã sẽ phải hết sức cẩn trọng.

Grace chưa thôi ngạc nhiên về việc có bao nhiêu cánh đồng xanh mướt và bao nhiêu khung cảnh yên bình mà ta có thể tìm thấy trong vòng bán kính vài dặm xung quanh Hanley. Cô không thể đợi đến khi có thể khám phá vài nơi trong số đó, đặc biệt là lúc có tuyết rơi. Dù đã được báo trước rằng các con đường trong thành phố sẽ tắc nghẽn nếu bị bao phủ bởi cái thứ trắng trắng đó, cô vẫn rất yêu thời tiết lạnh.

Làng Bagnall nằm ở ngoại ô Stoke-on-Trent, giáp với Staffordshire Moorlands. Grace đang ngồi trong bãi đậu xe của Stafford Arms, một quán rượu tư nhân ra đời từ tận thế kỷ XVI. Đây là nơi Jade chọn để gặp nhau. Trang web của nó hứa hẹn về một quầy bar đẹp như tranh vẽ với lò sưởi và đồ ăn tự làm.

Grace rất vui vì nó không nằm gần đồn. Dù lúc này không phải ngày nghỉ, cô vẫn hy vọng rằng sẽ không bị ai nhìn thấy. Cô cũng đã xóa mọi email quan trọng và chuyển điện thoại về chế độ im lặng. Cô sẽ để mắt canh chừng để không bỏ lỡ bất cứ điều gì sắp đến.

Cô xuống xe, tiếng bíp từ hệ thống báo động phá vỡ bầu không khí im lặng. Quán rượu nằm trong con ngõ hẹp, xung quanh là đồng cỏ, với bãi đậu xe cách biệt và một khu vui chơi nằm giữa. Có vẻ khá nhộn nhịp với một nơi nhỏ bé thế này.

Grace ngửi thấy mùi gì đó thơm nức khi vừa bước qua ngưỡng cửa, và chào đón cô là một khung cảnh tinh tế cùng bầu không khí hết sức vui nhộn. Mọi người đang tụ tập bên trong, bao gồm cả khách quen và những người ghé qua để khám phá sản vật địa phương, cô nghĩ vậy. Mắt cô quét một lượt khắp phòng cho đến khi

tìm thấy Jade. Cô ta đang ngồi ở cuối phòng, nhâm nhi một ly nước và vẩy tay khi nhìn thấy cô.

Quầy bar đông nghịt vào tối thứ Bảy. Grace chờ được phục vụ rồi đến ngồi cùng Jade. Lúc đến gần, cô lại một lần nữa bị sốc bởi thấy họ giống nhau đến mức nào khi cùng thả tóc ra. Cô không biết liệu mình có thể quen được với việc bị một đôi mắt giống hệt nhìn lại hay không.

“Cô tới lâu chưa?” Cô hỏi khi ngồi xuống ghế.

Jade lắc đầu. “Mới vài phút thôi. Chị trông có vẻ mệt. Lại một ngày vất vả nữa hả?”

“Phải.” Grace hy vọng mình không được mời tới để hỏi về công việc và vụ án.

Nhưng Jade đã nâng ly nước cam của mình lên. “Vì chúng ta,” cô ta mỉm cười.

Grace sửng lại, sau đó cầm ly của mình lên và làm tương tự. “Vì chúng ta.” Họ cùng ly.

Cả hai ngồi im lặng trong vài giây rồi cùng lên tiếng.

“Lorna thế nào rồi?” Grace hỏi sau khi họ chia sẻ một tiếng cười giả tạo.

“Tuyệt vọng, như chị có thể hình dung. Tôi nghĩ cô ấy rất buồn vì không thể tổ chức một đám tang. Đã thu được gì chưa?”

Grace lắc đầu và nhấp một ngụm nước. “Tôi phải thừa nhận rằng mình rất ngạc nhiên bởi cô ấy đã gọi cho cô khi vừa tìm thấy cái xác. Cô ấy không có người thân thích nào khác ư?”

“Cô ấy có cha mẹ và một chị gái, nhưng họ không sống ở vùng này.” Jade nhún vai.

“Megan thế nào rồi?”

“Con bé cũng rất buồn, nhưng vẫn luôn ở bên động viên Freya. Cứ như thể nó vừa biến thành một người phụ nữ ba mươi tuổi vậy.” Cả hai cùng mỉm cười.

“Hắn cô rất tự hào về cô bé,” Grace nói. “Cô bé thật xinh đẹp.”

“Và lắm mồm, chị biết rồi đấy.” Jade cười khúc khích. “Tôi vẫn cảm thấy xấu hổ vì đã nghĩ rằng để hai người gặp nhau như vậy là một ý hay. Có lẽ một ngày nào đó chị sẽ vui vẻ tự nguyện làm điều đó thay vì cảm thấy bị cưỡng ép. Tất nhiên, đó là nếu chị muốn tìm hiểu về con bé.”

“Có thể,” Grace đồng ý. Họ ngồi đó trong im lặng, quan sát một nhóm người mới bước vào quán và nồng nhiệt chào hỏi mọi người hết sức ầm ĩ. Nó cho Grace thời gian để tự hỏi xem liệu đến đây gặp Jade có phải là một quyết định đúng đắn hay không. Cô không nghĩ ra cách nào để đưa mấy món đồ chơi vào câu chuyện mà không tạo ra sự nghi ngờ và Jade cũng không nhắc gì đến chúng, khiến cô nghĩ rằng Eddie hẳn đã không nói với ai về chuyến viếng thăm của mình. Tại sao lại như vậy?

Họ bắt đầu nói chuyện phiếm. Grace hỏi xem việc lớn lên trong thành phố thế nào. Jade hỏi đùa rằng công việc của cô có giống như trong phim *Line of Duty* hay không. Cả hai nói về sự hâm mộ mà họ dành cho nữ diễn viên Vicky McClure, đặc biệt là vai Điều tra viên Kate Fleming, cũng như một vài bộ phim gần đây của cô.

Chẳng mấy chốc, họ đã cười đùa và cảm thấy vô cùng vui vẻ. Khi một giờ đã trôi qua, Grace gọi cà phê cho cả hai, và lúc cuộc trò chuyện chuyển sang chủ đề những mối quan hệ, cô lỡ miệng nhắc đến chuyện mình là một góa phụ.

“Tôi rất tiếc.” Jade rơm rớm nước mắt. “Tôi không nghĩ rằng mình từng biết thế nào là yêu. Không phải là kiểu tình yêu sống chết như chị. Và nếu tôi có hết lòng vì một người thì tình cảm đó cũng không được đáp lại.” Cô ta nhìn xuống bàn một lúc, như thể muốn sắp xếp lại những suy nghĩ của mình. “Hồi trẻ, tôi là một đứa hư hỏng, đắm chìm trong rượu và thuốc. Chỉ biết nghĩ đến mình mà chẳng quan tâm gì tới người khác. Tôi từng chung sống với vài người, nhưng tất cả đều giống nhau. Họ đều trút cơn giận lên đầu tôi.

Khi tôi mang thai Megan, mọi thứ có trở nên khá hơn trong một khoảng thời gian. Nhưng rồi tôi cũng sớm trượt trở lại cuộc sống cũ

của mình. Khi đó các cơ quan an sinh xã hội đã đe dọa rằng sẽ lấy con bé khỏi tôi bởi tôi không thể chăm sóc nó, và tôi đã buộc phải nhờ mẹ giúp đỡ. Khi đó Megan bốn tuổi. Tôi có một căn hộ và đã làm tốt cho đến khi gặp Daniel. Hắn đối xử với tôi như cắt, và vòng xoáy bạo lực cứ thế tiếp diễn.”

Đây không phải lần đầu Grace nghe câu chuyện này. Rất nhiều người từng bị bạo hành về cảm xúc cũng như thể xác cảm thấy mình thật vô dụng, cho đến khi họ chẳng còn dám nghĩ về một cuộc sống không còn đau đớn nữa. Cô muốn vờ qua và siết chặt tay Jade, nhưng rồi lại thôi.

“Và rồi tôi được giúp đỡ,” Jade giải thích, nở một nụ cười tự hào. “Khi George bị sát hại, chúng tôi đã tới ở cùng mẹ một thời gian và lần đầu tiên tôi hiểu rõ bà ấy. Nhận ra rằng bà ấy không xấu xa như mình từng nghĩ. Chỉ là bà ấy không đủ mạnh mẽ để bỏ đi, có lẽ vậy.”

Grace có thể hiểu được. Nó không hề đơn giản như những người chưa từng gặp phải chuyện đó vẫn nghĩ. Bị chìm xuống sâu đến mức cảm thấy chẳng còn cách nào khác ngoài ở lại thật khủng khiếp.

“Tôi đã chinh đốn lại bản thân và chuyển hẳn về Stoke cùng Megan,” Jade kết thúc câu chuyện.

Họ nói chuyện vắn vơ thêm một lúc nữa, nhưng tâm trạng của cả hai đều đã trở nên u sầu sau khi phải nghe về quá khứ của người kia.

Quay trở lại xe sau khi họ nói lời chia tay, Grace đột nhiên rơi nước mắt. Cô thật không hiểu tại sao mẹ có thể ở cạnh George Steele suốt ngàn ấy năm. Dù bị lão ta hành hạ nhưng Martha vẫn rất kiên cường. Đủ dũng cảm để đương đầu với nó cho đến khi họ có thể bỏ đi. Thêm một lần nữa, Grace nhận ra mình phải cảm ơn bà nhiều đến mức nào, cũng như cô nhớ bà ra sao. Ít ra họ cũng đã tìm được cách thoát khỏi nanh vuốt của lão ta để sống một cuộc đời tươi đẹp. Nếu họ không làm vậy, Grace giờ hẳn đã trở thành một mớ hỗn độn như Jade.

Giờ cô không chắc mình có nên gặp lại cô em gái cùng cha khác mẹ này nữa không, bởi nó mang lại quá nhiều gánh nặng cho cả hai.

Nhưng Grace cũng nhận ra rằng Jade sẽ buồn đến mức nào nếu cô không làm vậy. Nó sẽ giống như thể cô đang từ chối cô ta.

Dù sao thì, Grace cũng có những con quỷ riêng phải đương đầu do hậu quả của thời thơ ấu. George Steele là một lão khốn nạn. Cô chắc chắn rằng tất cả sẽ cùng đồng ý về điều đó.

Elliott Woodman đã làm thêm giờ đến tận mười giờ tối tại nhà máy Deakin và cần phải ăn gì đó trước khi về nhà cùng bạn gái mình, Annie. Gã cũng hy vọng kebab và khoai tây chiên sẽ có thể khiến cô vui vẻ, bởi cuối tuần này gã sẽ vắng nhà.

Elliott gặp Annie khi gã mười bảy tuổi. Gã đã yêu và muốn cưới cô gần như ngay lập tức. Nhưng chẳng bao lâu sau gã bị bắt và lãnh án mười hai tháng vì tội trộm xe. Đó đã là lần thứ ba gã vào tù và lần này thì gã căm ghét nó, không hề muốn phải quay lại.

Elliott đã thụ án trong sáu tháng và Annie đã viết cho gã một bức thư dài mỗi tuần, đảm bảo rằng gã cũng nhớ cô nhiều như cô nhớ gã. Vào ngày được trả tự do, gã đã tới căn hộ của cô và dọn vào cùng ngày hôm đó.

Gã hứa với cô mình sẽ sống lương thiện, và ngay sau đó cô có thai. Giờ hẳn là một người cha đầy tự hào của một cậu con trai sáu tuần tuổi, Ethan.

Annie là một người mẹ tuyệt vời. Họ còn trẻ và đủ khả năng chăm sóc em bé, nhưng họ cũng phải vật lộn để kiếm tiền. Elliott đã làm công việc này được năm tháng. Lương bổng khá ổn, nhưng nó không đủ để trang trải tất cả các khoản chi phí phát sinh. Chúng bao gồm nôi, cũi, xe đẩy cũng như mọi thứ quần áo và phụ kiện trên đời, tất cả đều là hàng cao cấp. Con trai gã sẽ không phải thèm muốn bất cứ thứ gì. Ethan Woodman sẽ có được những điều tốt nhất.

Vậy nên Elliott buộc phải làm việc cho Leon Steele. Không ai trong gia đình gã biết, nhưng gã đã bắt đầu tới câu lạc bộ quyền Anh trở lại sau khi ra tù. Gã luôn thăm ngưỡng mộ Leon. Gã biết rằng Leon luôn

hết sức hào phóng với đám tay sai của mình, và Elliott không thể từ chối số tiền đó.

Gã biết Annie lo rằng mình sẽ lại ngựa quen đường cũ, nhưng gã muốn chu cấp đầy đủ cho gia đình. Cô đã không vui vẻ lắm vào đêm qua khi gã bảo rằng mình đang làm vài việc cho Leon để có thể kiếm tiền. Elliott biết rằng mình không nên làm vậy, bởi nhà Woodman vốn không hòa thuận lắm với nhà Steele, nhưng gia đình gã thật vô dụng trong việc kiếm tiền.

Ông nội của Elliott, Len, đã ngồi tù cùng George Steele. Họ đã chiến đấu để trở thành kẻ đứng đầu; không có ai chiến thắng tuyệt đối, và từ đó đã xuất hiện sự thù địch giữa hai gia đình. Những vụ giết người gần đây đã trở thành chủ đề được bàn tán khắp mọi nơi. Gia đình gã đã được nhắc tới nhiều hơn một lần, nhưng Elliott biết rằng chắc chắn không phải họ. Họ có thể thích dùng nắm đấm, nhưng không phải là những kẻ giết người. Gã cảm thấy vui vì điều đó.

Cảm thấy đói bụng khi ngửi thấy mùi của túi đồ ăn trong xe, gã quyết định chén luôn chiếc burger của mình. Một đồng tương cà chua rơi xuống áo gã. Gã chửi rủa và đưa tay lau, nhưng chỉ càng khiến nó lan rộng hơn. Annie hẳn sẽ nổi điên khi thấy gã làm hỏng thêm một chiếc áo phông nữa.

Sau đó, gã vo tròn phần giấy gói và đặt nó lên chỗ đồ ăn của Annie. Rồi gã nổ máy, bật nhạc và đập tay vào vô lăng trước khi xe bắt đầu lăn bánh.

Vài phút sau, gã đã về đến nhà. Đó là một khu phố nhỏ với vài dãy nhà, tất cả đều có ba tầng. Không có gì hào nhoáng, nhưng vài căn đã được tân trang lại. Gã thích việc nơi này nằm gần những cửa hàng và quán rượu của Hanley.

Họ sống trong một căn hộ ở tầng trệt trên phố Dane Walk, bởi giờ họ thường xuyên phải dùng xe đẩy cho em bé. Cầu thang trông như một đồng sắt vụn khi họ mới chuyển tới, nhưng khi người khách thuê căn hộ đối diện bị đuổi, mọi thứ đã trở nên khá hơn. Annie đã bài trí

tổ ấm của họ hết sức hợp lý. Gã rất tự hào và mong một ngày sẽ được kết hôn với cô.

Một chiếc 4x4 màu đen rít lên cách mặt hẻm chỉ độ một mét. Gã vừa ngẩng lên thì đã bị ánh đèn chói lóa chiếu thẳng vào mắt.

Cái quái...

Bốn gã đàn ông đội mũ trùm nhảy ra khỏi xe và lao về phía gã. Gã vội khóa cửa xe lại, nhưng đã quá muộn. Gã bị lôi ra khỏi ghế và quẳng xuống đường.

Gã cố giơ tay lên tự vệ trong tuyệt vọng, hiểu rõ rằng mình không thể hạ được tất cả. Một cú đá vào mặt khiến gã kêu lên đau đớn. Sợ hãi trước những gì sắp đến, gã cố cuộn mình lại. Bốn đôi ủng và những nắm đấm là đã đủ tệ rồi, nhưng khi trông thấy một cây gậy bóng chày được giơ lên, gã biết rằng mình chẳng còn chút cơ hội nào.

Cú đầu tiên lấy của gã hai chiếc răng. Cú thứ hai xé rách màng nhĩ phải của gã. Cú thứ ba giáng thẳng vào đầu khi gã cố trườn đi. Quá đau đớn để có thể tự vệ, gã gục xuống đất.

Điều cuối cùng gã nghĩ đến trước khi bất tỉnh là Annie đang đợi trong căn hộ cùng Ethan. Annie xinh đẹp. Annie yêu dấu.

Cô chắc chắn sẽ nổi điên khi biết rằng gã lại một lần nữa tự tìm đến rắc rối.

Khi về đến nhà sau cuộc gặp với Jade, Grace đóng cửa xe và lấy túi đồ ra khỏi cốp. Một bóng người bước ra từ trong bóng tối và Grace nhảy dựng lên.

Eddie.

“Anh đang làm cái quái gì ở đây vậy hả?” Cô cau bần.

“Chúng ta cần nói chuyện.” Hấn nắm lấy cánh tay cô.

Cô cố giằng ra. “Tôi sẽ hét lên đấy.”

“Đừng có làm quá lên như vậy. Tôi sẽ không làm hại cô đâu.”

Họ đi về phía xe của hấn.

“Vào đi,” hấn đề nghị.

“Tôi không nghĩ vậy đâu!” Cô phản pháo.

Eddie mở cửa bên ra. “Tôi chỉ muốn nói chuyện thôi, sắp xếp lại vài thứ.”

Với một tiếng thở dài, Grace bước vào trong. Cô cũng muốn tìm hiểu xem hấn muốn gì, và cô sẽ không đời nào để hấn đặt chân vào nhà. Đó là thánh địa của cô, cách xa khỏi nhà Steele. Và dù sao thì cô cũng lo rằng hấn sẽ giống với cha mình. Đôi khi vẻ ngoài của hấn vẫn khiến cô giật mình, những ký ức về việc George Steele vung tay lên với cô đằng sau cánh cửa đóng cứ thế ủa về.

Eddie ngồi xuống ghế lái và quay sang phía cô. Lần đầu tiên kể từ khi gặp nhau, cô mới cảm nhận được sự lo lắng của hấn.

“Những vụ giết người. Tôi cần phải biết chúng tôi đang chống lại điều gì.” Một khoảng lặng. “Cô có thể nói cho tôi biết điều gì đó

không?”

Cô lườm hắn. “Không có gì hơn ngoài những điều đã được công khai.”

“Đừng nói với tôi mấy câu nhảm nhí kiểu đó. Tôi biết rằng họ đều bị đâm vào tim.”

Grace không thể kiềm chế được cơn giận, cô nắm chặt tay và đập xuống đùi. Hắn đã nghe được nó ở đâu? Đứa chết bầm nào trong đồn đã tuồn thông tin mật ra ngoài thế?

“Ai bảo anh thế?” Cô muốn được biết.

“Đúng là vậy, phải không?”

“Tôi sẽ không xác nhận bất cứ điều gì với anh đâu.”

Eddie ném cho cô một cái nhìn băng giá. Sự im lặng bao trùm trong xe cho đến khi hắn lên tiếng trở lại. “Tôi cần ai đó mà mình có thể tin ở đồn.”

Grace cười, và rồi miệng cô cứ thế há hốc ra. “Anh nghiêm túc đấy à?”

“Phải.”

“Anh nghĩ rằng mình bất khả xâm phạm, phải vậy không? Nếu tôi có thể tống anh vào tù thì tôi sẽ làm ngay.”

“Bao nhiêu?”

“*Cái gì?*” Grace không thể ngăn nổi sự ghê tởm trong giọng nói của mình.

“Tôi có thể trả cho cô – hằng tuần, nếu cô muốn. Tất cả những gì cô phải làm là cập nhật cho chúng tôi về tình hình đang diễn ra – cô biết đấy, bất cứ điều gì có thể gây bất lợi cho chúng tôi. Chúng tôi cũng sẽ bảo vệ cô, không để bất cứ ai làm hại cô. Sau cùng thì, không ai được phép đụng tới nhà Steele.”

“Tôi sẽ không nghe thêm một lời nào về chuyện nhảm nhí này nữa.” Grace với lấy tay nắm cửa.

Chốt khóa bật xuống, nhốt cô lại trong xe.

“Đừng nghĩ rằng tôi sẽ không dám bắt anh vì tội cản trở người thi hành công vụ,” cô quả quyết nói. “Thả tôi ra.”

“Tôi sẽ thả cô ra khi tôi muốn.” Eddie lắc đầu. “Cô đúng là một con bò bướng bỉnh.”

“Anh thực sự không nhận ra rằng tôi không thể chịu nổi anh cũng như cái gia đình quý hóa của anh sao?”

“Ồ, điều đó thật khiến tôi đau đớn quá đi, Gracie à.”

“Là Grace.” Cô lạnh lùng quay mặt đi. “Chưa từng có ai gọi tôi là Gracie. Là Grace, đơn giản và rõ ràng.”

“Rồi, rồi.” Eddie bắt đầu khởi động xe. “Cô nên suy nghĩ về những điều tôi vừa nói.”

“Dù anh muốn tôi làm gì thì nó cũng sẽ không xảy ra đâu,” cô nhắc lại. “Tôi không và sẽ không bao giờ bị mua chuộc.”

“Một người nào đó ở đồn của cô luôn cung cấp những gì tôi cần.” Hắn quay sang cô. “À, cô vẫn tưởng là tôi đang đùa, phải không?”

Grace không muốn thừa nhận với hắn rằng cô vốn đã nghi ngờ một trong những người đồng nghiệp của mình.

Eddie nhún vai. “Tôi sẽ để nó cho cô xử lý. Tôi chỉ muốn cô nghĩ về lời đề nghị mà tôi vừa đưa ra. Tôi cần thêm nội gián, cô và tôi có thể làm việc cùng nhau rất hiệu quả đấy. Hãy gọi nó là sự hợp tác của gia đình.”

“Bước qua xác tôi trước đi đã.” Grace lườm hắn. “Tôi biết những chuyện anh đã làm trong quá khứ. Tôi chắc chắn rằng anh có liên quan tới rất nhiều vụ mà chúng tôi vẫn chưa điều tra ra. Tôi sẽ không bao giờ bỏ qua điều đó. Và tôi cũng sẽ không cho phép anh ra lệnh cho tôi.”

“Tính toán chút đi, em gái.” Eddie mở chốt cửa ra. “Mọi thứ vẫn sẽ tiếp tục như thế này dù cô có hạ cố tham gia hay không. Cô cần nghĩ xem lòng trung thành của mình nằm ở đâu. Cô muốn được bảo vệ hay cứ phải nơm nớp lo sợ rằng mình sẽ bị tấn công?”

“Tôi nhắc lại một lần nữa, chẳng có ai đe dọa tôi cả.” Cô lại lườm hắn. “Tôi được bảo vệ bởi luật pháp.”

Grace cố giấu đôi tay run rẩy của mình khỏi tầm mắt hắn khi cô rời khỏi xe. Eddie đã bỏ đi trước khi cô kịp tra chìa khóa vào cửa. Khi đã vào trong nhà, cô cài chặt then cửa và bật hết đèn ở tầng dưới lên.

Bước vào bếp, cô lấy một chai nước và uống vội uống vàng, suýt thì nghẹt thở. Người đàn ông đó đã biểu lộ một chút lo lắng khi xuất hiện trước cửa nhà cô. Tại sao hắn lại nghĩ cô sẽ nhận hối lộ của mình cơ chứ? Cô chưa từng tham ô và điều đó sẽ không thay đổi. Và hắn có ý gì khi nhắc đến ai đó ở trong đồn?

Cô ngồi phịch xuống ghế. Cô chắc chắn sẽ không thể đi ngủ sớm được, adrenaline đang chạy rần rật khắp người cô.

Nhưng cô vẫn sẽ làm đến cùng, bởi cô sẽ không bao giờ tiếp tay cho Eddie Steele hay bất cứ ai làm điều phi pháp. Dù đôi khi cảm thấy mình thật mong manh, nhưng thật ra cô rất mạnh mẽ. Và Eddie Steele sẽ luôn được thấy phần đó của cô.

Grace đã hoàn thành một nửa bài tập trên máy chạy sau ba giờ nằm trần trọc trên giường. Giờ là hai giờ sáng. Cô tăng tốc độ lên mức tối đa có thể, muốn tự hành hạ bản thân để tránh cho mình khỏi sa đà vào suy nghĩ.

Ai trong đội của cô là kẻ phản bội? Có phải Alex không? Chà, cô vẫn không tin anh ta và chắc chắn là cảm thấy nghi ngờ dù chẳng có bằng chứng gì cụ thể. Sam ư? Không, dù ban đầu có phần dè dặt, nhưng giờ cô ấy đã thân thiện hơn và bắt đầu trò chuyện với Grace. Cả Perry cũng vậy. Cả hai dường như đều đã quen với cuộc sống không có Allie Shenton.

Bị Eddie đe dọa khiến Grace cảm thấy buồn hơn là cô tưởng. Nếu hắn biết địa chỉ nhà cô, có thể chính hắn đã gửi mấy món đồ chơi.

Một tiếng nức nở nghẹn ứ trong cổ và cô ho mạnh, tạm dừng máy lại một chút. Những lúc thế này là khi cô nhớ Matt nhất. Vào cuối ngày, cô sẽ về nhà, kiệt sức nhưng đầy háo hức trước một bản án sắp được thực thi. Cô sẽ kể lể với anh, thảo luận về những chi tiết mà cô có thể chia sẻ. Hai cái đầu luôn tốt hơn một. Cô sẽ ngủ thiếp đi khi anh đang nói gì đó và nó sẽ lảng vảng trong tâm trí cô. Đến sáng, cô thường sẽ có nhiều câu trả lời cũng như vỡ ra được nhiều hơn.

Cô đã kể với anh những gì mình biết về George Steele, về những gì ông ta đã làm với cô và mẹ cũng như giải thích về gia đình Steele. Giờ cô chỉ biết lắng nghe chính mình, chẳng có ai để nói chuyện cùng, và đôi khi điều đó thật nguy hiểm. Cô phải cố gắng không trở nên quá thân thiết với Jade, nhưng cô ta có liên quan tới gia đình cũng như quá khứ của cô.

Nếu Matt ở đây, anh hẳn sẽ cho cô biết nên làm gì với nhà Steele. Anh sẽ nâng đỡ cô, nghiêm khắc với cô khi cần thiết, bao bọc cô bằng tình yêu của mình. Cảm giác mất mát quá lớn vẫn tiếp tục quay lại khi cô nghĩ rằng mình chẳng thể chống chọi lại những khó khăn của cuộc đời. Tất nhiên là cô đã quen với việc ở một mình, nhưng điều đó không thể ngăn cô khỏi khao khát muốn được ở bên Matt thêm lần nữa, về những gì có thể đã xảy ra – những gì sẽ xảy ra nếu họ có thêm thời gian.

Chắc chắn là đôi khi cô đã lý tưởng hóa anh thái quá. Mỗi quan hệ của họ không phải lúc nào cũng hoàn hảo. Đôi khi anh ghét công việc của cô. Công việc thiết kế đồ họa của anh chủ yếu là làm tại nhà, vậy nên anh dành rất nhiều thời gian trong căn phòng bỏ không mà họ đã thiết kế lại thành phòng làm việc. Cô vẫn thường nói rằng đó là lợi thế của họ so với các cặp vợ chồng khác. Nếu anh dành nhiều giờ trong phòng làm việc, họ sẽ là những con tàu lướt qua nhau trong màn đêm, họ có lẽ sẽ chẳng bao giờ gặp nhau.

Nhưng mọi chuyện giữa họ vẫn ổn.

Cô tự hỏi việc gặp gỡ Simon liệu có phải là một khởi đầu mới hay không. Cô đã gặp lại anh vào chiều hôm đó. Anh đi ngang qua bãi đậu xe khi cô vừa bước vào xe của mình và cô đã bước ra để trò

chuyện cùng anh. Chỉ là vài câu chuyện phiếm thông thường. Những thứ hay ho, đại loại vẫn là về chuyện sẽ gặp nhau khi họ không quá bận rộn.

Máy chạy đột ngột dừng lại khi thời gian luyện tập đã kết thúc. Cô với lấy chiếc hoodie của Matt và khoác lên người, rồi cầm tạ tay lên. Cô sẽ làm vài hiệp, vắt kiệt bản thân, cố giải tỏa đầu óc. Có lẽ nó sẽ giúp cô ngủ được.

Ngày mai sẽ bắt đầu từ sớm và tiếp tục là một ngày dài.

Khi đó

“Thôi nào, mày thích nước cam mà?” George nói, đưa, cốc nước cam lên sát miệng cô. “Tao muốn mày uống hết nó?”

Cô làm như những gì được bảo, uống nhanh đến mức khiến nó rớt ra khỏi miệng. Cô vội đưa tay lên lau, hy vọng ông ta sẽ không chửi mắng mình vì đã làm bẩn.

Nhưng ông ta đã không làm vậy. Ông ta chỉ cười với cô.

“Đúng rồi,” ông ta động viên, rồi lại rót đầy cốc thêm lần nữa. “Thêm chút nữa nào?”

Cô không muốn uống thêm nữa, có thể nghe thấy bụng mình đang kêu òng ọc vì đói khát, nhưng cũng không thể từ chối. Vậy là cô lại vội vã uống tiếp.

“Tao sẽ trở lại ngay. Nếu ngoan, mày sẽ được nhận quà.”

Cô cau mày. Ông ta có ý gì? Lúc nào cô chẳng là cô bé ngoan!

Vài phút sau khi bị bỏ lại một mình, cô bắt đầu thấy buồn ngủ và nằm lên giường, đắp chăn kín mình. Cô vẫn đang mặc đồng phục. Ông ta tới ngay khi cô vừa về đến nhà.

Khi cánh cửa được mở ra hai mươi phút sau, cô thấy cha mình đứng trên ngưỡng cửa, nhưng còn có thêm một người khác nữa. Một người đàn ông khác. Cả hai cùng bước vào phòng.

Cô vội ngồi dậy. Căn phòng bắt đầu quay mòng mòng. Kia là hai hay bốn người nhỉ? Cô còn không dám chắc về điều đó.

Chuyện gì đã xảy ra với cô vậy?

“Con... Con thấy không khỏe.” Giọng cô lờ mờ.

“Ra đây nào. Bọn tao muốn thấy mày,” cha cô nói.

Cô lại ngồi phịch xuống giường.

Thất vọng, George kéo tấm chăn ra và vứt nó xuống sàn.

“Con bé bao nhiêu tuổi rồi?”

Đó có phải là giọng của người kia không? Đôi mắt cô cố tập trung, căn phòng càng quay nhanh hơn. Cô sợ rằng mình đã bị ốm. Ông ta sẽ không thích chuyện đó đâu!

“Mười hai,” George trả lời. “Con bé trông trẻ thôi. Đặc biệt là trong bộ đồng phục đó.”

Còn một người khác ở đó. Cô cố tập trung, nhưng chỉ thấy thấp thoáng một mái tóc đỏ. Những bàn tay tiến tới chỗ cô. Cô đẩy chúng ra, nhưng chúng đã tóm lấy cô, giữ chặt hai tay cô trên đầu.

Ai đó ngồi lên chân cô. Một bàn tay sờ soạng trên đùi cô, bụng cô, ngực cô. Cô quặn quai.

“Ờ, con bé được đấy,” giọng nói kia lên tiếng sau một lúc. “Miễn là nó chịu ngoan ngoãn.”

“Đừng lo. Tôi vẫn còn cả đồng nước cam đây.”

Tiếng cười vang lên bên tai khi cô bị bỏ lại một mình. Cô cố gắng ngồi dậy thêm lần nữa, nhưng lần này căn phòng thậm chí còn quay dữ dội hơn. Có gì đó trong nước cam ư? Có phải cô đã say không?

Lần này cô nôn đầy ra tấm thảm sền cũi. Nó có mùi rất ghê, nhưng vẫn không tệ bằng mùi nước hoa cạo râu rẻ tiền đang phảng phất trong không khí.

Chủ nhật – ngày thứ mười ba

Sau giấc ngủ kéo dài chưa đầy hai giờ, Grace tỉnh giấc vì một cuộc điện thoại. Nick gọi để thông báo cho cô về cuộc tấn công xảy ra đêm hôm trước.

“Tên cậu ta là Elliott Woodman. Cô có thể tới bệnh viện và nói chuyện với cha mẹ cậu ta không? Tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi ư?” Cô bật dậy trên giường. “Không còn ai có thể làm điều đó nữa sao?” Cô chưa từng lợi dụng chức vụ của mình và cảm thấy không thoải mái khi làm vậy, nhưng lần này thì khác. Đó là công việc của một Điều tra viên.

“Tôi muốn cô đi.”

“Nhưng nó không liên quan tới vụ của chúng ta.”

“Đúng vậy.”

Cô dừng lại. “Vậy là, ông đang rút tôi khỏi chiến dịch Wedgwood?”

“Tất nhiên là không rồi. Tôi chỉ khiến mọi người nghĩ rằng mình đang làm vậy thôi.”

Grace đưa tay lên vuốt tóc trong sự thất vọng. “Tôi hiểu, nhưng tôi muốn được làm việc cùng đội của mình.”

“Không hỏi nữa, Grace. Cứ tiếp tục tập trung vào chiến dịch Wedgwood nhưng giả vờ như cô đang làm việc với vụ Woodman.”

Grace ngắt máy và chửi thề thật to.

Trước khi tới thăm Elliott Woodman, Grace quyết định ghé qua hiện trường trước. Cô đi quanh khu đó, tán gẫu với vài người đang đứng hóng chuyện và tìm hiểu qua về Elliott trước khi tới gặp gia đình gã.

Một lúc sau, cô lên đường tới bệnh viện Hoàng gia Stoke ở Hartshill. Khu chăm sóc đặc biệt nằm trong một khối nhà mới được hoàn thành. Công trình này, với hệ thống đăng nhập tự động và dàn máy tính hiện đại nhất, có thể là một thách thức để làm quen, nhưng ít ra thì luôn có người ở đó để hỗ trợ. Cô hỏi đường tại quầy lễ tân rồi đi theo các bảng chỉ dẫn để tới phòng chờ dành riêng của khu chăm sóc đặc biệt.

Cô đã tới bệnh viện cùng Matt nhiều đến mức không đếm nổi. Cô nhớ lại cảm giác đi dọc theo hành lang như thế này, đơn độc và sợ hãi, khi đến thăm anh và khi ra về. Không biết mình nên mong đợi điều gì. Luôn lo sợ trước điều tồi tệ nhất; đôi khi nó xảy ra, đôi khi thì không.

Sau khi rửa tay, cô đẩy cửa bước vào. Căn phòng yên tĩnh đến lạ thường. Grace liếc nhìn xung quanh. Những người ở đó ngồi thành ba nhóm tách biệt với nhau. Một y tá trong bộ đồng phục xanh đang ngồi sau một ô cửa sập trên tường. Grace bước tới đó và giơ thẻ cảnh sát lên.

“Tôi muốn gặp gia đình của Elliott Woodman.”

“Đằng kia,” anh ta nói.

Grace quay lại. Đó là một nhóm ba người, một cặp đôi khoảng ngoài năm mươi và một cô gái tuổi vị thành niên. Một em bé đang ngủ trong chiếc ghế ô tô trẻ em đặt cạnh đó trên sàn.

“Sĩ quan Điều tra Allendale.” Cô lại giơ thẻ cảnh sát lên. “Tôi ngồi được chứ, hay các vị muốn tới nơi khác?”

“Ở đây là được rồi,” người phụ nữ lớn tuổi đáp.

“Tôi rất tiếc về vụ tấn công Elliott, chúng tôi sẽ nỗ lực hết sức để tìm bằng được kẻ đã làm chuyện đó,” cô bảo họ. “Cậu ấy thế nào rồi?”

“Ở trong tình trạng nguy kịch suốt hai mươi tư giờ. Nó bị phù não,” người đàn ông đáp. “Hộp sọ của nó bị nứt ở hai chỗ, quai hàm cũng vậy, và hốc mắt thì bị đập nát. Dù kẻ nào đã làm chuyện này thì hẳn cũng muốn hủy hoại nó hoàn toàn.”

“Ông là cha của cậu ấy ư?”

“Ông nội. Len Woodman.” Ông ta chỉ vào người phụ nữ ngồi cạnh mình. “Đây là bà nội nó, Helen. Đó là bạn gái nó, Annie.” Ông ta chỉ vào cô gái đang sắp qua tuổi vị thành niên. “Cha nó sẽ ở nhà khoảng một tiếng sau khi đã ở đây cả đêm.”

“Các vị có biết tại sao cậu ấy lại bị tấn công không?” Grace ngồi xuống cạnh ông ta. “Ông có nghĩ ra người nào có thể làm vậy với Elliott không?”

“Không. Nó mới ra tù chưa lâu – gặp chút rắc rối – nhưng không một ai dám đụng vào nó trừ khi chúng muốn kiểm chuyện với tôi. Khi tôi tìm ra kẻ đã làm chuyện này, tôi sẽ...” Ông ta có vẻ chột nhór ra mình đang ở đâu cũng như cô là ai, và giọng ông ta tắt dần.

Grace cúi người về trước, gần người phụ nữ trẻ. “Annie,” cô nói. “Cô có thể cho tôi biết gì đó giúp tôi hiểu được tại sao chuyện này lại xảy ra với Elliott không?”

Annie lắc đầu, nước mắt chảy dài trên mặt. Cô ta vội đưa tay lên lau chúng.

“Gần đây không xảy ra chuyện gì khiến cô lo lắng sao? Elliott có nói về điều gì đó đang khiến mình bận tâm không?”

“Anh ấy thường đi chơi với Kyle Fisher,” cô ta nói. *Lại là cái tên đó.* “Tôi đã bảo anh ấy đừng làm vậy bởi hẳn là một kẻ rắc rối. Nhưng anh ấy đã không gặp hấn tối qua, bởi anh ấy phải làm việc đến tận mười giờ.”

Một y tá bước vào phòng. “Chúng tôi có thể cho phép người thân vào thăm trong vài phút. Tối đa hai người một lúc.”

Hai người phụ nữ đứng dậy. Khi họ đã đi khỏi, Grace lại quay về với Len.

“Tại sao không kể lại cho tôi nghe mọi chuyện thêm lần nữa nhỉ? Elliott đã kết thúc ca làm việc vào mười giờ tối hôm qua. Ông chắc hẳn về điều đó chứ?”

Ông ta gật đầu.

Grace cho ông ta thời gian để trấn tĩnh lại khi thấy mắt ông ta đang ầng ậc nước.

“Nó có hơi ngốc nghếch, nhưng Elliott cực kỳ yêu bé Ethan.” Len nhìn xuống cậu bé đang ngủ dưới chân mình. “Annie nói rằng nó đã gọi con bé khi hết ca làm, để nói rằng nó không thể đợi được đến khi gặp lại con bé. Nó đang đi kiếm thứ gì đó để ăn và hỏi xem con bé có muốn gì không. Nó nói mình sẽ mua ít khoai tây mang về.”

“Và khi đó là mấy giờ?”

“Mười giờ mười lăm. Nó chỉ mất hai mươi phút để lái xe về nhà. Họ đang đợi nó.” Ông ta lắc đầu. “Dù kẻ nào đã làm chuyện này thì hẳn cũng sẽ chết ngay khi tôi xong việc với nó.” Ông ta hít một hơi thật sâu. “Xin lỗi. Tôi chưa từng thấy những vết thương nặng như vậy. Tôi cá là nhà Steele có liên quan tới chuyện này.”

Grace cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, bất chấp sự ngọt ngào của căn phòng. “Tại sao ông lại nói vậy?”

“Hai gia đình vốn chưa từng hòa hoãn. Tôi cá là chúng nghĩ rằng bọn tôi có liên quan tới mấy vụ giết người kia.”

“Chúng tôi không thể vội vã kết luận bất cứ điều gì khi chỉ mới bắt đầu thế này, thưa ông Woodman, nhưng ông có nghĩ rằng đây có thể là một vụ trả đũa không?” Cô cẩn trọng dò hỏi.

Ông ta nhún vai và nhìn xuống sàn. Grace có thể cảm thấy ông ta như đã đông cứng lại.

Rồi ông ta ngừng lại và ngẩng đầu lên nhìn cô. “Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng gia đình tôi chẳng liên quan gì cả. Có kẻ đã làm chuyện đó với Elliott của tôi và cô cần tìm ra đó là ai.”

“Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức, thưa ông Woodman,” Grace đáp. “Tôi đảm bảo điều đó.”

Một lúc sau, Annie và bà Woodman bước ra khỏi phòng bệnh. Nhiều bác sĩ chạy vụt qua chỗ họ, theo hướng đối diện.

“Tất cả các tín hiệu trên máy đã biến mất và họ yêu cầu chúng tôi rời khỏi đó trong khi họ làm việc với anh ấy,” Annie nức nở. “Tôi nghĩ là tim anh ấy đã ngừng đập.”

Trở lại đồn từ bệnh viện, Grace đang cập nhật tình hình từ đội của mình thì điện thoại đổ chuông và cô được ngài Chánh Thanh tra gọi tới phòng bà. Với một tiếng thở dài náo nức, cô bước lên lầu.

Văn phòng của các cấp lãnh đạo đều nằm ở tầng trên. Đây là lần đầu tiên cô lên đó. Phòng của Jenny to bằng nửa phòng họp của họ, một chiếc bàn với tám ghế nằm ở đầu kia của căn phòng. Chiếc tivi lớn treo trên tường đang phát một kênh tin tức, âm thanh đã bị tắt đi. Các bức tường được trang trí bằng giấy khen và những bức ảnh của Jenny tại nhiều thời điểm khác nhau trong sự nghiệp của bà.

Nick đang ngồi trước bàn, khiến Grace lập tức nghĩ rằng mình đang gặp rắc rối.

“Vào đây, ngồi đi.” Jenny chỉ vào một chiếc ghế và sau đó cũng ngồi xuống. “Chuyện gì đang xảy ra với cô vậy, Grace?”

“Thưa sếp?”

“Không phải tôi đã yêu cầu cô tránh xa gia đình Steele hoặc là sẽ bị loại bỏ khỏi vụ này hoàn toàn sao?”

Grace cố không để lộ chút cảm xúc nào cho đến khi biết mình đang bị quở trách vì điều gì. Nếu xét trong vài ngày qua thì cũng khá nhiều thứ có thể là nguyên nhân.

“Tôi không hiểu rõ lắm ý của bà,” cô nói.

Jenny đẩy một tờ giấy bóng về phía cô.

Grace nhận lấy nó, và sự bối rối bao trùm lên cô. Đó là bức ảnh chụp cô và Eddie, đang ngồi trong xe của hắn. Nó chắc chắn đã

được chụp vào hôm qua, khi hắn tới nhà cô. Cô nhắm mắt lại trong giây lát trước khi lại nhìn về phía Jenny.

“Khi... khi đó là ngoài giờ làm, thưa sếp.”

Jenny nhướn mày. “Và vậy thì có gì khác chứ?”

“Tôi đâu có làm gì sai, phải không?” Cô liếc qua Nick, hy vọng ông sẽ đỡ lời cho mình. Ông không nói gì, nhưng ít ra thì cũng lắc đầu. “Hắn đâu phải nghi phạm.”

“Nếu hắn có liên quan tới vụ tấn công Elliott Woodman thì sao?” Jenny hỏi.

À. Giờ thì cô hiểu rồi. Nếu người ta phát hiện ra rằng Eddie có liên quan theo cách nào đó, điều này sẽ cho hắn một bằng chứng ngoại phạm. Nó cũng sẽ làm phát sinh những câu hỏi liên quan tới Grace.

“Vậy?” Jenny nhấn giọng.

“Hắn đã đợi sẵn ở nhà tôi tối qua. Thay vì đứng đó, tôi bước vào xe của hắn và chúng tôi đã nói chuyện.”

“Về điều gì?”

“Jade muốn gặp tôi,” cô nói dối, hy vọng gương mặt đang dần đỏ lên sẽ không bán đứng mình. Đó là điều đầu tiên cô nghĩ tới, sợ rằng nếu nhắc đến việc Eddie đã cố mua chuộc mình thì sẽ chỉ khiến Jenny càng nghi ngờ hơn. “Cô ta đang cố bố trí một cuộc họp mặt gia đình để mọi người có thể tự giới thiệu về mình,” cô thêm vào. “Tôi đã nói không, tất nhiên rồi.”

“Tại sao Jade không tự mình hỏi cô?” Jenny chất vấn.

“Tôi không biết.”

“Vậy có thể là cô ta không hề muốn gặp cô. Có thể Eddie đã bố trí ai đó để chụp một bức ảnh cô và hắn đang ở cùng nhau.”

“Bà cho rằng hắn là nghi phạm sao?” Grace trở nên bối rối.

“Tại thời điểm này thì bất cứ ai cũng đều có thể!”

Grace đưa tay lên vuốt tóc. “Tôi có thể hỏi bà đã lấy nó từ đâu được không, thưa sếp?”

Jenny nhìn cô. “Chuyện đó không quan trọng.”

“Chuyện đó rất quan trọng với tôi.” Grace không thể cưỡng lại được.

“Có phải người chụp bức ảnh này đã theo dõi Eddie Steele?” Cuối cùng Nick cũng lên tiếng. “Hay là theo dõi Grace?”

Jenny không trả lời câu hỏi đó. “Tất cả những gì tôi quan tâm là cô làm theo quy định.” Bà quay sang Grace. “Tôi đã nói rằng tôi sẽ loại cô khỏi vụ này nếu...”

“Hắn đang đợi tôi! Tôi đâu có đuổi theo hắn!”

“Lần này thì không. Nhưng tôi không muốn chiến dịch Wedgwood gặp nguy hiểm vì hành động của cô.”

“Tôi đâu phải tội phạm!” Grace hét lên, hoàn toàn mất kiểm soát.

“Thật tốt khi được nghe điều đó!” Jenny cũng lên giọng theo.

Má Grace đỏ ửng, tự cảm thấy bị sốc vì mình đã dám to tiếng với một sĩ quan cấp cao. Cô mất một lúc để bình tĩnh trước khi có thể nói trở lại.

“Có phải tôi đang bị theo dõi không, thưa sếp?” Cô muốn được biết.

“Tất nhiên là không,” Jenny đáp. “Nhưng cô nên nhận ra rằng không có gì qua được mắt tôi. Tốt hơn là cô nên nhớ rõ điều đó.”

“Tôi muốn nhắc lại rằng hắn đã đến chỗ tôi,” Grace nhấn mạnh.

“Tôi sẽ theo dõi cô từ bây giờ, Grace ạ. Vậy thôi.” Giọng điệu của Jenny vô cùng kiên định. Điều đó nghĩa là không hỏi thêm gì nữa.

Grace đứng dậy và rời khỏi phòng, cố gắng kìm nén sự tức giận của mình. Chuyện quái gì đang xảy ra trong cái đồn này vậy? Đầu tiên cô bị buộc tội phản bội, và giờ có người đang tìm cách hãm hại cô bằng những bức ảnh. Và tại sao Jenny lại không tiết lộ xem nó đến từ đâu? Tại sao phải giữ bí mật chuyện đó?

Cô sẽ không bao giờ tin tưởng gia đình Steele. Những người đó sẽ chẳng bao giờ quan tâm đến cô trừ khi cô gia nhập với họ, và đó không phải là một lựa chọn. Nhưng cô vừa nhận ra rằng mình cũng chẳng thể tin tưởng ai ở đây, kể cả đội của mình, và đặc biệt là các sĩ quan cấp cao. Nick chẳng hề bênh vực cô trong cả buổi, ông chỉ để mặc cô chịu trận.

Dù là ai đã đưa thông tin đó cho Jenny thì người đó cũng đang nhắm vào cô. Đã đến lúc cô cần phải đề cao cảnh giác và tự mình điều tra một chút.

Nick ở lại cùng Jenny khi Grace đã đi khỏi. Ông phải lên tiếng, ông đã nín nhịn nãy giờ rồi. Nhưng Jenny đã chặn họng ông trước.

“Tôi sẽ nói cho ông nghe chuyện sắp xảy ra,” bà nói ngay khi Grace đã ra khỏi tầm nghe. “Cô ấy sẽ không còn làm việc trong vụ này nữa.”

“Tôi tin cô ấy.” Nick rướn người tới trước. “Không có cô ấy, chúng ta đã chẳng tới được đây.”

“Chúng ta có ba nạn nhân và không một đầu mối! Tôi thấy chúng ta vẫn chưa đi được xa lắm đâu.”

“Bà biết ý tôi là gì mà,” ông nhấn mạnh. “Nghe này, chính tôi đã bảo Grace tiếp cận nhà Steele. Tôi nghĩ rằng sẽ có ích nếu chúng ta có một tay trong.”

“Sau khi tôi đã nhấn mạnh với ông rằng không nên ư?” Jenny lắc đầu thờ ơ. “Như vậy thật không hay chút nào.”

“Tôi sẵn sàng nhận chỉ trích nếu mọi việc bị đẩy đi quá xa.”

Bà gõ một ngón tay vào bức ảnh. “Tôi nghĩ giờ nó còn hơn cả như vậy rồi!”

Nick cầm nó lên và ngắm nhìn một hồi. “Làm sao bà có được nó?”

“Nó được gửi tận tay... bởi một nguồn nặc danh trong hộp thư của tờ Stoke News.”

Nick nhướn mày. “Và bà không hề nghĩ rằng nên báo cho tôi trước sao?”

“Ông đã chống lại chỉ thị của tôi và để mặc Grace muốn làm gì thì làm, vậy tại sao tôi phải nói với ông nhỉ?”

Nick không thể hiểu được cơn giận của bà. Chắc chắn rằng, với tư cách là Chánh Thanh tra, Jenny nên nói cho họ biết chuyện gì đang diễn ra chứ?

“Chúng ta không thể kiểm tra camera để tìm xem đó là ai ư?” Ông hỏi.

Bà lắc đầu. “Một bóng người mặc hoodie. Chứ còn sao được nữa?”

“Tôi sẽ điều tra từ đó – để xem liệu chúng ta có thể...”

“Chúng ta không có đủ nhân lực cho việc đó. Chúng ta vẫn còn ba thi thể trong nhà xác đấy.”

Có một khoảng lặng khi cả hai cùng cố sắp xếp lại những suy nghĩ của mình.

“Grace đang làm tốt công việc của cô ấy, Jenny à,” Nick cố gắng thêm lần nữa. “Chui vào đầu người khác, đó là khả năng đặc biệt của cô ấy.”

“Ông chưa quên rằng ai là người chịu trách nhiệm ở đây đấy chứ?” Bà gắt gỏng.

“Không, thưa sếp. Nhưng nếu bà không tin vào phán đoán của tôi, vậy thì tôi cũng sẽ không tin bà,” Nick đáp trả.

“Nếu có gì xảy ra thì trách nhiệm sẽ đổ hết lên đầu ông đấy.”

“Nó là một thách thức mà tôi sẵn sàng đón nhận.”

Jenny ngừng lại một lúc và sau đó lắc đầu. “Tôi biết Grace có nghiệp vụ rất tốt, và tôi biết lực lượng của chúng ta đang rất mỏng, nhưng như vậy là quá mạo hiểm.”

“Chính bà vừa chỉ ra là chúng ta vẫn còn ba vụ giết người cần giải quyết!”

“Tôi cũng biết thế, nhưng luật vẫn là luật... Cô ấy đã được tự ý hành động quá lâu rồi.”

“Họ đâu phải gia đình thực sự của cô ấy – họ chỉ là những người lạ!” Nick phản đối. “Có thể mọi thứ sẽ khác nếu cô ấy liên lạc thường xuyên với họ, nhưng cô ấy không hề gặp ai cả. Cô ấy cũng đã không nhìn mặt George Steele từ hồi mười hai tuổi. Đã hai mươi ba năm rồi! Bà không thể gọi đó là gia đình được!”

Jenny cắn môi dưới. Bà lại lắc đầu thêm lần nữa.

Nick đột ngột đứng dậy và rời khỏi phòng trước khi có thể nói gì đó sẽ khiến mình phải hối hận.

Cảm thấy mình như một quả bóng bị đá qua đá lại, Grace đã ngồi yên tại bàn của mình trong vài phút trước khi Sam vẫy tay gọi cô tới chỗ trước tivi lớn gắn trên tường. Cô ấy chỉ vào màn hình.

“Chiếc Ford Fiesta đó thuộc về Elliott Woodman. Cậu ta rời khỏi bãi đậu xe của nhà máy Deakin, Goldenhill, lúc mười giờ tối.” Cô ấy bấm một nút trên điều khiển để tua nhanh đoạn băng. “Cậu ta dừng lại tại tiệm kebab Percy’s ở High Lane, Burslem.” Sam lại bấm nút thêm lần nữa. “Đây là khi cậu ta trở lại xe và lái đi. Hãy quan sát chiếc 4x4 đằng sau.”

“Đó là một chiếc Range Rover Sport, phải không nhỉ?” Grace hỏi, mắt vẫn dán chặt vào màn hình.

“Phải. Nó đã bám theo cậu ta một lúc, rồi Elliott đậu xe trước nhà mình.”

Grace nhận ra khung cảnh nơi cô vừa ghé qua lúc sáng, bên ngoài căn hộ mà Elliott Woodman sống cùng bạn gái mình, Annie.

“Phần tiếp theo rất kinh khủng đấy,” Sam cảnh báo trước khi ấn nút lần nữa.

Grace quan sát chiếc xe kia đậu lại bên cạnh chiếc Ford Fiesta. Cô thở hổn hển khi bốn bóng người bước ra và tấn công Elliott Woodman. Thật khủng khiếp khi thấy chúng đánh liên tục cho tới khi cậu ta gục xuống. Có một kẻ rõ ràng là tên cầm đầu, hắn đã không dừng lại cho đến khi đám kia kéo hắn đi.

“Tôi muốn mấy tên khốn đó,” cô thì thầm. “Chúng ta cần những hình ảnh rõ ràng hơn.”

“Đang tiến hành rồi. Tôi đã xem xét những đoạn băng có xuất hiện chiếc 4x4 sau đó. Tài xế vẫn mang mũ trùm che mặt. Cửa sau bị bôi đen, đằng trước cũng vậy, nhưng có vẻ chúng đã không vượt quá giới hạn.”

“Chiếc Range Rovers đó được đăng ký dưới tên ai?” Grace hỏi, chuẩn bị sẵn tinh thần để nhận được câu trả lời mà mình vốn đã biết.

Sam dừng lại. “Leon Steele.”

Grace nhăn mặt. Trốn khỏi gia đình sao khó quá. “Được rồi, đi tóm hắn nào.”

“Cô có muốn tôi đi cùng không?” Perry lên tiếng từ phía sau. Alex đang đứng cạnh anh ta.

Grace nhảy dựng lên. Cô không nhận ra là họ đã tới.

“Có, cảm ơn, tôi muốn.” Một chút căng thẳng trong cô như tiêu biến. Cô hiện vẫn không biết phải tin ai, nhưng cô bắt buộc phải gạt cảm xúc của mình qua một bên. Cô không muốn phải bắt Leon mà không có sự hỗ trợ từ đội của mình. Lúc này, cuộc điều tra của cô về việc ai đang nhắm vào mình sẽ phải đợi.

Nick trở xuống tầng. “Tôi vừa nhận được cuộc gọi từ bệnh viện,” ông bảo họ. “Elliott Woodman đã không qua khỏi.”

Vai Grace rũ xuống và cô đá mạnh vào ghế.

“Chúng ta sẽ bị báo chí quấy rầy,” Alex nhận xét rồi quay sang Grace. “Trừ khi cô có thể dàn xếp với anh bạn Simon của mình, thừa chỉ huy.”

“Im đi, Alex,” Perry cảnh báo.

Grace phớt lờ Alex và giải thích với Nick rằng họ sẽ đi bắt Leon Steele.

Nick gật đầu. “Sam, cô chuẩn bị trước mọi thứ ở đây được chứ?”

“Làm ngay đây, thưa sếp.”

Grace túm lấy áo khoác của mình đang vắt trên ghế. “Đi tóm thằng khốn đó nào.”

Leon Steele đã ở trong phòng tạm giam cùng luật sư của mình được hai mươi phút khi Grace và Nick cùng đi xuống đó.

“Ông có chắc rằng chúng ta nên làm việc này cùng nhau không?” Cô hỏi. Họ đang đứng trước cửa phòng thẩm vấn. “Tôi không muốn ông lại gặp thêm rắc rối nào nữa.”

“Đó là quyết định của tôi.”

Grace gật đầu cảm kích. Cô muốn nghe xem Leon sẽ nói gì, nhìn xem chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng cô không chắc liệu mình có thể ngồi yên để chờ hần trả lời những câu hỏi của Nick hay không.

“Cậu nhóc tội nghiệp đó đang có một cuộc sống trong mơ,” cô nói. “Và điều đó chỉ càng khiến cho áp lực mà chúng ta phải chịu trở nên nặng nề hơn.”

Trước khi họ bước vào, Nick đặt tay lên cánh tay Grace. “Hãy cố gắng giữ bình tĩnh,” ông bảo cô.

Cô nuốt nước bọt.

Luật sư của Leon đang ngồi cạnh hần, hí hoáy ghi chép gì đó. Grace chưa từng gặp người phụ nữ này, nhưng ấn tượng đầu tiên là cô ta có vẻ dễ mến, và họ khẽ mỉm cười với nhau. Khoảng gần bốn mươi tuổi, cô không thể không nghĩ rằng cô ta trông hơi quá đàn ông so với những gì cô đã hình dung về luật sư của Leon, với mái tóc cắt ngắn và bộ đồ đen rẻ tiền. Rồi sau một hồi cân nhắc, cô cho rằng đó là người tốt nhất có thể mua được bằng tiền.

Trái ngược với sự khó chịu của cô, Leon trông có vẻ thoải mái khi cô ngồi xuống đối diện với họ.

Khi tất cả đều đã ngồi yên vào vị trí, Nick tiến hành theo đúng trình tự.

“Anh có thể cho tôi biết mình đã ở đâu từ chín giờ đến nửa đêm ngày hôm qua không?” Ông mở đầu.

“Các người bắt tôi vì vụ tấn công Elliott Woodman. Tôi chẳng liên quan gì tới chuyện đó hết.”

“Tôi e rằng Elliott Woodman đã qua đời sáng nay vì thương tích quá nặng.”

Đôi mắt Leon mở to và vai hắn rũ xuống. “À, tôi rất tiếc vì chuyện đó. Hắn là một cậu nhóc ngoan. Tôi rất thích hắn.”

Nick trượt tấm ảnh qua bàn. “Xe của anh phải không?”

Leon nhìn nó. “Phải.”

Ông trượt thêm một tấm nữa qua. “Đó chính là chiếc xe đậu trên phố Dane Walk. Vài giây sau, Elliott Woodman đã bị tấn công.” Nick nhấn một nút trên chiếc máy tính xách tay.

Leon xem đoạn phim thu được từ camera an ninh của thành phố. Hắn đâm mạnh xuống bàn trước khi quay mặt đi với vẻ ghê tởm.

Nick trượt một tấm ảnh khác qua bàn. “Đây là xe của anh đang rẽ vào đường Dane Walk.” Ông gõ vào bức ảnh. “Và đây là Elliott Woodman bị đánh gục dưới đất. Kẻ nào đó đã theo cậu ta về nhà hoặc là phục kích cậu ta, trong xe của anh, và giờ cậu ta đã chết.”

“Khi đó tôi không ở trong xe,” Leon thanh minh, “nếu đó là điều ông đang định ám chỉ.”

“Anh đang nói là một người khác đã lái xe?” Nick hỏi.

“Đương nhiên.” Mặt Leon nghệt ra. “Trừ khi có kẻ đã làm giả biển số của tôi.”

“Lại có người muốn làm chuyện đó sao?”

“Rất có thể.” Leon trông vẫn có vẻ bối rối. “Để gài bẫy tôi.”

“Vậy ai đã lấy xe của anh?”

“Tôi không biết. Tôi mang xe tới bãi đậu của phòng tập và để nó lại đó. Tôi thậm chí còn không biết rằng nó đã biến mất.”

“Anh muốn bọn tôi tin rằng mình không ở trong xe ư?” Grace không thể chịu đựng hơn được nữa.

“Tôi chỉ biết nói vậy thôi.” Leon thờ dãi.

“Có phải anh nghĩ rằng nhà Woodman đang phá rối công việc kinh doanh của mình không?” Grace hỏi. “Hoặc anh cho rằng một trong số họ phải chịu trách nhiệm cho những vụ giết người? Phải chăng anh muốn gửi cho họ một thông điệp rằng họ cần phải dừng lại bằng cách tấn công một trong số họ? Chỉ có điều là nó đã đi quá xa?”

“Cô thực sự chẳng biết gì về lòng trung thành, phải không, Grace?” Leon lắc đầu.

“Là Sĩ quan Điều tra Allendale, thưa anh.”

Cô liếc qua Nick, ông khẽ gật đầu, một dấu hiệu cho phép cô tiếp tục.

“Tôi chẳng cần phải trung thành với bất cứ ai trừ bản thân mình,” cô nói tiếp. “Anh cũng nên thử sống như vậy đi, tốt hơn nhiều so với việc suốt ngày bị ra lệnh phải làm thế này thế nọ.”

“Cô có thể có nhiều bộ mặt.” Hân lờm Grace. “Nhưng cô chắc chắn không phải người nhà Steele. Nhà Steele tự chăm sóc cho nhau.”

“Có người vừa mới chết đấy, Leon!” Grace nhắc lại. “Tôi không có trung thành gì với mấy vụ giết người hết. Khi có tội ác xảy ra, tôi chẳng quan tâm gì ngoài việc tóm cổ nghi phạm và tống hân vào sau song sắt.”

“Vậy thì tốt hơn cô nên ra ngoài đó và tìm một nghi phạm đi,” Leon nhấn mạnh. “Phải, đó là xe của tôi, nhưng tôi không lái nó. Kẻ nào đó đã gài tôi.”

“Tiện ghê. Nếu không phải anh thì ai là người đã lái nó?”

“Tôi không biết.”

“Bởi vì...” Grace mớm lời.

“Nghe này, tôi biết cô muốn gì, nhưng tôi có bằng chứng ngoại phạm. Một bằng chứng vô cùng chặt chẽ.”

“Liệu đó có thể nào là quý ông Frost không?” Grace mĩa mai.
“Người mà bạn bè vẫn thường gọi là Graham?”

Leon nhìn cô chăm chăm. “Tôi đã ở trên chuyến tàu lúc chín giờ bốn mươi ở London Euston.”

Grace sửng người. Nếu đó là sự thật, nó có thể được kiểm chứng bằng camera an ninh, xác thực việc hắn có chứng cứ ngoại phạm. Nhưng tại sao hắn không nói vậy ngay từ đầu buổi thẩm vấn?

“Tiếp tục đi,” Nick nói.

“Tôi xuống ga Stoke ngay sau mười một giờ rồi bắt taxi về nhà. Trent Gibson đáng ra sẽ đến đón tôi khi được gọi. Cậu ta không nghe máy, nên tôi phải bắt taxi.” Hắn khoanh tay lại. “Xe của tôi được để lại phòng tập bởi hôm qua Jade đã đưa tôi ra ga.”

“Tại sao không để xe của anh ở bãi đậu xe của nhà ga?” Nick chất vấn. “Thật kỳ quặc khi anh lại mang xe tới phòng tập, để nó ở đó cả ngày rồi đi nhờ đến nhà ga và sau đó lại bắt taxi về nhà?”

“Molloroy Motors đã đến lấy nó và mang đi. Nó nằm trong điều khoản dịch vụ. Tôi nghĩ là mình đã bảo họ làm thế khi ở London.”

“Tức là anh không hề biết ai đã ở trong xe của mình?” Nick hỏi.

“Không hề.” Leon lần lượt nhìn chăm chăm vào hai người. “Nhưng tôi rất muốn biết thằng khốn nào đã gài mình bằng cách dàn dựng chuyện đó.”

Grace phải dùng hết sức lực để cố kiềm chế không đóng sầm cửa lại khi rời khỏi phòng thẩm vấn và trở về văn phòng.

“Thằng đó!” Grace kể lại cho Sam những gì Leon đã nói với họ. “Chúng ta cần phải tịch thu xe của hắn ngay lập tức. Hắn có thể chứng minh được rằng mình không lái xe, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn đã không sắp đặt tất cả những chuyện này khi vẫn đang có mặt ở London để tạo ra chứng cứ ngoại phạm cho mình.”

“Hắn có liên quan theo cách nào đó. Mọi chuyện nghe có vẻ hơi quá hợp lý,” Perry nói khi đi ngang qua chỗ họ và ngồi lại xuống bàn.

Grace gật đầu, vẫn cảm thấy khó chịu khi nghĩ lại thái độ của mình trong buổi thẩm vấn Leon. Cô đã để hắn khiêu khích. Hắn đã bóc mẽ cô ngay trước mặt Nick. Leon chắc chắn không hề có mặt trong chiếc xe đó.

“Anh kiểm tra Molloroy Motors được không?” Cô hỏi Perry. “Tìm hiểu xem nếu đúng là dịch vụ đó đã được thực hiện thì chiếc xe giờ ở đâu và ai là người đã lái nó. Nhật ký cuộc gọi của Leon cũng cần được xem xét và kiểm tra chéo, cần kiểm tra lại cả camera an ninh tại phòng tập Steel’s nữa. Có tìm được gì từ những bức ảnh không, Sam?”

“Vẫn đang xem xét, thưa chỉ huy.”

“Phải có đầu mối ở đâu đó. Elliott là thành viên của câu lạc bộ đấm bốc – tôi đã thấy cậu ta ở đó. Hãy hy vọng rằng có ít nhất một người ngồi trong xe là tay chân của nhà Steele, chúng ta biết rằng không có vết dẫm nào, đồng nghĩa với việc nó không trực tiếp liên quan tới

chiến dịch Wedgwood. Vậy nên chúng ta phải tiếp tục tìm kiếm, ở mọi nơi. Kiểm tra lần hai, thậm chí là lần ba!”

Grace lại gục đầu xuống. Giờ thì nó đã trở thành vấn đề cá nhân. Không phải là về gia đình cô. Nó là về cái chết của một chàng trai trẻ. Cô đã xem đoạn băng đó. Vụ sát hại Elliott Woodman đang đè nặng lên tâm trí cô.

Sau khi được trả tự do, Leon bắt taxi tới Molloroy Motors. Hắn lao qua sân trước và bước vào garage, nơi có vài người đang làm việc. Hắn túm lấy người đầu tiên mình bắt gặp và giáng một đấm vào bụng anh ta.

“Thằng nào đã lấy xe của tao?” Hấn gầm lên.

Người đàn ông kia gục xuống. “Tôi không biết!”

“Đừng nói với tao là mày không nhìn thấy gì hết!”

Kenny Webb bước ra để xem chuyện ồn ào đó là gì. Kenny là chủ sở hữu của garage, đồng thời chăm sóc cho vài người bạn hiện đang ngồi tù. Gã đang quản lý sáu cơ sở của Car Wash City thuộc quyền sở hữu của tay tội phạm địa phương, Terry Ryder. Ryder đã ngồi tù vì tội giết vợ từ năm 2011. Kenny cũng đã duy trì mối quan hệ với nhà Steele suốt nhiều năm nay.

“Ai đã ra lệnh cho mày gài tao?” Leon xô gã vào tường, đưa tay lên chặn trước ngực để ngăn gã cử động. Hấn giờ nắm đấm lên. “Tốt hơn là mày nên bắt đầu nói đi.”

“Tôi không thấy gì hết! Chúng tôi đã làm những gì anh muốn và mang chiếc xe về.”

“Mày đã để chìa khóa lại cho ai?”

“Những người phụ nữ ở quầy tiếp tân!”

Không ai nói gì, mặc cho hấn đe dọa cỡ nào.

“Tao cần một con xe khác cho đến khi lấy lại được chiếc của mình,” hấn đột nhiên nói.

Kenny ném cho hấn một chùm chìa khóa và chỉ vào một chiếc xe. “Tôi chỉ còn một chiếc hatchback thôi.”

Leon chửi rủa nhưng vẫn nhận chiếc xe. Khi hấn tới phòng tập, Eddie không có trong văn phòng, vậy nên hấn đã kiểm tra các đoạn băng an ninh từ hôm trước. Nó cho thấy xe của hấn đã được mang về vào giữa buổi chiều và đậu ở cuối bãi đậu xe. Sau cùng thì đó có lẽ không phải là người của garage.

Hấn tua nhanh về phần cuối và quan sát nó được lái ra vào lúc tám giờ bốn mươi lăm. Hấn dừng hình và phóng to nó lên, nhưng không thể thấy được bên trong chiếc xe. Qua những gì thu được từ camera thì không hề có dấu hiệu của bất cứ ai đến hoặc đi khỏi chỗ chiếc xe, điều đó nghĩa là kẻ đó đã cố tình tiếp cận từ phía sau của bãi đậu xe.

Hấn tiếp tục tua đến khi chiếc xe xuất hiện trở lại vào khoảng mười một giờ. Một bóng người bước ra và biến mất đằng sau chiếc xe. Hấn lại phóng to hình ảnh lần nữa, nhưng vẫn không thể thấy được đó là ai. Nhưng dù là ai thì kẻ đó cũng đã chơi hấn một vố.

Eddie bước vào trong lúc Leon vẫn đang kiểm tra đoạn băng.

“Em sẽ cho con khốn đó một trận như tử nếu cô ta dám làm vậy với em lần nữa,” hấn bảo anh trai mình. “Cô ta đã thăm vấn em suốt hai tiếng!”

“Ai cơ?”

“Con Grace khốn nạn! Em vừa bị bắt vì có liên quan tới vụ sát hại Elliott Woodman. Nó chết rồi, anh biết chứ?”

Eddie gầm gừ. “Anh chưa nghe tin! Chuyện xảy ra khi nào?”

“Sáng nay. Người ta thông báo điều đó khi bắt em.” Leon bước quanh phòng. “Chuyện này đi xa quá mức rồi. Em sẽ không đứng yên nhìn thêm ai đó phải chết nữa đâu.” Hấn thả tay xuống rồi đặt tay

lên khung cửa sổ. “Hôm nay em sẽ ra ngoài. Sẽ có kẻ phải mất đầu vì chuyện này. Elliott là một thằng nhóc được việc.”

“Nó làm việc cho cậu sao?” Eddie hỏi.

“Chỉ là chân chạy vặt thôi. Nó chuyển hàng cho em, chẳng có gì quá to tát. Nó không muốn phải xô khám thêm lần nữa. Nhưng tối qua nó không làm cho em.”

“Và cậu muốn anh tin chuyện đó sao?”

“Phải, đúng vậy!”

“Cậu đã khiến nó bị giết!”

“Ồ, thôi nào,” Leon nhạo báng. “Anh nói cứ như thể chúng ta là đám mafia vậy!”

“Nó là người nhà Woodman! Gia đình nó sẽ trả đũa nếu nghĩ rằng chúng ta có liên quan. Mà tại sao cậu lại thân thiết với nó như vậy?”

“Em thấy tội nghiệp nó.” Leon quay sang nhìn Eddie. “Nó nhắc em nhớ về bản thân mình khi còn là một đứa trẻ.”

“Chúng ta là một gia đình, và điều đó có nghĩa là chúng ta gắn bó với nhau. Cứ để kệ nhà Woodman lo chuyện của chúng.”

“Nghe này, em không liên quan. Nó là một trong những thằng nhóc tốt nhất của em.” Leon cho hắn xem đoạn băng an ninh và chỉ vào bóng người. “Anh thấy hắn giống ai?”

Eddie cúi mặt lại gần hơn và xem xét hình ảnh trên màn hình. “Có thể là bất cứ ai. Nó không rõ ràng – chẳng có gì để xác định được cả. Cậu nghĩ nó là ai?”

“Em chịu.”

“Muốn anh gọi cho Alex không?”

“Em không thích hắn.” Leon lắc đầu. “Đáng ra giờ anh phải kéo được Grace về phe chúng ta rồi mới phải. Em cũng không thích cô ta, nhưng cô ta nên làm việc cho chúng ta.”

Eddie gầm gừ. “Cô ta không dễ mua đâu.”

“Nếu cô ta không sớm đổi ý, sẽ có cách để bắt cô ta phải như vậy.”

“Anh có thể xử lý được,” Eddie nói.

“Anh có vẻ đang làm không tốt lắm trong việc thuyết phục cô ta!” Leon lắc đầu. “Cô ta cần phải bị thuyết phục. Vài cái tát hằn sẽ thay đổi suy nghĩ của cô ta.”

“Anh đã bảo cậu cứ để cô ta cho anh,” Eddie cảnh báo. “Anh không muốn cậu động tay động chân với cô ta.”

“Sau cái cách mà em bị đối xử sáng nay sao?” Leon đứng dậy và tỏ vẻ thách thức ông anh trai. Hấn tự đập vào ngực mình. “Em mới là nạn nhân ở đây. Cô ta đang cố đổ cho em tội giết người.”

Eddie đứng yên. “Vậy cậu có liên quan không?” Hấn hỏi lại lần nữa.

“Khi đó em đang ở London!” Leon gào lên. “Đó không thể là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Dù kẻ nào đã tấn công Elliott thì hấn cũng muốn em phải chịu trận.”

“Anh không hiểu tại sao...”

“Tốt nhất là chuyện đó đừng có phải là lỗi của Jade.” Leon lườm anh trai mình khi bỏ đi. “Em hy vọng những chuyện đã xảy ra sẽ không quay lại và cắn vào móng chúng ta.”

“Jade không phải là người khiến anh lo lắng,” Eddie nói, rồi bất thành lình hấn đâm thẳng vào giữa mặt Leon. “Chúng biết về ngôi nhà rồi!” Hấn hét lên.

Leon đẩy anh trai ra. Hấn vung tay đâm trả, nhưng Eddie đã chặn được và thụi thêm một quả nữa vào bụng Leon.

Hấn gập người lại.

Cơ giận đã nguôi, Eddie dần lấy lại được nhịp thở.

“Anh đã cử vài thằng nhóc chạy xe bám theo Grace.”

“Cô ta sẽ chẳng tìm được gì đâu. Nơi đó được dọn sạch sau mỗi bữa tiệc.”

“Cậu vẫn chưa hiểu, phải không?” Eddie lại sôi lên. “Chúng có tìm được gì hay không cũng không quan trọng. Sự thực là chúng đang nhắm vào cậu. Anh sẽ không để mặc cậu tự do nữa.”

Cánh cửa mở ra và Kathleen xuất hiện. “Có chuyện gì với hai đứa vậy? Mẹ có thể nghe thấy từ tận ngoài tiệm!”

Eddie lườm Leon trước khi bẽn lễn quay sang mẹ.

“May là không có khách hàng nào ở đó,” bà nói. “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì,” Eddie nói.

Kathleen nhìn Leon.

“Không có gì.” Leon lau máu trên môi.

“Hai đứa gào thét chẳng vì chuyện gì sao?”

Cả hai cùng im lặng.

“Mẹ đề nghị cả hai cùng bình tĩnh lại.” Kathleen nói như thể chúng vẫn còn là những đứa trẻ. “Và nếu kẻ đã tấn công những người đó có liên hệ với gia đình chúng ta, chắc chắn các con sẽ có đủ não để tìm ra thôi!”

Khi bà vừa đi khỏi, Eddie lập tức ngồi xuống. Leon cũng ngả lưng trên ghế. Trận chiến đã kết thúc với cả hai, nhưng nỗi lo thì vẫn còn đó.

“Kẻ đang nhắm vào cậu là ai hả Leon?” Eddie hỏi hần thêm lần nữa. “Cậu có nghe ngóng được gì không?”

“Em nói rồi. Em không biết gì hết.”

“Chà, vậy hãy khoanh vùng mọi thứ lại nào. Bắt đầu từ mấy thằng nhóc trong câu lạc bộ quyền Anh, hãy để chúng lan truyền thông tin rằng chúng ta đang cần tìm bất cứ ai biết bất cứ điều gì. Và mọi người cần phải biết rằng anh không hề liên quan. Đây là rắc rối của cậu, không phải anh. Đặt ra một phần thưởng cho ai cung cấp thông tin. Chúng ta cần phải tự lo liệu chuyện này, trước khi một trong số chúng ta mất mạng.”

Để giải quyết vụ Elliott Woodman, Grace đã dành toàn bộ phần còn lại của buổi chiều để nói chuyện với các nhân chứng, cả những người đã nghe lẫn những người không nghe thấy gì vào tối hôm đó. Sau ba lần đi đi lại lại giữa hiện trường và đồn, tất cả những gì cô tìm được vẫn chỉ là con số không.

Trong lúc ra ngoài, cô đã chỉ thị cho Perry tới thăm vợ của ba nạn nhân thuộc chiến dịch Wedgwood để hỏi xem họ có biết gì về căn biệt thự nằm trên đường Washington hay không. Thật đáng buồn khi ba gã đó đã lạm dụng những người phụ nữ trẻ, nhưng vợ của họ thì lại có vẻ chẳng hay biết gì về việc đó. Grace không trách họ vì không biết gì về những hành động của chồng mình. Con người có thể vô cùng giả dối. Cô chắc chắn rằng ngôi nhà đó là một đầu mối, nhưng nó đã được dọn dẹp kỹ lưỡng và còn lưu lại rất ít chứng cứ pháp y.

Grace cũng chỉ thị cho Alex kiểm tra lại chứng cứ ngoại phạm của những người phụ nữ đó, đồng thời tìm hiểu xem họ có quen biết lẫn nhau hay không. Sẽ thật lố bịch khi nghĩ rằng họ đã lần lượt giết chồng mình, nhưng tất cả mọi giả thiết đều cần được xem xét. Không thể loại trừ bất cứ điều gì.

Perry cũng đã hỏi vài người hàng xóm sống tại đường Washington. Bởi ngôi nhà nằm tách biệt khỏi đường chính nên không ai nghe thấy gì. Nhưng một cặp vợ chồng nói rằng họ đã thấy một chiếc 4x4 màu đen đến và rời khỏi đó. Ban đầu, Grace đã nghĩ rằng đó có thể là Dale Chapman. Giờ cô tự hỏi liệu đó có phải là Leon Steele hay không.

Leon cố gắng giảm tốc khi lái xe trên đường Potteries, đi về hướng Limekiln Bank. Những sự việc xảy ra trong ngày cứ quanh quẩn trong tâm trí hắn. Gần đây, khi Elliott gia nhập câu lạc bộ quyền Anh cùng Kyle, ban đầu chúng khiến hắn nghĩ tới Eddie và Josh, một cặp bài trùng, và điều đó khiến hắn đau khổ. Khi Josh lần đầu bước vào cuộc đời họ hồi Eddie mười hai tuổi, Eddie đã không còn thời gian để dành cho em trai mình nữa. Leon đã lớn lên trong cô độc, chọn cách chiến đấu để xây dựng tình bạn. Hắn sợ tất cả những người tỏ vẻ thân thiện với mình.

Nhưng Leon đã mềm lòng vì Elliott, và khi Elliott phải ngồi tù vì tội cố ý gây thương tích, Leon cảm thấy mình cần phải có trách nhiệm. Hắn đã chăm sóc bạn gái nó, cho cô ta tiền để mua đồ cho đứa bé. Hắn bảo cô ta đừng nói gì cả, và Elliott vẫn chẳng hề hay biết gì về chuyện đó. Sau này, khi mọi chuyện đã lắng xuống, hắn sẽ rút một khoản tiền và đưa chúng cho cô ta.

Nhưng hắn vẫn còn có việc phải làm trước.

Hắn đậu xe trên đường và đập cửa căn hộ của Clara. Khi cô ta ra mở cửa, mặt ngơ ngác vì biểu cảm của hắn, Leon nắm lấy cổ tay cô ta và kéo về phía mình.

“Cô đã đưa chìa khóa xe của tôi cho ai khi nó được đưa trở lại?”

“Dừng lại!” Cô ta kêu lên. “Anh đang làm em đau.”

“Có phải Trent không?”

“Nó nằm trong túi của em! Và em đã đưa nó cho Trent sáng nay để đưa lại cho anh khi anh ấy đến đón anh.”

“Tôi đã không gặp hắn. Tôi đã bị cảnh sát tóm.” Leon ngẫm nghĩ một lúc. Kể cả nếu giờ này Trent đang cầm chìa khóa, điều đó cũng không có nghĩa là Clara đã giữ nó suốt thời gian qua.

“Tốt hơn là cô nên nói thật đi,” hắn cảnh báo.

“Em đang nói thật.” Clara cố gắng đẩy hắn ra. “Em không hiểu. Có chuyện gì vậy?”

Leon thả cô ta ra. Họ vào phòng khách và hần kể cho cô ta nghe chuyện đã xảy ra.

Cô ta đột ngột ngồi xuống. “Cảnh sát có nói gì về việc họ nghĩ đó có thể là ai không?”

“Tất nhiên là không rồi,” Leon cau bần. “Bởi chúng nghĩ rằng đã có liên quan tới vụ giết người.”

“Và có phải không?” Cô ta hỏi, cau mày.

“Không, anh chẳng liên quan!”

“Vậy thì cũng chẳng có gì đáng lo. Cơ mà...” cô ta dừng lại, “... liệu họ có nói vụ này liên quan tới mấy vụ giết người kia không? Có vẻ họ vẫn chưa thu được gì từ cuộc tìm kiếm của mình. Em sợ phải đi ra ngoài vì lo rằng mình sẽ bị giết.”

“Tại sao em lại là người tiếp theo cơ chứ?” Leon tròn mắt.

“Không phải anh đã quên mất rằng mình và ba gã bị giết đều có một điểm chung là biệt thự Washington đấy chứ?”

“Bớt hỏi ngu như vậy đi. Tất nhiên là anh chưa quên.”

“Chà, em cũng có liên quan tới nó. Cả hai ta đều biết rằng mình có thể nằm trong danh sách mục tiêu.”

“Chuyện này chẳng liên quan gì tới em hết.” Leon xoa xoa cái cổ đang đau nhức của mình. “Kẻ nào đó đang muốn loại anh khỏi cuộc chơi, biết chính xác thời điểm anh rời khỏi thành phố.”

Chuyện đó đã lớn vồn trong tâm trí hần từ sau cuộc nói chuyện với Eddie. Hần phải đi lại mỗi tháng để kiểm tra nguồn cung của họ ở London. Những ai biết rằng hần sẽ rời khỏi thành phố? Eddie, tất nhiên rồi. Jade đã đưa hần tới ga vào hôm qua. Khi đó mẹ hần cũng ở trong xe.

Hần liếc nhìn Clara. Cô ta cũng biết điều đó. Có phải cô ta đã chơi hần không? Sự thất vọng trào dâng trong hần. Hần không thể tin bất cứ ai.

“Anh không thể suy nghĩ rõ ràng ở đây được.” Hần bước ra cửa.

Clara chạy theo, giữ tay hấn lại. “Làm ơn ở lại đi! Chỉ thêm một lúc nữa thôi.”

Hấn đẩy cô ta ra. “Còn những việc khác mà anh phải làm.”

“Khoan đã! Chúng ta cần phải sắp xếp lại đồng sách!”

Leon mở cửa và bỏ lại cô ta trên thềm. Rồi hấn quay lại, thô bạo nắm lấy tay cô ta.

“Nếu em có dính dáng gì tới chuyện này, anh sẽ cho em một trận ra trò đấy,” hấn rít lên.

“Em thề, em không biết gì hết!” Clara khóc.

Leon buông tay và đẩy cô ta ra. Hấn liếc nhìn xung quanh khi quay lại xe để xem có ai theo dõi mình hay không, nhưng chẳng phát hiện được gì.

Khi Leon đã đi khỏi, Clara không biết phải làm gì nữa. Cô ta không thích chuyện này. Kế hoạch kết thân với nhà Steele của cô ta đang sụp đổ khắp xung quanh và cô ta có cảm giác mọi chuyện sẽ càng lúc càng tồi tệ hơn.

Tại sao sức quyến rũ của đám trai hư luôn khiến cô ta gục ngã? Đầu tiên là Trent liên tục đề nghị cô ta cung cấp chứng cứ ngoại phạm, sau đó đến lượt Eddie yêu cầu cô ta nói dối cảnh sát. Gần đây, chính Leon là người đã khiến cô ta tham gia vào các bữa tiệc.

Cô ta gọi cho Eddie. Hấn sẽ sắp xếp mọi thứ, bảo đảm sẽ không có gì ảnh hưởng tới cô ta. Hấn sẽ nguy khốn nếu cô ta bị cảnh sát bắt. Cô ta có thể chắc chắn về điều đó.

“Tại sao cô lại gọi cho tôi?” Hấn hỏi.

“Em cần gặp anh. Em nghĩ mình đang gặp rắc rối. Em nghĩ chúng ta đang gặp rắc rối!”

“Có chuyện gì vậy?”

Clara kể cho Eddie nghe về cuộc nói chuyện của mình với Leon.
“Em lo rằng anh ấy sẽ khiến em gặp rắc rối với cảnh sát và em...”

“Gia đình tôi quan trọng hơn cô. Cô sẽ phải tự giải quyết nếu làm hỏng mọi chuyện.”

“Nhưng Eddie, em đã làm những gì anh yêu cầu và...”

Cuộc gọi kết thúc.

Clara nuốt nước bọt vì sợ hãi. Cô ta không muốn cảnh sát tìm ra những việc mình có dính líu ngoài các bữa tiệc. Dù sao thì chuyện đó cũng quá mạo hiểm.

Trời ạ, cô ta gặp rắc rối lớn rồi.

Eddie đánh xe vào con đường dẫn đến nơi mà hắn vô cùng ghét. Hắn hầu như chẳng bao giờ đặt chân vào dinh thự Hardman ở thời điểm hiện tại; ngay lập tức, những ký ức về đám tang của cha hắn tràn về. Mọi người tụ tập tại đó để chờ xe tang đến. Hắn nhớ rằng mẹ đã đi bộ tới nhà thờ sau quan tài của George. Hắn nhớ rằng ba anh em đã đi phía sau, cùng với gia đình riêng của mình. Hắn sẽ không bao giờ biết những người khác đã nghĩ gì khi đó, nhưng hắn muốn đẩy cỗ quan tài đó xuống huyệt càng nhanh càng tốt, để thoát khỏi George và mớ di sản của lão. Hắn chẳng hề bận tâm rằng vụ giết hại cha mình vẫn chưa được giải quyết. Thực tế, tốt nhất là nó nên mãi như vậy.

Không có nhiều người quay lại căn nhà kể từ đó, mà hắn không chắc là bởi họ tôn trọng điều đã xảy ra với George hay bởi thực tế là mọi người đều cảm thấy thoải mái hơn tại The Potter's, quán rượu nhỏ của lão ta nữa.

Kathleen đang đứng trước cửa khi hắn ra khỏi xe. Bà dang tay chào đón hắn và hắn theo bà vào phòng khách.

“Có chuyện gì quan trọng đến mức mẹ không thể gặp con tại phòng tập vậy?” Hắn bước vào trong. “Hoặc là nói qua điện thoại?”

“Chuyện cãi vã với em trai con sáng nay là gì vậy?” Kathleen quay lại và hỏi.

“Con đã nói rồi. Chẳng có gì mà con không thể giải quyết được.”

“Nhưng mẹ đã tình cờ nghe thấy các con nói về các bữa tiệc, tại mấy ngôi nhà.” Kathleen ngừng lại. “Mẹ hy vọng đó không phải là...”

“Dù có là gì thì nó cũng sẽ không xảy ra thêm lần nữa đâu.” Hấn cau mày. “Mẹ gọi con tới đây vì việc đó sao?”

“Không.” Kathleen ngồi xuống trường kỷ và vỗ nhẹ vào chiếc gối tựa bên cạnh. “Mẹ đang lo về Jade. Mẹ nghĩ nó đang tính làm điều gì đó.”

Hấn ngồi xuống. “Ví dụ như?”

“Mẹ không biết, nhưng nó có liên quan tới cảnh sát.”

“Ý mẹ là nó đang gặp gỡ Grace?” Eddie lắc đầu. “Con đã bảo nó đừng làm vậy rồi. Con biết là thế nào nó cũng sa đà vào đó mà.”

“Không phải là Grace.”

Kathleen vội lấy điện thoại của mình và đưa ra một bức ảnh. “Con có nhận ra cậu ta không?”

Eddie xem xét bức ảnh mình vừa được cho xem. “Đó là Alex Challinor.”

“Mẹ đã bắt gặp Jade và cậu ta tại phòng tập.”

“Gì cơ?”

“Chỉ nói chuyện thôi. Dù dường như chúng có lời qua tiếng lại đôi chút. Mẹ có hỏi con bé xem đó là ai, nhưng nó đã tức giận và bảo đó không phải việc của mẹ. Mẹ hy vọng con bé không phải lòng cậu ta. Đó là người của con, phải không?”

Eddie gật đầu, biết rằng mẹ mình ghét việc bị giữ bí mật thế nào. “Và tốt hơn là hấn có lợi dụng chúng ta để kiếm thêm tiền.”

“Gần đây con bé có hơi phóng tay. Mẹ biết nó đã mua cho Megan một chiếc iPad mới – dù nó bảo mẹ là nó đã mua lại với giá rẻ từ ai đó ở phòng tập. Đó là một chiếc loại lớn, Pro hay gì đó đại loại thế. Mẹ cũng thấy nó mặc vài bộ đồ mới.” Kathleen cắn môi dưới. “Nó sẽ không nói gì đâu, phải không?”

“Tốt hơn là nó nên như vậy.” Giọng Eddie đanh lại.

“Nhưng nó có thể khiến chúng ta gặp rắc rối nghiêm trọng.” Kathleen đứng dậy và bước quanh phòng. “Con bảo nó tránh xa

Grace và cả cậu ta được không?”

“Con sẽ làm thế. Nhưng mẹ cần phải bình tĩnh lại đã.”

“Nó có thể sẽ phá hỏng mọi thứ.” Bà tiếp tục rảo bước.

“Mẹ lúc nào cũng chỉ lo cho mình thôi.” Hấn bĩu môi.

“Không phải thế!” Kathleen đặt tay lên cánh tay hấn. “Con cũng biết chuyện đó tồi tệ đến mức nào, với tất cả chúng ta, khi cha con còn sống. Làm ơn đừng để sự thật bị lộ ra ngoài. Nó sẽ tàn phá chúng ta.”

“Mẹ quên ông ta đã làm những gì rồi sao?” Eddie đứng dậy.

“Mẹ vẫn có những vết sẹo, nghĩa là mẹ sẽ không bao giờ quên.” Bàn tay Kathleen đưa lên mặt Eddie và bà nhìn con bằng ánh mắt yêu thương dạt dào đến mức hấn cảm thấy cổ họng mình như tắc nghẽn. “Chúng ta là một gia đình,” bà nói thêm. “Chúng ta phải gắn bó với nhau.”

Eddie gật đầu. Hấn yêu mẹ mình cũng ngang với mức hấn khinh thường bà. Không ai trong số họ xứng đáng phải chịu đựng cơn ác mộng mang tên George Steele.

“Cứ để nó cho con,” hấn bảo bà.

Trên đường lái xe về nhà, Eddie dừng lại khi đèn đỏ và đâm thẳng vào vô lăng. Có phải Alex Challinor thực sự nghĩ rằng mình có thể dùng vải thưa che mắt thánh, dùng em gái hấn để đạt được những gì mình muốn? Chà, điều đó thì hấn cũng làm được.

Hấn sẽ không để bất cứ ai chơi xỏ mình thêm nữa.

Khi Eddie đã đi, Kathleen trở lại giường. Jade và Megan đang ở nhà Lorna, khi mà giờ cảnh sát đã tiến hành khám nghiệm pháp y xong. Bà không thích điều đó, nhưng bà sẽ không nài nỉ Jade ở lại.

Bà lảo lộn trên giường, cố tìm giấc ngủ. Bà đã luôn chăm sóc gia đình mình theo cách tốt nhất có thể, nhưng ngay cả khi George đã ra đi, họ vẫn đang tan vỡ. Giờ bà phải dựa vào sự giúp đỡ của Eddie hơn bao giờ hết, dù nó đối xử với bà như một công dân hạng hai, như thể bà không có khả năng giữ được thứ gì cho riêng mình. Nhưng bà sẽ dùng cuộc đời mình để chứng minh cho nó thấy.

Gần như ngay lúc đó, những ký ức về một đêm đặc biệt khi nó mới mười tuổi tràn về. Bà đang ngủ trên giường thì nghe thấy tiếng cửa trước đóng sầm lại. Bà cứng người, tự hỏi tâm trạng của George đang là thế nào. Liệu có phải lão ta đang say xỉn và giận dữ không? Hay đó là một George vui vẻ và hạnh phúc mà họa hoằn lắm mới xuất hiện?

Lão ta lao vào phòng ngủ, khiến cánh cửa đập mạnh vào bức tường phía sau. Bà vội ngồi dậy, bật chiếc đèn cạnh giường lên.

“Ông có một buổi tối vui vẻ chứ?” Bà hỏi.

“Bà đang nghĩ cái gì vậy?” Lão ta giật mạnh tấm chăn ra và ném nó xuống sàn. “Tôi bị tấn công bởi thằng mập khốn nạn nào đó, và hắn sẽ được ném mùi cơm giận của tôi nếu gặp lại. Bà có biết tôi sẽ làm gì với hắn không? Tôi sẽ đặt tay quanh cổ hắn và siết thật mạnh.”

Lão ta túm lấy mắt cá chân và kéo bà xuống đất. Căm ghét chuyện đó, bà cầu nguyện rằng đêm nay lão ta sẽ ra thật nhanh. Đôi khi nó sẽ mất rất lâu khi lão say xỉn và không thể cương được. Những lần khác thì nó rất nhanh và dữ dội, và bà sẽ bị bầm tím suốt nhiều ngày sau đó.

Nhưng lần này thì tình dục không phải là điều lão muốn. Tay lão ta vòng quanh cổ bà khi lão coi bà như một người khác.

Lão ta siết mạnh. “Khi tôi phát hiện ra đó là ai, chúng sẽ ước gì mình chưa từng được sinh ra trên đời.” Nước dãi chảy ra từ miệng lão.

“Dừng lại!” Mắt bà hoa đi và ngực thì thắt lại khi bà cố gắng thở. “George, dừng lại!”

“Tôi sẽ móc mắt hẳn ra và bẻ từng cái răng của hẳn.” George càng siết mạnh hơn. “Không thằng nào được phép chơi tôi cả.”

Kathleen không thể nói được nữa. Sức nặng của lão ta đè trên ngực bà. Bà cào cấu hai tay lão, dùng hết sức có thể để khiến lão ta bị đau. Để dừng lão ta lại, để đưa lão thoát khỏi trạng thái vô thức.

Một cánh tay đã mềm nhũn, và tâm trí bà trôi về ba đứa trẻ mà bà đã buông bỏ. Bà sẽ phải bỏ chúng lại với con quái vật này.

Con quái vật đã hủy hoại cuộc đời bà, bởi bà đã yếu đuối và không thể đứng lên chống lại lão ta.

Con quái vật cũng đã hủy hoại cuộc đời chúng, dù chúng chẳng có lỗi gì.

Nhưng lão ta sẽ là một con quái vật bị nhốt trong tù vì tội giết bà. Suy nghĩ đó khiến bà cảm thấy được an ủi khi đôi mắt dần nhắm lại.

Có lẽ bà chỉ còn cách cái chết vài bước chân khi nghe thấy tiếng bước chân vang lên sau lưng mình. Sức nặng trên ngực bà tăng lên, nhưng hai bàn tay siết chặt quanh cổ đã buông ra.

Bà thở hổn hển và ho mạnh, vệt vàng cổ gằng bươm đầy không khí vào phổi khi George ngã sang một bên và bà lồm cồm bò dậy từ bên dưới ông ta. Bà ngồi lên mép giường khi căn phòng đã trở lại trong tâm trí.

Eddie đang đứng trước mặt bà, tay cầm một cuốn sách bìa cứng.

Leon đứng nép sau ngưỡng cửa, quá sợ hãi không dám bước vào phòng. Jade đang đứng sau nó.

“Mẹ không sao chứ?” Eddie hỏi, giọng nó run lên.

“Phải, mẹ ổn. Quay lại giường đi, cả ba đứa.”

“Nhưng, mẹ ơi...” Leon khóc. “Con nghe thấy...”

“Ổn mà, con yêu. Cha có hơi say xin một chút, chỉ vậy thôi. Đưa em gái con về giường đi.”

Leon và Jade quay đi, nhưng Eddie vẫn ở lại bên bà.

“Ông ta sẽ giết mẹ vào một ngày nào đó,” thằng bé khế nói, nước mắt trào ra.

Kathleen không thể nói được gì. Eddie đã thấy và nghe quá nhiều trong suốt cuộc đời nó. Cả ba đứa đều như vậy.

“Mẹ sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu,” Kathleen đáp.

Đằng sau họ, George đang ngáy trong cơn say. Bà ngược nhìn cậu con cả, nỗi ân hận hiện rõ trên mặt. Các con bà không nên thấy chuyện này, nhưng bà có thể làm gì đây? Bà chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài ở lại. Bên cạnh đó, đến sáng hôm sau là George sẽ chẳng còn nhớ gì nữa.

Nhưng họ thì luôn nhớ. Tất cả bọn họ.

Lúc này, Kathleen ngồi trên giường và bắt đầu khóc. Bà hiếm khi để lộ cảm xúc của mình, luôn muốn mình phải mạnh mẽ, nhưng bà chưa bao giờ có thể kiềm chế được khi chỉ có một mình. George Steele phải chịu trách nhiệm với nhiều thứ – và lão ta vẫn đang phá hoại gia đình bà.

Bà không thể để điều đó tiếp tục lâu hơn được nữa.

Khi ngày làm việc của Grace kết thúc thì đã là chín giờ tối. Cuối cùng thì các mảnh ghép cũng bắt đầu khớp lại với nhau. Họ đã nhận được rất nhiều cuộc gọi sau cái chết của Elliott Woodman, và đã có vài người trông thấy bốn thanh niên chạy dọc theo đường Leek vào đại lộ Leonard vài phút sau khi chiếc xe của Leon Steele được đưa trở lại phòng tập.

Điện thoại đổ chuông khi cô chuẩn bị bước vào xe. Tên của Simon hiện ra trên màn hình.

“Chào.” Cô kẹp điện thoại giữa cằm và vai trong lúc tìm chìa khóa. “Xin lỗi vì đã không có thời gian để nói chuyện với anh hôm nay. Lại thêm một ngày bận rộn nữa.”

“Tôi vừa mới hoàn thành phần việc của đêm nay. Tôi gọi để xem biết đâu cô vẫn chưa ăn gì và muốn thưởng thức mấy món đồ ăn nhanh?”

“Ồ, vâng, tôi đang đói chết đi được đây.” Những lời đó bật ra khỏi miệng trước khi cô kịp suy nghĩ. Thật ra thì lúc này giấc ngủ mới là thứ cô cần nhất. Ngày mai sẽ lại là một ngày phải bận rộn từ sớm và cô muốn có chút thời gian rảnh để có thể tập trung vào công việc. Nhưng khi nhớ lại sự lấp lánh trong đôi mắt anh thì cô nhận ra rằng bụng mình đang reo lên không phải chỉ vì đói.

“Tuyệt vời. Cô có đề xuất gì không?” Anh hỏi.

“Cái gì nhanh nhanh là được. Cá và khoai tây chiên?”

“Rồi. Cho tôi địa chỉ và tôi sẽ tới ngay.”

Nửa giờ sau, họ đã no căng. Họ ăn bằng khay đặt trên đùi trong phòng khách, trò chuyện vui vẻ về đủ thứ trên trời dưới bể. Thật tuyệt vời khi không phải nói về công việc.

“Chỗ cô tuyệt thật đấy,” Simon nói, đưa mắt nhìn quanh.

“Cảm ơn, dù chẳng có gì nhiều nhưng nó cũng bắt đầu giống một ngôi nhà rồi.”

“Cô có bao giờ cảm thấy cô đơn không?”

Bầu không khí bắt đầu có tiếng lách tách của tia điện, hoặc ít ra với Grace thì là như vậy. Cô đang ngồi cách anh cả mét, vậy mà vẫn gần như có thể cảm nhận được hơi ấm của anh.

“Tất nhiên là có,” cô thừa nhận. “Nhưng các đồng nghiệp của tôi thì không đến nỗi nào.” Cô cười. “Điều đó thật tốt, nhất là khi xét đến công việc mà tôi đang làm. Không có nhiều người đàn ông có thể chấp nhận giờ giấc của nghề này. Không phải thống kê đã chỉ ra rằng trong thời đại này một nửa số cuộc hôn nhân đã thất bại sao?”

“Trời, tôi chỉ vừa nghĩ đến việc có lẽ chúng ta nên hẹn hò,” Simon đùa. “Cô sẽ phải tái hôn với tôi mất!”

“Ồ, tôi...” Grace đỏ mặt. Cô đã không nhận ra rằng anh vừa bóng gió về họ. Cô đã nghĩ anh chỉ hỏi chung chung vậy thôi. Nhưng mà, có thật vậy không?

“Cà phê chứ?”

Cô nhanh chóng đứng dậy và với lấy khay của anh.

“Làm ơn.” Anh mỉm cười và đưa nó cho cô. “Sữa, một viên đường.”

Grace đi vào bếp và cho mấy chiếc đĩa vào máy rửa bát. Lần đầu tiên có hai chiếc đĩa từ khi cô chuyển về đây. Cô cười rạo rỡ. Thật tuyệt khi có Simon ở đây. Cô cần phải làm quen với các quy tắc hẹn hò thôi. Cô không hề nhận ra là anh đang tán tỉnh mình.

“Cần giúp một tay không?”

Cô nhảy dựng lên khi nhận ra anh đang đứng ngay sau mình. Khi cô quay lại, có điều gì đó trong cách anh nhìn cô... Họ dang tay ra và hôn nhau lần đầu tiên. Ban đầu còn có chút ngập ngừng, nhưng dần trở nên nồng cháy hơn. Cô vòng tay ôm lấy anh, luồn những ngón tay vào trong tóc anh.

Những nụ hôn của anh trượt dần xuống cổ và cô run rẩy trước làn môi anh. Đôi môi cô khao khát những nụ hôn của anh trở lại. Tay anh trượt vào trong áo cô, và cô khẽ rên nhẹ.

Không chút do dự, cô kéo mạnh áo sơ mi của anh ra, giải phóng nó khỏi quần. Anh giật tung phần cổ áo và kéo nó qua đầu, ném xuống sàn. Rồi anh nắm lấy phần dưới chiếc áo của cô và kéo nó lên. Anh cũng ném nó xuống sàn, mỉm cười ngại ngùng.

Họ trở lại phòng khách và đổ người xuống trường kỷ. Khi tay anh chạm đến cúc quần của cô, cô ưỡn người để kéo nó xuống, và anh cũng làm tương tự với quần của mình. Cô muốn anh cảm nhận cô, muốn anh ở trong cô, muốn anh giúp cô cảm nhận được sự sống thêm lần nữa.

“Chà, anh không hề biết là em đang che giấu nhiều hình xăm đến vậy!” Simon cười và chỉ vào cánh tay mình. “Anh chỉ có một dải băng kiểu thổ dân và nó đau chết mẹ luôn nên anh không xăm thêm nữa.”

Điều anh vừa nói khiến cô bừng tỉnh. Hình xăm đầu tiên mà cô có là nửa vòng trăng nhỏ và ba ngôi sao trên vai phải. Sau đó là gần như một hình mới mỗi năm và giờ tổng số đã là mười, rải rác trên khắp cơ thể mà hầu như không thể bị nhìn thấy trừ khi cô khỏa thân.

Những hình xăm đó nhắc cô nhớ mình là ai, kể cả những cái mà cô dùng để che đi vết sẹo trong quá khứ.

Simon vẫn chưa biết sự thật về cô. Cô không thể bước tiếp trước khi nói với anh, nhưng cô cần phải cẩn thận, bởi anh có thể nghĩ rằng cô đã chủ định lừa mình.

“Em không thể.” Cô đặt tay lên tay anh.

Anh dừng lại và ngồi dậy. “Ồ,” anh đáp.

“Em xin lỗi. Không phải tại anh. Nếu... em chỉ... nó phức tạp lắm.”

“Không sao mà.” Cuối cùng Simon vươn tay với lấy quần. “Em không cần phải giải thích đâu.”

“Nhưng em phải làm vậy!” Cô chạm vào tay anh.

Anh quay sang cô sau khi đã mặc áo vào. “Em đã ngủ với ai kể từ đó chưa?”

Nhận ra rằng anh nghĩ cô dừng lại vì nghĩ đến Matt, cô ghét bản thân mình, nhưng cô sẽ sử dụng nó.

“Em cũng có qua lại với vài người.” Cô thấy anh lùi lại. “Như vậy có gì sai sao?”

“Không có gì. Anh chỉ tự hỏi làm sao mọi thứ vẫn có thể bình thường khi không quan hệ trong thời gian dài như vậy. Cũng bình thường thôi khi hai người không còn yêu nhau và không muốn chuyện đó nữa, nhưng...”

“Cuộc hôn nhân của em kết thúc khi Matt qua đời, không phải bởi bọn em đã hết yêu nhau. Có một sự khác biệt rất lớn ở đây đấy,” cô đáp trả, vội vã đứng dậy.

“Xin lỗi đã khiến em hiểu nhầm. Thật ra anh đang nói về bản thân mình.” Simon cũng đứng dậy. “Nhưng em không nhớ chuyện đó sao? Anh thì có.”

“Nếu anh chỉ thèm muốn cơ thể em...,” cô chỉ ra cửa, “thì anh có thể đi được rồi.” Cô dừng lại và nở một nụ cười ngại ngùng. “Em xin lỗi. Em... em nghĩ mình muốn mối quan hệ này trở nên sâu đậm hơn. Em không muốn vội vàng để rồi cả hai phải hối hận.”

“Anh sẽ không hối hận đâu.”

Anh liếc nhìn nắm lấy tay cô và cô bước lại gần anh. Vòng tay cô qua eo anh. Cô thấy bình an khi cảm nhận được vòng tay anh đang ôm lấy mình, cô hít vào mùi hương của anh, đẩy lùi những giọt nước mắt đang chực rơi xuống lần nữa. Cô muốn anh trở nên thân thuộc. Cô muốn anh trở thành người mà mình có thể quan tâm. Nhưng cô

sợ anh sẽ không còn muốn tìm hiểu về mình nữa khi biết được rằng cô đã không thành thật với anh.

“Simon, em...” Nhưng cô không thể nói nên lời.

“Tốt hơn là anh nên đi.” Anh thì thầm dưới làn tóc cô. “Trước khi anh không thể kiềm chế bản thân lần nữa.”

Khi chỉ còn một mình, Grace đóng cửa và căn nhà lại trở nên trống vắng. Cô đưa tay lên vuốt tóc, hất nó ra sau và ngắm mình trên tấm gương lớn treo trong hành lang. Da cô đỏ ửng, mắt thì sáng rực. Nhưng tâm trí cô thì hỗn loạn. Hình ảnh của Matt chợt hiện ra và mắt cô đắm lệt. Tại sao cô lại dùng anh như một cái cớ? Có phải là bởi cô cảm thấy gì đó về Simon, rằng cố khao khát muốn có một mối quan hệ với anh? Cô thực sự rất thích anh.

Cô rên rỉ. Cô hẳn sẽ rất xấu hổ khi họ gặp lại nhau. Nhưng chắc chắn như vậy vẫn tốt hơn là thấy anh tức giận, cảm thấy thất vọng khi biết được sự thật.

“Chà, mày chắc chắn đã khiến mọi thứ rối tung cả lên rồi, Allendale ạ,” cô lẩm bẩm. “Quả là một mớ hỗn độn chết tiệt.”

Thứ Hai – ngày thứ mười bốn

Ngay sau cuộc họp giao ban của đội, Grace đã đi bộ từ đồn qua phố Hanley để tới đường Stafford. Dù đang phụ trách vụ Elliott Woodman, cô vẫn muốn nói chuyện với Allie về vài vấn đề cá nhân.

Đã gần hai tuần kể từ sau vụ sát hại Josh Parker và cô cùng đội của mình đã làm việc hết sức mà không hề có ngày nghỉ. Đó là điều bình thường trong những vụ thế này – nhiều giờ liên tục, tất cả những thứ khác đều bị hủy – và cô có thể nhận ra rằng nó đang khiến mọi người ỉu rũ đến mức nào. Nhưng điều mà cô yêu quý, và ngưỡng mộ, là quyết tâm phải tóm bằng được tên sát nhân trước khi có thêm một nạn nhân khác của họ.

Điện thoại của cô rung lên. Cô đã lỡ một cuộc gọi từ Simon, vậy nên anh đã gửi tin nhắn.

Chúng ta nói chuyện riêng được không? Giờ em rảnh không?

Cô bỏ điện thoại lại vào trong túi, hai má đỏ bừng khi nhớ lại câu chuyện đáng xấu hổ hôm trước. Cô lại có thêm một đêm ngủ không an giấc, thêm một buổi chạy bộ và tập tạ trước khi cuối cùng cũng có thể nằm xuống khoảng một tiếng vào khoảng năm giờ sáng. Cô chắc chắn chưa sẵn sàng để nói chuyện với anh về những gì đã xảy ra.

Cô ngồi chờ ở quầy lễ tân chưa được bao lâu thì Allie đã xuất hiện và đi về phía cô. Allie đã nhận ra vẻ bối rối trên gương mặt cô và đưa Grace tới văn phòng mình, nơi họ có thể nói chuyện một cách riêng tư.

“Tôi thực sự không còn ai khác để chia sẻ cả,” Grace bắt đầu nói, “và tôi... tôi đang gặp rắc rối. Tôi nghĩ có ai đó đang nhắm vào mình.” Cô hít một hơi thật sâu và kể cho Allie nghe về mối liên hệ của mình và gia đình Steele, kể cả chuyện đã xảy ra hôm qua với ngài Chánh Thanh tra. Thật tốt khi có ai đó để tâm sự, dù rằng cô không nên làm vậy.

Allie chẳng hề tỏ vẻ ngạc nhiên như Grace đã nghĩ.

“Tôi vốn đã biết cô là ai rồi,” cô ấy nhìn mặt.

“Perry?” Grace có thể đoán được.

“Thật ra là Sam,” Allie xác nhận. “Cô ấy đã gọi cho tôi ngay khi phát hiện ra, muốn chia sẻ cảm xúc của mình. Dù sao thì cô cũng đã đúng khi trở lại Stoke.”

Grace nở nụ cười gượng gạo. Cô muốn nghe thêm về Sam, nhưng cô biết rằng Allie trung thành với những đồng đội cũ của mình và ngưỡng mộ cô ấy vì điều đó.

“Tôi tự hỏi liệu cô có gợi ý gì về việc ai có thể là kẻ gây rối không,” cô nói tiếp.

Allie ngả người về trước trên ghế. “Chà, tôi hiểu rõ đội của mình và tôi không nghi ngờ bất cứ ai trong số họ. Alex có hơi lơ đãng, nhưng chỉ vậy thôi. Và hơn nữa, tôi đã không có mặt ở đó từ khi cô bắt đầu làm việc. Cảm giác của cô khi làm việc cùng họ là thế nào? Có cảm thấy chút xấu xa nào không?”

“Tôi đã mắc vài sai lầm,” Grace thừa nhận. “Và tôi biết với cô thì điều này nghe có vẻ ngu ngốc, nhưng tôi không chắc là mình tin tưởng Nick. Ông ấy thực sự là người thế nào hả Allie?”

“Ý cô là tôi có tin tưởng ông ấy khi ông ấy còn là sếp của tôi không hả?”

“Phải.”

“Chắc chắn rồi.” Cô ấy gật đầu. “Tôi chưa từng gặp vấn đề gì với ông ấy, luôn cảm nhận được sự dịu dàng từ ông, ngay cả trong những lần tôi vượt quá giới hạn. Dù vậy, ông ấy đôi khi có thể nhiệt

tình hơi quá mức nếu phát hiện ra điểm yếu mà mình có thể khai thác.”

Grace im lặng trong thoáng chốc. Hợp lý rồi đấy.

“Tôi chỉ thắc mắc liệu cô nghĩ ai có thể làm việc dưới sự điều khiển của nhà Steele, hoặc là nhận tiền từ họ?” Cô hỏi. “Tôi biết việc tìm ra địa chỉ của tôi chẳng khó gì nếu có ai đó bám theo, nhưng nó vẫn khiến tôi hoảng hốt khi nghĩ rằng có người đang theo dõi mình.”

“Cô có muốn tôi có vài lời với họ không? Giải tỏa căng thẳng cho cô?” Allie gợi ý.

“Cảm ơn rất nhiều.” Grace lắc đầu. “Nhưng tôi phải tự mình giải quyết chuyện này, phải không?”

Cảm thấy khá hơn một chút sau khi trò chuyện cùng Allie, Grace vừa quay lại bàn của mình thì một tin nhắn nữa được Simon gửi tới.

Xin lỗi vì bài viết trên số báo hôm nay. Anh muốn em biết rằng anh chẳng liên quan gì tới nó hết.

Cô sửng sờ. Ý anh là sao? Cô vội lên mạng và gõ địa chỉ trang web của tờ *Stoke News*. Thứ đầu tiên hiện ra trên trang chủ là vụ án của họ, nhưng ở đó, trong một tiêu đề lớn ở bài viết bên dưới, là tên của cô, tiết lộ rằng cô là con gái của George Steele.

Sự nhục nhã bao trùm lấy cô. Đó hẳn là lý do khiến Simon cố liên lạc với cô trước đó. Chết tiệt, tại sao cô lại không nhận cuộc gọi của anh thay vì nghĩ về chuyện tối qua chứ! Ít ra thì cô đã có thể báo trước cho mọi người.

Nhưng rồi một suy nghĩ khác hiện ra trong đầu cô.

Có ai đó đang nhắm vào cô.

Nick lao qua phòng và ném một tờ báo xuống giữa bàn của họ.

“Tôi vừa nhận được thứ này. Làm thế quái nào mà họ lại có được thông tin đó?” Ông nhìn quanh phòng.

“Tôi không hề hay biết,” Grace bối rối nói. “Tôi sẽ kiểm tra lại với tòa soạn.”

Alex vớ lấy tờ báo, đọc lướt qua rồi trừng mắt nhìn cô. “Đây là tác phẩm của anh bạn thân Simon của cô, không phải sao?”

“Anh không thể đổ lỗi cho người khác khi không có bằng chứng như vậy được,” cô đáp chát.

“Tôi cá là anh ta cũng nhận tiền của nhà Steele.”

Grace cố kiềm chế cơn giận, trừng mắt nhìn Alex cho đến khi anh ta nhìn lại cô. “Anh nghĩ rằng *tôi* là kẻ phản bội sao?”

“Tôi đã luôn biết rằng cô đang làm việc cho chúng. Thật trùng hợp làm sao khi cô quay lại Stoke ngay thời điểm George Steele bị sát hại. Ai trong số chúng đang trả tiền cho cô?”

“Vậy ai đang trả tiền cho anh?” Cô đáp trả.

“Cả hai, văn phòng của tôi, ngay lập tức!” Nick hét lên. Căn phòng chìm trong im lặng khi mọi người đều dừng hết những việc đang làm để nghe ngóng.

Nick đóng sầm cửa lại khi họ đã đứng trước bàn làm việc của ông. “Hai cô cậu bị gì vậy hả?” Ông gắt lớn. “Chúng ta đang ở giữa vụ điều tra án mạng và hai cô cậu thì nhảy thẳng vào hòng nhau trong khi đáng ra phải hợp tác.”

Alex khoanh tay lại và lờm Grace. “Tôi nghĩ cô ta đã tuồn thông tin ra ngoài.”

“Bằng chứng đâu?”

“Cứ gọi đó là linh cảm nghề nghiệp đi,” anh ta nói.

“Anh thực sự trẻ con quá đấy,” Grace phản ứng.

“Không, không. Tôi rất muốn được nghe cậu ta nói.” Nick tựa lưng vào bàn. “Tiếp đi, Alex.”

Alex lắc đầu.

“Cậu chắc chắn phải có gì đó chứ, phải không?”

“Cô ta là kẻ phản bội,” Alex khẳng định. “Tôi biết điều đó, dù cho ông thì không.”

“Nói nhảm thế đủ rồi. Quay lại bàn đi. Chúng ta còn có việc phải làm đây,” Nick cấm cản.

Họ đứng lên và bước ra cửa.

“Đợi chút đã, Grace.”

Grace quay lại phía Nick, tự hỏi mình lại đã làm gì sai.

“Hãy cố giữ bình tĩnh,” ông bảo cô. “Tôi biết cậu ta là một thằng ngốc, nhưng đừng để cậu ta khiến cô mất tự chủ.”

“Thưa sếp?”

“Nghỉ chút đi. Cứ bình tĩnh, rồi chúng ta sẽ khép lại chuyện này. Dù vậy, tôi cũng không chắc mình có thể cứu vãn nổi mớ hỗn độn này không. Cô có kể với cánh báo chí không?”

“Không.”

“Cô đã không lỡ miệng đấy chứ?” Giọng ông có vẻ quan tâm thay vì buộc tội.

“Tôi chắc chắn là mình đã không làm vậy.”

Bên ngoài văn phòng của Nick yên ắng lạ thường khi Grace bước ra, chỉ có tiếng chuông điện thoại và những tiếng thì thầm bàn tán nhỏ-hơn-bình-thường.

“Cô cần quyết định xem lòng trung thành của mình nằm ở đâu,” Alex nói, giọng bình thản khi cô quay về bàn của mình.

Grace bỏ đi, nhưng rồi cô quay lại trước khi anh ta ngồi xuống.

“Anh biết gì không?” Giọng cô cũng hết sức bình thản. “Khi tôi bắt đầu làm việc ở đây, mọi người đã cảnh báo tôi rằng anh là một thằng khốn ranh ma, nhưng tôi đã quyết định lờ nó đi và tin tưởng anh. Tôi

thích tự mình đánh giá mọi thứ. Nhưng giờ thì tôi nhận ra rằng anh đã và vẫn sẽ luôn là một thằng khốn.”

Alex nắm lấy tay Grace khi cô bỏ đi. “Đừng có nói kiểu đó với tôi.”

“Có ai đó trong phòng này đang bán đứng chúng ta,” Grace nhìn chăm chăm vào anh ta, “và tôi sẽ tìm ra đó là ai.” Cô giăng tay ra và bước đi.

Grace rời khỏi phòng họp và đến trốn tại nơi duy nhất cô biết rằng mình sẽ có thể tìm được chút bình yên. Nhà vệ sinh nữ đang trống không. Cô bước vào một buồng và ngồi xuống. Alex nghĩ mình là cái quái gì cơ chứ? Cô chưa từng mách lẻo với cấp trên, chưa từng nhận hối lộ và sẽ không bao giờ làm vậy. Lúc này anh ta đáng lẽ đã phải hiểu cô rõ hơn thế.

Điều quan trọng nhất lúc này là, ai đã tuồn thông tin đó cho tờ *Stoke News*? Và tại sao Simon không cố cảnh báo cô mạnh mẽ hơn? Ít nhất cô cũng có thể được chuẩn bị. Cô sẽ có thời gian để tìm ra người đã đưa loại tin tức đó cho báo chí.

Nghe thấy tiếng cửa ngoài mở ra, cô đứng dậy, xả nước và ra ngoài để rửa tay. Sam đang đợi cô.

“Đừng để anh ta chọc tức cô,” cô ấy nói. “Tôi biết điều đó thật khó khăn, bởi anh ta là một thằng ngốc.”

“Tôi đã không tin khi mọi người nói rằng anh ta rất khó chịu.”

“Cô nói đúng. Alex là một thằng khốn nạn, nhưng anh ta cũng sẽ dịu xuống ngay thôi.”

“Tôi đã ở đây hơn một tháng rồi đó!”

“Tôi không nói rằng cách cư xử của anh ta là có thể chấp nhận được.” Sam tựa vào tường khi Grace đang lau tay.

“Cô có biết chuyện này với tôi khó khăn đến mức nào không?” Grace nức nở. “Tôi đang cố gắng làm quen với công việc mới, điều mà tôi chưa từng phải làm trước kia, và rõ ràng là tôi đã không làm tốt như mình nghĩ. Tôi đã trở lại nơi mà những ký ức tồi tệ luôn hiện

ra trong từng hành động tôi làm. Tôi đã đối mặt với một gia đình hoàn toàn xa lạ với mình, những người được biết đến như một tập đoàn tội phạm ở Stoke, với vụ án mạng chưa được giải quyết của cha tôi treo lơ lửng trên đầu. Những lời chỉ trích của Alex khiến tôi cảm thấy hết sức tồi tệ và tôi đã rất cố gắng để thích ứng với nó. Giờ thì tôi chắc chắn sẽ bị loại khỏi vụ án.”

Sam khẽ đặt tay lên cánh tay Grace sau khi đã để cô bộc lộ toàn bộ cảm xúc.

Grace cố trấn tĩnh thêm lần nữa và buông ra một tiếng thở dài. “Xin lỗi. Đáng ra cô không nên nghe những chuyện đó.”

“Tôi chẳng nghe thấy gì cả.” Sam cười toe, rồi nụ cười của cô ấy tắt dần. “Cô thật khó nắm bắt.” Cô ấy ngừng lại. “Cô rất cảnh giác. Tôi hiểu đó là bởi chuyện gia đình, nhưng cô cần phải tin chúng tôi. Chúng tôi luôn ủng hộ cô.”

Grace cảm thấy nước mắt đang trào ra và cô chớp mắt liên tục. Sam nói đúng. Cô không nên để những nghi ngờ ảnh hưởng đến phán đoán của mình.

“Tôi sẽ đi lấy một tách trà ở căng tin.” Sam kiểm tra đồng hồ. “Cô có muốn đi cùng không?”

Grace mỉm cười, nhưng cô lắc đầu. “Cảm ơn vì đã mời, nhưng tôi phải gặp một người trước đây.”

Jade đứng đối diện với đồn cảnh sát Bethesda trên tầng ba của bãi đậu xe nhiều tầng, càng gần để quan sát càng tốt. Cô biết Alex sẽ nổi điên với mình, nhưng kệ cha anh ta.

Cánh cửa mở ra và anh ta bước tới, tay đút trong túi quần, áo khoác bay phần phật bởi những bước chân vội vã.

Cô khịt mũi. Anh ta trông không vui vẻ chút nào. Tốt, cứ để anh ta nếm mùi gậy ông đập lưng ông. Cô ra khỏi xe. Cả tầng này tịnh

không một bóng người.

“Em chờ lâu lắm rồi đấy,” cô rủ rủ, đứng tựa vào thân xe, tay khoanh lại.

“Nếu em không đe dọa rằng mình sẽ tới đó và hỏi về anh thì anh đã không đến rồi. Em muốn gì đây?”

“Muốn gặp anh.”

“Anh không có thời gian cho chuyện này,” anh ta bảo cô.

“Đã có chuyện gì sao? Trông anh có vẻ bức bối.”

“Là tại... tại con đàn bà ngu ngốc đó.”

“Grace ư?” Jade cau mày. “Cô ta đã phát hiện ra chuyện của chúng ta ư?”

“Thôi bỏ đi. Em đã đọc tờ *Stoke News* chưa?”

“Có gì sao?”

“Nó viết rằng cô ta là chị ruột của em.”

“Không!” Jade phải cố kiềm chế để không bò lăn ra mà cười.

“Ai đó đã tuồn tin cho cánh báo chí.” Anh ta lườm cô. “Có phải em không?”

“Không, tất nhiên rồi.”

“Chà, vậy thì có thể là Eddie hoặc Leon. Phải là một trong số bọn em. Bởi họ nghĩ rằng đó là anh, nhưng không phải thế.” Alex đưa tay vuốt tóc và bước tới trước mặt cô. “Mọi người đang nghi ngờ.”

Jade cau mày. “Về anh và em?”

“Về mọi thứ!” Anh ta nói. “Chuyện này cần phải dừng lại.”

“Chúng ta đã giữ bí mật được tới tận bây giờ.”

“Nếu gia đình em phát hiện ra, anh sẽ phải chịu trận. Anh không muốn đánh mất khoản tiền đó.”

“Vậy nên anh sẵn sàng đánh mất em?” Jade hờn dỗi. “Anh không được phép đá em như vậy. Em không cho phép.”

“Chúng ta không còn lựa chọn nào khác. Chúng ta phải chờ một thời gian cho tình hình nguội đi. Hơn nữa, anh đã hoàn thành những gì em yêu cầu.”

“Không!” Jade rướn người tới trước và vòng tay quanh cổ anh ta. “Em cần anh.”

Anh ta nắm lấy tay cô và kéo chúng xuống trước khi nhẹ nhàng đẩy cô ra.

“Chuyện này quá mạo hiểm. Grace là một con khốn thông minh. Cô ta đã nghi ngờ rồi.”

Jade nổi da gà. “Cô ta không nói thẳng với anh đấy chứ?”

“Tất nhiên là không rồi!” Alex lắc đầu chán nản. “Chỉ là cô ta đang đến quá gần sự thật.”

“Vậy dừng cô ta lại đi.”

“Anh không thể. Cô ta luôn ở cạnh anh. Nó có thể đe dọa tới công việc của anh.” Alex bước đến trước mặt cô ta. “Em cần phải để anh yên.”

“Không!” Cô gào lên.

Cửa thang máy mở ra và một người phụ nữ đẩy xe nôi xuất hiện. Alex tranh thủ cơ hội tránh xa khỏi Jade.

“Anh đi đâu vậy?” Cô hỏi.

“Trở lại cơ quan, nơi anh vẫn còn có việc phải làm.”

“Anh không thể.”

“Bớt quấy nhiễu đi!”

Jade vươn người nắm lấy tay Alex, nhưng anh ta hất tay cô ra. “Alex, đừng mà!”

Anh ta chỉ vào hai người. “Chuyện này, giữa cô và tôi, không còn tồn tại nữa.”

Nước mắt Jade trào ra, nhưng cô không hề cảm thấy buồn. Đó là những giọt nước mắt giận dữ. Anh ta không được phép rời xa cô. Cô

chạy qua đầu bên kia và đứng chặn trước cửa cầu thang.

“Tránh đường cho tôi!” Anh ta bảo cô.

“Em sẽ không đi đâu hết!” Giọng của Jade vang khắp tầng. Người phụ nữ với chiếc xe nôi dừng việc đang làm lại và nhìn qua chỗ cô.

Alex nắm lấy tay cô và kéo qua một bên. “Tránh xa tôi ra! Nghe rõ chưa hả?”

Jade đi theo anh ta, gào thét chửi rủa khi anh ta bước xuống những bậc thang.

“Anh sẽ phải hối hận!”

“Cô đâu có sở hữu tôi.” Alex cau có, nhưng vẫn bước tiếp.

“Hãy nhớ xem tôi hiểu anh rõ đến mức nào!” Jade hét lên sau lưng anh ta.

Khi đó

Cô đã dành rất nhiều thời gian ở một mình trong garage bị khóa, nhưng cô chưa bao giờ quen được với nó. Cô có rất nhiều thời gian để suy nghĩ, ngồi trong bóng tối với đầu gối co lên sát ngực, dựa lưng vào tường để có thể thấy người bước qua cửa.

Cô không biết mình đã ở đây bao lâu rồi. Đôi khi nó kéo dài hàng giờ, đôi khi giống như chỉ vài phút nếu cô có thể ngủ được.

Mọi chuyện cứ thế quay vòng vòng trong đầu cô. Tại sao lão ta lại nhốt cô suốt thời gian qua? Không phải là bởi cô nghịch ngợm. Cô đã luôn làm những gì được bảo, tuổi thơ của cô biến mất bởi cô đã quá sợ hãi để có thể tận hưởng nó.

Ở tuổi mười hai, cô đã trở thành phụ nữ. Cha cô đã chú ý tới điều đó. Cô nghe thấy tiếng lão ta và một người đàn ông nói về mình ở bên ngoài. Cánh cửa mở ra và cô vội ngồi dậy.

“Chào,” người đàn ông mỉm cười tiến lại phía cô.

Cô nuốt nước bọt. Đó là gã lần trước. Hắn nhìn có vẻ ngang tuổi cha cô.

Hắn giơ một chiếc túi về phía cô. “Đây, nhận lấy. Cho mày đấy.”

Trong đó là một chai cola, một gói khoai tây chiên và một ống kẹo. Cô liếc nhìn hắn.

Hắn thò tay vào trong, mở chai ra và đưa nó cho cô. “Nào, uống đi.”

Cô uống chai nước hần đưa. Hần bóc gói khoai tây và đưa nó cho cô sau khi nhón một miếng cho mình.

“Tiếp đi. Tao không cần đâu.”

Hần ngồi cạnh cô trong lúc cô thưởng thức bữa tiệc của mình. Hần không nói gì, chỉ thỉnh thoảng đưa tay vuốt tóc cô. Cô nhích ra khỏi hần, cho đến khi đột nhiên cô không thể cử động được nữa. Chẳng bao lâu sau, cô cảm thấy hoàn toàn mất cảm giác.

Những hành động của hần trở nên mạnh bạo hơn.

“Cha mày nợ tao tiền. Hần gợi ý rằng mình có thể trả món nợ theo cách khác.” Hần đặt tay lên đùi cô, từ từ đưa nó lên cao hơn.

Cô không thể làm gì khi bị hần chạm vào, dù rằng cô muốn hét lên. Nhưng cô lại thút thít khi ngửi thấy mùi kem cạo râu rẻ tiền đó lần nữa.

“Suyt, suyt,” hần thì thầm, đặt một ngón tay lên môi cô trước khi tách chúng ra.

Phía sau của tầng dưới tòa nhà, Grace đẩy cánh cửa mạnh đến mức nó gần như bật ngược trở lại. Cô đã băng qua đường Bethesda để tới tòa soạn của tờ *Stoke News*. Cô cố bình tĩnh lại được một chút trong lúc ngồi chờ tại quầy lễ tân, nhưng ngay khi vừa trông thấy Simon, cơn giận của cô lại sục sôi.

Họ rời khỏi sảnh trước và bước đến bên hông tòa nhà.

“Anh đã cố cảnh báo em trước,” anh lên tiếng khi thấy cô cứ đi đi lại lại trước mặt mình. “Anh đã gọi và sau đó gửi tin nhắn cho em.”

“Em không có thời gian để hỏi đáp.” Cô bước chậm lại, không muốn thừa nhận lỗi của mình. “Nguồn tin của anh là ai?”

Simon lắc đầu. “Anh không thể nói với em được.”

“Anh không thể, hay là sẽ không nói?”

“Thật phi lý, nhất là khi xét đến việc em đã giữ bí mật suốt bấy lâu nay.”

“Ồ, thôi nào,” Grace thét lên. “Đó là lý do khiến em dừng lại tới qua. Em đã sợ rằng nó sẽ phá hỏng mọi chuyện.”

“Chà, biết được qua miệng người khác cũng chẳng khá hơn mấy.”

“Cảm ơn rất nhiều vì sự ủng hộ của anh,” cô nói. “Em có khiến cái tôi của anh bị tổn thương nặng lắm không?”

“Khoan đã. Em nghĩ chuyện này có liên quan đến điều đã xảy ra giữa chúng ta ư?” Simon có vẻ bị sốc. “Em hơi hoang tưởng rồi đấy.”

“Không, em... em xin lỗi. Em đang rất giận.” Grace nhìn sang phía bên kia đường trong một thoáng, quan sát dòng người qua lại để tạm

quên đi gánh nặng cuộc đời mình. “Em không thể suy nghĩ rõ ràng khi bị cả đội đang buộc tội là kẻ dối trá.”

“Bọn anh không có lựa chọn nào khác,” anh đáp. “Bọn anh đang có một tin sốt dẻo.”

“Và anh đã không nghĩ đến việc gọi cho Nick khi không thể liên lạc được với em sao? Thật khó tin, nhất là với anh.”

Cô chợt thoáng thấy Alex bước ra từ bãi đậu xe nhiều tầng. Cô cau mày khi thấy Jade Steele đang chạy về phía đó, vươn tay ra để chạm vào mặt anh ta. Có lời qua tiếng lại giữa họ trước khi Alex đẩy cô ta ra và bỏ đi.

Cơn giận đang sục sôi trong Grace, nhưng cô không thể để Simon thấy được phản ứng của mình. Alex sẽ phải đợi. Cô hướng sự chú ý của mình quay lại với Simon khi anh bắt đầu nói tiếp.

“Sếp của anh là biên tập viên mảng tin tức tội phạm,” anh bảo. “Anh đã cố ngăn ông ấy đăng nó, nhưng ông ấy chẳng buồn nghe. Và em nên thấy số lượng email cùng bình luận được gửi tới mỗi ngày về tên giết người hàng loạt. Mọi người đang phẫn nộ. Họ nghĩ những gì các em đang làm là chưa đủ, rằng sẽ có thêm một vụ án mạng nữa trước khi có ai đó bị bắt. Ông ấy nghĩ công chúng có quyền được biết rằng em có tham gia vào cuộc điều tra.”

“Tại sao? Để khiến nó trông như thể em có liên quan tới chuyện đó sao?”

Simon nhún vai.

Grace có thể hiểu được logic của họ, nhưng nó vẫn thật sai lầm. Cô tránh đường cho một người phụ nữ đi qua trước khi lại bước lại gần anh.

“Chuyện này có thể khiến mọi thứ bị trì hoãn. Và nếu điều đó xảy ra, tất cả sẽ là trách nhiệm của anh.”

“Như vậy thì thật bất công.” Simon bĩu môi.

“Bất công là khi mọi người quay lưng lại với anh vì nghĩ anh có mặt tại vị trí này để trở thành tay trong cho một gia đình tội phạm. Bởi

chuyện đó đã bị rò rỉ cho báo chí! Em đã làm hết sức mình trong vụ này và giờ thì cộng sự của anh – người cung cấp thông tin bí mật – đã hủy hoại nó.”

“Nếu anh biết đó là ai, anh sẽ nói với em. Tin anh đi!”

Một chiếc ô tô gầm rú rời khỏi bãi đậu xe và cả hai cùng quay đầu lại nhìn. Jade Steele đang ngồi sau tay lái.

Grace nghĩ về hoạt cảnh mà cô vừa chứng kiến giữa Jade và Alex. “Giờ em không biết mình có thể tin ai nữa.”

Nick vẫy tay gọi Grace vào phòng mình ngay khi cô vừa ngồi xuống bàn. Cô phải cố giữ mình để không hét lên trong suốt quãng đường tới đó.

“Tôi không thể giữ cô lại trong vụ này thêm nữa, cô hiểu điều đó, đúng không? Cô sẽ không còn liên hệ gì với nhà Steele nữa.”

“Không thể như vậy được.” Grace lắc đầu. “Tuyệt đối không, thưa sếp.”

“Xin lỗi?” Nick trao cho cô một ánh nhìn cảnh báo.

“Tôi nói rằng không. Ông biết rằng đã xảy ra một sự xung đột lợi ích và tôi đã phải đấu tranh với nhóm của mình để có thể hòa nhập, chưa kể đến chuyện sự căng thẳng của tôi đã trở nên vượt mức cho phép vì phải cố thu xếp mọi thứ. Ông muốn tôi tiếp cận nhà Steele để có thể thâm nhập vào gia đình đó và thu thập tin tức cho ông. Giờ thì chuyện đã vượt xa khỏi phòng tập Steele’s, nên tôi nghĩ mình hoàn toàn có quyền được ở lại.”

“Tại sao chuyện đó lại quan trọng với cô đến vậy?”

“Bởi tôi muốn tìm ra kẻ sát nhân!”

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Nên có gì khác nữa sao?” Grace cau có, dù cô hiểu ý ông. Tất nhiên là không chỉ có vậy, nhưng cô sẽ không chia sẻ cảm xúc của mình với ông. “Tôi muốn lôi họ xuống đáy nếu họ có liên quan,” cô nói tiếp. “Và tôi cũng muốn có được niềm tin của mọi người.”

“Nhưng công chúng đã biết cô là ai,” Nick đáp.

“Họ sẽ chẳng quan tâm đâu miễn là chúng ta bắt được ai đó! Đó chắc chắn sẽ là tin xuất hiện trên trang nhất, phải không? Vậy nên nếu tôi có liên quan tới họ thì cũng có sao đâu?”

“Điều đó trái với quy trình.”

Grace khoanh tay lại. “Tôi sẽ không rời khỏi cuộc điều tra đâu. Ông cần tôi trong vụ này.”

Nick nhướn mày. “Đừng tự mãn như vậy.”

“Không hề.” Grace chưa bao giờ nghiêm túc hơn. “Tôi cũng muốn tóm cổ thằng khốn đó nhiều như ông, cũng như muốn tìm hiểu xem điều gì đã xảy ra tại biệt thự Washington. Vậy nên, hãy làm điều mà ông giỏi nhất, giữ Jenny tránh xa tôi ra và tôi sẽ lo phần còn lại.”

Nick đứng đó, miệng há hốc.

“Làm ơn,” Grace nói thêm, đã nhớ ra phép lịch sự.

Nick lắc đầu, nhưng có một nụ cười thoáng qua trên mặt ông. “Tôi rất vui vì cô ở cùng phe với chúng tôi. Tôi không muốn phải gây rắc rối với cô nếu chuyện không phải như vậy.”

“Tôi chỉ muốn công lý cho mọi người, thưa sếp... Nick. Quan trọng hơn, cho những cô gái đó. Chúng ta không biết liệu còn bao nhiêu người nữa ngoài đó. Nếu chúng ta yêu cầu họ xuất hiện, liệu sẽ có bao nhiêu người làm vậy? Và có bao nhiêu người chúng ta sẽ chẳng bao giờ tìm ra vì họ quá sợ hãi đến mức không dám lên tiếng?”

Có một khoảng lặng. Grace tự hỏi liệu có phải mình đã đi quá xa hay không. Cô chưa từng trò chuyện thẳng thắn như vậy trước đây. Cô nhìn chằm chằm vào sếp mình, chờ đợi sự đồng ý của ông.

“Một ngày, Grace.” Nick gật đầu. “Jenny sẽ rời văn phòng vào ngày mai, nên tôi có thể giữ bí mật với bà ấy trong khoảng thời gian

đó. Nhưng tốt hơn là cô nên dọn dẹp đi.”

Grace gật đầu và rời khỏi phòng.

Quay lại bàn của mình, cô thở dài náo nức, chỉ muốn gục đầu xuống tay và tiếp tục trốn chạy. Có phải cô đã phá hỏng cơ hội được ổn định lâu dài của mình ở đây?

Có lẽ cô không nên quay lại.

Cô sẽ bị chuyển nếu tình hình không được cải thiện. Cô sẽ cho nơi này thêm thời gian. Sáu tháng có lẽ là đủ. Nếu đến lúc đó mà vẫn không thể hòa nhập, cô sẽ chuyển đi. Có lẽ là quay về Manchester, và cô cũng chẳng cần xấu hổ về chuyện đó. Có lẽ cô thuộc về nơi đó nhiều hơn là cô nhận ra.

Ít ra thì ở đó cô cũng có bạn, dù đó chỉ là những người bạn đồng nghiệp. Cô sẽ có người để cùng đi uống nước, để trò chuyện về chương trình tivi tối qua. Cô có thể sẽ còn có nhiều hơn nếu thực sự cố gắng.

Phải, cô sẽ cho nó sáu tháng. Nhưng cô sẽ không rời bỏ vụ này.

Grace cúi đầu xuống khi buổi họp giao ban tối bắt đầu. Cô không chắc có ai muốn ở cùng phòng với mình vào lúc này hay không, nhưng không ai, kể cả cô, có quyền lựa chọn. Vẫn còn việc phải làm.

“Rồi, nghe này, mọi người,” Nick nói với họ sau khi bước vào phòng và đứng ở đầu bàn. “Gần đây đã có nhiều chuyện xảy ra và tôi cảm thấy rất bức mình vì cả đội đã không thể đồng tâm hiệp lực. Grace đã làm theo lệnh của tôi và đang làm trên cả tuyệt vời, vậy nên nếu bất cứ ai muốn phàn nàn thì tốt nhất là hãy nói thẳng với tôi. Tôi muốn tất cả hãy ngưng càu nhàu lại và làm việc cùng nhau. Chúng ta không còn là trẻ con nữa – cuộc cãi lộn này phải dừng lại ngay lập tức.” Ông đập bàn tay xuống bàn. “Chúng ta có ba xác chết, một vụ thứ tư có thể có liên quan, và không có nghi phạm nào. Tôi cho rằng điều đó cần phải được ưu tiên, phải không?”

Theo sau câu nói của Nick là vài giây im lặng chết chóc. Kết quả là vài gương mặt đỏ lên, nhưng mười phút sau, những lời nói đó đã khiến mọi người một lần nữa đoàn kết lại. Grace cảm thấy nhẹ nhõm. Lúc này họ cần tập trung vào vụ án, để đảm bảo người dân của thành phố cảm thấy an toàn và tin tưởng vào họ. Cả đội cùng thảo luận về các sự kiện và động não, cố gắng khớp các bằng chứng lại với nhau. Điều này thật tốt, chắc chắn là như vậy.

Cuối cùng, sau khi đã ngồi thêm hai giờ tại bàn làm việc, Grace đứng dậy. Cô tự hỏi liệu Simon có đang ở Chimneys hay không. Cô không thể trực tiếp nhắn tin cho anh và ngồi chờ hồi âm. Việc có thời gian để suy nghĩ giúp cô nhận ra mình đã khắc nghiệt với anh đến mức nào lúc chiều. Không phải lỗi của anh khi biên tập viên quyết định cho đăng tải một thông tin riêng tư, và anh cũng đã cố cảnh báo cô.

Cô sắp sửa bước vào xe thì Alex bỗng hiện ra bên cạnh. Gã đưa tay tóm lấy cô.

“Tôi có vài lời phải nói với cô,” gã nói, rồi kéo cô đến bên hông tòa nhà. Cô cố giằng tay ra, nhưng gã đã đẩy cô vào một con ngõ nhỏ, tránh khỏi những cặp mắt tò mò. Đằng sau gã, cô có thể thấy mặt bên của đồn cảnh sát của họ, thư viện thành phố và các tòa nhà Smithfield. Nhưng sẽ chẳng có ai có thể nhìn thấy cô.

“Bỏ tay ra khỏi người tôi!” Cô cố rút tay ra, nhưng gã vẫn giữ chặt lấy nó.

“Đừng có nhúng mũi vào chuyện của tôi.” Đôi mắt gã tối sầm. Gương mặt đầy vẻ cau có khó coi. “Cô đang đùa với những thứ vượt quá tầm của mình đấy.”

“Anh định sẽ làm gì hả, Alex?”

“Không phải việc của cô.”

“Có đấy, nếu nó liên quan đến nhà Steele. Anh cần phải tránh xa mấy người đó. Họ không hiểu trung thành nghĩa là gì đâu.”

“Giống như cô đó hả?” Alex cười khẩy. “Chúng ta đều biết lòng trung thành của cô nằm ở đâu. Ban háng ra cho một thằng nhà báo. Tôi đã thấy cô lượn lờ cùng với hắn.”

“Anh đã theo dõi tôi sao?” Grace đứng thẳng lên và nhìn vào mắt gã, nhưng gã không trả lời câu hỏi của cô. Tim cô đập mạnh, lẫn át cả tiếng ồn vọng tới từ đường Potteries gần đó. “Gần đây anh đã gặp Jade Steele phải không?” Sau đó cô hỏi.

“Ý cô là *em gái* cô?” Gã khinh khỉnh. “Cô ta khác hẳn cô, tạ ơn Chúa.”

“Vậy nghĩa là sao?”

“Cô ta có vẻ cực kỳ trung thành.”

Grace sẽ không cắn câu. “Cô ta muốn gì?”

“Tôi đã không gặp cô ta.”

“O?” Cô nhướn mày. “Thật thú vị, bởi tôi đã thấy xe của cô ta rời khỏi bãi đậu xe cỡ một phút sau khi anh đi ngang qua đó.”

Alex thản nhiên nhún vai. “Tôi đã không gặp cô ta.”

“Vậy anh đã làm gì ở bãi đậu xe nhiều tầng?” Lúc này, cô không muốn nhắc đến chuyện đã thấy họ ở cùng nhau.

“Hít thở chút khí trời thôi.”

Grace rướn người về phía gã. “Đừng có xem tôi như con ngốc vậy chứ. Tôi sẽ tìm ra chuyện anh có gặp gỡ cô ta hay không, và sau đó tôi sẽ muốn biết tại sao. Nếu cô ta là nguồn tin của anh thì cứ nói ra, nhưng nghĩ lại thì nếu vậy anh đã tiết lộ chuyện đó từ lâu rồi. Nhưng anh đã không nói, phải chứ? Giống như anh đã không nói rằng anh đã biết về tôi ngay từ lúc tôi mới tới đây. Chính anh là người đã tiết lộ cho nhà Steele biết rằng tôi đang làm việc ở Stoke, phải chứ?”

Alex lại nhún vai.

“Trả lời câu hỏi của tôi đi!”

“Cô là một con sói đơn độc, Grace. Giống như tôi.”

“Tôi *chẳng* có điểm gì giống anh hết.” Grace bác lời gã. “Người nhà Steele sẽ không bảo vệ anh khi mọi thứ sụp đổ đâu.”

“Eddie sẽ chống lưng cho tôi.”

“Vậy là anh có liên quan đến họ! Anh thậm chí còn ngu hơn những gì tôi đã tưởng.”

Alex nắm lấy hai bên cổ áo khoác và kéo cô lại gần gã. “Quan hệ giữa tôi và Eddie sẽ không thay đổi chỉ vì sự xuất hiện trở lại của cô đâu. Hắn sẽ bảo vệ tôi bởi tôi sẽ bảo vệ hắn. Và cả gia đình hắn cũng vậy.”

Grace cố không để lộ sự chán chường của mình. “Tất cả những gì anh quan tâm là giành được chút lợi thế.”

“Chính xác!” Gã đẩy cô vào tường. “Cô quá ngu ngốc nên mới không nhận ra những chuyện ở ngay dưới mũi mình.”

Cô đẩy lại gã. “Tránh xa tôi ra!”

“Tất cả mọi người đều nghĩ rằng vụ này quá cá nhân với cô,” Alex nói tiếp. “Chúng tôi đều nghĩ rằng cô có liên quan theo cách nào đó, vậy nên đó chỉ là vấn đề thời gian trước khi cô bị đá khỏi Stoke. Và tôi thì vẫn sẽ ở đây.”

“Tôi sẽ không bao giờ ngồi chung thuyền với anh đâu,” cô cười khẩy.

Alex lại tiến tới. Grace siết chặt tay lại và chùng gối sẵn sàng.

“Tôi cảnh báo cô.” Mồ hôi lấp lánh trên trán gã. “Cô thờ ra một lời về chuyện này với bất cứ ai là cô coi như xong.”

“Và *tôi* cảnh báo anh. Họ có thể đang theo dõi tôi, nhưng tôi cũng đồng thời theo dõi họ. Tôi cũng sẽ theo dõi anh.”

Sau vài giây căng thẳng, cô đẩy gã ra. Lần này gã để mặc cô. Vài phút sau, cô thấy gã lao ra khỏi bãi đậu xe.

Grace bước vào xe, tay run lên khi cô cố lấy lại nhịp thở. Thằng khốn đó! Gã nghĩ mình là ai cơ chứ? Không ai có thể đe dọa cô như vậy rồi cứ thế bỏ đi. Giờ gã đã thực sự trở thành mục tiêu bị đánh dấu.

Leon đậu xe trên đường và bước vào khu vườn phía sau căn hộ của Clara. Hắn vớ tay lên mái nhà kho, đẩy một mảnh ngói nhựa sang bên để lấy chìa khóa dự phòng. Rồi hắn bước vào nhà. Hắn biết cả Clara và Trent đều đang ở phòng tập trước khi mình rời đi, nhưng hắn vẫn kiểm tra các phòng để chắc chắn rằng mình chỉ có một mình. Khi đã hài lòng, hắn bước vào phòng ngủ. Giờ đây, khi Tom đã bị sát hại, hắn cần dọn dẹp mọi nơi và mọi thứ. Mọi chuyện đang trở nên quá rõ ràng. Có quá nhiều manh mối.

Hắn nâng chiếc tủ đầu giường lên và đặt nó nghiêng trên giường. Một cuốn sổ nhỏ màu đen được dính bên dưới. Hắn nhét nó vào túi

quần và xếp lại chiếc tủ cùng những đồ đạc trên đó lại vị trí cũ. Hắn vẫn chưa tìm thấy điện thoại của Dale. Hắn biết rằng cảnh sát cũng chưa tìm thấy nó, trừ khi Alex đã không nói với hắn mọi thứ, và số máy đó đã bị loại khỏi hệ thống khi hắn gọi vào đó.

Khi đã ở bên ngoài, hắn bước tới chỗ chiếc xe mà Molloroy Motors đã đưa. Một tin nhắn mới được gửi đến và hắn rút điện thoại ra khỏi túi. Hắn cau mày khi thấy tên người gửi. Rồi hắn nghe thấy tiếng người gọi tên mình và một bóng người mặc đồ đen chạy về phía hắn.

Trước khi hắn có thể phản ứng, đã có thứ gì đó được xịt vào mặt hắn. Hắn làm rơi điện thoại và đôi mắt bắt đầu đau nhói. Bình xịt hơi cay; hắn đã từng bị cảnh sát cho ném thứ đó hai lần nên có thể nhận ra ngay.

Đôi mắt bỏng rát, hắn nhắm chặt mắt lại để chặn bớt cơn đau. Cú đập đầu tiên của một vật nặng vào đầu khiến hắn khụy xuống. Đến cú thứ hai, hắn đã phải chống cả tay xuống đất. Ngay lập tức, hắn bị kéo dậy. Hắn cố chống cự nhưng, bàng hoàng và không nhìn thấy gì, tất cả những gì hắn có thể làm là vung ra một cú đấm hoàn toàn chệch khỏi mục tiêu.

Cánh cửa xe mở ra. Khi hắn đang loạng choạng với đôi mắt vẫn nhắm nghiền, hắn gần như được dìu vào ghế sau. Không còn khả năng kháng cự, hắn cố ngồi dậy, đập chân lung tung. Kẻ tấn công ngồi lên người hắn, đấm hắn liên tục.

“Dừng lại!” Nỗi khiếp sợ bao trùm khắp người khi hắn nhận ra rằng đây là điều đã xảy ra với Josh, rằng hắn đã bị tấn công một cách có chủ đích.

Rằng đây có thể chính là kẻ giết người.

Hắn cố đẩy kẻ tấn công ra. “Để tao yên!”

Một lưỡi dao cắm phập vào ngực hắn.

Grace đậu xe trên lối vào và tắt máy, tay vẫn còn run sau cuộc cãi vã với Alex. Cô vội lấy điện thoại để gọi cho Nick, nhưng sau đó quyết định rằng nên tự mình suy xét thì hơn. Cô chuẩn bị buộc một cấp dưới của ông tội đem bán những thông tin bí mật.

Phải, tốt hơn là nên đợi đến sáng, khi cô đã bình tĩnh hơn. Cô cần giải quyết chuyện này một cách chuyên nghiệp chứ không phải là bằng cảm xúc. Sau cùng thì, chính những lời nói của Alex là thứ đã khiến cô tức giận.

Cô bước vào phòng tắm với ý nghĩ rằng đây có lẽ là ngày tồi tệ nhất trong sự nghiệp của mình. Cô đã bị vạch trần bởi báo chí, đã đối đầu với sếp của mình, biết rằng cả đội sẽ không bao giờ tin mình và giọt nước làm tràn ly và việc bị tên gốc đó dồn ép. Sao gã dám đe dọa cô như vậy chứ?

Mười phút sau, chuông cửa rung lên. Từ trên phòng ngủ, cô ló đầu qua cửa sổ và nhìn xuống lối vào. Nó giúp cô có thể thấy được toàn cảnh cửa trước. Simon.

Cô không thể che giấu nỗi sự ngạc nhiên của mình khi ra mở cửa. Anh chỉ vào chiếc áo choàng tắm và mái tóc ướt của cô. “Anh không làm gián đoạn điều gì chứ?”

“Không.” Grace giữ cửa mở cho anh. “Em sẽ xuống nhanh thôi. Tự phục vụ cà phê đi trong lúc em thay đồ.”

Cô đi lên tầng khi thấy anh bước vào bếp. Tự hỏi không biết nên mặc gì, cô lục lọi tủ đồ để tìm thứ gì đó... gì đó... gì nhỉ? Cô chẳng thể đoán được anh đến đây để nói gì sau khi cô đã nổi giận như vậy.

Cô lùa lược qua mái tóc ướt, xỏ quần bò và áo len mỏng lên người, thêm chút son môi và nước hoa rồi đi xuống.

Trong bếp, Simon đã pha cà phê cho cả cô.

“Anh đã gọi cho Perry lúc tối,” anh nói với cô khi họ đã ngồi trong phòng khách.

Grace ngước lên. Đây không phải điều cô đã mong đợi.

“Và anh ta đã nói gì với anh?” Cô hỏi.

Anh dừng lại một lúc. “Anh ấy nghĩ em đang gặp khó khăn.”

“Ồ, anh ta thật tử tế khi nhận xét về em như vậy!”

“Không phải trong công việc,” anh vội nói thêm. “Mà là với toàn bộ chuyện quay lại Stoke, theo dõi gia đình em, giữ bí mật mọi thứ. Anh ấy nói rằng Nick đã đẩy em đi quá xa. Rằng em nên nói chuyện với anh ấy và Sam nhiều hơn.”

Cô nhướn mày ngạc nhiên. “Vậy tại sao giờ họ lại không có mặt ở đây?”

“Anh đã bảo anh ấy rằng mình sẽ đến thay.” Anh mỉm cười. “Anh nghĩ vận may của em đã kết thúc rồi,” anh đùa.

Cô khẽ mỉm cười, cảm thấy vui vì điều đó. Cô không hề muốn cãi nhau với Simon. Cô không hề muốn cãi nhau với bất cứ ai, cô không muốn phải mất thêm ai nữa. Hơn bất cứ điều gì, Grace nhận ra rằng cô muốn có ai đó đứng về phía mình.

“Khi anh biết chuyện em là ai, anh có nghĩ rằng em đang làm việc cho nhà Steele không?” Cô muốn biết điều đó.

Anh gật đầu. “Nó đã lớn vồn trong tâm trí anh cả ngày hôm nay. Nhưng đó chính là lý do khiến anh tới đây, bởi một khi đã có thời gian để nghĩ về nó, anh chắc chắn rằng em tuyệt vời hơn thế. Anh cũng đã nghĩ rằng em làm vậy là để thâm nhập vào gia đình mình và thu thập thông tin.”

Cô khịt mũi. “Ngay cả *nếu* cấp trên cho phép điều đó, em cho là sẽ chẳng có ai nghĩ rằng nhà Steele muốn một sự ồn ào như vậy.” Cô

đợi Simon quay sang nhìn mình. Không biết phải nói gì thêm, cô lại xin lỗi.

“Anh không còn bận tâm vì chuyện đó nữa.” Simon nhún vai. “Đúng là anh đã bị tổn thương khi phát hiện ra, nhưng anh không nghĩ mình có thể trách em vì đã không muốn tiết lộ cho bất cứ ai.”

“Em *muốn* chứ,” Grace thừa nhận, “nhưng em được cảnh báo rằng không nên làm vậy.”

“Thật chẳng dễ dàng gì... ý anh là khi phải sống cùng George Steele. Và anh cũng không chắc lắm, nhưng chẳng phải Leon bằng tuổi em sao?”

“Vâng. George đã ngoại tình khi kết hôn với mẹ em... Chà, nó còn hơn cả một cuộc sống hai mặt. Eddie được sinh ra đầu tiên, trước em hai năm, và em chào đời hai tháng sau Leon. Cuối cùng là đến Jade. Nhưng bọn em chưa bao giờ gặp nhau, mãi cho tới gần đây.”

Grace ngồi lại xuống ghế. Thật tốt khi có ai đó để nói chuyện cùng.

“Bọn em đều có tuổi thơ bất hạnh,” cô nói tiếp. “Khi hai mẹ con em rời khỏi Stoke-on-Trent, chẳng mất nhiều thời gian để George tìm ra bọn em, nhưng tất cả những gì ông ta muốn là một vụ ly dị nhanh gọn. Em phát hiện ra rằng ông ta đã đưa gia đình kia của mình về căn nhà cũ của chúng em, và sau đó cưới người phụ nữ mà ông ta đã qua lại cùng lúc với mẹ.”

“Rắc rối nhân đôi.” Simon cười ngượng ngùng trước trò đùa nhạt nhẽo của mình.

Grace không thể cười nổi. “George đã đối xử với mẹ hết sức khốn nạn. Trước khi chúng em bỏ đi, em nhớ đã có rất nhiều lần ông ta về nhà và đánh mẹ – những đêm mà ông ta không ở cùng Kathleen Steele, có lẽ vậy. Đôi khi mẹ còn đi khắp khiếm vào hôm sau. Những lần khác thì không rõ ràng như vậy, nhưng ông ta cũng sẽ hành hạ mẹ đủ để bà không thể ra ngoài làm việc được.” Grace ngước mắt lên để cố kìm nén cảm xúc.

“Bọn em hầu như chẳng có một xu dính túi. Nếu ông ta không bỏ lại căn nhà tồi tệ đó, em chắc chắn là hai mẹ con đã trở thành người

vô gia cư. Mẹ làm việc cả ngày và thường phải làm thêm giờ tại quán rượu địa phương để có thể đủ trang trải. George chẳng bao giờ đưa tiền cho bà, và nếu bà có để dành được chút nào, ông ta sẽ lấy và đem đi nhậu sạch.”

“Nhưng em đã trốn thoát.” Simon dịu giọng khi anh đến ngồi cạnh và đặt tay lên cánh tay cô. “Đó là vấn đề, và nó đã khiến mọi thứ trở nên hoàn toàn khác biệt.”

“Tại sao?”

“Bởi nó giúp anh nhận ra em là một người chân thành đến mức nào.”

Cô nhướn mày. “Em chẳng có lựa chọn nào khác vào thời điểm đó.”

“Có lẽ vậy, nhưng em đã có đủ dũng cảm để vượt qua nó và không để bản thân bị hủy hoại như mấy anh chị em nhà Steele.”

Sau đó họ ngồi trong im lặng. Grace nhắm chặt mắt lại để cố xua đi nỗi đau.

“Đã muộn rồi.” Simon đứng dậy và đưa tay ra. “Anh nên về thôi.”

Grace nắm lấy nó và cũng đứng dậy. Cô mỉm cười với anh. “Cảm ơn vì đã lắng nghe. Vậy nghĩa là giờ chúng ta lại là bạn, phải không?”

Simon gật đầu và hôn nhẹ lên má cô trước khi rời đi.

Grace đóng cửa lại và lên giường. Cô cảm thấy vui vì họ đã làm hòa. Mai sẽ là một ngày đầy khó khăn, nhất là khi Nick đã bắt đầu cảm nhận được áp lực, và cô đang vô cùng khao khát một giấc ngủ ngon.

Nhưng, như thường lệ, tâm trí cô lại không cho phép điều đó xảy ra. Ai đã tiết lộ thông tin về thân phận của cô cho báo chí? Cô nhớ lại lời đề nghị của Eddie, rằng hẳn có ai đó làm tay trong. Hẳn cũng biết rằng cả ba nạn nhân của họ đều bị đâm vào tim.

Rồi cô đã nhìn thấy Alex và Jade cùng ở trong bãi đậu xe hơi sáng. Họ hẳn đang gặp nhau, nhưng tại sao?

Đó là chưa kể đến những lời buộc tội và đe dọa của Alex.

Càng nghĩ về chuyện này, cô càng nhận ra rằng chỉ có một đáp án hợp lý. Bản năng của cô đã đúng.

Người đã tiết lộ thông tin về cô và vụ án chắc chắn chính là Alex.

Thứ Ba – ngày thứ mười lăm

Grace vừa hoàn thành buổi tập trên máy chạy và đang bắt đầu làm bánh mì thì điện thoại đổ chuông. Cô rên rỉ, hy vọng không phải ai đó gọi để báo rằng lại có thêm một vụ giết người nữa, không phải khi cô có cảm giác rằng họ đang đến rất gần rồi.

Nhưng nó không đến từ một đồng nghiệp. Đó là Jade. Grace thờ dãi khi trượt ngón tay trên màn hình để nhận cuộc gọi. Vào lúc bảy rưỡi sáng thế này thì tốt hơn nó nên là chuyện quan trọng.

“Tôi... tôi có thể gặp chị được không?” Giọng Jade đầy đau đớn.
“Tôi cần nói chuyện với chị.”

“Tôi không nghĩ mình rảnh vào hôm nay, Jade ạ. Giờ tôi thực sự đang ngập trong công việc.” Grace nghe thấy tiếng nước nở trên điện thoại. “Cô không sao chứ?”

“Tôi cần nói chuyện với ai đó, và tôi... tôi cần phải nói với ai đó.”

“Có chuyện gì vậy?” Máy nướng bánh mì đã nhả bữa sáng của cô ra, và cô chộp ngay lấy miếng đầu tiên rồi bắt đầu phết bơ lên.

“Tôi muốn khiếu nại về một cảnh sát viên.”

“Liên quan đến cuộc điều tra về những vụ giết người đang diễn ra sao?” Grace dừng lại, tay vẫn cầm con dao.

“Không, là về một vụ xâm hại. Điều tra viên Alex Challinor đã cưỡng bức tôi.”

Grace thở hổn hển. Cô muốn hỏi Jade xem liệu cô ta có bằng chứng rõ ràng trước khi đưa ra lời buộc tội đó không, nhưng cô không muốn tỏ ra thiếu tôn trọng. Cô có thể nghi ngờ Jade, nhưng cô sẽ lắng nghe trước khi phán xét bất cứ ai. Cứ tưởng tượng nếu Jade thực sự bị cưỡng bức và cô đã không lắng nghe cô ta mà xem.

“Tôi đã không định nói ra, bởi tôi biết rằng sẽ thật khó để chứng minh điều đó,” Jade nói tiếp.

“Đừng để điều đó cản đường cô. Chúng tôi có một đội đặc biệt cho chuyện này.”

“Ai sẽ tin lời tôi khi phải đối chất với một cảnh sát chứ?”

“Chúng tôi sẽ xem xét cả hai mặt của vấn đề,” cô nói.

Trong suốt sự nghiệp của mình, cô đã gặp không ít người phụ nữ không muốn khởi kiện sau khi đã trình báo. Kể cả khi các cáo buộc có thể tới được Cơ quan Công tố Hoàng gia, kể cả khi họ có đủ bằng chứng, thì vẫn sẽ còn rất nhiều việc phải làm để chứng minh nó. Cô ghét điều đó, nhưng nó là sự thật.

“Cô phải trực tiếp đến đồn,” Grace bảo. “Cô có thể kể về chuyện đó nếu tôi sắp xếp một sĩ quan của lực lượng đặc biệt cùng có mặt chứ?”

“Tôi chỉ muốn nói với chị thôi.”

“Cô có thể làm thế, vào lúc này. Nhưng sau đó, tôi phải chuyển nó cho bộ phận khác. Tôi không có đủ thẩm quyền mà cô cần.”

Jade bật khóc. “Tôi biết là mình không nên kể cho chị mà.”

Grace ngồi xuống bàn, hoàn toàn quên mất miếng bánh mì. “Cô nên, và cô thật dũng cảm khi đã làm vậy. Cô có thể kể cho tôi chuyện gì đã xảy ra không?”

“Tôi đã qua lại với hắn được vài tháng và khi hắn tỏ ra bạo lực lúc làm tình, tôi đã yêu cầu hắn ngừng lại nhưng hắn đã không làm vậy. Sau đó, hắn xin lỗi và nói rằng chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra lần nữa.”

“Và nó vẫn tiếp tục?”

Jade gật đầu. “Vài lần.”

“Có phải...” Grace dừng lại, nhận ra rằng đó không phải việc của mình.

“Phải,” Jade đáp. “Là con của hấn.”

Grace nhăn mặt.

“Tôi... tôi đã yêu hấn, Grace, và tôi nghĩ hấn có thể sẽ thay đổi, sẽ yêu lại tôi. Nhưng rồi tôi nhận ra rằng hấn chỉ đang lợi dụng mình,” Jade nói tiếp. “Đó là lý do khiến hấn hành động như vậy. Tôi đã quá ngốc nghếch. Và thật khó để giữ kín chuyện này với Megan... gia đình tôi nữa.”

“Chuyện mang thai ư?”

“Không. Chuyện tôi đã qua lại với hấn suốt thời gian qua. Hấn là cớm. Chị biết gia đình tôi nghĩ sao về họ rồi đấy. Cố lên, Grace!”

Grace cau mày, sửng sốt trước thái độ của Jade. Mới một giây trước cô ta còn đang khóc lóc, vậy mà sau đó đã nổi điên được ngay. Cô chưa từng thấy cô ta như vậy trước đây.

“Cô đến gặp tôi tại đồn được không?” Cô đề nghị. “Tôi cần lên lịch cho cô gặp một người.”

“Tôi không thể.”

“Đó là một cáo buộc nghiêm trọng, Jade ạ, và...”

“Chị không tin tôi!”

“Tôi không có ý đó!”

“Quên những gì tôi vừa nói đi.”

“Lúc này tôi không thể làm vậy được.”

“Các người đều như nhau, cả lũ các người!”

Tại sao đến lúc này Jade mới nói điều đó với cô? Có phải hôm qua Alex đã làm gì đó khiến cô ta tức giận không? Có phải đó là lý do khiến cô thấy cô ta lao ra khỏi bãi đậu xe?

Đường dây đã bị ngắt.

“Jade? Khỉ thật!”

Nick không có mặt khi Grace đến đồn, nhưng Sam thì có, và cô ấy đang làm việc hết sức chăm chỉ. Grace cảm thấy may mắn vì có được cô ấy trong đội. Người phụ nữ này là một trong những chuyên viên phân tích camera an ninh và dữ liệu tốt nhất mà cô từng làm việc cùng. Tỉ mỉ đến từng chút một, Sam chẳng bận tâm dù có phải ngồi hàng giờ để xem một đoạn băng chỉ kéo dài một, hai giây có thể mang lại những bằng chứng then chốt. Giống như việc cô ấy đang làm lúc này.

“Cô có ngủ chút nào không thế?” Grace hỏi điều tra viên của mình.

“Một chút. Craig bị cúm, anh ấy khò khè cả đêm khiến tôi không ngủ nổi. Tôi đến lúc sáu giờ, anh ấy lo bữa sáng cho Emily.” Sam nhấp một ngụm cà phê. “Đã có gì đó khiến tôi lén cấn sau buổi họp báo hôm qua, vậy nên tôi đã mở rộng việc tìm kiếm hơn một chút.” Cô ấy dừng hình ảnh trên tivi lại. “Xem này,” cô ấy chỉ. “Đây là một lúc trước vụ tấn công Elliot Woodman xảy ra.”

Grace đứng cạnh cô ấy. Trên màn hình là cảnh bốn gã trai trẻ đang đi bộ trên đường Victoria, Fenton. Một trong số đó có một chiếc hoodie đặc biệt.

“Đó là logo của câu lạc bộ quyền Anh!” Grace gần như kêu ré lên, nhận ra hoa văn cũng như màu sắc của nó ngay lập tức.

Sam gật đầu, rồi lại ấn nút để đoạn băng tiếp tục.

Grace quan sát một trong số đó thả thứ gì đó vào thùng rác ven đường. Cô quay sang Sam, miệng há hốc. “Găng tay! Chúng ta đã tìm thấy chúng chưa?”

Sam gật đầu. “Các đồng nghiệp của chúng ta vừa mang nó tới.” Cô ấy đưa cho cô một túi đựng bằng chứng. “Chúng có vẻ không

phải kẻ đầu sỏ và, tất nhiên, chúng ta có thể chờ chứng cứ pháp y. Hoặc...” Sam nhấn nút tua nhanh trên điều khiển lần nữa, dừng lại sau vài giây tại một khung hình và chỉ cho Grace thấy.

Grace bước lại gần hơn để nhìn, rồi cười toe toét. Sam đã tìm được một hình ảnh của bốn gã đó. Ba người đang trùm hoodie để che kín mặt, nhưng một người thì không. Grace chỉ vào gã mà cô nhận ra.

“Trent Gibson!”

Sam làm ra vẻ thần phục.

“Cô đẹp quá đi!” Grace cười rạng rỡ. “Tôi sẽ liên lạc với các sĩ quan khác để xem họ có thể mang hắn tới được không. Nếu không, chúng ta sẽ tự mình đi bắt hắn.” Đằng sau cô, Perry vừa bước vào. “Tôi cần nói chuyện riêng với hai người một chút, trước khi Alex đến.”

Sau khi đã liên lạc với phòng chỉ huy và một chiếc xe tuần tra đã được điều đi để bắt Trent Gibson, Grace ngồi cùng Perry và Sam trong căng tin của nhân viên. Cô kể cho họ nghe về chuyện đã xảy ra tối hôm trước.

“Tôi biết mình vẫn chưa có được lòng người của hai người, nhưng tôi muốn kể cho hai người trước khi nói với Nick,” cô chốt lại. “Để chắc chắn rằng tôi đang làm điều đúng đắn. Lúc này tình thế của tôi đang là hết sức nguy hiểm, đến mức dù biết thái độ của Alex là sai, tôi vẫn cảm thấy rằng mình cần có bằng chứng.”

“Cô đã kể cho ai khác chưa?” Perry hỏi.

Grace lắc đầu.

“Tôi nghĩ cô đã đúng về quyết định của Nick,” Sam nói. “Nếu Alex đang cung cấp thông tin cho nhà Steele – bất kể là cho ai – thì anh ta xứng đáng bị loại bỏ.”

Grace nhìn khắp căng tin. “Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó phản tác dụng? Đó là những cáo buộc của tôi chống lại anh ta và...”

“Tôi sẽ ủng hộ cô,” Perry đề xuất.

“Tôi cũng vậy,” Sam nói.

Grace thở hắt ra một hơi thật dài và gật đầu. “Được rồi.”

Họ đi xuống tầng để trở lại chỗ của mình. Alex đang ngồi tại bàn. Grace đi qua gã, đầu ngẩng cao, với phần còn lại của đội theo sau cô.

Nick ngồi im lặng khi nghe những gì cô kể. Thỉnh thoảng, ông lắc đầu. Phần lớn thời gian, ông cau có.

“Cô biết đấy, tôi sẽ cần nói chuyện với cậu ta,” ông lên tiếng sau khi Grace đã nói xong. “Đó là một cáo buộc nghiêm trọng. Nó sẽ phải được xem xét.”

“Vâng, thưa sếp. Tôi hiểu.” Grace nuốt nước bọt.

Nick đứng dậy, bước ra cửa và vẫy tay gọi Alex vào phòng mình.

“Sao vậy sếp?” Alex e ngại liếc nhìn họ một lượt.

Khi Nick nói, Grace quan sát phản ứng của Alex.

“Thật lố bịch!” Gã lườm Grace. “Đồ dối trá.”

“Tôi không phải là kẻ dối trá ở đây,” cô phản bác.

“Nghe tôi nói đi, cô ta đã dựng lên tất cả chuyện này!” Alex chỉ vào Grace.

“Vậy là tối qua cậu đã không tấn công cô ấy?” Nick hỏi.

“Tất nhiên là không rồi! Chúng tôi có thể đã có lời qua tiếng lại, nhưng tôi đã không làm cô ta bị thương, nếu đó là điều ông muốn biết.” Alex nhìn cả hai một lượt. “Tôi thật không tin được là ông lại tin cô ta hơn tôi! Cô ta chỉ mới vừa chân ướm chân rảo tới đây!”

“Và cậu đã từng làm chuyện lén lút trước đây,” Nick đáp. “Cô ấy thì chưa.”

Alex cúi đầu xuống trong giây lát.

“Làm thế quái nào mà cậu lại dính líu tới nhà Steele được vậy?” Nick hét lên.

“Tôi không có!”

Không khí trong phòng càng lúc càng trở nên nặng nề hơn khi họ quyết định giữ im lặng.

“Cô ta đang nói dối,” Alex nhắc lại.

“Tại sao cô ấy lại làm vậy?” Nick lại hỏi.

“Để loại bỏ mối nghi ngờ đang hướng về mình!”

Grace không thể giữ im lặng thêm được nữa. Alex đang cố để vừa lẩn át vừa châm chọc cô. Đến lúc để tiết lộ vài điều chẳng vui vẻ gì rồi.

“Có phải Jade Steele cũng đang nói dối về chuyện mang thai luôn không?” Grace khẽ nói.

“Con mẹ nó chứ,” Perry lẩm bẩm.

Alex cau bần. “Cô ta chưa bao giờ nói với tôi về chuyện đó.”

“Là của cậu sao?” Nick chất vấn.

“Tôi biết thế quái nào được?”

“Rồi, vậy để tôi hỏi lại. Nó có thể là của cậu không?”

Alex lúng túng một lúc đủ lâu để họ có thể tự đưa ra câu trả lời cho riêng mình, hai má gã chuyển sang màu đỏ sẫm sau vài giây. Perry lao vào gã, giơ cao nắm đấm. Grace chặn nó lại và Sam đẩy anh ta ra.

“Này, bình tĩnh đi!” Nick nói, hai tay giơ lên. “Cậu đã qua lại với cô ta bao lâu rồi?” Ông hướng về phía Alex.

“Chưa lâu lắm. Tôi đang tìm cách khai thác thông tin từ cô ta.”

“Cậu không thu được gì sao?”

Alex lắc đầu. “Cô ta không hữu dụng lắm, nhưng tôi vẫn đang tiếp tục.”

“Mày đã dùng bao nhiêu thông tin trong số đó để chống lại Grace?” Bàn tay của Perry cứ liên tục nắm vào rồi lại duỗi ra. “Mày đã khiến bọn tao nghĩ rằng cô ấy đang bán đứng chúng ta!” Anh ta nhún vai với Sam, trấn an họ rằng mình đã lấy lại được bình tĩnh.

“Có phải chính anh đã gửi bức ảnh đó cho tờ *Stoke News* không?” Grace muốn được biết.

Alex nhíu mày. “Ảnh nào?”

“Ồ, thôi nào!” Grace kêu lên.

“Tôi không hiểu cô đang nói gì!”

“VẬY, MÀY ĐÃ BIẾT ĐƯỢC NHỮNG GÌ SAU MẤY CUỘC MÂY MƯA ĐÓ?”
Perry day day sống mũi, tránh không nhìn Alex.

Grace liếc anh ta, tự hỏi có phải anh ta đang khiến tay mình bận rộn để không tung ra cú đấm lần nữa hay không. Cô biết rằng mình sẽ muốn làm vậy.

Gương mặt Nick tối sầm, và Grace nhận ra điều đó. “ĐƯA THẺ CẢNH SÁT CỦA CẬU CHO TÔI!” Ông giơ tay ra.

“Ông không thể nghi ngờ tôi được!” Alex hét lên.

“Tôi sẽ cần thêm lời khuyên, nhưng lúc này thì biến đi cho khuất mắt tôi. Nếu không được gọi thì đừng có quay lại đây.”

Alex trở nên tuyệt vọng. Rồi gã chỉ tay vào mặt Grace. “Tôi vẫn chưa xong với cô đâu.” Gã huých vào vai cô khi rời khỏi phòng.

Nick lắc đầu. “Hãy quay lại làm việc và giải quyết vụ án trong lúc Jenny vẫn đang rời văn phòng. Tôi có thể giữ bí mật với bà ấy trong lúc này.”

Grace đứng đợi và đóng cửa lại sau khi Perry cùng Sam đã đi khỏi. “Tôi cần nói với ông thêm một chuyện nữa. Tôi không muốn nói về nó trước mặt mọi người.” Cô kể cho ông nghe về những cáo buộc của Jade lúc sáng.

“CẬU TA ĐÃ DÍNH VÀO CÁI CHẾT TIỆT GÌ VẬY?” Nick rên rỉ và dựa đầu xuống hai tay. “Cô có tin cô ta không?”

“Tôi không muốn tỏ ra thiếu tôn trọng bất cứ ai từng bị cưỡng bức,” Grace đáp, “nhưng tôi không biết mình phải tin gì nữa. Có gì đó không đúng ở Jade. Tôi tự hỏi liệu có phải cô ta cảm thấy cay đắng vì chuyện giữa họ đã nguội lạnh và giờ cô ta sẽ phải nuôi đứa con của anh ta hay không.”

“LẠY CHÚA, nếu đó là sự thật thì sự nghiệp của cậu ta coi như xong. Dù sao thì nó cũng đang vô cùng bấp bênh rồi.” Ông suy nghĩ một lúc. “Hãy gọi đội hỗ trợ cho Jade Steele để chắc chắn. Một sĩ quan hỗ trợ nạn nhân đặc biệt có thể sẽ không đến đó ngay hôm nay, nhưng ít ra chúng ta cũng có thể thử làm gì đó.”

Cô gật đầu, sau đó dừng lại. “Ông có nhắc đến chuyện lên lút gì đó mà anh ta từng làm?”

“Cậu ta đã bị cảnh cáo vì tán tỉnh nhân chứng. Nó có phần giống một tin đồn hơn, nhưng đã có người khiếu nại rằng cậu ta đã cố bắt họ rút lại cáo buộc của mình. Tất nhiên, cậu ta đã phủ nhận nó.”

Grace nghiêm mặt lại. “Anh ta xứng đáng bị đuổi việc.”

“Tôi sẽ cần gọi cậu ta lại nếu cậu ta đã rời khỏi đây, nói vài lời và tìm hiểu rõ hơn về cậu ta.” Nick gật đầu. “Cảm ơn vì đã thông báo cho tôi.”

Grace quay đi. “Ông có chắc tôi là người phù hợp để làm việc này không?” Cô muốn biết rằng mình nhận được hỗ trợ. Nick cũng sẽ gặp rắc rối nhiều như cô nếu Jenny biết được chuyện gì đang xảy ra.

“Tôi tin cô, Grace ạ.”

“Cảm ơn, Nick.”

Bên ngoài, Grace nhận ra Mick đang bước đến chỗ họ, vẫy tay để gọi cô. Cô mở cửa ra.

“Trent Gibson đã bị tạm giam,” cậu ta bảo cô. “Nhưng có thêm một tên nữa đã tự đến nộp mạng.”

“Để tôi đoán,” Grace nói. “Kyle Fisher?”

Mick gật đầu. “Hắn muốn nói chuyện với cô.”

Đây là lần thứ hai Eddie tới dinh thự Hardman trong ba ngày. Hắn đã tới nhà Jade trước, nhưng khi thấy rằng chẳng có ai ở đó, hắn tự hỏi liệu cô ta có đang ở đây hay không. Mẹ hắn nói rằng gần đây cô ta đã dành rất nhiều thời gian ở nơi này.

Biết rằng Kathleen đang làm việc tại Posh Gloss, hắn dùng chìa khóa riêng để mở cửa. Đúng như dự đoán, Jade đang ở trong bếp khi hắn bước vào. Chỉ liếc qua hắn cũng biết rằng cô ta đang sợ hãi. Hắn thô bạo nắm lấy tay Jade khi cô ta lùi xa khỏi mình.

“Anh mới nhận được một cuộc gọi từ Alex,” hắn bảo cô ta. “Em đang chơi trò gì vậy?”

“Ý anh là sao?” Giọng cô ta run lên.

“Em đã tố cáo việc hắn cưỡng bức mình! Có chuyện gì vậy hả?”

“Em không hề làm vậy!”

“Đừng sĩ nhục trí tuệ của anh!” Hắn bước về phía cô, tay giơ lên. “Hắn bảo anh là em đang có thai!”

“Hắn nói dối! Xin đừng đánh em!”

Jade hét to đến mức khiến Eddie cứng người lại. Hình ảnh của mẹ hắn chợt ùa về và hắn hạ tay xuống ngay lập tức. Hắn chưa từng đánh phụ nữ và hắn sẽ không bắt đầu vào lúc này. Nhưng Jade đã khiến hắn vô cùng tức giận. Hắn không bao giờ biết liệu cô ta đang nói thật hay nói dối. Cô ta đã trở nên hết sức lão luyện trong việc lừa gạt người khác.

“Em chẳng làm gì hết,” cô ta bật khóc.

Eddie đứng tựa vào bàn và nhìn ra ngoài cửa sổ. Dù đã nghĩ nát cả óc, hắn vẫn không thể hiểu được tại sao Jade lại muốn sống ở đây. Chà, có một lý do, và rõ ràng là nó có tác động rất lớn. Kathleen.

“Anh đã bảo em từ tuần trước là hãy dừng lại rồi.” Hắn quay sang em gái mình. “Em cần phải dừng chuyện mình đang làm lại... Em sẽ khiến mọi thứ bại lộ. Khi đó anh sẽ không thể bảo vệ em được nữa.”

“Em không cần được bảo vệ.” Jade chỉ vào ngực mình. “Em có thể tự lo cho bản thân. Em đã và sẽ luôn như vậy.”

“Không, em đâu có làm được! Hãy nhìn cái mớ hỗn độn mà em đã làm với cuộc đời mình mà xem. Em đã đóng vai nạn nhân quá đủ rồi. Đã đến lúc thức tỉnh để nhận ra những gì mình đã làm, tìm kiếm sự giúp đỡ và chăm sóc cho Megan. Con bé đâu rồi? Nó đang ở trường sao?”

Jade nhún vai.

“Em không nói chuyện với con bé sao?”

“Nó đã nhắn tin cho em. Nó đang ở chỗ Freya.”

“Như vậy có hợp lý không? Lorna đã có đủ thứ để phải lo lắng rồi.”

“Freya cần Megan.”

“Megan cần em!” Eddie nắm lấy vai cô ta. “Con bé cần một người mẹ có thể che chở cho mình. Em có muốn nó có được một mối quan hệ ổn định với em, cũng như với đám đàn ông, để chúng sẽ không lợi dụng con bé chứ?”

“Có, em muốn.” Jade bật khóc. “Nhưng em không biết phải làm sao để trở thành một người mẹ tốt.”

Eddie ôm em gái vào lòng và cô ta khóc nức nở. Jade thật vô trách nhiệm, nhưng đó không hoàn toàn là lỗi của cô ta. Jade chưa bao giờ có một người mẹ để làm hình mẫu hướng tới. Cô ta trở thành như ngày hôm nay là bởi cha của họ. Eddie ước gì mình đã có thể ngăn chặn ông ta và đám bạn của ông ta khi họ còn nhỏ. Nhưng lúc hắn phát hiện ra chuyện đang xảy ra thì đã quá muộn.

“Anh yêu em, Jade ạ,” hắn thì thầm dưới làn tóc cô ta. “Nhưng em cần phải bình tĩnh lại.”

Hắn cảm thấy cô ta đang gật đầu trên ngực mình.

“Em hứa chứ?”

“Em hứa,” cô ta sụt sùi.

Eddie rời khỏi căn nhà. Điện thoại đổ chuông khi hắn bước vào xe. Đó là Trudy.

“Sáng nay anh có gặp Leon không?”

“Không, sao vậy?” Eddie hỏi lại.

“Tối qua anh ấy không về nhà. Em cảm thấy lo cho anh ấy sau gần đó vụ giết người, Ed ạ.”

“Anh sẽ kiểm tra và báo lại cho em sau.”

Eddie chửi thề sau khi ngắt máy. Từ khi nào mà hắn phải trông chừng hai đứa em của mình như vậy chứ? Giờ hắn như đã trở thành phụ huynh của Leon và Jade vậy. Dù vậy, việc Leon mất tích vẫn khiến hắn vô cùng lo lắng.

Hắn thử gọi cho em trai, nhưng không thấy trả lời. Có một nơi mà Trudy hắn đã không thử. Hắn tìm số của Clara và gọi cho cô ta.

Nhưng cô ta cũng chẳng biết gì về em trai hắn.

Leon đang ở đâu cơ chứ?

Grace ngồi đối diện với Kyle Fisher trong phòng thẩm vấn. Hắn đang cố kìm nước mắt, bên mắt phải có một vết bầm lớn.

“Câu có gì muốn nói với tôi sao, Kyle?” Cô nói. “Nó có liên quan tới Elliott Woodman không?”

Kyle cắn môi rồi gật đầu. “Đáng ra nó đã không chết. Chúng tôi chỉ được yêu cầu cho nó một trận để cảnh cáo.”

Grace cau mày. “*Chúng tôi là ai?*”

“Tôi sẽ không tiết lộ cái tên nào đâu.”

“Cũng được thôi. Cậu có thích món đồ quà vật của mình không?”

Kyle vận vẹo trên ghế, nhưng vẫn không nói gì.

“Chúng tôi đã thấy bốn người trên camera an ninh, sau khi các cậu mua thứ gì đó để ăn trên đường Victoria. Chúng tôi đã xác định được rằng Trent Gibson là một trong số đó. Có phải vậy không?” Grace nhướn mày với hắn.

Cuối cùng, Kyle gật đầu.

“Ai đã ra lệnh cho các cậu tấn công anh ta?”

Hắn lắc đầu trước câu hỏi. “Nói ra một cái là tôi chết ngay.”

Grace định bảo hắn rằng đây là Stoke-on-Trent chứ không phải khu East End của London, nhưng sau những gì đã chứng kiến trong vài ngày qua, cô quyết định im lặng. Cậu nhóc này đang sợ hãi. Cô cần phải giúp cậu ta bình tĩnh lại.

“Vậy đó là một trận đòn cảnh cáo.” Cô nói. “Cậu có biết rằng mục tiêu là Elliott Woodman không?”

“Không. Tôi thì là không. Tôi đã không thể cảnh báo Elliott. Đã quá muộn.”

“Đã có chuyện gì vậy?” Grace hỏi.

“Gibson đã quá thô bạo. Chúng tôi đã cố ngăn hắn lại, nhưng hắn cứ liên tục nện Elliott bằng cây gậy bóng chày.” Kyle nắm chặt tay lại và đấm xuống bàn. “Như thể hắn đã bị ma nhập. Vậy nên tối qua, tôi đã bảo hắn rằng tôi sẽ không làm thêm bất cứ việc nào nữa. Hắn đã tặng tôi thứ này vì điều đó.” Hắn chỉ vào vết bầm trên mắt phải. “Tôi sẽ không ngồi tù vì hắn đâu. Tôi có dính líu trong chuyện này, nhưng tôi không phải kẻ giết người. Elliott là bạn tôi. Tôi đã cố ngăn hắn lại!”

“Cậu vẫn đang dính líu đến nó.” Grace rướn người về phía trước. Những giọt nước mắt của hắn rơi lã chã. Hắn vẫn còn là một thằng nhóc, phải đối mặt với những thứ vượt quá tầm kiểm soát. Nhưng

hắn vẫn sẽ phải trả giá cho những hành động của mình. Hắn đã có thể bỏ đi. Hắn đã có thể chối tội. Nhưng cuối cùng thì áp lực từ xã hội đã chiến thắng.

“Các cậu được trả bao nhiêu?” Cô tiếp tục hỏi.

“Một trăm bảng mỗi người.”

“Cậu và...”

Hắn vẫn không nói gì.

“Cậu định sẽ vào tù vì tội sát hại Elliott sao?” Grace không thể giấu nổi sự khinh bỉ trong giọng của mình.

“Chẳng ai nói đến việc giết người cả. Bọn tôi chỉ định cho nó một trận thôi!”

“Ai đã đưa tiền cho Trent?” Grace hỏi.

“Không ai cả.” Kyle lắc đầu. “Hắn đã trả cho chúng tôi.”

Grace không chắc liệu hắn có đang nói thật hay không. Những điều cô học được về nhà Steele trong mấy ngày qua khiến cô tin rằng họ có liên quan. Cô biết Kyle đang sợ gì đó – hoặc ai đó. Cô rút cuốn sổ tay ra và lật tới một trang trắng.

“Các cậu đã nhận tiền bằng cách nào? Khoản tiền công vì đã cho Elliott một trận đó.”

“Gibson đã đưa nó cho chúng tôi. Tôi vẫn chưa động đến nó. Nó ở trong phòng ngủ của tôi.” Hắn ngược lên, thoáng chốc trở lại hình ảnh của một cậu bé biết rằng giờ mình đã chẳng còn đường lùi. “Tôi ước gì mình đã không tham gia. Tôi gặp ác mộng khi nghĩ về cái đầu của nó sau trận đòn.”

“Một chàng trai trẻ vô tội đã bị sát hại. Tôi hy vọng những hình ảnh đó sẽ đi theo cậu suốt đời.” Grace gây áp lực lên hắn, một phần chiến lược để khiến hắn suy sụp và tiết lộ cho cô về những kẻ còn lại. “Tôi thật không thể tưởng tượng nổi làm sao cậu có thể làm điều đó với bạn mình. Cậu đúng là một kẻ vô đạo đức.”

“Tôi đã sợ hãi!”

“Điều cậu làm sau đó còn đáng sợ hơn nhiều. Đồng bọn của cậu là ai hả Kyle?” Cô chỉ vào tấm ảnh chụp bốn người bọn chúng. “Hai tên còn lại là ai?”

Kyle không nói gì.

“Nói cho tôi biết chúng là ai!”

Giọng của Kyle như vỡ vụn khi hắn lên tiếng. “Craig Dellaway và Robert Stockton.”

Grace ghi lại hai cái tên đó. Cô để Kyle ngồi lại một lúc trước khi bắt đầu thu dọn giấy tờ, báo hiệu rằng buổi thẩm vấn đã kết thúc.

Nick nghĩ tốt nhất là nên để Grace thẩm vấn Trent Gibson, vậy nên cô đã tranh thủ làm một tách trà khi cập nhật tình hình cho cả đội. Sau trận khẩu chiến giữa họ, Alex đã rời khỏi tòa nhà. Nick đã cố liên lạc với gã qua điện thoại để gọi gã trở lại đồn. Cho đến lúc này thì mọi nỗ lực của ông đều có vẻ vô ích. Các sĩ quan đã được điều tới nhà riêng để mang gã tới đây. Cô sẽ chẳng lấy làm bất ngờ nếu gã đang chạy trốn, dù rằng làm thế là hoàn toàn vô ích.

Khi cô giải thích nguyên do sự vắng mặt của Alex, sau một thoáng im lặng sững sờ, sự tức giận bùng lên trong các đồng nghiệp của gã. Grace không thể trách họ. Cô cố gắng khiến họ bình tĩnh và tập trung trở lại với công việc.

Quay lại phòng thẩm vấn, cô mở máy tính xách tay và cho Trent xem những hình ảnh mà họ đã thu được từ camera an ninh.

“Anh có nhận ra mình không?” Cô hỏi.

Trent rướn người về phía trước và nghiên cứu chúng. Gã ngược lên và nhìn cô qua hàng mi dài của mình.

“Không, tôi chẳng biết ai trong số đó cả.”

“Kể cả người này sao?” Grace chỉ vào một tấm ảnh khác.

Trent lắc đầu.

“Rõ ràng đó là anh, Trent ạ. Anh đang nói rằng mình đã không có mặt tại đường Victoria lúc mười giờ tối thứ Bảy phải không?”

Trent lại lắc đầu. “Hình ảnh đó chẳng chứng minh được điều gì ngoài việc tôi đã đi ăn với đám chiến hữu của mình.”

“Được rồi.” Grace đưa ra túi đựng bằng chứng chứa một đôi găng tay màu đen. “Anh có nhận ra thứ này không?”

Trent liếc sang luật sư trước khi nhìn lại cô. “Miễn bình luận,” gã đáp.

Grace nhún vai. “Ồ, cũng được thôi. Tôi sẽ xử lý chúng và anh có thể quay lại phòng giam của mình. Tôi chắc chắn là họ sẽ có thể tìm được vài mẫu ADN trên đó, có thể là cả vết máu từ vụ tấn công dã man nhắm vào Elliott nữa. Quần áo mà chúng tôi thu được từ căn hộ của anh có thể cũng có gì đó. Và nếu chúng tôi tìm thấy nó mà anh tỏ thái độ bất hợp tác thì chuyện sẽ chẳng tốt đẹp gì đâu. Trên thực tế, điều đó sẽ khiến anh trở nên cực kỳ đáng ngờ, bởi anh đã phủ nhận mình có mặt trong tấm ảnh đó, trong khi đó *đúng là anh*. Tôi cá là thẩm phán sẽ nghĩ vậy khi anh phải ra hầu tòa.”

“Đám Steele các người ai cũng như nhau. Cô đang cố gài tôi!”

“Tôi không phải người nhà Steele.” Grace cố giữ bình tĩnh.

“Cứ cố lừa tôi đi,” Trent lẩm bẩm. “Đám phụ nữ nhà Steele đều mạnh mẽ hơn so với vẻ bề ngoài.”

“Elliott Woodman đã bị đánh đập tới chết. Tôi chỉ quan tâm đến kẻ giết người.” Grace nhận ra gã đã nao núng trước những từ cuối cùng của mình. “Có phải Leon Steele đã thuê anh không?”

Trent nhìn thẳng vào bức tường sau lưng cô. “Miễn bình luận.”

“Anh có biết rằng chúng tôi đã thu được đoạn băng ghi lại cảnh Leon xuống tàu ở ga Stoke không? Chuyến tàu xuất phát từ London? Vậy nên hắn không thể thực hiện vụ giết người?”

“Điều đó chẳng chứng minh được gì cả. Có thể hắn đã xuống ga trước đó.”

“Đó là chuyến tàu chạy thẳng từ Euston. Nó phải mất một tiếng rưỡi. Hắn có một bằng chứng ngoại phạm vững chắc. Không phải là hắn.”

“Miễn bình luận.”

“Là ai vậy, Trent?”

Trent lờm cô. “Tôi muốn nói chuyện với luật sư của mình – một mình.”

Và đó là lúc cô chợt nhận ra. Cô đã quá tập trung vào anh em nhà Steele và không để tâm đến kẻ đang ngồi đó nhìn mình trừng trừng.

“Anh đang cố gài Leon Steele!” Cô hét lên.

“Miễn bình luận.” Trent ngồi vắn vẹo trên ghế.

“Giờ thì tôi hiểu rồi. Nếu hấn đi tù vì vụ sát hại Elliott Wooman và Josh Parker đã không còn, điều đó nghĩa là anh sẽ được làm việc bên cạnh Eddie. Anh cho rằng mình rất mưu trí, phải không?”

Trent thậm chí còn không nhìn cô khi cô nói tiếp.

“Nhưng giờ đây, khi Leon có thể chứng minh được rằng hấn đã không có mặt tại Stoke vào thời điểm xảy ra vụ án mạng, kế hoạch của anh đã hoàn toàn phá sản.” Grace chậm rãi lắc đầu. “Tôi sẽ không muốn đặt mình vào vị trí của anh khi mọi người phát hiện ra những gì anh đã làm, đặc biệt là nhà Steele đâu. Nó sẽ là một vết nhơ khủng khiếp trong cuộc đời anh.”

Trent vẫn không nói gì.

“Tốt hơn là anh nên nghĩ cho kỹ đi! Mà thật ra thì, cứ thử nghĩ mà xem, chắc chắn sẽ có người phát hiện ra chuyện đó. Chẳng ai thích những kẻ phản bội đâu.”

Sau vài nỗ lực để khiến gã thú nhận những chuyện đã làm, Grace đóng sổ lại. “Nếu anh kiên quyết không nói thì tôi cũng chẳng làm gì hơn được nữa,” cô bảo gã. “Anh sẽ được đưa trở lại phòng giam cho đến khi chúng tôi có được những bằng chứng mà mình cần. Tôi khuyên anh hãy dành thời gian để thảo luận thật kỹ với ông Patrick đây. Trong trường hợp này thì một lời thú nhận sẽ có ích hơn nhiều. Một khi chuyện này lọt ra ngoài, chúng tôi sẽ không thể bảo vệ anh trừ khi anh chịu hợp tác.”

Cô đã ra gần đến cửa thì nghe thấy gã lên tiếng.

“Đó là tôi.”

Cô quay lại và thấy Trent đang ôm đầu. “Tôi đã giết Elliott.”

Grace ngồi xuống bàn cùng một tiếng thở dài. Thật tuyệt khi họ đã có được một lời thú tội trong vụ sát hại Elliott Woodman, vậy nhưng cô vẫn không thể cảm thấy vui vẻ vì điều đó.

“Tại sao người ta lại để mình dính vào những hành động tàn bạo như vậy?” Cô thở dài.

Perry ngược lên nhìn cô. “Có trời mới biết.”

Grace uống một ngụm cà phê lớn, nhăn nhó khi nhận ra rằng nó đã nguội lạnh. Cô kiểm tra điện thoại, đột nhiên nhớ ra rằng nó đã rung lên trong túi khi cô đang thăm vấn Trent Gibson. Khi cô kiểm tra hộp thư thoại, có một lời nhắn từ Eddie.

Tôi không thể tìm thấy Leon. Vợ nó đã không gặp nó từ tối qua. Nó không trả lời điện thoại từ cả hai trong chúng tôi và cũng không đến chỗ làm. Tôi đã gọi đến tất cả những nơi mà tôi nghĩ rằng nó có thể đang ở đó và chẳng ai thấy nó cả. Tôi rất lo cho nó. Gọi lại cho tôi. Làm ơn.

Grace trở nên hoảng hốt và suy nghĩ rối loạn. Điều mà Trent nói khi bị thẩm vấn về những người phụ nữ mạnh mẽ đã khiến cô phải suy nghĩ. Cô lao vào phòng của Nick thì thấy Sam và Perry đã ở trong đó cùng ông.

“Tôi đã kiểm tra tất cả các số trong điện thoại của Gibson cùng đội kỹ thuật,” Sam nói trước khi cô có thể lên tiếng. “Tất nhiên là có số của Clara Emery trong đó, bởi họ là một cặp; cũng có cả số của Leon Steele, nhưng cũng hợp lý thôi bởi cả hai đều làm việc tại phòng tập. Và, dù không chắc nó có ý nghĩa gì hay không, nhưng số của Chapman cũng ở trong đó, bên dưới Jonathan – và còn cả vài số khác không được lưu tên, nhưng đã xuất hiện trong cả ba chiếc điện thoại. Đội kỹ thuật hiện đang kiểm tra chúng. Chỉ là một linh cảm, nhưng tôi tự hỏi liệu cô ta có dính dáng tới các bữa tiệc không – có thể là tổ chức, dọn dẹp, đưa các cô gái tới đó. Dù sao thì cô ta cũng làm việc cho nhà Steele.”

Grace nghĩ về người phụ nữ trẻ mà Regan Peters nói rằng đã trả tiền cho mình khi cô xem lướt qua danh sách.

“Có một số điện thoại mà tất cả cùng gọi tới, nhưng hiện không liên lạc được,” Sam nói thêm. “Nó là một số điện thoại trả trước và không thể theo dấu. Đã ngừng hoạt động.”

“Làm tốt lắm,” Nick nói. “Đưa Emery tới để hỏi vài câu nào.”

Grace gật đầu. “Tôi cũng sẽ xin lệnh để lục soát căn hộ của cô ta và Gibson. Nhưng giờ cô ta không phải là ưu tiên hàng đầu.” Cô mở đoạn tin nhắn của Eddie qua loa ngoài.

“Tập hợp nào!” Nick dẫn họ vào phòng họp, nơi đặt sẵn một tấm bảng trắng.

“Nick, tôi có thể nói vài lời với mọi người không?”

Khi ông gật đầu, Grace đứng lên trước mặt họ. Cô hít một hơi thật sâu và bắt đầu nói, hy vọng mình có thể chiếm được niềm tin của cả đội. Vài sĩ quan đang hỗ trợ họ trong vụ này cũng tới lắng nghe.

“Hãy lần lượt xem xét các nạn nhân theo thứ tự.” Cô chỉ vào bức ảnh đầu tiên trên tấm bảng phía sau mình. “Josh Parker. Theo như vài người phụ nữ mà chúng tôi đã nói chuyện cùng, cộng với đánh giá của đám đông, hẳn là một người rất thích sử dụng nắm đấm của mình, không chỉ với đàn ông mà với cả phụ nữ. Chúng tôi cũng có lý do để tin rằng hắn có tham gia vào việc tổ chức các bữa tiệc ở biệt thự Washington.” Cô chỉ vào một tấm ảnh khác. “Dale Chapman – hay còn được biết tới dưới cái tên Dale Jenkinson. Chúng tôi nghĩ rằng hắn đã bị tổng tiền vì chuyện gì đó. Chúng tôi cũng tin rằng hắn đã cưỡng bức Regan Peters tại một trong các bữa tiệc.”

“Nạn nhân thứ ba.” Cô chỉ vào bức ảnh của Tom Davenport. “Hắn không dính dáng nhiều đến phòng tập Steele’s, điều đó khiến cho chúng tôi có chút bối rối, nhưng sau khi thẩm vấn vài cô gái trẻ, chúng tôi phát hiện ra rằng hắn là một trong những gã đã dụ dỗ từng cô gái trẻ tới các bữa tiệc. Chúng tôi cũng biết rằng hắn đã ngoại tình với ít nhất một trong các sinh viên của mình tại trường đại học. Vậy là chúng ta đã tìm ra mối liên hệ giữa cả ba nạn nhân: các bữa tiệc.”

“Nạn nhân thứ tư – Elliot Woodman. Chúng tôi đã cho rằng đám tay chân của nhà Steele tấn công một gia đình đối thủ để trả thù cho những vụ giết người trước đó, nhưng tôi nghĩ rằng chúng ta đã sai. Sau khi thẩm vấn Gibson, có vẻ như hắn đã định đổ cho Leon Steele tội sát hại Elliott Woodman để có thể tiếp cận với Eddie và trở thành cánh tay phải của hắn, nhưng cuối cùng thì lại gây ông đập lưng ông. Vậy, nếu như đó chỉ là một hành động đánh lạc hướng thì sao?”

Mọi người bắt đầu quay sang nhìn nhau khi mọi mảnh ghép đã dần rơi vào đúng vị trí.

“Hãy trở lại với một trong những giả định ban đầu của chúng ta,” Grace nói tiếp. “Dấu giày, cỡ nhỏ – những dấu giày được tìm thấy tại nhà Dale Chapman và Tom Davenport là hoàn toàn trùng khớp.” Cô giơ ngón tay ra để đếm. “Một bóng người nhỏ bé và nhanh nhẹn chạy khỏi hiện trường vụ sát hại Dale Chapman. Một vật tày được dùng làm hung khí. Vết dao đâm tương tự nhau. Và còn có một nạn nhân nữa, người không nằm trên bảng: George Steele.”

Trước khi bất cứ ai có thể lên tiếng, Grace mở chiếc máy tính xách tay đặt trên bàn, nhấn vài nút và hình ảnh một dụng cụ tập cơ tay bằng cao su màu tím hiện ra. Cô xoay màn hình về phía mọi người.

“Đây là thứ mà người ta thường sử dụng trong lúc chạy bộ hoặc tập thể dục, có hình dáng được thiết kế để dễ dàng nắm được trong tay. Nhìn nó xem – không phải nó rất giống một quả đấm thép sao? Đặc biệt là khi nó được cầm ngược, khi đó trọng lượng sẽ bị dồn về trước.” Cô minh họa bằng cách nắm tay lại và xoa xoa các khớp ngón tay. “Thử tưởng tượng xem khi đó cú đấm sẽ mạnh đến mức nào, ngay cả khi hung thủ có vóc dáng nhỏ hơn nạn nhân – một người phụ nữ chẳng hạn?”

“Nó có thể loại bỏ bất lợi đó,” Sam đồng ý.

“Cô nghĩ rằng nó có liên quan tới các cô gái trong những bữa tiệc?” Perry có vẻ đã hiểu ý cô.

“Không.” Grace nhìn một lượt khắp phòng và hít một hơi thật sâu, cảm xúc bên trong như chực trào ra bởi sự khó chịu của những điều cô sắp nói. “Nhưng tôi nghĩ rằng nó có liên quan tới các bữa tiệc. Tôi nghĩ rằng chúng đã diễn ra trong suốt nhiều năm. Hiện vẫn chưa thể kết luận xem liệu nhà Steele có điều hành chúng hay không, nhưng tôi nghĩ một trong số họ đã tạo ra chúng: George Steele. Ông ta có đủ các mối quan hệ để bắt đầu một thứ như vậy. Nếu kẻ đã giết George đang nhắm vào những người có liên quan thì sao?”

“Kathleen Steele có rất nhiều động cơ để giết George. Bà ấy đã là nạn nhân của bạo lực gia đình trong suốt một thời gian dài. Tuy vậy,

Kathleen không có động cơ hay mối liên hệ gì với ba nạn nhân còn lại. Nhưng Jade Steele thì có.”

Những tiếng thì thầm lan rộng và Grace giơ tay lên.

“Jade Steele kể với tôi rằng cô ta đã từng hẹn hò với Josh Parker khi mới bước vào tuổi vị thành niên và họ chia tay vì hắn quá bạo lực. Có lẽ cô ta cũng đã phát hiện ra các bữa tiệc. Tôi tự hỏi liệu có phải Jade đã tổng tiền Chapman – Jenkinson, bất kể tên hắn là gì – về việc hắn có liên quan tới chúng không? Nó sẽ hủy hoại danh tiếng của hắn nếu chuyện đó bị bại lộ. Tôi nghĩ có lẽ hắn đã phải trả rất nhiều tiền.”

Nick đã đứng lên và bước tới bên cạnh cô.

“Jade cũng nhắc tới chuyện cô ta từng hẹn hò với Tom Davenport vài lần. Cô ta cũng kể với tôi rằng hắn là một người đàn ông tử tế và họ rất thân với nhau, nhưng đó có lẽ chỉ là một lời nói dối để khiến tôi không điều tra về cô ta. Và Lorna thì lại là bạn của Jade.”

“Cô nghĩ rằng cô ta lo lắng cho Megan Steele khi cô bé kết bạn với Freya Davenport?” Sam hỏi.

“Phải.” Grace đi tới chỗ tấm bảng trắng. Cô chỉ vào tên cô em gái cùng cha khác mẹ của mình, được viết bằng chữ in hoa. “Jade Steele là nghi phạm số một, bởi cả bốn nạn nhân đều biết cô ta. Cô ta có thể tiến lại gần họ trước khi tấn công mà không bị nghi ngờ. Và thật ra thì, mọi người đều không đề phòng cô ta – một người yếu đuối, nhu nhược.” Grace lại nghĩ về những lời cáo buộc của Jade với Alex. “Và giờ thì Leon Steele đang mất tích... Tôi không nghĩ rằng Kathleen lại tự giết con trai mình, dù là để bảo vệ con gái.” Grace nhìn một lượt quanh phòng. “Nghĩa là thêm một lần nữa chỉ còn lại Jade.”

“Nếu Leon có liên quan tới các bữa tiệc, Jade hẳn đã lên kế hoạch sẽ giết hắn – nếu giờ hắn vẫn chưa chết.” Nick búng tay. “Tôi muốn huy động toàn bộ lực lượng để tìm kiếm hai người đó. Hãy mang cô ta tới đây!”

“Cô ta đã gọi cho tôi sáng nay, đề nghị được gặp tôi. Tôi nghĩ mình biết cô ta định tới đâu.” Grace hít một hơi thật sâu. “Tôi nghĩ cô ta muốn dẫn tôi về nhà.”

Kathleen đang có mặt tại Posh Gloss khi cảnh sát tới và yêu cầu Clara đi cùng họ về đồn để trả lời vài câu hỏi. Rồi sau khi nghe Eddie nói rằng Leon đang mất tích, bà đã đóng cửa và lái xe thẳng về nhà.

Vô số suy nghĩ chạy qua tâm trí khi bà đang ở trên đường: tại sao mọi chuyện đều vượt quá tầm kiểm soát, tại sao bà không thể bảo vệ gia đình mình thêm nữa.

Khi rẽ sang lối vào nhà, bà thấy xe của Jade đang đậu trước cửa. Bà đậu xe cạnh nó và vội chạy vào nhà.

“Jade?” Bà hét lên.

“Con đang ở trên tầng.”

Kathleen vội chạy lên. Bà thấy cô ta đang mặc áo choàng tắm, mái tóc vẫn còn ướt.

“Không phải con vừa mới ngủ dậy đấy chứ?” Bà hỏi. “Đã gần trưa rồi đấy.”

“Tất nhiên là không rồi.” Jade đưa khăn lên lau tóc. “Mẹ về sớm quá đấy.”

“Mẹ đã cố gọi cho con. Không ai có thể tìm thấy Leon.” Giọng Kathleen run run.

“Ồ, con xin lỗi, hẳn là con đã để lỡ cuộc gọi khi đang tắm.” Jade liếc nhìn chiếc điện thoại di động mà cô ta đã quẳng xuống giường.

“Con có gặp hay nói chuyện với nó vào hôm nay không?”

“Lần cuối là vào hôm qua tại chỗ làm. Sao vậy ạ?”

“Mẹ đang lo cho nó. Nếu như có ai đó tấn công nó và...”

“Mẹ không nên lo lắng về anh ta,” Jade hét lên. “Mẹ nên lo cho con đây này!”

Hành động đó khiến Kathleen vô cùng ngạc nhiên và cảm thấy nao núng.

“Ý con là sao?” Đó là khi bà nhận ra thứ đang nằm trong đồng quần áo đằng sau Jade.

Một chiếc quần bò với một mảng màu đỏ vẫn còn ướt. Một chiếc áo len mỏng lấm tấm những đốm máu. “Vậy là sao?”

“Con đã cắt phải tay sáng nay.” Jade ngượng ngùng nhìn bà.

“Ở đâu? Nhiều máu quá. Con ổn chứ?”

“Tất nhiên rồi. Đừng bắt đầu lo lắng cho con vào lúc này.”

Mặt Kathleen tái đi. “Con không làm gì Leon đấy chứ?”

“Tại sao mẹ phải quan tâm?” Mẹ đâu có để ý đến ai ngoài bản thân mình đâu!” Jade nói trong lúc mặc quần bó và áo len mỏng lên người.

“Nói cho mẹ nghe, Jade.” Kathleen chỉ vào đồng quần áo. “Con đã làm gì?”

“Con đã kết liễu cậu con trai quý báu của mẹ.” Jade ngồi xuống giường và xỏ một đôi ủng. “Mẹ có nhận ra rằng anh ta đang bắt đầu lại mấy bữa tiệc đó không?”

“Bữa tiệc nào cơ?”

“Ồ, thôi nào, mẹ biết rõ về chúng mà.”

“Không, mẹ...” Kathleen ngừng lời, ráp nối các dữ kiện lại với nhau. “Mẹ không hề biết. Mẹ thề!”

“Chẳng có ai chia sẻ những nỗi đau mà con đã phải chịu đựng khi còn nhỏ. Anh ta xứng đáng phải nhận kết cục đó!”

“Leon chẳng liên quan gì đến các cô gái. Nó chỉ thu tiền thôi!”

Jade lắc đầu. “O, vậy là mẹ có biết!”

“Mẹ nghe thấy nó nói chuyện với Eddie. Nó không thích chuyện đang xảy ra và nói rằng từ giờ nó sẽ cho dừng các bữa tiệc.”

“Chỉ bởi vì cảnh sát đã bắt đầu ngấm đến anh ta thôi.”

“Không, nó không phải...”

“Đừng phí lời nữa, mẹ. Anh ta đi rồi. Tất cả chúng đều đi rồi. Con đã kết liễu *tất cả*.”

Kathleen cảm thấy ớn lạnh, nổi da gà khắp người. Đừng – không phải thêm lần nữa. Bà sẽ không thể bảo vệ Jade nếu đó là sự thật.

“Khoan đã!” Đôi mắt bà mở to khi những lời nói của Jade bắt đầu thấm dần. “Con đã giết tất cả những người đó sao?”

Jade nhướn mày. “Sao mẹ có vẻ ngạc nhiên thế? Cứ như con không đủ khả năng để làm chuyện đó vậy.”

“Không, đó không phải...”

“Con biết người ta nghĩ sao về mình, nhưng họ sai rồi.” Jade phát ra một tiếng gầm gừ khi đứng dậy và bước về phía bà. “Con đã nói với mẹ từ nhiều năm trước rằng con sẽ trả lại Jenkinson những gì hắn đã gây ra cho con. Khi con nghe được rằng những bữa tiệc sex đó đã trở lại, con bắt đầu nghĩ về tất cả những gã đàn ông đã khiến con sụp đổ. Những kẻ đã lạm dụng con, hành hạ con rồi sau đó tiếp tục làm vậy với nạn nhân tiếp theo.” Cô ta đập mạnh lòng bàn tay xuống bàn sau từng câu nói. “Lần đầu tiên bị Dale cưỡng bức, con còn chưa đầy mười ba tuổi. Mẹ còn nhớ chứ?”

“Ôi, Jade,” Kathleen lên tiếng.

“Con đã kể cho mẹ chuyện đã xảy ra và mẹ bảo đừng nói gì cả.”

“Không phải như vậy,” bà khấn nài. “Nếu con kể với người khác, mọi chuyện sẽ còn trở nên tồi tệ hơn!”

“Dale đã có được lòng tin của con, mẹ biết đấy,” Jade tiếp tục như thể bà chẳng hề có mặt ở đó. “Ban đầu hắn dùng Rohypnol, rồi sau đó, chỉ để cho vui, không còn thêm thuốc gì nữa. Hắn nói con sẽ cảm

thấy khá hơn sau khi đã quen. Tất cả những gì con có thể nhớ được là con bị đau và sau đó chảy máu. Không thể đi lại một cách bình thường. Và mẹ đã không làm gì!”

“Mẹ đã yếu đuối,” Kathleen cố giải thích. “Cha con và đám bạn của ông ta quá mạnh so với mẹ. George cũng dùng cả mẹ nữa, để trả những món nợ của ông ta. Mẹ cũng từng bị giam cầm.” Bà ngập ngừng, như thể đang cố tìm ra từ ngữ chính xác. “Mẹ xin lỗi – mẹ nên làm nhiều hơn. Nhưng điều đó không có nghĩa là con phải tiếp tục giết người! Con cần phải kết thúc chuyện này. Nó vượt ngoài tầm kiểm soát mất rồi! Con không thể tiếp tục...”

“Con có thể làm bất cứ điều gì mà mình muốn.”

Chiếc điện thoại ở đầu giường bắt đầu đổ chuông. Tên của Grace hiện ra trên màn hình. Họ đều trông thấy nó.

“Cảnh sát có thể đã phát hiện ra những chuyện con đã làm! Jade, làm ơn đi.” Kathleen nắm lấy cánh tay cô ta. “Con phải nói cho mẹ biết Leon đang ở đâu.”

Jade lắc tay ra. “Bỏ con ra!”

“Con cần được giúp đỡ! Chúng ta có thể thu xếp cho con. Đừng lo về Megan. Con bé có thể đến ở với mẹ cho đến khi con cảm thấy khá hơn.”

Ánh sáng như thể đã hoàn toàn biến mất khỏi đôi mắt Jade khi cô ta nghe nhắc đến con gái mình. Kathleen đã hy vọng rằng điều đó sẽ xoa dịu cô ta, giúp cô ta nhận ra rằng Megan sẽ được chăm sóc tốt. Nhưng có vẻ như nó đã phản tác dụng.

“Các người sẽ không có được con gái tôi đâu!” Jade rít lên.

“Nhưng đó là giải pháp tốt nhất, con không thấy vậy sao?”

“Con bé không phải là đồ bán!”

Kathleen tái mặt. “Mẹ không có ý nói rằng mẹ sẽ...”

Trông thấy ánh mắt của Jade, bà lùi lại, bước về phía cửa khi Jade lao vào mình. Bà chạy ra chỗ cầu thang. Cửa trước đang mở.

Bà hẳn đã quên đóng nó khi vội đi tìm Jade. Nếu có thể chạy xuống cầu thang và vào được trong xe, bà có thể sẽ trốn thoát.

Trước khi bà có thể đặt tay lên lan can, Jade đã đẩy mạnh vào lưng bà. Kathleen mất đà ngã chúi về phía trước, đập đầu xuống cầu thang. Vai bà va vào tường và thân hình bà tạo ra một âm thanh kinh khủng khi lăn xuống tầng trệt. Chân phải của bà co quắp dưới cơ thể.

“Bà đáng lẽ đã phải bảo vệ tôi!” Jade hét lên phía sau bà.

Grace tới dinh thự Hardman cùng một đoàn xe, còi báo động và đèn nhấp nháy hoạt động hết công suất khi họ vội vã di chuyển tới hiện trường. Jade đã không trả lời điện thoại của cô, và những chiếc xe tuần tra đã được điều động tới nhà cô ta cũng như phòng tập Steele’s.

Perry quay sang Grace khi cô vừa thực hiện một cú bẻ cua gấp. “Động cơ nào đã khiến cô ta tấn công Leon? Liệu hẳn có thực sự liên quan tới các bữa tiệc không?”

Điều đó nghe thật bất hợp lý với Grace. “Tôi không chắc,” cô đáp.

“Cô có nghĩ rằng hẳn đã lạm dụng Jade khi còn nhỏ không?”

“Không phải về mặt tình dục, nhưng có thể là theo một cách khác.”

“Vậy việc Leon mất tích có ý nghĩa gì?”

“Tôi nghĩ rằng có thể hẳn đã chết.” Grace hít một hơi dài khi cảm xúc ứa về trong tâm trí cô. Cô liếc nhìn Perry trong khi vẫn đang lượn lách trên đường. “Chúng ta phải ngăn cô ta giết thêm bất cứ người nào khác. Chúng ta phải tìm Kathleen Steele – và cả con gái của Jade, Megan. Cả Eddie nữa. Cô ta có thể nhắm vào bất cứ ai trong số họ.”

Họ đã tới nơi.

“Cửa trước đang mở.” Grace đậu xe trên lối vào.

Họ ùa ra, tay nắm chắc dùi cui và thận trọng bước vào. Kathleen Steele đang nằm dưới chân cầu thang, chân phải đang ở trong một tư thế kỳ dị bên dưới cơ thể. Máu chảy ướn đầm mặt bà từ các vết thương trên đầu.

Jade cúi xuống nhìn mẹ. Cô ta sửng lại trong một giây khi trông thấy họ.

“Dừng lại. Cảnh sát đây!” Grace hét lên.

Nhưng Jade đã bỏ chạy dọc theo lối hành lang. Grace đuổi theo cô ta, Nick và Perry theo sát cô. Cô có thể nghe thấy tiếng Sam đang gọi xe cứu thương cho Kathleen qua bộ đàm.

“Jade! Dừng lại!”

Jade đã ở trong vườn khi họ chạy vào bếp. Grace nhớ lại những khi chạy qua khu vườn hồi còn nhỏ, nhưng có phải lúc đó cô đã chạy trốn khỏi George Steele không nhỉ? Hay cô đã hạnh phúc, tự do vui đùa?

Nhưng rồi mẹ cô xuất hiện trong ký ức. Cô đang đứng trước mặt bà và cười tươi. Và cô biết rằng đó là một ký ức hạnh phúc. Đó là những gì cô cần.

Thôi nào, Grace, mày có thể làm được mà.

Grace chỉ về phía garage. Suốt thời gian qua, cô đã cố gắng không nghĩ về thời thơ ấu của mình. Nỗi sợ về việc phải đi trên con đường đó, bị kéo tới nơi đó, bị nhốt trong căn phòng đó. Nhìn thấy nó khiến cô nhớ lại tất cả những gì George đã bắt cô phải qua, những gì cô phải chịu đựng dưới tay một người đáng ra đã phải là cha cô.

Cô đẩy những suy nghĩ đó qua một bên khi chạy về phía trước. Nick đã bước tới chỗ garage. Grace theo ông bước vào trong, Perry đi sau cô.

Trống ngực cô đập thình thịch và cô cố gắng kiểm soát hơi thở trong tuyệt vọng khi các đầu ngón tay bắt đầu cảm thấy ngứa ran.

Thở đi, Grace.

Đây chính là nơi đã xuất hiện trong những cơn ác mộng của cô. Cô cầu nguyện rằng điều duy nhất đã từng xảy ra ở đây sau khi cô rời đi là những đứa trẻ bị nhốt. *Đừng có gì cả, làm ơn, đừng có gì cả.*

Bên trong, các bức tường được bao phủ bởi những giá kệ chứa đầy các dụng cụ gỉ sét, những hộp ốc vít và đinh, hộp sơn và những món đồ tự chế. Những tàn dư của quá khứ đầy mùi ẩm mốc. Ánh sáng rọi xuống từ một khoảng trống trên mái, nhưng phần còn lại của garage thì tối đen.

“Cô ta đâu rồi?” Nick hỏi, cố mò mẫm trong bóng tối. “Ở đây có đèn không?”

Grace nhớ lại vị trí của công tắc và ấn nó xuống. Chỉ có một bóng đèn mờ đục duy nhất, nhưng nó cũng đủ để đem lại cho nơi này chút ánh sáng.

“Cô có nhớ nơi này không?” Perry thì thầm trong lúc họ thận trọng tiến lên.

“Có, nó từng được dùng làm xưởng. Cô ta sẽ ở trong đó.” Grace chỉ về phía cuối garage. “Có một chỗ trốn ở đó.”

Họ bước từng bước một về phía trước. Nick tìm thấy cánh cửa và mở nó ra, mùi phân tràn ngập trong không khí. Khi đôi mắt đã quen dần với bóng tối, họ tập trung vào những gì mình có thể thấy.

Grace cố kiềm chế để không nôn mửa. Ở đó có một chiếc giường đơn mà cô từng ngủ nhiều đêm khi còn nhỏ. Một người đàn ông khóa thân bị trói hai tay vào đầu giường, hai chân bị bó lại bởi một lớp băng dính kéo dài xuống cuối giường và cuộn chằng quanh đó. Đầu anh ta nghiêng sang một bên, máu bao phủ khắp mặt. Một chiếc khăn được buộc quanh miệng anh ta. Anh ta rên thật to, giật giạt sợi dây đang giữ cổ tay mình.

Khi anh ta quay về phía họ, Grace thở hỗn hển. Đó không phải là Leon.

Đó là Alex.

Jade đang đứng cạnh Alex, trên tay lăm lăm con dao. Phần lưỡi dao được nhuộm đỏ bởi máu.

“Các người không có quyền bước vào đây!” Cô ta gào lên.

Nick bước vào trong, Grace theo sau ông. Cô đưa tay về trước, mắt đảo khắp quanh phòng.

“Dù Alex đã làm gì với cô, cô cũng không cần lo lắng về anh ta nữa,” Grace nói.

“Đưa tất cả ra khỏi phòng của tôi!”

“Tôi không thể làm vậy được, Jade ạ,” Nick chậm rãi nói. “Trừ khi cô đặt con dao xuống.”

“Tôi chỉ muốn nói chuyện với chị mình thôi.”

“Vậy hãy bỏ con dao xuống.”

“Không!” Jade bắt đầu gào khóc.

Grace biết rằng giờ nơi này đã bị bao vây. Họ chỉ cần khiến Jade dịu xuống đủ để bắt giữ cô ta. Rồi họ có thể hỏi cô ta về Leon. Thật quá mạo hiểm khi nhắc đến tên hắn vào lúc này. Jade lúc này đã hoàn toàn đánh mất lý trí và sẵn sàng găm con dao vào bất cứ ai trong số họ. Họ đã tận mắt chứng kiến những gì cô ta có thể làm. Và nếu tránh được lưỡi dao, họ có thể hạ được cô ta, nhưng nếu cô ta nhắm vào Alex thì sao? Gã không hề có khả năng tự vệ. Nơi này quá tối để có thể mạo hiểm làm vậy.

“Chị thích những món đồ chơi mà tôi đã gửi chứ?” Jade hỏi.

Tiếng cười của cô ta khiến Grace cảm thấy lạnh thấu xương, nhưng cô vẫn gật đầu.

“Để Alex giao chúng là một ý tưởng hay, nhỉ? Chúng có khơi gợi lại những ký ức tồi tệ trong chị không?”

Grace lại gật đầu. Điều đó dường như khiến Jade hạnh phúc và cô ta lại tiếp tục cười.

“Tôi luôn phải dùng đồ cũ. Của chị, hoặc của hai anh tôi. Tôi hầu như chẳng có thứ gì cho riêng mình. Cha không thích tôi đến mức đó.”

“George là một kẻ tồi tệ và cô không đáng phải chịu đựng những chuyện đó, Jade ạ,” Grace khẽ nói.

“Đừng có giảng đạo với tôi. Và chị đã ở đâu hả Grace? Bởi chị đã bỏ đi nên ông ta mới chuyển qua tôi.”

“Tôi... tôi xin lỗi.” Grace nói bằng giọng dịu dàng. “Nhưng cô đâu phải đứa con gái duy nhất mà ông ta làm tổn thương.”

“Chị chưa bao giờ phải tiếp Jenkinson, phải vậy không?” Nước mắt của Jade chảy dài trên một bên mặt.

Grace liếc qua Nick, tự hỏi khi nào thì mình nên di chuyển.

“Jade,” Nick nói, “cô đừng có...”

“Im mệ mồm đi!” Đôi mắt của Jade gần như bật khỏi hốc mắt khi cô ta rít lên. “Đây là công việc gia đình. Nếu chị không nghe tôi...” cô ta chĩa con dao vào Alex, “... thì tôi sẽ đâm vào tim hắn và đó sẽ là lỗi của chị.”

“Làm ơn, đừng để đổ máu thêm nữa!” Grace bước về phía cô ta với hai bàn tay giơ ra trước mặt.

Jade cầm dao lao vào cô. Grace tránh qua một bên, mất đà và ngã xuống sàn. Cô lộn người, tiếp đất với một tiếng huých do va vào tường. Cơn đau bùng lên trong đầu cô khi nó đập vào bàn thờ mộc.

“Nhìn xem chị đã biến tôi thành thứ gì này!” Jade chạy về phía giường, tay giơ cao con dao.

Nick lao tới chỗ cô ta, dùi cui của ông giơ lên, nhưng Grace đã nhảy lên và vật ngã Jade như một vận động viên rugby. Con dao văng xuống sàn và cô giẫm chân lên nó. Jade giãy giụa và vùng chân đá lung tung, gót giày của cô ta đập vào má Grace.

Khi Grace nói lỏng tay ra trong giây lát, Jade vùng chạy thoát, nhưng Perry và Nick đã tóm được cô ta và Grace nhanh chóng đè lên để giữ chặt cô ta xuống. Cô ép mặt Jade xuống sàn. Jade giãy giụa khi Grace rút còng số tám ra và đeo nó quanh cổ tay cô ta. Cô chốt nó lại trong sự hài lòng. Họ đã bắt được cô ta.

“Jade Steele, tôi bắt cô vì tội sát hại Josh Parker, Dale Chapman, Tom Davenport và George Steele, vì tội tấn công Kathleen Steele và Alex Challinor, và vì có liên quan tới sự biến mất của Leon Steele,” Grace nói. “Cô có quyền giữ im lặng và từ chối trả lời câu hỏi. Bất cứ điều gì cô nói cũng sẽ được dùng để chống lại cô trước tòa. Giờ thì, đứng dậy.”

“Chị phải thả tôi ra, Grace,” Jade nói khi họ đứng dậy lấy hơi.

“Leon đâu rồi? Cô đã làm gì với hắn?”

Jade tặng cho Grace một nụ cười nửa miệng. “Chúng ta đã có thể trở nên thân thiết nếu không phải vì thằng khốn đó. Chị sẽ đến thăm em trong tù chứ?”

Grace giữ im lặng.

“Được không, Gracie? Em sợ phải ở một mình lắm.” Jade nhìn qua vai mình khi bị giải đi. “Đi mà! Em cần điều gì đó để chờ đợi. Đừng bỏ em, Grace! Đừng mà!”

Grace bám chặt lấy khung cửa để ngăn đôi chân khỏi khuy xuống khi mọi thứ chợt ủa về bên cô.

Khi đó

“Đây,” George nói, đưa cho cô một chiếc túi. “Tao đã mua cho mày một bộ váy đẹp và vài đôi giày mới. Thử chúng cho tao xem nào?”

Cô nhận chiếc túi từ tay lão ta, nhìn vào trong để kiểm tra những thứ trong đó. Cô rút ra một chiếc váy yếm kẻ ô vuông. Còn có cả chiếc áo cánh màu trắng, đôi sandal và một đôi tất ngắn. Cô đã không đi tất trong một thời gian dài.

Vẫn còn nữa. Cô rút ra hai dải ruy băng đỏ và một con gấu bông.

“Tao muốn mày buộc túm tóc lên,” lão ta nói. “Sau đó chúng ta sẽ ra ngoài. Mang con gấu bông đi cùng. Tao sẽ quay lại sau mười phút nữa.”

“Chúng ta đi đâu vậy hả cha?” Cô hỏi.

“Một nơi rất đặc biệt. Giờ thì nhanh lên nào. Chúng ta sẽ không muốn bị muộn đâu.”

Khi lão ta đã rời khỏi phòng, cô vội vã thay đồ. Tất cả đều ở trong túi. Thậm chí còn có cả một chiếc quần lót trắng và một chiếc áo khoác. Đã lâu lắm rồi cô không mặc áo khoác, nhưng cô vẫn khoác nó lên người.

Mái tóc của cô thật khó để có thể buộc lên, nhưng cô đã làm hết sức có thể. Cô đang ngồi đợi trên giường khi lão ta quay lại và đứng lên ngay khi lão bước vào.

“Để tao xem nào.” Lão ta đứng trước mặt cô, gật đầu. “Rồi, vậy là được. Lại đây, đi theo tao.”

Họ mất khoảng mười phút để đến nơi. Cô không nhận ra căn nhà mà họ đang tới, nhưng khi lão ta lái xe dọc theo lối vào trái sỏi của nó, cô thấy rằng nó rất lớn, cực kỳ tao nhã và cô ngắm nhìn nó bằng ánh mắt đầy kinh ngạc.

Nhưng khi đã ra khỏi xe, có gì đó mách bảo cô rằng không nên vào bên trong và chân cô ngừng di chuyển.

“Đi tiếp đi.” George đẩy mạnh vào lưng cô. “Và hãy nhớ rằng mày phải làm những gì được bảo và cư xử đúng mực với các quý ông đó. Khiến tao xấu hổ thì đời mày coi như xong, hiểu chưa hả, Jade?”

Khi các bác sĩ lao tới để kiểm tra cho Alex, Grace cảm thấy mình không thể cử động nổi. Những giọt nước mắt lăn dài trên mặt khi cô nhận ra rằng Jade đã không thành thật về những chuyện từng xảy ra với mình. Nếu cô ta làm vậy, có lẽ Grace đã có thể ngăn chặn cô ta từ sớm hơn. Những món đồ chơi được gửi tới để khiêu khích cô, nhưng chúng cũng đồng thời là tiếng khóc cầu cứu, để có thể được tìm ra, được ngăn chặn. Tất cả mọi người, kể cả bản thân Grace, đã nghĩ rằng chúng được gia đình đó gửi tới để chế nhạo cô. Tại sao cô lại không làm gì đó sớm hơn chứ?

Thật may cho Grace, những điều kinh khủng về cha cô và hậu quả của nó đã kết thúc ngay khi cô rời khỏi nơi này. Với Jade, cơn ác mộng vẫn đang tiếp diễn.

Cô liếc nhìn quanh phòng, mùi của nó khiến cô choáng ngợp. Bóng tối nhấn chìm cô, những ký ức trong từng góc nhỏ ủa ra chiếm lấy cô. Nơi này từng là địa ngục của cô. Cô vẫn nhớ bàn tay siết chặt của lão ta, tiếng rống của lão cùng những giọt nước mắt tủi hờn khi cô chẳng làm gì đáng để bị đối xử như vậy.

Nhưng trên tất cả, cô nhớ về người mẹ đã đủ dũng cảm để đưa cả hai tới nơi an toàn. Cô đã ngủ trong căn phòng này tối hôm đó và bị đánh thức bởi một tiếng động. Cô nhớ rằng khóa đã bị tháo khỏi cửa và đèn bật sáng. Cô bật dậy khỏi giường và chạy tới góc phòng, ngồi quay lưng vào tường.

“Grace?” Mẹ cô thì thầm. “Grace, tới đây nhanh lên.”

Grace chạy băng qua phòng.

“Chúng ta không có nhiều thời gian đâu.”

Cô xỏ đôi giày mà mẹ đưa cho, rồi bà giúp cô mặc áo khoác. Bên cạnh bà là hai chiếc va li.

“Chúng ta sẽ đi sao?” Cô thì thầm.

“Phải, nhưng chúng ta phải im lặng. Chúng ta không muốn đánh thức ông ta dậy trước khi rời đi đâu.”

Khi họ ra đến cửa trước, mẹ quay sang cô. “Mẹ xin lỗi, Grace,” bà nói, nước mắt lăn dài trên mặt. “Mẹ đã khiến con thất vọng khi ở lại đây quá lâu, nhưng giờ mẹ đã có đủ tiền và can đảm để tìm đường thoát khỏi ông ta. Mẹ chỉ ước con đã không phải chịu đựng quá nhiều.”

Grace không nói gì, chỉ càng ôm mẹ chặt hơn. “Con yêu mẹ,” cô thì thầm.

“Mẹ cũng yêu con, Grace.” Bà nắm tay cô. “Con sẵn sàng chưa?”

“Sẵn sàng.”

Mẹ cô khóa cửa lại. Grace đã chuẩn bị sẵn tinh thần rằng cha cô sẽ đứng ở đầu kia của cánh cửa khi nó được mở ra. Cô tưởng tượng cảnh bàn tay của lão ta túm chặt lấy tóc cô và đẩy mạnh cô vào tường, giống như lão từng làm, trước khi ném cô trở lại garage. Nhưng chẳng có ai ở đó cả.

Cả hai bước ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cổng lại và lao xuống đường. Họ chạy khoảng vài phút rồi rẽ vào một góc phố. Có một chiếc xe đợi sẵn ở đó, một chiếc taxi. Cô nghe tiếng mẹ nức nở khi chạy về phía nó.

Khi họ đã ở trong xe và lên đường, mẹ ôm chặt và đưa tay vuốt tóc cô. “Mẹ muốn con ghi nhớ khoảnh khắc này, Grace. Đây là lúc cuộc sống tại đây của chúng ta chấm dứt và một tương lai mới – một tương lai tươi sáng hơn – bắt đầu.”

“Cô ổn chứ?” Perry hỏi và bước tới chỗ cô.

“Tôi sẽ.” Cô gật đầu, đôi mắt đầm lệ.

“Chuyện này thật tồi tệ. Tôi không biết làm sao người ta có thể vượt qua một chuyện như thế.”

“Có thể là họ không thể.” Grace thở hắt ra trước khi nói tiếp. “Đêm trước khi chúng tôi rời đi, George đã đưa một gã đàn ông về nhà. Hắn nói mình đã thích tôi ngay lập tức và tôi nhớ rằng mình đã nghe thấy hắn trao đổi với mẹ. Bà có vẻ rất sợ hãi.”

“Ông ta có...”

“Không.” Grace lắc đầu kịch liệt. “Phải mười năm sau bà mới nói với tôi rằng khi đó George đang mắc nợ và gã đàn ông kia muốn ngủ với tôi vài đêm, sau đó khoản nợ sẽ được xóa. George đã đồng ý. Đó có thể là Chapman. Khi đó tôi mười hai tuổi.”

Perry vòng tay qua vai cô. Cô có thể thấy mặt anh ta tối sầm lại khi nghe cô nói.

“Đó là lý do khiến chúng tôi vội vã bỏ đi,” cô nói. “George định đem bán tôi để phục vụ cho mục đích của ông ta. Jade hẳn đã phát hiện ra rằng các bữa tiệc đã được bắt đầu lại, và nó đã đẩy cô ta vượt quá giới hạn.”

Trên kệ là một dụng cụ tập cơ tay giống như hình ảnh cô đã tìm được trên mạng. Trên lớp sơn màu tím có phủ một thứ gì đó sẫm màu hơn. Grace chỉ vào nó.

Perry kéo cô lại gần khi cô bắt đầu bật khóc.

Grace ngồi cạnh Nick trong phòng thẩm vấn. Luật sư được chỉ định cho vụ này là Mitchell Patrick. Ngồi cạnh anh ta, Jade đang tự nghịch tóc, cuốn phần lộn quanh ngón trỏ của mình. Đôi mắt cô ta trông có vẻ hoang dại khi nhìn vào Grace, nụ cười của cô ta đầy phấn khích.

Buổi thẩm vấn bắt đầu. Kế hoạch là để Nick phụ trách và Grace hỗ trợ khi cần thiết. Nếu Jade chỉ muốn nói chuyện với Grace, và cô có thể khiến cô ta lên tiếng, thì Nick sẽ im lặng. Trên tầng, cả đội đang theo dõi qua màn hình, sẵn sàng đứng dậy và đi tìm Leon ngay khi họ có được vị trí của hắn từ Jade. Dù còn sống hay đã chết, họ vẫn cần phải tìm ra hắn.

“Jade, cô có thể cho tôi biết anh trai Leon của cô đang ở đâu không?” Nick bắt đầu. “Chúng tôi bắt buộc phải tìm ra anh ta, kiểm tra xem anh ta có ổn không, bởi đã không có ai trông thấy anh ta từ khi...”

“Tôi không nói chuyện với ông,” Jade ngắt lời. “Tôi sẽ chỉ nói với Grace thôi.”

“Tôi vẫn phải ở đây, Jade ạ,” Nick nói. “Bắt buộc phải có mặt hai sĩ quan khi tiến hành thẩm vấn.”

“Nói dối!”

“Cô đã ở đâu vào tối thứ Ba...”

“Tôi đã lên giường với Graham Frost,” Jade lại cắt ngang. “Bằng chứng ngoại phạm ưa thích của mọi người.”

Khi tiếng cười của Jade vang vọng trong căn phòng, Grace khẽ rùng mình. Cô càng ớn lạnh hơn khi ánh mắt Jade lại hướng về phía mình.

“Tôi sẽ không nói với bất cứ ai ngoại trừ Grace,” cô ta quả quyết.

“Tôi ở đây,” Grace ngồi thẳng lên. “Cô có thể nói với tôi bất cứ điều gì.”

“Ví dụ như?”

“Chà, ngoài việc muốn biết Leon đang ở đâu và anh ta có ổn không, tôi còn muốn biết giờ cô cảm thấy thế nào.”

Jade ngừng nghịch tóc và ngược lên nhìn cô. “Chị đâu có quan tâm đến tôi. Chị chẳng bao giờ quan tâm cả. Chẳng có ai hết.”

Grace để cô ta nói. Cô không chắc mình nên an ủi, đồng ý hay phản đối cô ta, nói rằng cô ta được mọi người yêu thương. Cô không chắc, bởi cô thực sự không biết.

“Cô có muốn nói với tôi về chuyện đó không?” Cô đề nghị.

“Chắc chắn rồi.” Jade rướn người về phía trước. “Nhưng nếu tôi kể cho chị nghe chuyện đã xảy ra thì chị sẽ phải lắng nghe nó từ đầu đến cuối, và nó không dễ chịu chút nào đâu. Chị có chắc không?”

Grace đã muốn nói không. Cô không muốn nghe bất cứ điều gì có thể khơi gợi lại những ký ức của mình, nhưng rồi cô gật đầu. Điều quan trọng lúc này là tìm ra Leon. Cô phải nghĩ về mối quan hệ mà mình đã xây dựng với Jade trước đây. Và cô phải hỏi câu hỏi mà họ đều muốn biết.

“Có, tôi chắc chắn.” Grace gật đầu. “Hãy kể lại từ đầu cho tôi nghe, từ lúc cô giết cha mình.”

Căn phòng chìm trong im lặng. Nick lén nhìn Grace khi Jade cắn môi dưới.

“Tôi đã nghĩ rằng những nỗi đau sẽ chấm dứt khi tôi giết ông ta,” Jade thú nhận.

“Ai cơ?” Grace muốn một cái tên.

“Cha chúng ta đó, Grace.”

“George Steele?” Cô nhấn mạnh.

“Phải! Nghe tiếp đi.”

Khi cô và Jade nhìn chăm chăm vào nhau sau đó, Grace có thể tưởng tượng ra cảnh đội của mình ở trên tầng đang đắm vào không khí, nhưng vẫn muốn giữ im lặng để lắng nghe từng lời Jade nói. Đây rõ ràng mới chỉ là khởi đầu.

“Ông ta đã bắt đầu tất cả,” Jade nói thêm. “Ông ta nhốt tôi trong garage, đưa đám đàn ông tới để hành hạ tôi khi tôi mới mười hai tuổi và sau đó, khi mà như vậy vẫn là chưa đủ, ông ta đưa tôi tới căn nhà đó để những gã đàn ông khác cũng có thể hành hạ tôi. Ông ta muốn vài gã chơi tôi cùng một lúc khi tôi đã quen với việc đó.”

Grace cố không tỏ ra nao núng trước những lời nói của Jade. Thật khó khăn khi phải nghe những chuyện như vậy.

“Nếu ông ta vẫn còn sống thì Megan sẽ không được an toàn, phải vậy không?” Grace móm lời.

“Không. Còn hơn thế nữa, bởi chúng đã tổ chức các bữa tiệc trở lại. Tôi đã là một món hàng hết đất khi mười sáu tuổi và không cần phải tới đó thêm nữa. Nhưng khi tôi nhận ra rằng chúng vẫn diễn ra, tôi nghĩ mình phải ngăn chúng lại bằng cách giết cha.” Cô ta mỉm cười. “Chị biết không, đó là lần đầu tiên tôi cảm nhận được quyền lực. Cha thường xuyên bắt hai cậu con trai đánh nhau. Ông ta đặt biệt danh cho họ thay vì gọi bằng tên thật. Thằng Lùn là cách ông ta gọi Leon. Eddie thì là Mặt Thộn. Làm sao ông ta có thể tàn nhẫn đến vậy? Cha nói rằng điều đó giúp họ trở nên rắn rỏi hơn để có thể tiếp quản cơ ngơi mà ông ta đã tạo dựng cho họ.”

Grace chưa từng phải nghe những thứ tương tự và tự hỏi điều gì đã khiến George Steele trở nên như vậy, đâu là điểm khởi đầu của ông ta. Có phải ông ta cũng từng bị cha mẹ bạo hành khi còn nhỏ? Liệu cô có bao giờ biết được điều đó không?

“Và Leon thì sao?” Cô chất vấn. “Có phải cô đã tấn công anh ta không?”

“Đừng ngắt lời chứ, Grace.” Jade lườm cô. “Ngoài việc bắt hai con trai đánh nhau, George cũng ép họ phải đánh tôi. Leon luôn là người đánh tôi mạnh nhất. Eddie vẫn thường quan tâm tôi, nhưng Leon thì chỉ đơn giản là một kẻ hèn hạ.”

Tiếp tục là sự im lặng, và Grace cảm thấy thật khó lên tiếng.

“Leon đâu rồi, Jade?” Nick dịu dàng hỏi.

“Ông có biết rằng tất cả những người chết đều có bí mật không?” Jade nhìn ông như thể vừa mới nhớ ra rằng ông đang có mặt ở đó. “Josh là tình yêu đầu tiên của tôi, nhưng hắn đã đối xử với tôi vô cùng tồi tệ. Hắn đánh đập tôi, trong khi tất cả những gì tôi muốn là được yêu thương.”

“Anh ta có thích những cô gái trẻ không?”

“Tôi không nghĩ vậy, nhưng tôi cũng đã không nghĩ rằng hắn có liên quan tới các bữa tiệc cho tới khi tình cờ nghe được cuộc trò chuyện giữa hắn và Leon vào một đêm nọ. Josh đang nói về việc làm cách nào chúng có thể kiếm được tiền một cách dễ dàng, nhưng Leon phản bác rằng đó chỉ là những cô gái trẻ ngây thơ. Josh bảo hắn không cần lo lắng, rằng họ sẽ được chăm sóc cẩn thận. Không khó để biết được chuyện gì đang diễn ra ở đó. Tôi cá rằng sẽ có vài người phụ nữ lớn tuổi ở đó, nhưng chúng sẽ sử dụng các cô gái, tôi chắc chắn về việc đó. Bởi tôi *từng* được bảo rằng mình sẽ được chăm sóc nhiều năm về trước và nhìn xem chuyện gì đã xảy ra với tôi!”

“Vậy nên cô đã trả thù bằng cách tạt a-xít vào mặt anh ta?” Grace cần phải biết lý do.

“Không hẳn. Cô không thấy vóc dáng của hắn sao?” Đôi mắt của Jade đảo qua lại giữa họ. “Tôi cần phải chắc chắn rằng mình sẽ hạ được hắn, bởi việc giết hắn sẽ tạo ra tình trạng hỗn loạn cũng như khiến người ta chú ý tới cái phòng tập khốn nạn đó. Tôi quan sát hắn quần quai trên mặt đất, lắng nghe hắn gào thét. Hắn xứng đáng phải nhận tất cả những điều đó. Hắn luôn nói về những điều mình đã làm. Hình ảnh mà hắn ảo tưởng về bản thân thật thảm hại. Hắn muốn sở hữu chiếc xe đắt tiền nhất, công việc tốt nhất, người phụ nữ xinh đẹp

nhất trong vòng tay – dù hắn đã kết hôn. Hắn nghĩ mình là người đứng đầu và có thể chạm tay vào mọi thứ. Không hề. Hắn từng đánh đập tôi, khiến tôi phải khóc, phải cầu xin tình yêu của hắn, và hắn biết những chuyện tôi đã phải trải qua khi còn nhỏ. Tôi hy vọng hắn sẽ thối rữa dưới địa ngục vì những gì đã làm.”

“Cô đã trốn thoát sau khi giết anh ta như thế nào?” Grace hỏi khi Jade dừng lại lấy hơi.

“Tôi đã lên ra sau bãi xe của phòng tập, trèo qua hàng rào để tới cánh đồng phía sau.” Jade dùng hai ngón tay để minh họa lại các bước đi. “Khi đó thật tĩnh lặng. Josh đã ngừng gào thét khi tôi đâm hắn. Tôi chạy tới chỗ con kênh. Có rất nhiều nơi mà tôi có thể tới được từ đó.” Jade lại cười, quay mặt về phía Grace. “Tôi không thể tin nổi là mình đã bình tĩnh tới vậy khi tạt a-xít vào mặt hắn. Và khi hắn nhận ra tôi ngay khoảnh khắc trước đó, tuyệt đỉnh!”

Sự im lặng một lần nữa bao trùm căn phòng. Thật khó để chấp nhận chuyện này; những gì Jade nói thật tàn nhẫn. Grace biết rằng họ cần hỏi về Leon, nhưng cô cũng hiểu rằng họ sẽ chẳng thu được gì từ Jade cho tới khi cô ta sẵn sàng nói. Vậy nên họ sẽ để cô ta thú nhận mọi thứ và sau đó có thể có được những gì mình muốn.

Cúng ta cần nghỉ một chút,” Mitchell nói, kiểm tra đồng hồ và đứng dậy.

“Tôi ổn!” Jade gầm lên, khiến anh ta buộc phải ngồi xuống trở lại. “Chapman – số ba! Giống như lần trước, tôi đã trở thành một ninja trong bóng tối. Thật may là tôi đã làm vậy, bởi tôi đã phải chạy trốn chết sau khi giết Dale. Cả người tôi đầy máu. Nhiều năm nhịn nhục và bị hành hạ đã giúp tôi có được khả năng đó. Hấn gục ngã rất nhanh ngay từ cú đầu tiên. Vẻ mặt của hắn lúc đó thật vô giá. Ý tôi là, chính tôi đã khiến hắn trở nên như vậy!”

Đôi mắt Jade mở to đầy thích thú, như thể cô ta vô cùng tự hào về bản thân mình.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng đó sẽ là một cuộc tấn công điên cuồng đến vậy,” cô ta nói tiếp. “Sau khi giết Josh bằng con dao, tôi đã lên kế hoạch sẽ làm thế với những tên còn lại. Tôi đánh Dale vài lần bằng vật nặng để có thể chiếm được thế thượng phong, nhưng như vậy vẫn là chưa đủ. Thật tuyệt vời khi cứ liên tục đánh hắn rồi đánh hắn rồi đánh hắn.” Jade đập tay xuống bàn, khiến mọi người nháy dưng lên. “Tôi đã phải cố để không nôn ra khi thấy khuôn mặt hắn sau đó.”

Grace cũng cố ngăn cơn buồn nôn.

“Khi đã bình tĩnh lại, tôi cầm con dao lên.” Jade làm động tác đâm vào không khí. “Tôi cắm nó thẳng vào trái tim hắn, giống như cách hắn từng cắm lưỡi dao vào người và phá hủy cơ hội có được một cuộc sống bình thường của tôi. Rồi tôi nháy ra khỏi người hắn. Tôi biết có camera trên đầu, vậy nên tôi đã cẩn thận che mặt, quay lưng lại với ống kính khi tôi lấy bộ não của hắn ra. Thật may là Megan đã ở

lại chỗ mẹ tôi tối hôm đó! Máu bắn khắp người tôi cũng như trên quần áo! Nhưng tôi đã lên kế hoạch cho chuyện đó. Tôi đã mang thêm quần áo để đề phòng trường hợp này. Vậy nên tôi đã nhanh chóng thoát khỏi đống máu.”

“Bằng cách nào?”

“Tôi ném chúng vào thùng rác!” Cô ta cười khúc khích. “Đó là ngày thu gom rác. Tôi đặt chúng trong một cái túi nhựa màu đen và phủ những thứ rác khác lên trên. Thật là đơn giản quá đi.”

Grace ngồi đó với vẻ đầy cam chịu khi đã tìm được các mảnh ghép còn thiếu. Lý do thực sự khiến vụ tấn công Chapman tàn khốc đến vậy. Khoản tiền biến mất khỏi tài khoản của hần. Độ tuổi mà Jade sinh cô con gái đầu lòng.

“Dale Chapman là cha của Megan,” Grace khẽ nói.

Jade gật đầu lia lịa. “Chị có thể tưởng tượng sẽ thế nào nếu chuyện đó bị lộ ra không? Tất nhiên, hần luôn phủ nhận nó. Vậy nên tôi đã bắt hần phải trả tiền – một nghìn mỗi tháng. Tôi ghét việc phải gặp hần tại phòng tập, nhưng ít ra thì giờ cũng có thứ gì đó từ hần mà tôi muốn, vậy nên nó có trở nên dễ chịu hơn đôi chút. Rồi hần từ chối trả thêm. Chà, tôi không thể chấp nhận chuyện đó. Hần giàu có. Từng đó với hần có đáng gì đâu. Nhưng tôi cần chúng.”

“Còn Tom Davenport thì sao?” Grace chất vấn. “Cô từng bảo tôi rằng cô thích anh ta. Không phải vậy, đúng không?”

“Tất cả đều là nói dối, Grace ạ. Chị cả tin thật đấy.” Jade cười khẩy. “Chị cũng tin là tôi đã mang thai với gã thất bại đó, Alex ấy.” Cô ta lắc đầu. “Thật không thể tin nổi.”

Grace cố giữ gương mặt bình thản. Có lẽ đây sẽ không phải lần cuối cô phát hiện ra rằng Jade đã lừa mình.

“Anh ta đã không cưỡng bức cô, phải không?”

“Tất nhiên là không,” Jade bảo cô. “Mà dù sao thì cũng làm gì có em bé nào.” Cô ta cười. “Tất cả đều nghĩ rằng hần đã lợi dụng tôi, nhưng phải là ngược lại mới đúng. Hần giỏi chuyện giường chiếu, tôi

đã cho hắn điều đó và chúng tôi đã rất vui khi cùng nhau chia sẻ kiến thức.” Cô ta giận dữ. “Nhưng rồi cuối cùng hắn lại muốn rũ bỏ tôi, giống như tất cả những kẻ khác. Và thế là hắn đã phải trả giá.”

“Tom Davenport, Jade?” Grace muốn cô ta tập trung vào vấn đề.

“Khi tôi phát hiện ra biệt thự Washington và việc các bữa tiệc vẫn đang tiếp diễn, tôi phải làm gì đó!”

“Cô tìm ra ngôi nhà đó bằng cách nào?”

“Tôi thấy hắn đi cùng một cô gái vào buổi tối nọ và bám theo – chính hắn đã dẫn tôi tới đó. Tôi đã không thể tin được khi thấy xe của Josh và Leon đậu trên lối vào. Đó là lúc tôi hiểu được chuyện đang diễn ra. Vậy nên tôi đã theo dõi thêm một thời gian. Khi Tom đã xong việc với cô gái đó, hắn bắt đầu tán tỉnh một người khác tại trường đại học mà hắn làm việc. Tôi nghĩ Lorna xứng đáng có được những gì tốt hơn thế. Và cô ấy cần phải biết hắn là người thế nào.”

“Vậy nên cô đã bỏ lại tấm thiệp ở nhà hắn.”

Jade gật đầu.

“Và cô đã ăn trộm túi xách của Charlotte Maidley. Tại sao cô không chọn một người khác.”

“Chị *giỏi* thật đấy, Grace ạ. Chị bắt kịp nhanh hơn những gì tôi đã hình dung. Tôi muốn vui vẻ một chút trước đã.”

“Còn Tom thì sao?”

“Tôi đã trốn trong vườn nhà họ. Chúng tôi cãi nhau và tôi đã đánh hắn thật mạnh. Tom mất đà và ngã xuống ao.”

“Anh ta vẫn còn sống khi rơi xuống nước,” Grace nói.

“Ồ, tôi biết chứ. Tôi có thể thấy đầu hắn ngoi lên, nên tôi đã nhấn nó xuống trở lại. Tôi đã canh chừng hắn trong vài giây, rồi sau đó đâm hắn.”

Grace không thể tin được rằng cô ta máu lạnh đến vậy. Cô ta chắc chắn đã lừa được rất nhiều người.

“Nhưng rồi Lorna đã ra đó,” cô nói.

“Phải! Tôi cần thoát khỏi cô ấy, nên tôi đã đội mũ trùm lên trước khi cô ấy nhận ra. Rồi tôi đánh và đẩy cô ấy. Tôi rất tiếc khi cô ấy bị thương. Nhưng, chị biết không, tôi đã ban cho người bạn thân nhất của mình một ân huệ! Tôi đã thấy tên của Megan và Freya trong cuốn sổ đen, và tôi sẽ không để chúng làm vậy. Chúng sẽ không thể có được con gái tôi đâu.”

“Cuốn sổ đen?” Grace tự hỏi liệu đó có phải là bằng chứng then chốt giúp vạch mặt những kẻ đã có mặt tại các bữa tiệc hay không.

“Nó nằm trong túi xách của Clara. Leon đã giữ nó vào lần cuối tôi gặp hắn. Chị sẽ sớm được thấy nó thôi.”

Grace cố gắng kiềm chế cảm xúc. Cô cảm thấy muốn đá thứ gì đó, bất kỳ thứ gì để có thể thoát khỏi nỗi đau này. Jade đã lợi dụng cô. Cô chưa từng muốn tìm hiểu về cô ta. Grace đã bị xỏ mũi – và điều đó thật đau đớn.

“Leon còn sống không, Jade?” Nick cố thử thêm lần nữa.

Jade nhìn chằm chằm vào ông.

“Có phải cô đã...” Grace lắp bắp. “Có phải cô cũng đã giết anh ta?”

“Một nhát đâm vào tim,” Jade nói. “Dù sao thì tôi cũng đã không đánh hắn quá nhiều. Không có đủ thời gian.”

Một âm thanh ghen ngào bật ra khỏi miệng Grace. “Chúng tôi có thể biết thi thể đang ở đâu không?”

Jade chậm rãi nở nụ cười.

Những giọt lệ dâng lên trong mắt Grace và cô để chúng tuôn trào.

“Làm ơn đi, Jade, cô cần phải cho tôi biết mình có thể tìm anh ta ở đâu.”

“Đừng khóc, Grade.” Jade vươn tay qua bàn và xoa nhẹ mu bàn tay cô.

Grace ngồi thẳng dậy và rút tay khỏi tay Jade. “Tôi cần phải biết.”

Họ nhìn chằm chằm vào nhau, Grace ước gì cô ta có thể nói cho mình biết Leon đang ở đâu.

“Làm ơn,” cô lặp lại, thêm nhiều giọt nước mắt lăn dài trên má.

Đôi mắt Jade cũng đầm nước. “Đừng khóc.”

“Vậy thì nói cho tôi biết đi.”

Sự im lặng bao trùm căn phòng. Grace vẫn không rời mắt khỏi cô em gái cùng cha khác mẹ.

“Làm ơn đi, Jade!”

“Hần và Eddie đã mua một căn hộ trên đường Redmond, Bradeley,” cuối cùng Jade thú nhận. “Số 22. Họ đã đem nó cho thuê.”

Grace hất tay Jade ra và vội đứng dậy khỏi ghế.

“Chị đi đâu vậy?” Jade khóc sau lưng cô. “Này! Grace!”

Nick theo Grace rời khỏi phòng và gọi với theo khi cô đang lao đi trên hành lang.

“Giải quyết chuyện trong đó tốt lắm,” ông bảo cô. “Nhưng tôi nghĩ tốt hơn cô nên ở lại đồn. Chúng tôi sẽ tới và giải quyết Leon.”

Grace lắc đầu. “Không, thưa sếp. Tôi phải có mặt tại đó.”

“Giờ cô đang quá xúc động.”

“Sếp nghĩ vậy sao?” Cô đưa tay lau mặt, hít sâu một hơi và mỉm cười. “Dùng trò của cô ta để chơi lại cô ta. Nước mắt cá sấu cả thôi.”

Dèn hiệu lại rực sáng thêm lần nữa. Perry chạy hết tốc lực xuyên qua thành phố cùng đội xe tuần tra để tới địa chỉ mà Jade đã cung cấp cho Grace. Có vài chiếc ô tô cùng một chiếc xe thùng chuyên dụng theo sau họ. Tất cả các sĩ quan có thể huy động được đều đã sẵn sàng.

“Thôi nào!” Anh ta nhấn còi inh ỏi khi bị kẹt xe. “Tránh đường cái coi!”

“Dù sao thì chúng ta cũng trễ quá rồi,” Grace nói, cố giữ giọng vô cảm. “Cô ta đã giết hắn rồi.”

“Cô chắc chắn như vậy sao?”

“Phải. Cô ta đầy lạnh lùng và toan tính. Cô ta đã xỏ mũi tôi. Thật không thể tin nổi là tôi đã cả tin đến vậy.”

“Cô không nên tự trách mình vì điều đó. Jade đã lừa được tất cả chúng ta.”

Grace phản đối. “Đáng ra tôi phải biết rõ hơn.”

“Tại sao? Vì cô là chị gái cô ta ư?” Perry lắc đầu khi lao qua ba vòng xuyên liên tiếp tại Smallthorne. “Tôi biết trên cổ của cô có ghi “Wonder Woman”, nhưng cô không cần phải sống như vậy. Làm sao cô có thể biết được chứ?”

“Cô ta đã cho tôi những đầu mối, và tôi đã bỏ lỡ chúng.”

“Mấy món đồ chơi ư? Chúng sẽ chẳng thể đưa chúng ta tới chỗ cô ta. Cô ta thừa thông minh để xóa đi dấu vết của mình, tôi bảo đảm đó.”

Họ đánh xe vào đường Redmond, một dãy nhà với cửa chính mở hướng ra vỉa hè. Các sĩ quan ngồi trong chiếc xe phía sau đang cầm dụng cụ phá cửa, hay còn được gọi là chiếc chìa khóa đồ lớn. Grace đập cửa căn nhà số 22.

“Cảnh sát đây!” Grace nhòm vào cửa sổ, nhưng bị tấm rèm dày chắn mất tầm nhìn. Nhưng qua những phần ren, cô có thể thấy được căn phòng. Nó không có đồ đạc, trần ốp thạch cao, sàn lát ván gỗ. Có một chiếc máy trộn xi măng đặt giữa phòng và một đồng vật liệu xây dựng ở bên cạnh.

Cô búng ngón tay trước khi đeo đôi găng tay cao su vào. “Phá nó đi,” cô ra lệnh.

Cánh cửa bung ra sau hai cú tông.

“Cảnh sát đây!” Họ cùng hét lên khi tiến vào trong.

Khi tầng dưới đã được kiểm tra xong, Grace và Perry leo lên tầng trên, các sĩ quan khác bám sát sau họ. Nhưng vẫn chẳng có dấu hiệu nào của Leon.

Cảnh sát cũng đã xuống khoảng sân nhỏ có diện tích chỉ khoảng ba mét vuông. Có một garage được xây tách biệt nằm ở sau nhà. Grace thờ hốt hốt – có phải là một sự trùng hợp nếu hấn cũng ở trong garage giống như tại dinh thự Hardman, căn nhà thời thơ ấu của họ?

Perry mở cửa. Bên trong là một chiếc hatchback đỏ. Dạ dày của Grace lộn tưng phèo khi cô thấy có người trong xe. Một người đàn ông đang ngồi rũ xuống, nửa người được che phủ bằng một tấm chắn. Mặt anh ta là một mớ hỗn độn khủng khiếp, nhưng cô nhận ra kiểu tóc cũng như vết sẹo dài hai inch nằm dưới mắt phải.

“Leon!” Grace hét lên khi cô mở cửa sau của chiếc xe ra.

Cô đã nghĩ rằng người hấn sẽ đổ sập xuống, nhưng hấn không thể động đậy. Perry đứng bên đầu kia của chiếc xe, kéo tấm chắn ra. Chân tay của Leon bị trói lại với nhau bằng dây nhựa, giống như những chiếc còng tay mà họ vẫn sử dụng.

Hắn chết rồi sao? Cô không muốn tự mình kiểm tra mạch của hắn, không muốn tìm ra chuyện đó. Nhưng cô phải làm vậy.

Cô có thể nghe thấy âm thanh của xe cứu thương vọng tới từ đằng xa. Cô vòng tay quanh cổ hắn. Không có gì. Nhưng rồi...

“Vẫn còn đập,” cô bật khóc. “Yếu lắm, nhưng hắn vẫn còn sống!”

Trở về ngôi nhà thuở nhỏ và cùng lúc đối mặt với những bóng ma quá khứ đã khiến Grace hoàn toàn kiệt sức. Nhưng sau một vụ điều tra lớn thế này, luôn có rất nhiều giấy tờ cần phải hoàn thành.

Vậy nên cô vẫn ngồi tại bàn làm việc lúc bảy rưỡi, dù đã phải làm việc muộn vào đêm hôm trước. Tất cả bằng chứng đều phải được gửi tới Cơ quan Công tố Hoàng gia. Dù không có lời thú tội, mọi thứ vẫn cần được kiểm tra cẩn thận để đảm bảo rằng họ đã không mắc lỗi trong một quy trình quan trọng nào đó, điều có thể sẽ bị các luật sư sử dụng. Mọi thứ đều phải ở đúng vị trí để bồi thẩm đoàn có thể kết luận rằng Jade Steele có tội. Jade đã đến trình diện thẩm phán vào sáng hôm đó. Cô ta chắc chắn sẽ bị tạm giam. Grace tự hỏi liệu cô ta có thể thoát tội bằng một cách điên rồ nào đó không. Dù sao thì, chắc chắn cô ta sẽ đánh mất tự do trong một khoảng thời gian dài.

Grace vẫn không chắc liệu mình nghĩ sao về chuyện này. Cô không biết mình nên cảm thấy thế nào. Cô muốn là một sĩ quan cảnh sát thượng tôn pháp luật, nhưng khi đã hiểu rõ về Jade, biết được những chuyện đã xảy ra với cô ta cũng như Eddie và Leon khi còn nhỏ, cô lại cảm thấy có lỗi. Cô đã trốn thoát, còn họ thì không.

Nếu mẹ cô không đủ mạnh mẽ và can đảm để bỏ đi, cuộc đời cô hẳn đã rất khác. Ít ra Grace đã được di truyền sự kiên định và gan góc của Martha, chứ không phải bản chất và quá khứ lầm lạc của cha cô.

Cô có cảm thấy buồn vì Jade đã giết George Steele không? Đó thực sự là một cảm giác vui buồn lẫn lộn, bởi nó là khởi đầu của rất nhiều vụ giết người sau đó, nhưng đồng thời cũng cho phép Grace quay lại Stoke-on-Trent. Thành phố này nằm trong huyện của

cô. Cô sẽ không rời bỏ nó thêm lần nữa. Cô thích sự đa dạng của nó, văn hóa của nó, nhịp sống của nó. Nhưng cô đồng thời cũng muốn trông chừng Jade. Cô sẽ để mắt tới cô ta, dù cô sẽ không để bất cứ ai biết điều đó.

Cú ngã đó đã để lại cho Kathleen Steele một cái chân bị gãy cùng vài vết cắt cũng như bầm tím, nhưng không có gì quá nghiêm trọng. Bà đã xuất viện tối qua. Megan đã tới ở cùng gia đình Eddie. Cô tự hỏi liệu cô bé sẽ ở lại đó hay tới sống cùng Kathleen trong lúc Jade đang bị tạm giam. Chắc chắn ngôi nhà sẽ bị chính quyền thu hồi khi tiền thuê ngừng được trả và chẳng còn ai sống ở đó.

Buổi thẩm vấn Clara Emery đã giúp làm sáng tỏ vài chi tiết. Sau khi kiểm tra tất cả các cuộc gọi và tin nhắn trên điện thoại của Trent Gibson, cùng vài câu hỏi tinh tế, cô ta đã thú nhận rằng mình đã gửi những bức ảnh cùng thông tin tới tờ *Stoke News*, điều mọi người đã cho rằng do Alex thực hiện. Có vẻ như cô ta là bên trung gian ở giữa mọi chuyện. Dù cô không thể chứng minh và Clara sẽ không thừa nhận, Grace tự hỏi liệu có phải Eddie đã yêu cầu cô ta chụp và gửi những bức ảnh để gây áp lực với mình hay không. Dù sao thì Clara cũng bị buộc tội cản trở hoạt động tố tụng hình sự và căn hộ của cô ta cùng Trent Gibson đang bị lục soát.

Cuốn sổ đen đã được tìm thấy ở túi sau của Leon. Nó đã được xem xét kỹ lưỡng, nhưng thực sự thì họ chẳng thể làm gì với nó. Cuốn sổ chứa đầy những cái tên, nhưng chỉ có vậy – không hề có địa chỉ, email hay số điện thoại. Grace cho rằng nó được trình bày như vậy là có mục đích.

Khi được thẩm vấn sơ bộ tối qua tại bệnh viện, Leon đã phủ nhận bất cứ sự liên quan nào tới biệt thự Washington. Họ cũng chẳng có gì để liên kết hắn với nơi đó. Họ chẳng có gì để liên kết bất cứ ai với nơi đó, nhưng họ sẽ hỏi Leon thêm khi hắn đã sẵn sàng cho một buổi thẩm vấn tiêu chuẩn. Việc tìm hiểu về các bữa tiệc đã được chuyển lại cho Đội Phòng chống tội phạm Tình dục để tiếp tục điều tra. Regan Peters đã giúp họ giải đáp các thắc mắc. Cô và Allie đã đề nghị sẽ giúp đỡ bất cứ khi nào cô ấy cần.

“Chào buổi sáng,” Sam nói trong lúc bước tới bàn làm việc và ngồi xuống.

“Chào. Cô có ngủ được chút nào không?”

“Như một em bé. Tôi kiệt sức rồi.” Cô ấy mỉm cười. “Má cô hôm nay có vẻ bớt sưng rồi đấy.”

Tay Grace đưa lên chỗ đã bị Jade đá vào. Nó vẫn còn sưng và bầm tím, nhưng cô đã giấu nó rất tốt dưới lớp phấn trang điểm.

“Tôi chỉ có thể nói là thật may vì cô ta không đi giày cao gót.”

Sam mỉm cười rồi cầm cốc của mình lên. “Muốn uống gì đó không?”

Grace gật đầu và nhìn đồng nghiệp rời khỏi văn phòng để bước xuống căn bếp chật chội của họ. Về phần mình, cô đã tỉnh dậy từ sớm và khởi động máy chạy, hoàn thành ba dặm với tốc độ cao, mong rằng nó có thể tổng bay những căng thẳng dồn nén bấy lâu. Cô phải dừng lại vài phút vì những giọt lệ đã khiến mắt cô nhòe đi. Cuối cùng, cô đã thôi không cố ngăn nó lại nữa và để mặc muện phiền tuôn rơi. Nó không xoa dịu được mọi thứ, nhưng cũng phần nào khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm.

Thật tốt vì giờ mọi thứ đã trở lại bình thường. Những hoạt động thường ngày – đồ uống nóng, những lời bông đùa, công việc giấy tờ. Rất nhiều công việc giấy tờ. Tốt hơn là cô nên bắt đầu thôi.

Những tiếng cười vang lên trong phòng. Cô ngước lên và nhìn một lượt khắp văn phòng làm việc được thiết kế mở mà giờ cô đã có thể gọi là nhà. Grace muốn tận hưởng bầu không khí này. Thật tuyệt khi được nghe thấy chúng. Tất cả những người làm công việc này đều cần xả hơi bằng một cách nào đó. Những công việc được gửi đến dồn dập, những vấn đề mà họ phải đối mặt, có gì ngạc nhiên khi căng thẳng luôn bao trùm nơi này chứ?

Chiếc ghế trống của Alex lọt vào tầm mắt cô, nhưng cô không muốn nghĩ về gã. Gã đã được đưa tới bệnh viện để kiểm tra và được xuất viện sau đó vài giờ. Gã đã nhận tội sau khi đối chất với Jade, và mọi thứ đã được đưa ra ánh sáng. Gã đã bị Jade lợi dụng

để quấy rối Grace và tìm hiểu về cuộc điều tra. Tuy nhiên, Alex phủ nhận việc đã nhận tiền của Eddie và Leon Steele để đổi lấy thông tin. Tất nhiên mọi thứ sẽ được xem xét kỹ hơn trong tương lai, và họ cần phải xem có thể tìm được thêm bằng chứng trước khi tiếp cận Eddie và Leon hay không. Grace không biết liệu mình có mong đợi điều đó hay không nữa.

Giờ cô rất vui vì đã đến Stoke – bất kể ba tuần vừa qua sẽ tác động tới tương lai của cô ở đây thế nào. Cô đã sẵn sàng cho nó, sẵn sàng cho mọi thứ mà người dân của Stoke-on-Trent ném về phía mình. Và cô sẵn sàng treo cổ cả đám Steele lên vì những việc chúng đã làm. Cô sẽ làm thế. Cô và đội của mình. Nhiệm vụ đầu tiên của cô dưới chức vụ Sĩ quan Điều tra và vụ án đã được phá. Cô chỉ cầu nguyện rằng vụ tiếp theo sẽ không dính dáng tới gia đình nhiều như vậy.

“Chào buổi sáng, sếp,” Perry nói khi bước tới bàn làm việc. Anh ta đặt giỏ bánh mà mình mang theo xuống bàn. “Lisa làm đấy.”

“Bánh!” Sam đã quay lại bàn, mở nắp và thốt lên.

“Của tôi là cái có kẹo dẻo ở trên.” Perry chỉ vào cái mình muốn.

“Cái nào là của tôi?” Grace hỏi.

“Cái có ngôi sao ở trên, tất nhiên rồi.” Perry ngồi xuống bàn và bật máy tính lên.

“Tôi hy vọng rằng không có cái nào cho Alex,” Sam nói. “Không thể nói rằng tôi nhớ anh ta.”

“Tôi cũng chẳng kỳ vọng sẽ có bất cứ ai nhớ hần,” Perry đồng ý.

“Trời, tôi thực sự đang bắt đầu thấy thích gã vô cảm đó,” Grace cười toe.

Perry nhìn cô một lúc. “Vậy cô thế nào rồi?”

“Tôi ổn.” Cô ổn, nhận ra anh ta đang nói về cảm xúc bùng phát của cô sau khi Jade bị bắt. “Cảm ơn.”

“Và Eddie?”

“Eddie?” Cô cau mày, không chắc anh ta muốn gì.

“Hắn vẫn muốn cô về đội của mình chứ?”

Grace cau có. Làm sao anh ta biết?

“Allie đã gọi cho tôi. Cô ấy thực sự đã khiến tôi tỉnh ra, bảo tôi rằng hãy tử tế với cô.”

Grace đỏ mặt. Có vẻ như cuối cùng cô cũng đã có bạn bè.

Perry cười nhún nhó, rồi gương mặt anh ta lại trở nên nghiêm túc. “Tôi không thể hình dung nổi những gì cô đã phải trải qua khi còn nhỏ, nhưng sau những gì cô đã làm để khẳng định bản thân, tôi sẽ luôn chào đón cô trở lại với công việc.”

“Tôi cũng vậy,” Sam nói, mỉm cười với cô.

Grace cũng mỉm cười. Thật tốt khi được nghe điều đó.

Grace rời khỏi đồn vào đầu giờ tối hôm đó và lái xe qua những tuyến phố đông đúc để đến phòng tập Steele's. Sau một ngày dài chẳng có gì đặc biệt ngoài sự phấn khích lúc sáng, tâm trí cô đã có thời gian để trấn tĩnh lại, cho cô không gian để thở.

Nơi này vẫn hoạt động như thường lệ, căn cứ vào sự đông đúc của bãi đậu xe lúc sáu giờ tối. Cuộc sống vẫn tiếp diễn, dù có chuyện gì đi nữa. Cô không ngạc nhiên khi chẳng thấy bất cứ ai ngồi ở bàn tiếp tân. Cô băng qua phòng tập. Cô chẳng buồn gõ cửa để thông báo về sự có mặt của mình. Thay vào đó, cô bước thẳng vào.

Nhưng đầu tiên cô cần phải hít một hơi thật sâu trước đã.

“Cô phải gan lắm mới dám đến đây đấy,” Eddie gầm gừ.

“Leon sao rồi?”

“Nó ổn.”

“Thật tốt khi biết vậy. Còn Kathleen?”

“Khó khăn. Nghe này, thôi cái màn trò chuyện gia đình thân mật này đi. Thực ra cô muốn gì?”

“Chúng ta cần nói chuyện.”

“Tôi chẳng có gì để nói với cô cả.”

“Tôi có rất nhiều điều để nói với anh.” Cô dựa vào chiếc bàn của hần. “Anh có biết điều mà Dale Chapman đã làm với Jade không?”

“Không, cho đến vài năm trước,” hần thú nhận. “Nó cũng chưa từng nói với chúng tôi rằng hần là cha của Megan.”

“Anh không biết gì sao?” Grace thấy chuyện đó thật khó tin.

“Cô phải hiểu rằng, đó là một cuộc chiến sinh tồn.” Eddie trông có vẻ vô cùng đau đớn. “Chúng tôi không muốn biết chuyện gì đã xảy ra, bởi *sợ rằng* mình sẽ bị cuốn vào đó. Ông ta cũng nhốt chúng tôi lại, trong chiếc tủ dưới cầu thang. Tôi vẫn còn mắc chứng sợ không gian kín.”

Grace nuốt nước bọt. George cũng từng làm vậy với cô trước khi sử dụng cái garage.

“Theo như chúng tôi được biết thì con bé mới phải ngồi tù,” Eddie nói tiếp. “Kathleen đã bảo chúng tôi như vậy. Tôi ước gì mình đã làm nhiều hơn để giúp con bé, và tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân vì chuyện đó.”

“Có phải đó là lý do anh đã nói dối cho em gái mình không?”

Giờ thì gương mặt hắn trở nên sững sờ.

“Các anh đều biết rằng chính Jade đã giết cha mình, phải vậy không?”

“Cha chúng ta.”

“Cha của *các anh*. Và trả lời câu hỏi của tôi đi.”

“Miễn bình luận.” Eddie ngồi trở lại ghế.

“Đó là lý do khiến không ai trong số các anh lên tiếng khi vụ án chưa được giải quyết, phải vậy không?”

“Cô có một trí tưởng tượng tuyệt vời thật đấy, Grace ạ.”

“Buồn thay, tôi không thể chứng minh được chuyện đó.” Grace không cần câu. “Nhưng tôi sẽ tiếp tục theo dõi các anh. Giờ nơi này đã là thành phố của tôi – nhà của tôi – và tôi muốn tất cả những điều anh đang làm đều phải dừng lại.”

Eddie nhếch mép. “Cô đang đùa, đúng không?”

“Tôi có cười chút nào không?” Cô dùng ngón trỏ vẽ một vòng tròn quanh mặt.

“Cô thật chẳng có chút dòng máu Steele nào,” Eddie lén lút nói.

“Tốt, bởi tôi chẳng bao giờ muốn trở thành một Steele!”

Eddie rời khỏi bàn. Hấn bước tới chỗ cô, dừng lại cách mặt cô vài inch.

Hấn đưa tay lên. Nó có vẻ là một lời đề nghị hòa bình hơn là một sự đe dọa, nhưng cô vẫn cảnh giác.

“Lời đề nghị gia nhập cùng chúng tôi vẫn đang bỏ ngỏ,” hấn nói.

“Không bao giờ.” Cô chỉ tay vào mặt hấn. “Tôi sẽ chú ý đến anh.”

Khi cô quay lưng đi và rời khỏi phòng, sự im lặng như có thể sờ thấy được.

Cô đóng cửa và bước ra khỏi tòa nhà. Bầu trời tối sầm, nhưng lòng cô thì bừng sáng. Vậy nhưng, phải đến khi lên xe, cô mới có thể thở lại bình thường. Eddie vẫn gợi cô nhớ về cha họ, nhưng hấn không còn khiến cô khiếp sợ như trước nữa.

Cô để hấn nghĩ rằng họ ngang hàng với nhau, nhưng có một điều mà cô hoàn toàn chắc chắn: với tư cách cá nhân, cô có thể không đủ mạnh mẽ để chống lại hấn. Nhưng với tư cách một sĩ quan cảnh sát, cô luôn có thể làm vậy.

Grace ra khỏi xe và bước về phía khu vườn tường niệm. Cô cảm thấy yên bình và thanh thản, trong một ngày mùa thu với bầu không khí trong lành dễ chịu. Dù đã đến đây vô số lần, cô vẫn luôn cảm thấy ghen ngào. Cô nghĩ rằng đây là nhiệm vụ của mình, nhưng chuyến viếng thăm này là cần thiết, một cây cầu nối giữa nơi chốn hiện tại với mộ của mẹ cô và nơi yên nghỉ cuối cùng của Matt.

Matt đã được hỏa táng, vậy nên cô đã không phải bỏ lại anh khi quay về Stoke. Anh không muốn được chôn cất. Anh không muốn mang lại cho cô cũng như gia đình anh gánh nặng phải đến thăm, chăm sóc ngôi mộ và thay những bông hoa chết. Vậy nên, tại nhà cha mẹ Matt, họ đã trồng một bụi cây để tưởng nhớ anh.

Grace chợt nhận ra rằng mình cảm thấy nhớ gia đình anh. Cô luôn thân thiết với chị gái anh, Steph, và cậu em trai, Benjamin, nhưng khi chỉ có một mình, khi chẳng còn Matt ở bên nữa, chuyện đó trở nên thật khó xử. Khoảng cách giữa những lần hỏi thăm nhau của họ càng lúc càng kéo dài. Như vậy sẽ dễ hơn.

Cô quay đầu và bước xuống một lối đi với hàng rào ở hai bên, dẫn tới một bãi cỏ lớn với những chiếc ghế dài nằm rải rác xung quanh. Những bông hoa đang nở, lá đang rụng và cảm giác yên bình khiến cô cảm thấy choáng ngợp. Cô ngồi xuống. Sẽ không có thêm giọt nước mắt nào vào hôm nay.

Matt hẳn sẽ rất tự hào về cô, người đã hóa giải thành công vụ án đầu tiên dưới chức vụ Sĩ quan Điều tra. Anh sẽ hài lòng với cách cô xử lý mọi việc, bất chấp những sai lầm mà cô đã mắc phải. Cô nhớ anh rất nhiều, mỗi ngày, nhưng cô đã sẵn sàng để bước tiếp.

Cô khẽ ngân nga đôi chút và mỉm cười khi nhận ra giai điệu đó. “Pretty Amazing Grace” sẽ luôn nhắc cô nhớ về Matt và quãng thời gian họ ở bên nhau, dù rằng nó thật ngắn ngủi. Anh thường hát nó cho cô nghe, và cô đã không thể nghe nó thêm một lần nào nữa sau đó.

Cô rút điện thoại ra và tìm kiếm bài hát, được thể hiện bởi Neil Diamond. Lấy tai nghe ra, cô lắng nghe nó, lắng nghe ca từ đầy bình yên, yêu thương và hy vọng của nó, cũng như cảm thấy những điều đó đang ngập tràn quanh mình.

Đã hai năm trôi qua mà không có anh, vậy nhưng cô vẫn dễ dàng tưởng tượng ra cảnh anh đang ngồi cạnh mình, hay cảm nhận được bàn tay của chồng đang phủ lên tay mình.

“Em muốn anh biết rằng dù em sẽ bước tiếp, anh vẫn sẽ luôn có một vị trí trong tim em mà sẽ không bao giờ mở ra cho bất kỳ ai khác,” Grace thì thầm. Cô đặt tay lên ngực. “Ngay tại đây. Nhưng em... em nghĩ anh sẽ thích người đàn ông đang bước về phía em lúc này.”

Simon đã cho cô thời gian ở một mình trước khi đến bên cô. Anh đã làm vậy suốt cả tuần. Dù họ vẫn gặp nhau vì công việc, anh đã gửi tin nhắn cho cô – những cuộc trò chuyện kiểu em-thế-nào, không gì hơn. Họ nói chuyện và cô đã mời anh tới đây cùng mình hôm nay.

“Chào em,” anh nói khi bước đến cạnh cô.

Một bàn tay anh đưa lên tóc, và cô để ý thấy rằng anh thường làm vậy mỗi khi bối rối.

“Chào anh.” Cô nhìn anh, cảm thấy mặt mình ngay lập tức đỏ lên.

“Vậy, giờ chúng ta làm gì đây?” Simon hỏi khi họ đã đứng im lặng vài phút.

“Em nghĩ anh nên đưa em ra ngoài.” Cô gật đầu. “Vào một ngày thích hợp. Khiến em cười, khiến em *có cảm xúc* trở lại.”

Nụ cười mà anh dành cho cô có thể thắp sáng cả một thành phố về đêm. “Anh chắc chắn sẽ thử,” anh đáp.

Cô đáp lại anh bằng một nụ cười ngượng ngùng. Một tương lai tươi sáng hơn, đó là những gì cô cần. Cô sẽ phải để ai đó bước vào, hoặc sẽ phải đối mặt với sự cô đơn trong suốt phần đời còn lại. Nó có thể sẽ chẳng đi đến đâu, nhưng cũng có thể sẽ dẫn bước cô bước trên con đường tìm lại hạnh phúc.

Cô phải cho Simon một cơ hội. Không cần phải cô đơn thêm nữa.

Gió thổi tung tóc và hất nó vào mặt cô. Cuối cùng cô cũng có thể nói tạm biệt với chồng mình. Hoặc là au revoir, vào lúc này.

Với Simon ở bên, cô quay lại và bước khỏi khu vườn theo lối mà mình đã đến. Cô không quay đầu lại.

Cô không còn cảm thấy nỗi đau đang đè nặng trong lòng nữa. Đây chắc chắn là điều mà Matt muốn. Và đây cũng là điều cô muốn. Nhà cô giờ là ở Stoke-on-Trent. Cứ để nhà Steele làm những điều tồi tệ mà họ muốn. Cô được tạo ra từ những thứ mạnh mẽ hơn họ.

Cô là một Allendale.

LỜI CẢM ƠN

Cuốn sách này có thể ghi tên tôi trên bìa, nhưng tôi đã nhận được rất nhiều sự giúp đỡ để có thể hoàn thành nó. Cảm ơn người đại diện của tôi, Maddy Milburn, người đã đồng hành cùng tôi trong suốt những năm vừa qua. Cô ấy và đội của mình là những người tuyệt vời nhất. Cô ấy là “đồng phạm” của tôi, và sự nhiệt tình cũng như quyết tâm của cô ấy với công việc của tôi chỉ đứng sau tình bạn.

Cảm ơn tất cả mọi người tại HarperCollins và Avon vì đã che chở cho tôi – Charlie, Kate, Oli, Anna, Sabah, Dominic, Elke và Molly. Tôi cảm thấy vô cùng may mắn khi được làm việc cùng các bạn. Đặc biệt cảm ơn các biên tập viên xuất sắc của tôi, Helen Huthwaite và Rachel Faulkner-Willcocks, những người không chỉ hào hứng trước ý tưởng về series mà tôi sắp viết, mà còn giúp tôi phát triển nó thành một thứ có thể khiến mình cảm thấy tự hào. Tôi luôn nói rằng các biên tập viên là những người đã mang lại tia sáng cho lời văn của tôi, và hai người thực sự đã phủ lên mọi vật thứ ánh sáng rực rỡ của mình.

Cảm ơn những người bạn thân, những người đã luôn đồng hành cùng tôi – Alison Niebieszczanski, Caroline Mitchell, Talli Roland, Cally Taylor và Sharon Sant. Các bạn luôn ở đó để tươi cười, trò chuyện và ăn bánh – một đội hỗ trợ không ai sánh bằng! Tôi không biết phải cảm ơn sao cho đủ và luôn hy vọng rằng sẽ có thêm nhiều người nữa sẽ tới. Và với một nhóm người Mỹ nhất định. Mỗi ngày, tôi đều cười với các bạn. Các bạn biết mình là ai rồi đấy.

Rất cảm ơn mọi người ở hai tờ báo địa phương của tôi, *The Sentinel* và *StokeonTrentLive*. Các bạn đã tiếp tục giương cao ngọn cờ Sherratt và tôi rất biết ơn vì điều đó. Đặc biệt cảm ơn Martin

Tideswell vì tất cả những gì anh đã làm cho thành phố bằng sự đam mê và cống hiến của mình. Anh tuyệt lắm, Mart.

Cảm ơn Laura Alcock vì đã cho phép tôi sử dụng cái tên tuyệt vời của doanh nghiệp của cô, Posh Gloss. Đồng thời, xin được gửi lời cảm ơn chân thành tới Gareth Higgins, MBE, người đã đóng góp một khoản tiền lớn cho quỹ từ thiện địa phương, The Donna Louise, để được đặt tên cho một nhân vật trong sách. Khi tôi liên lạc với Gareth, anh nói rằng anh làm vậy vì cha mình, Mick Higgins. Cảm ơn vì sự đóng góp của anh, Gareth. Tôi hy vọng mình đã khiến anh cảm thấy tự hào.

Cảm ơn tất cả các blogger và reviewer đã dành thời gian để giúp đỡ tôi. Tôi không thể liệt kê tất cả những cái tên ở đây vì sẽ quá dài và tôi sợ rằng mình sẽ để lỡ mất ai đó. Nhưng mỗi phút mà các bạn dành để đọc và giới thiệu cuốn sách của tôi đều có ý nghĩa hơn rất nhiều so với những gì tôi có thể nói thành lời. Đồng thời, cảm ơn các độc giả trung thành của tôi, vài người trong đó giờ đã trở thành những người bạn, vì đã gửi cho tôi những tin nhắn ủng hộ. Dù được gửi qua email, Twitter hay Facebook, chúng đều khiến tôi cảm thấy tự tin vào bản thân hơn một chút.

Cuối cùng, gửi đến chồng tôi, Chris. Cảm ơn anh vì sự ủng hộ, tình yêu và lòng trung thành vô bờ bến. Vì đã nâng em lên mỗi khi em gục ngã – và đã khiến cho cốt truyện bất ngờ của em trở nên bất ngờ thêm chút nữa! Và vì đã không phản nản về vô số lần em làm cháy bữa tối của chúng ta. Em sẽ không bao giờ có thể, và cũng không bao giờ muốn, làm bất cứ điều gì mà không có anh bên cạnh. Yêu anh rất nhiều, tình yêu của em.

Hush Hush

1. [Mel Sherratt](#)
2. [Mở đầu THÁNG BA NĂM 2017](#)
3. [1 THÁNG TÁM NĂM 2018](#)
4. [2 THÁNG CHÍN NĂM 2018](#)
5. [3](#)
6. [4](#)
7. [5](#)
8. [6](#)
9. [7](#)
10. [8](#)
11. [9](#)
12. [10](#)
13. [11](#)
14. [12](#)
15. [13](#)
16. [14](#)
17. [15](#)
18. [16](#)
19. [17](#)
20. [18](#)
21. [19](#)
22. [20](#)
23. [21](#)
24. [22](#)
25. [23](#)
26. [24](#)
27. [25](#)
28. [26](#)
29. [27](#)
30. [28](#)
31. [29](#)
32. [30](#)

- 33. [31](#)
- 34. [32](#)
- 35. [33](#)
- 36. [34](#)
- 37. [35](#)
- 38. [36](#)
- 39. [37](#)
- 40. [38](#)
- 41. [39](#)
- 42. [40](#)
- 43. [41](#)
- 44. [42](#)
- 45. [43](#)
- 46. [44](#)
- 47. [45](#)
- 48. [46](#)
- 49. [47](#)
- 50. [48](#)
- 51. [49](#)
- 52. [50](#)
- 53. [51](#)
- 54. [52](#)
- 55. [53](#)
- 56. [54](#)
- 57. [55](#)
- 58. [56](#)
- 59. [57](#)
- 60. [58](#)
- 61. [59](#)
- 62. [60](#)
- 63. [61](#)
- 64. [62](#)
- 65. [63](#)
- 66. [64](#)
- 67. [65](#)
- 68. [66](#)

- 69. [67](#)
- 70. [68](#)
- 71. [69](#)
- 72. [70](#)
- 73. [71](#)
- 74. [72](#)
- 75. [73](#)
- 76. [74](#)
- 77. [75](#)
- 78. [76](#)
- 79. [77](#)
- 80. [78](#)
- 81. [79](#)
- 82. [80](#)
- 83. [LỜI CẢM ƠN](#)